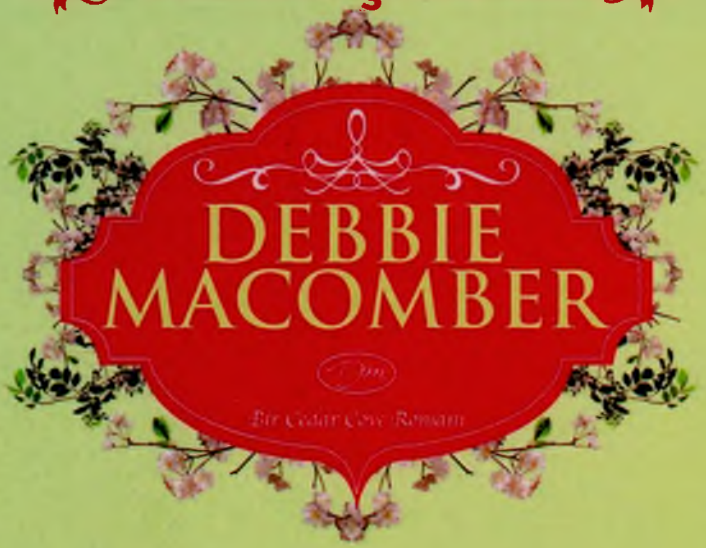
Pelikan Çıkmazı

Aşkın yolları çıkmaza girdiğinde yüreğin rehberindir...

Sevgili Okur,

Cedar Cove'da yaşayanların en bilindik özelliklerinden biri, birbirlerinin hayatında ne olup bittiğini sürekli merak etmeleridir. Mesela benim hayatım. Kasabadaki herkes, kocam Zach'le yakın zaman önce boşandığımızı ve yargıç Olivia'nın hiç alışılmadık bir velayet kararı aldığını biliyor. Karara göre, çocuklar Zach'in evi ile benimki arasında gidip gelmeyecek. Evler arasında mekik dokuyan biz olacağız!

Ancak daha çok merak edilen olaylardan biri Cedar Cove'daki otelde ölen adamla ilgili. Bir gece yarısı otelin kapısını çalan bu esrarengiz adam kimin nesiydi, buraya ne amaçla gelmişti? Kasabamızın dedektifi Roy McAfee gerçeği ortaya çıkarmakta kararlı. Bunu başarıp başaramayacağını hep birlikte göreceğiz.

O halde birbirinden ilginç hayatlarla dolu kasabamıza bir kez daha hoş geldiniz...

Rosie Cox

NOVELLA

Cedar Cove, Washington Sakinlerinden Bazıları

Olivia Lockhart: Cedar Cove'da görev yapan, eşinden ayrılmış, aile mahkemesi hâkimi. **Justine** ve **James**'in annesi. Deniz Feneri Yolu, 16 numarada yaşıyor.

Charlotte Jefferson: Olivia'nın annesi, dul, bütün hayatını Cedar Cove'da geçirmiş.

Justine (Lockhart) Gunderson: Olivia'nın kızı, **Seth**'in karısı, **Leif**'in annesi.

Seth Gunderson: Justine'in kocası. Justine'le birlikte Deniz Feneri Restoran'ın ortağı.

James Lockhart: Olivia'nın oğlu, Justine'in erkek kardeşi. Donanmada görevli, karısı Selina ve kızı Isabella'yla birlikte San Diego'da yaşıyor.

Stanley Lockhart: Olivia'nın eski kocası, James ve Justine'nin babası. Artık Seattle'da yaşıyor.

Will Jefferson: Olivia'nın ağabeyi, Charlotte'un oğlu. Evli ve Atlanta'da yaşıyor.

Grace Sherman: Olivia'nın en iyi arkadaşı. Kütüphaneci. Dul. **Maryellen** ve **Kelly**'nin annesi. Gül Ağacı Sokağı, 204 numarada yaşıyor.

Dan Sherman: Grace'in ölen eşi.

Maryellen Sherman: Grace ve Dan'in büyük kızı. Katie'nin annesi.

Kelly Jordan: Maryellen'ın kız kardeşi. Paul'le evli, **Tyler**'ın annesi.

Jon Bowman: Fotoğraf sanatçısı, aşçı ve Katie'nin babası.

Jack Griffin: *Cedar Cove Chronicle*'da gazeteci ve editör. Alkolizmden kurtulmaya çalışıyor. Olivia Lockhart'la gönül ilişkisi var. Karısı **Shelly** ve ikiz oğullarıyla Nevada'da yaşayan **Eric**'in babası.

Zachary Cox: Muhasebeci, Rosie'den boşanmış, on beş yaşındaki ***Allison*** ve dokuz yaşındaki **Eddie**'nin babası. Pelikan Çıkmazı, 311 numarada yaşıyor.

Rosie Cox: Zach'in eski eşi. Öğretmen olarak çalışıyor. Zach'le birlikte çocukların velayetini paylaşıyorlar.

Janice Lamond: Zach'in muhasebe şirketindeki asistanı.

Cliff Harding: Emekli mühendis, Cedar Cove yakınlarında at yetiştiriciliği yapıyor. Maryland'de yaşayan **Lisa**'nın annesinden ayrılmış olan babası. 1930'ların kovboy filmleri yıldızı **Tom Houston'ın (Harding)** torunu. Grace'le inişli çıkışlı bir ilişkisi var.

Cecilia Randall: Cedar Cove'da yaşıyor. Muhasebeci. Denizaltı subayı **Ian Randall'la** evli. Bebeği **Allison**'ı kaybetmiş.

Bob ve Peggy Beldon: Emekli, Kızılcık Burnu, 44 numara-

daki Thyme and Tide adlı oda-kahvaltı otelin sahipleri. İki yetişkin çocukları var.

Roy McAfee: Özel dedektif, Seattle emniyetinden emekli. İki yetişkin çocuğu var.

Corrie McAfee: Roy'un eşi ve ofisin yöneticisi.

Troy Davis: Cedar Cove şerifi.

Louie Benson: Cedar Cove Belediye Başkanı ve avukat **Otto Benson**'ın ağabeyi.

Peder Dave Flemming: Yerel Metodist kilisesinin papazı.

Bir

Rosie Cox, boşanma davası için mahkemeden içeri adımını attığı anda, yepyeni bir başarısızlık duygusuna kapıldı. İhanetten söz etmeye bile gerek yoktu. Kim öyle *hissetmezdi* ki? Oldukça iyi olduğunu sandığı on yedi yıllık evliliğin ardından, Zach'in sadakatsizliği, aklına gelebilecek en son şeydi.

Zach bu ilişkiyi hiçbir zaman açıkça itiraf etmemişti. Kocasını uygunsuz bir durumda yakalamamış, hakkında somut bir delil de bulamamıştı; ne pahalı restoranlardan alınmış kibrit kutusu, ne mücevher, ne de otel faturası. Yine de yüreğinin derinliklerinde biliyordu. Bir eş daima bilirdi.

Rosie, itiraf etmesi gerekirse çok öfkeliydi ve bu boşanmanın olabildiğince zorlaşıp karmaşıklaşması için elinden geleni ardına koymamıştı. Neden Zach'in suyuna gidecek ya da tek bir kavgayla evliliğinden vazgeçecekti ki? Sonuna kadar dövüşecekti, hem de yumruk yumruğa...

Elinde mahkeme kararıyla savcının yanından uzaklaşırken, başka bir hata daha yaptığını fark etti.

Rosie boşanınca aylardır süregelen öfke ve üzüntünün bir anda yok olacağını sanmıştı. Yine yanılmıştı. Sırtına daha ağır bir yük eklenmişti. Zach'le birlikte üstünde dikkatle, en ince ayrıntısına kadar çalışıp, anlaşmaya vararak savcı Olivia Lockhart'a sundukları ortak velayet önerisi reddedilmişti.

Savcı Lockhart, çocukların birkaç günde bir evlerini değiştirmelerinin onların ruh sağlığını bozacağını belirterek Allison ve Eddie'nin daha düzenli bir hayata ihtiyacı olduğunu iddia etmişti. Sonuçta boşanmayı talep eden *onlar* değildi. Bazı insanların savcının yenilikçi olmasına dair iddialarda bulunması, Rosie'nin canını sıkmıştı. "Aykırı" daha uygun bir ifade değil miydi? Ya da aklını kaçırmış? Zira bütün saçma sapan düzenlemelerin ardından, çocuklara evi ikram etmişti. Bunun anlamı, Zach ve Rosie'nin eve girip çıkacak olmasıydı.

Tamamen saçma! Tamamen imkânsız!

Artık boşanma sonuçlandığına göre, Rosie ve Zach'in yeni yaşamlarını düzenlemeleri gerekiyordu. Daha mahkeme salonunu terk etmeden, kabullendikleri şeyin sonuçları Rosie'yi sarsmaya başlamıştı.

"Rosie," diye seslendi avukatı Sharon Castor. Duruşma salonundan sessiz koridora henüz çıkmışlardı. "Eski kocanla görüşmek zorundayız."

Rosie, Sharon'a şöyle bir baktığında, onun da en az kendisi kadar telaşlı olduğunu anladı.

Zach'in avukatı Otto Benson da onlara katıldı. Görünüşte daima sakin olmasına karşın, yüzü gergindi. Rosie, Zach'in olduğu tarafa bakmaya cesaret edemedi. Aslında, du-

ruşma salonuna girdiklerinden beri eski kocasına bakmaktan kaçınmıştı.

"Bir toplantı odası bulup ayrıntıları konuşalım," dedi Zach'in avukatı.

Rosie, çaktırmadan avukatının arkasında duran Zach'e göz attı. Bu karardan en az kendisi kadar hoşnutsuz olduğu belliydi, ama Rosie ona ne hissettiğini belli etmeden önce her an düşüp bayılabilirdi.

"Rosie ve ben, bu işi kendimiz halledebiliriz sanırım," dedi Zach belirgin bir öfkeyle.

Gelişmelere bakılacak olursa, bu öneri pek umut vaat etmiyordu. "Hatırlarsan ortak velayette anlaşmamız haftalar sürmüştü," diye belirtti Rosie. Ona ne kadar ahmak biri olduğunu hatırlatmak hoşuna gidiyordu. Rosie, Zach'in daha fazla avukat parası ödemekten tasarruf etmeye çalıştığını düşündü. Ne kadar da kötü. Eğer sevgilisine harcayacak parası azalıyorsa, bu Rosie'yi ilgilendirmiyordu.

Yumruklar sıkıldı, Zack dişlerinin arasından hırıltı gibi bir şeyler çıkardı. Rosie ne söylediğini anlayamasa da, kendini kontrol edebildiği için kendisiyle gurur duydu.

"Bir arabulucu olmadan herhangi bir konuda anlaşabileceğimiz fikrine nereden kapıldın?" diye sordu alayla.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Zach, tıpkı dokuz yaşındaki oğulları gibi somurtarak. Ona bakan Rosie, bir zamanlar Zachary Cox'ı sevdiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Kendini beğenmiş, sürekli eleştiren ve bilgiçlik taslayan biri olmanın yanı sıra, baba ve eş olmanın ne anlama geldiğinden de ha-

beri yoktu. Zach'in yakışıklı bir adam olduğunu kabul ediyordu; hatta o kadarla kalmıyor, görüntüsü başarılı bir iş adamı ve gerçek bir profesyonel olduğunu belli ediyordu. Rosie'ye göre, yarım akıllı biri bile onun muhasebeci olduğunu anlardı. Sanki bütün gün saatlerce küçücük rakamlardan oluşan sütunlara bakmış gibi koyu renk gözlerini kısardı. Buna rağmen –pahalı kıyafetini gayet güzel taşıyan– geniş omuzları ve gür, siyah saçlarıyla göze çok hoş görünürdü. Bir zamanlar atletti ve şimdi bile formunu korumak için düzenli olarak koşardı.

Rosie, sevişirlerken onun kaslı sırtını okşamaktan hoşlanırdı. Kuşkusuz en son aynı yatakta uyudukları günün üzerinden uzun zaman geçmişti, gerçek anlamda en son sevişmelerinin üstünden ise daha da uzun bir süre.

Rosie sonuncusunu hatırlamıyordu bile. Hatırlasa belki değerini daha çok bilir, kocasının yanında biraz daha fazla oyalanır, onu saran kollarının tadını çıkarabilirdi. Bir şey kesindi: Janice Lamond'ı asistanı olarak işe aldığından beri, Zach'in ona ilgisi kalmamıştı. Rosie, onun Janice'le sarmaş dolaş olduğu düşüncesiyle boğulacak gibi oldu ve bu görüntüyü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Kocasının –hayır, eski kocasının– sadakatsizliğine duyduğu öfke ve tiksinti, genzinden yukarı bir acı su gibi yükseldi.

Zach'in yükselen sesi dikkatini ona çekti, anlaşılan boşanma hükmüne eklenen bu karışık durumu avukatların müzakere etmesini kabullenmişti. Otto, kâtiple birlikte boş bir toplantı odası arıyordu.

Adliye kütüphanesinde özel bir oda ayarlanmasının ardından Zach ve avukatı masanın bir yanına oturdu, Rosie ve avukatı diğer yanına.

Avukatlar bile bu durum karşısında şaşkındı. "Daha önce böyle bir karar verildiğini duymadım," dedi Sharon, görüşmeyi başlatarak.

"Ben de öyle," diye kaşlarını çattı Otto. "Tarihe geçecek."

"Pekâlâ," dedi Zach ters bir sesle. "Alışılmışın dışında, ama ikimiz de yetişkiniz. Bununla başa çıkabiliriz. Çocuklarımın öncelikli olduğunu söylerken *ben* samimiydim." Sanki onun samimi olmadığını ima eder gibi alev saçan gözlerle Rosie'ye bakıyordu.

"Eğer samimi olsaydın, o sürtükle yatarken daha iyi düşünürdün." Rosie'nin tartışmaya niyeti yoktu ama eski kocası gerçekten çocukların iyiliğini düşünüyor olsaydı, evlilik yeminini asla bozmazdı.

"Cevap vererek bu sözleri onurlandırmayı reddediyorum," dedi Zach dişlerini gıcırdatarak. "Ayrıca, insanlık tarihindeki bütün sorunları, tabii kendi çocuklarının *dışındakileri*, çözmeye gönüllü olacağına evde biraz daha fazla dursaydın..."

"Pekâlâ, kendi yaptıkların yüzünden *beni* suçlamana izin verecek değilim." Zach, en çok Rosie'nin gönüllü faaliyetlerinden şikâyet ederdi. İstediği olmuştu, Rosie sahip olduğu bütün konumlardan çekilip iş aramak zorunda kalmıştı. Zach'in bu durumdan memnun olduğunu umuyordu. Evlen-

diği günden beri ilk kez çalışan anne olacaktı.

"Buraya yargı hükmünü tartışmak için geldiğimizi sanıyordum?" dedi Zach, canı sıkılmış ve Rosie'nin işine gelen bir bakışla. "Eğer birbirimize hakaret etmeyi sürdüreceksek, bunun için avukat parası ödemeye gerek yok."

Bu doğru, diye düşündü Rosie, iki avukatın parasını da Zach'in ödediğini düşününce keyiflendi. Daha fazla para kazanan oydu. Rosie, eğitim sertifikasını yenilemek için yaz kurslarına devam ediyordu. Bu derslerin parasını da Zach karşılıyordu. Rosie'nin harcamalarını kısmasına sebep olan bu durum, boşanmanın şartlarından biriydi.

Başvurusunu, Güney Kitsap Okul Bölgesi'ne yapmıştı ve bütün bağlantılarını düşündüğünde, eylülde vekil öğretmen olarak atanacağına kesin gözüyle bakıyordu.

"Üstünde anlaşmaya varabildiğimiz maddeleri sıralayalım," dedi Sharon. Zach ve Rosie arasındaki gerginliği göz ardı eden sesi canlı çıkıyordu. "Evlilik akdiniz bozulmuş olsa da, ikiniz de çocuklarınızın ihtiyaçlarına öncelik veriyorsunuz."

Rosie ve Zach başlarıyla onayladılar.

Sharon gülümsedi. Duygularının kendisini etkilemesine izin vermeyen mantıklı bir kadındı. "Tamam, bu iyi bir başlangıç."

"Bu tavrınızdan dolayı ikinizi de kutlamak isterim," dedi Otto. Parasını hak ettiğini göstermek ister gibi evrak çantasından bir klasör çıkardı. Zach en iyi avukatı seçmişti, bu anlamda Rosie de öyle. İki avukatın da ücreti yüksekti.

"Elbette," dedi Zach alayla, "Daha iyi geçiniyor olsak, evli kalabilirdik."

"Bunun suçlusunun kim olduğunu biliyorsun," diye terslendi Rosie.

"Evet, kesinlikle," diye karşılık verdi Zach. "Evde kaldığın akşamların sayısı kaç? Kaç kere akşam yemeği pişirdin? Sen hatırlamasan da ben gayet iyi hatırlıyorum. O kadar az ki."

Sharon duyulur biçimde iç çekti. "Pekâlâ, öncelik çocuklarda. Şu anda evin sahibi onlar görünüyor, o yüzden Zach'in çocuklarla kalacağı üç gün boyunca Rosie, kendine kalacak bir yer bulmak zorunda."

Kalacak başka bir yer mi? Şokun etkisiyle sırtı ürperdi ve başını yukarı kaldırdı. Gerçek –yargıcın verdiği hükmün sonuçları– Rosie'nin kafasına ancak dank etmeye başlamıştı.

"Ve evin kredisinin yarısını ödemek zorunda," diye ekleyen Zach, Rosie'ye acıyarak baktı.

"Ama yapamam..." Rosie bu kadarını düşünememiş, işin buraya varacağını fark edememişti. "Henüz bir işim yok. Her şey bir tarafa, bir evin masraflarını nasıl karşılayabilirim?" Bu çok büyük bir haksızlıktı. Böyle bir talebin ne kadar mantıksız olduğunu Zach'in de göreceğinden emindi. Rosie'nin de bir hayatı vardı ve kazandığı her kuruşu, iki evin parasını ödemek için harcamayacaktı.

Rosie, Zach'e baktı. Zach, gözünü kırpmadan ona karşılık verdi.

"Bir önerim var," dedi Sharon.

gözlerinden alev saçarak ona baktı.

"Beni duydun," dedi öfkeyle, bakışlarına karşılık vererek. "Janice ya da başka kadınlarla evde kırıştırmadan bile, bu boşanma çocuklar için yeterince zor. Senin... senin *sürtüklerinin* evin sınırlarının dışında kalmasını istiyorum."

"Sürtükler mi?" diye gülümsedi Zach. "Güzel, *sürtükler* olmayacak. Aynı şey senin için de geçerli. Ne damızlıklar, ne azgın erkekler, ne jigololar, ne..."

Rosie, "Yeter artık!" diye araya girerek bu saçmalığa son verdi. On yedi yıl boyunca gözucuyla bile başka bir erkeğe bakmamıştı. Aslında Zach'le tanıştığı günden beri demek daha doğruydu.

"Kabul ediyor musun, etmiyor musun?" diye üsteledi eski kocası.

"Elbette ediyorum."

"İyi."

"Harika."

Avukatlarının eşliğinde bazı başka konularda da kararlar aldılar ve Sharon hızla bir anlaşma metni hazırladı. Zach'in avukatı anlaşmayı inceledi ve ardından hem Zach hem de Rosie belgeyi imzaladılar.

Adliyeden çıktıklarında Rosie, kendini fırtınalı bir denizde dalga üstüne dalga yemiş gibi hissediyordu. Her ne kadar tuhaf olsa da içi acıyordu. Haftalardır boşanmanın gerçekleşeceği bu günü iple çekmiş ve işte sonunda gerçek olmuştu. Oysa şimdi, bütün benliğini ele geçiren derin bir sızı

dışında ne hissettiğinden emin değildi.

Rosie arabasını Pelikan Çıkmazı, 311 numaranın önüne çektiğinde, dokuz yaşındaki Eddie basket oynuyordu. Yaklaşık bir ay sonra okul başlayacaktı. Belki o zamana kadar hayatları normal bir düzene girerdi.

Eddie basket topunu yakalayıp elinde tutarak Rosie'nin garaja park etmesini bekledi. Yanından geçmesi için kenara çekilirken karamsar ve hüzünlü gözlerle Rosie'yi izliyordu.

On beş yaşındaki Allison mutfaktaydı, mikrodalgada öğle yemeği için sosis ısıtıyordu. Dönüp Rosie'ye baktı, gözleri küstahça parlıyordu. Böyle anlarda Zach'e ne kadar çok benziyordu.

"Nasıl gitti?" diye sordu Rosie'nin arkasından mutfağa giren Eddie. Basket topunu tutmaya devam ediyordu.

"İyidir, sanırım."

Mikrodalga sinyal verdi, Allison dumanı tüten sosisi çıkardı. Sanki birden iştahı kaçmış gibi tabağı tezgâhın üstüne bırakıp Rosie'yi incelemeye başladı.

"Küçük bir... sorun çıktı," diye açıklamaya çalıştı Rosie. Hele onları da ilgilendiren bir durumsa, çocuklarından gerçeği saklayacak değildi.

"Ne tür bir sorun?" diye sordu Eddie, bir sandalye çekerek. Basket topunu masanın üstüne bırakıp elini üstüne koydu. Allison, kollarını göğsünde kavuşturup tezgâha yaslanmış, canı sıkılmış gibi yapıyordu. Yine de, her zaman yaptığı gibi odayı terk etmemişti.

Rosie, zoraki de olsa Yargıç Lockhart'ın hükmünü coşkuyla karşılamış gibi davranmaya çalıştı. "Şey... en azından siz çocuklar birkaç günde bir evler arasında mekik dokumayacaksınız."

Allison ve Eddie şaşkınlıkla ona baktılar. Rosie olumlu görünmeye gayret ederek Yargıç Lockhart'ın hükmünü ve değişimi nasıl yapacaklarını anlatmaya çalıştı.

"Yani babamın *burada* yaşayacağını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Eddie, anlayamamış gibi. Rosie, kafası karıştığı için onu suçlayamazdı. Kendi kafası bile karışıktı. Karışık ve olayların gidişatı yüzünden rahatsız. Bu karışıklığa bir de mutsuzluğu ekleyince, genel olarak ne hissettiği ortaya çıkıyordu.

"Babanız yarızamanlı evde olacak," dedi Rosie, bir yanlış anlamaya meydan vermemek için. Dikiş odasını babalarının kullanması için yatak odasına dönüştürmeyi kabul etmişti. Dikiş makinesinin ebeveyn yatak odasında durmasının artık sakıncası yoktu.

"Ya!" dedi Eddie. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi, ama babasının sürekli olmasa da eve döneceğini idrak edince gözleri parladı. "Ama bu çok harika!"

"Bence değil!" diye haykırdı Allison. "Bana kalırsa, bu boşanma işi tamamen düzmece." Ardından fırtına gibi mutfaktan çıktı.

Rosie, ona nasıl ulaşabileceğini düşünerek kızının gidişini izledi. Kollarını Allison'a dolayıp ona sımsıkı sarılmak

ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordu, ama kızı bu tür bir yakınlığı kabul edecek durumda değildi. En azından Rosie'den...

"Allison'ı kafana takma," dedi dokuz yaşındaki oğlu. "Haftada birkaç gün bile olsa babamın eve gelecek olması hoşuna gitti, ama bunu sana hayatta söylemez."

İki

Grace Sherman'ın yüzünden ter damlıyordu; temmuz ortasının yakıcı ikindi güneşi, tişörtünü vücuduna yapıştırmıştı. Ruloyu kovanın içine batırdı ve açık sarı boyayı düzgünce yatak odasının duvarına sürmeye başladı. Kütüphaneciydi ve eve getirdiği tüm kılavuz kitaplara rağmen tamir ve tadilat konusunda başarılı olduğu söylenemezdi. Evle daima Dan ilgilenirdi. Elli beş yaşında yalnız kalan Grace, hayatın insanı beklenmedik ve zorlu durumlara sokarak devam ettiğini öğrenmişti.

"Umarım ne kadar iyi bir arkadaş olduğumu takdir ediyorsundur," dedi arkasında duran Olivia Lockhart. Olivia da mat beyaz duvarları sarı boyayla örtmeye çalışıyordu. Hayat boyu en iyi arkadaşı olan Olivia, dikkatle odanın ortasına çekilip üstleri eski çarşaflarla örtülmüş eşyanın çevresinden dolaştı.

"Gönüllü oldun," diye hatırlattı Grace, elinin tersiyle kaşındaki ter damlasını silerken. Pencereler yarıaçık olduğu

halde, hava durgun ve odanın içi boğucuydu.

Grace, önceki nisan ayından beri kayıp olan otuz beş yıllık kocasının öldüğünü öğrendikten sonra, uykusuzluk çekmeye başlamıştı. Bunu anlayamıyordu. Yeni bir rengin, hayatında yeni bir dönemin başlangıcı olabileceğini düşünen Olivia, ona odayı boyamasını önermişti. Açık sarı, yatıştırıcı ve iyimser bir renkti. Belki Grace bilinçaltı uyarıyı keşfederdi. O zaman iyi bir fikir gibi gelmişti, özellikle arkadaşı yardım etmeyi teklif edince. Bu tam Olivia'ya göre bir şeydi. Geçen yıllar içinde, küçük aile sorunlarından hayatlarını altüst eden olaylara kadar her konuda birbirlerini desteklemişlerdi.

"Bu işi bir günde bitirebileceğimizi düşündüğüme inanamıyorum." Olivia sızlanarak doğruldu, ellerini beline dayadı. "Ne kadar büyük bir iş olduğunu kestirememişim."

"Bir bardak buzlu çaya ne dersin?" Grace mola vermeye dünden razıydı. Sadece bir veya iki saat olduğu halde, kendilerini ezelden beri boya yapıyormuş gibi hissediyorlardı. Mobilyaları çekip ön hazırlık yapmak, pencere çerçevelerini bantlamak ve eşyanın üstüne örtüler sermek zorunda kalmışlardı.

Olivia, rulosunu kenara bıraktı. "Sorunu ikiletmem bile..."

Grace, boya rulolarını naylon poşetlere sarıp mutfağa yöneldi. Olivia ellerini yıkamayı bitirdiğinde uzun bardaklara buzlu çayı koymuştu bile. Golden Retriever cinsi Buttercup, tel kapıyı tırmalayınca Grace, farkında bile olmadan onu içeri

aldı. Köpek sallanarak içeri girdi, masanın altına uzanıp çenesini serin karolara dayadı.

Grace kendini sandalyeye bıraktı, ensesinden bağladığı eşarbı sıyırıp nemli saçlarını serbest bıraktı. Artık kocasının beğenilerine göre davranmak zorunda olmadığı için son zamanlarda kısa saçı tercih ediyordu.

Olivia'nın yıllar önce yaşadığı acıya şahit olan Grace, boşanmayı hiçbir zaman aklına getirmemişti, ama Dan ortadan kaybolunca fazla bir seçeneği kalmamıştı. Ekonomik nedenlerden ötürü, tek pratik çözüm buydu.

Artık üstünden aylar geçmişti. Daha sonra, Dan'in akıbetini öğrenmek bile beklediği etkiyi yaratmamış, cesedi bulunduğu için rahatlamıştı. Zaten suçluluk ve keder kısmını en ağır biçimde atlatmıştı; bilinmezlik, şüpheler, karşılıklı ithamlar... Dan'in kaybolmasıyla birlikte hepsini yaşamıştı. O yüzden, bu aniden baş gösteren uykusuzluğun sebebini anlayamıyordu.

"Bu, gün boyunca aklına gelen en güzel fikirdi," diyen Olivia kendini sandalyeye bıraktı. "Ayrıca Credence Clearwater Revival* CD'si koymak," diye ekledi. İkisi de kendilerini gençlik yıllarının müziğine kaptırmış ve CD'deki son şarkı da bitinceye dek, aslında ne kadar sıcak ve rahatsız bir ortamda olduklarının farkına varmamışlardı.

"Otuz sene öncesi kadar hareketli olmayabiliriz, ama henüz koltuk değneğine ihtiyacımız yok," dedi Grace. Olivia gülümseyerek onu onayladı.

"Verdiğin son hükmü duydum," diyen Grace, masanın

* *ABD'de 1960'ların sonu ve 1970'lerin başında çok ünlü olan ve dört kişiden oluşan bir* rock *grubu. (e.n.)*

öbür ucundan arkadaşına gülümsedi. Bütün öğleden sonra birlikte çalışmalarına rağmen, müzik de açık olduğundan, konuşmaya fırsat bulamamışlardı.

"Ortak velayetten mi söz ediyorsun?" diye sordu Olivia.

Grace başıyla onayladı. "Bütün kasaba bundan söz ediyor." Bu, Olivia'nın duruşma salonunda verdiği ilk tartışmalı karar değildi.

Olivia gözlerini devirdi. "Hiç değilse Jack bu konuda köşesinde bir şey yazmadı."

Anlaşılan Olivia, Jack Griffin'i sohbete dahil etmek istiyordu. Güzel. Grace zaten konuya girmek için bir yol bulmaya çalışıyordu. Olivia ile Jack görüşmeye başlayalı bir yıldan fazla olmuştu ve Grace, sadece arkadaşını mutlu ettiği için bile Jack'i seviyordu. Yerel gazetenin editörüyle çıkmaya başladığından beri, Olivia daha da rahatlamıştı. Daha kaygısızdı. Sonra, birkaç hafta önce, Jack ve Olivia bir fikir uyuşmazlığı yüzünden kavga etmiş ve o günden beri görüşmeyi kesmişlerdi. İtiraf etmek istemese de, Olivia mutsuzdu.

"Jack'ten söz etmişken," dedi Grace neşeyle, "İkinizle ilgili yeni bir haber var mı?" Grace, Jack'in arkadaşı için biçilmiş kaftan olduğunu düşünüyordu. Jack zeki, esprili ve tadını kaçırmadan küstah olabilen biriydi.

Olivia ona baktı. "Jack hakkında konuşmak istemiyorum."

"O halde konuşma. Stan'den bahset."

Stan, ikinci karısıyla Seattle'da yaşayan ve son zamanlarda Cedar Cove'da sık sık görünmeye başlayan, Olivia'nın

eski kocasıydı. Bir şeyler var gibiydi, ama Olivia şüpheli bir biçimde sessiz kalmayı tercih ediyordu.

"Stan'le Marge'ı mı duydun?" diye sordu gözlerini şaşkınlıkla açarak. "Kim söyledi? Annem mi, Justine mi?"

"Kimse bana bir şey söylemedi. Senin aydınlatmanı bekliyorum."

Olivia buzlu çayından büyük bir yudum aldı, sonra yüzünde belirsiz bir ifadeyle ona baktı.

"Bir şeyler seni rahatsız ediyor," diye ısrar etti Grace.

"Stan ve Marge boşanıyorlar."

Grace şok olduğunu hissetti. İşte buna haber denirdi. Hem de büyük haber. Stan'in neden Cedar Cove'a bu kadar sık geldiği belli olmuştu. Ziyaretlerinin çoğunda kızı Justine'i ve yaklaşık iki hafta önce doğan torununu görmeyi bahane ediyordu ve onun ailesine karşı bu ani ilgisini Grace şüpheyle karşılamıştı; özellikle Stan, 1986 yılında karısını ve çocuklarını arkasına bakmadan terk ettikten sonra. On üç yaşında hayat dolu bir çocuk olan Jordan, sıcak bir ağustos gününde arkadaşlarıyla yüzmeye gitmiş ve boğulmuştu, ikiz kız kardeşi Justine ilkyardım ekibi yetişinceye kadar onun cansız bedenini bırakmamıştı. Olivia'nın hayatındaki her şeyde o günün izi vardı. O gün iki parçayı ayıran bir çizgiydi, dünyanın güvenli bir yer olduğu kadar, kalleş olabileceğini de gösteren bir sınırdı.

Jordan'ın ölümünün ardından Olivia ile Stan'in evlilikleri de bozulmuştu. Grace hiçbir zaman Olivia'nın yüzüne söylemese de, her zaman Stan'in Jordan ölmeden önce de

Marge'la ilişkisi olduğundan şüphelenmişti.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu Olivia.

Grace, Stan ve Marge'ın yıllardır sürdürdükleri evliliklerini sona erdirmesine şaşırmıştı. Stan, diğer kadınla evlendiğinde daha boşanma ilamının üzerindeki mürekkep kurumamıştı. "Yürümediğine üzüldüm," diye mırıldandı gerçeği biraz esneterek.

"Ben de," dedi Olivia, melankolik ve yorgun görünüyordu.

İşte o anda bir şeyler Grace'in kafasına dank etti. Noktaları çok daha önce birleştirmeliydi. Çizgi filmlerdeki gibi avcuyla alnına bir şaplak atma ihtiyacı duydu. "Stan tekrar seninle birlikte olmak istiyor, değil mi?"

Bir an Olivia cevap vermeyecek gibi davrandı, ama sonra bir baş hareketiyle onayladı.

Grace'in içi öfkeyle doldu. Bu ne cüretti! Bunca yıldan sonra Stan tekrar Olivia'nın hayatına girmeyi ve onun kendisine kucak açmasını nasıl beklerdi? Bu ne terbiyesizlikti! Zamanlamasının da mükemmel olduğunu düşündü küçümseyerek. Stan tam Olivia'nın Jack'le tanışmasının ardından ortaya çıkmıştı. Eski karısının başkasıyla görüşmesi fikrinden hoşlanmamış olmalıydı.

"İşte tam bu sebepten sana Stan hakkında bir şey söylemedim," diye mırıldandı Olivia. "O kadar öfkelisin ki, neredeyse gözlerin yuvalarından uğrayacak."

"Elimde *değil*," diye haykırdı Grace.

Sonra, aslında Olivia'nın Stan'le barışmayı düşünebile-

ceği aklına geldi. Bundan daha kötü bir şey yapamazdı. Eğer Olivia bunun farkında değilse, Grace söylemekten çekinmeyecekti. Stan hiçbir zaman Olivia'ya saygı duymamıştı. Onları terk ederken karısının ve çocuklarının ne hissedeceğini umursamamıştı. Tek önemsediği şey *kendi* istekleri ve *kendi* ihtiyaçlarıydı.

"Stan hakkında neler hissettiğini biliyorum," diye mırıldandı Olivia.

"Ona geri dönmeyeceksin, değil mi? Bunu ciddi olarak düşünmüyorsun herhalde?" Bu fikir Grace'e o kadar itici geliyordu ki, sözcükler bile ağzından zorla çıkıyordu.

Olivia'nın üstüne çöken şaşkınlıkla karışık belirsizlik o kadar ona uymayan bir görüntüydü ki, Grace kalkıp onu kucaklamamak için kendini zor tutuyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Olivia.

Grace belli belirsiz başıyla onaylarken, ifadesini olabildiğince düzeltmek için büyük çaba sarf etti.

"Leif doğduğu gün," dedi Olivia, bir yandan da sanki cevaplar orada saklıymış gibi bardağının içini inceliyordu, "Stan ve ben, anıları tazeleyerek harika vakit geçirdik."

"Üç çocuğunu doğurdun," diyen Grace, durumla ilgili olumsuz düşüncelerini bastırmaya çalışıyordu.

"Pek çok yıl mutlu yaşadık."

Grace bunu inkâr edemezdi, ama Stan arkadaşına duygusal açıdan hasar vermişti. Jordan'ın ölümü ve evliliğinin sona ermesinin ardından Olivia'nın eski dengesine kavuşmasının ne kadar zaman aldığını en iyi bilenlerden biri kendisiydi.

"Ya Jack?" O anda Jack'in ismini anmak hata olabilirdi ama açıkçası merak ediyordu. "Biliyor mu?" Bildiğini tahmin ediyordu ve son dönemdeki sorunların temelinde yatan da bu olmalıydı.

Olivia başıyla onaylarken, bardağı tutan parmakları gerildi. "Ne yaptığını bilmek ister misin?" Kahverengi gözleri kıvılcım saçıyordu. "Yemin ederim ne zaman aklıma gelse çıldırıyorum."

Bu umut vaat eden bir durumdu.

Olivia cevap için beklemedi. "Jack bana ültimatom verdi. Stan'in aylardır benim peşimde olduğunu iddia ederek ikisinden birini seçmek zorunda olduğumu söyledi, ya onu ya da Stan'i."

"Vee?" dedi Grace sözcüğü uzatarak. "Senin düşüncen?"

"Benim düşüncem," dedi Olivia, abartılı bir sabırla, "Ben kazanılacak bir ödül değilim. Dahası, Jack'in saçma sapan oyunlarını oynamaya da hevesli değilim."

"Oyun," diye araya girdi Grace. "Bana göre oyun oynayan sensin."

"Ben mi?" diye haykırdı Olivia.

"Evet, sen," dedi Grace. "Stan tekrar senin hayatına girerken Jack'in etrafında takılıp hiçbir şey yapmadan neler olacağını beklemesini mi umuyordun?"

"Hayır ama umuyordum ki... biraz sağduyulu olabilirdi. Eğer onun için söylediği kadar önemliysem, en azından duygularını ifade edebilirdi."

Grace kaşlarını çattı. "Sana *söylemedi mi* yani?

"Söylemek mi?" diye tekrarladı Olivia. "Eh, pek sayılmaz. Yaklaşık bir ay önce, talihsiz bir anda kapıma geldi. Stan gece evde kalmıştı..."

Grace şaşkınlığını gizleyemedi. "Stan..."

"Sen de mi, Grace," dedi Olivia, bezgin bir sesle. "Bilmen *gerekiyorsa*, James'in üst kattaki odasında kaldı. Tamamen masumane bir misafirlikti. Onu tekrar yatağıma aldığımı düşündüğüne inanamıyorum..."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi Grace. Neler olup bittiğini bir an önce öğrenmek istiyordu. "Devam et, bana neler olduğunu anlat."

"Ertesi sabah Jack'le buluşmayı kararlaştırmıştık, ama Jack elinde kahve ve çöreklerle beklediğimden erken geldi, tam da Stan, Justine'in terlikleri ve bornozuyla duştan çıkmışken. Gülünç bir görüntüydü ama bu işin farklı yanı."

"Doğal olarak Jack en kötüsünü düşündü." Tıpkı Grace gibi peşinen hüküm vermişti.

"Doğal olarak," diye tekrarladı Olivia. "Peşinden gidip açıklamaya çalıştım, ama beni dinlemedi. 'Eğer Stan'e geri dönmek istiyorsan benim için hava hoş,' dedi."

Grace tekrar kaşlarını çattı. "Aynen böyle söylediğine *emin* misin?"

Olivia duraksadı. "Belki aynı sözcüklerle değil, ama mesajı buydu. İkimiz ciddi olarak flört ederken benim Stan'le yatacağımı düşünmesine bozulduğumu söylemek zorundayım."

Olay, Grace'in kafasında giderek biçim almaya başla-

mıştı. "O günden beri ondan haber almadın, değil mi?"

"Hayır. Annem onu aramam gerektiğini düşünüyor." Olivia yavaşça bakışlarını Grace'e kaydırdı. "Sen de mi öyle düşünüyorsun?"

Grace omuz silkti. Onun yerinde kendisi olsa arayabilirdi ama o zaman...

"Durum şu," diye altdudağım ısırdı Olivia. "Jack'in biraz bağlılık göstermesini beklerdim. Beni önemsediğini kanıtlamak için. Gerçekten seviyorsa, benim için savaşmak zorunda."

"Senin için savaşmak mı?" Stan ve Jack'in garajın önünde yumruklarını kaldırdığı görüntü Grace'in zihninde canlandı, çok komikti. "Yani Stan'e meydan okumasını mı istiyorsun? Ya da..." –Grace onları kraliyet giysileri içinde silahlarını çekerken hayal ederek sırıttı– "...onu bir düelloya davet etmesini?"

"Of, tabii ki hayır," dedi Olivia sabırsızlıkla. "Bana, budala erkeklik gururundan daha fazla önem verdiğini gösteren bir işaret bekliyorum. Hepsi bu." Bakışlarını indirdi. "İncinmiş küçük bir çocuk gibi davranıyor."

"*İncindiğini* düşünüyorum."

"İyi, ben de incindim. Özel bir beraberlik yaşadığımız halde, hiç düşünmeden geceyi Stan'le geçirdiğime karar verdi. Eğer öyle bir kadın olduğuma inanıyorsa, benden uzak dursun daha iyi."

"Ondan bu kadar kolay vazgeçme."

"Neredeyse bir ay oldu Grace." Hüzünle başını iki yana

yavaş yavaş salladı. "Başka ne düşünebilirim ki? Anlaşılan ilişkiyi bitirmekten memnun."

"Ya sen?" diye sordu Grace. "Sen Jack'ten ayrılmaya hazır mısın?"

Olivia hemen cevap vermedi. "Sanmıyorum," dedi sonunda.

Bu umut vericiydi. "Peki ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti anında. "Muhtemelen zamana bırakacağım."

Grace başıyla onayladı. Çayını bitirdi, ayağa kalktı ve bardağını tezgâha bıraktı. "Hadi, iş başına."

"Bir dakika," dedi Olivia ona engel olarak. "Hazır erkeklerden söz açılmışken, bana şu yakışıklı çiftlik sahibiyle aranda neler olduğunu söyle."

Grace yüksek sesle homurdanmak istedi. Cliff Harding konusuna girmeyi gerçekten istemiyordu. Neredeyse bir yıldır görüşüyorlardı, Grace boşanma davası açtıktan kısa bir süre sonra tanışmışlardı. Boşanana kadar Grace onunla açıkça flört etmek istememişti, ama Cliff ona olan ilgisini açıkça belli etmişti. Grace de ona karşı ilgisiz değildi, bununla beraber, bir sebepten dolayı ilişkilerinde onu huzursuz eden bir şey vardı.

"Sorun nedir?" diye sordu Olivia.

"Emin değilim," diye mırıldandı Grace. "Sorunun bir parçası da bu."

"Yani hayatına düzgün, harika bir adam giriyor ve sen ne olduğunu bilmiyor musun?"

Grace bu ince alayı duymazdan geldi. "Dan'le çok genç yaşta evlendik," dedi. Olivia'nın onu kolayca bırakmayacağını anladığından tekrar sandalyesine oturdu. "Daha ergenlikten yeni çıkmıştık ve ardından Dan, Vietnam'a gitti. Yine de, yaşadığım bütün zorluklara karşın başka bir erkeğe bakmadım."

"Biliyorum," dedi Olivia. Sesi alçak ve sakinleştiriciydi.

"Biraz cesaret verecek olsam, Cliff bana evlenme teklif edecek."

"Dan'in cenaze töreninde çok nazikti."

Grace kabul etmek zorundaydı. Cenazenin ardından Cliff eve gelmiş; duygusal, fiziksel ve ruhsal açıdan çöken Grace'le ilgilenmişti. O gün öğleden sonra Cliff, onu rahatlatarak yatağına yatırmış, o uyurken akşam yemeği hazırlamıştı. Grace daha önce Cliff Harding kadar düşünceli birine hiç rastlamamıştı ve samimi olmak gerekirse, böyle hissetmek onu korkutuyordu.

"Cliff, ilişkimizi ciddi bir boyuta taşımak istiyor, bunu biliyorum," dedi titreyen sesiyle. "Ancak Dan kaybolduğundan beri onun dışında kimseyle flört etmedim."

"Bir erkekle –herhangi bir erkekle– özel olarak görüşmeye devam edersen, lisede düştüğün tuzağa yeniden düşmekten mi korkuyorsun?" diye sordu Olivia. "Sebep bu mu?"

"Boşanmış ya da dul olmayı hiç istemedim, ama oldum. Sanırım bu aşamada kendimi tek bir erkeğe adamak istemiyorum. Ciddi bir ilişki için hazır olduğumu sanmıyorum." İşte söylemişti ve daha sözcükler ağzından dökülür dökül-

mez, ne olduğunu ve ne beklediğini kavramıştı.

"Grace?" Olivia dikkatle ona baktı.

"Olay bu," diye soluk aldı. Uykusuzluk, endişe ve diğer her şey, birden anlam kazanmıştı. Ölen kocasının anılarından kurtulmak için yatak odasını farklı bir renge boyamaya ihtiyacı yoktu. Tamam, Dan'in ölümünden hemen önce yazdığı mektupta verdiği bilgiler, onda bazı endişelere yol açmıştı, ama son birkaç haftadır yaşadığı sıkıntılar, Dan'in yüzünden değildi. Bütün pişmanlıkları Cliff'le yaşadığı ilişkiyle ilgiliydi. Kim olduğunu –ya da kime dönüştüğünü– ve hayattan ne istediğini keşfetmek için zamana, mekâna ve özgürlüğe ihtiyacı vardı. Kendisi gibi olmak için kendine şans tanıması gerekiyordu.

"Grace?"

"Cliff'e hayranım," diye fısıldadı Grace. "Gerçekten, ama onun kadar ciddi düşünmeye hazır değilim. Henüz değil... yapamam." Grace, ağlamak üzere olduğunu hissetmesine karşın, büyük bir rahatlama hissetti ve Dan öldüğünden beri ilk kez bütün gece deliksiz uyuyabileceğini düşündü.

"Cliff'e söylemek zorundasın," dedi Olivia.

"Biliyorum." Onu gücendirmeden ve dostluğunu kaybetmeden açıklayacak bir yol bulmalıydı. "Onunla görüşmeye devam edeceğim, ama başka erkeklerle de görüşme özgürlüğüm olmalı." Yüksek sesle söyleyince, kulağa son derece bencil ve haksızca geliyordu, ama gerçek buydu ve Grace'in bunu kendisine itiraf edebilmesi için bile uzun zaman geçmesi gerekmişti.

Üç

Sabah güneşi yatak odasına vurduğunda, Maryellen Sherman dikkatlice yan dönerek sırtüstü yattı ve "dokuz aym üstüne gün almaya başlayan" hamile vücudunu kıpırdatmak için ne kadar büyük bir çaba sarf etmesi gerektiğini fark ederek şaşırdı.

Kız kardeşi, kendini zeplin kadar iri hissedeceği günlerin geleceği konusunda onu uyarırken ne kadar da haklıydı. Yine de, Maryellen bundan daha mutlu olduğu bir zamanı hatırlamıyordu.

"Artık her an," diyerek elini gergin ve yuvarlak karnında gezdirirken Catherine "Katie" Grace hareketlenip onu tekmeledi, Maryellen büyülenmiş gibi karnının hareket etmesini izledi. Saate baktığında sekiz buçuk olduğunu gördü, kalkma zamanıydı. Oturmaya çalıştı, avuçlarını yatağın kenarlarına koyup ayaklarına baktığında, artık görünmediklerini fark etti. Aslında ayak parmaklarını en son gördüğü günün üzerinden haftalar geçmişti.

Sarsakça ayağa kalkarak elleriyle belini destekledi. Artık ağrıları başlamıştı ve bunda şaşıracak bir şey yoktu. Yıpranmış, eski bir yatakta yatmanın sonucu bundan başka türlü olamazdı. Kalkıp dolaşmaya başladıktan sonra kendini daha iyi hissetmeye başladı. Yalınayak mutfağa gitti ve kendine bitki çayı hazırlamak için çaydanlığı doldurarak ocağa su koydu. Kaynamasını beklerken, hâlâ dışarı çıkarken giyebileceği düzgün hamile kıyafetlerini elden geçirmeye başladı.

Önceden tasarlanmış bir hamilelik yaşamıyordu; uzun bir süre bu gerçeği bebeğin babasından saklamaya çalışması pek akıllıca olmasa da, o dönem için kendi adına umutsuz bir davranıştı. Çalıştığı galeride eserleri sergilenen Jon Bowman, bebeğin kendine ait olduğunu öğrenmişti ve kızının hayatında yer almaya kararlıydı. Maryellen bundan hoşlanmamıştı ama yapabileceği bir şey yoktu. Ya Jon'a babalık haklarını teslim edecekti ya da mahkemede hesaplaşacaklardı ki, bu Maryellen'ın hiç işine gelmezdi.

Maryellen ondan hoşlanırdı ve sanatını takdir ederdi. Jon konusunda hoşlanmadığı şeyin aslında onunla ilgisi yoktu. Jon neredeyse hiç çaba göstermeden onun tensel duyularını ortaya çıkarmıştı. Geçen sene, kasım ayındaki o geceye kadar, başarısızlıkla sonuçlanan evliliğinden sonra kendi içine kapanmıştı. Jon ise onun tamamen farklı bir yönünü ortaya çıkarmıştı.

Hayatındaki en büyük pişmanlığı, üniversite öğrencisiyken yaşamıştı. Maryellen o zaman da beklenmedik biçimde hamile kalmış, kısa süre sonra kocası olacak sevgilisinin

baskı yapıp onu yönlendirmesine izin vererek bebeğini aldırmıştı. Bunu yapmayı hiç istememişti ve kendini asla affetmeyecekti.

Bu kez, doğmamış çocuğunu korumaya kararlıydı. Bu kez, kendi yüreğinin sesi dışında hiçbir şeyi ve hiç kimseyi dinlememeye kararlıydı. Bu çocuğu *istiyordu*, seviyordu. Korkunç bir hata olarak başlasa da, çok değerli bir ikinci şans haline gelmişti.

Jon'ın, Katie'nin hayatında yer almak istemesi onun için şok olmuştu. Öyle ki, eğer kızını görmesini engellerse Maryellen'ı dava etmekle tehdit etmişti. Maryellen'ın onu uzak tutmak için bir dayanağı olmadığından, gönülsüz de olsa şartlarını kabullenmek zorunda kalmıştı.

Çaydanlık ıslık çaldığında Maryellen kıyafetlerini incelemeyi henüz bitirmişti. Bir eliyle belini ovarak demliğe biraz kaynar su koydu. "Tekrar kahve içmeye başlamanın beni ne kadar mutlu edeceği hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı doğmamış kızına.

Maryellen duş aldı, giyindi ve sadece yarım gün çalıştığı için tost, yoğurt ve çaydan oluşan sakin bir kahvaltı yaptı. Harbor Caddesi Sanat Galerisi'nde öğleden sonraları çalışıyordu. İşini seviyor ve yerel sanatçılarla arkadaşlık etmekten keyif alıyordu. Jon fotoğrafçıydı ve çoğunluğu doğa fotoğraflarından oluşan eserleri nefes kesici bir güzellik ve derinlikteydi. Maryellen, kendisini reddedince fotoğraflarını başka bir galeride sergilemeye başlamıştı. O zaman için bu karar en doğrusu gibi görünüyordu, ama işin gerçeği Maryellen

onunla olmayı özlüyordu ve galeri kesinlikle ciddi bir gelir kaybına uğramıştı.

Maryellen'ı ilk cezp eden şey, Jon'ın yeteneğiydi ama adamın kendisi de ilgisini çekiyordu. İddiasız ve basit biriydi, kendi hayatıyla ilgili konularda ise son derece ketumdu. Maryellen, onunla üç yıldan fazla bir süre birlikte çalıştığı halde, sanat eğitimi ve kişisel geçmişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Ona verdiği tek ipucu, üstüne kendi evini inşa ettiği, büyükbabasından miras kalan muhteşem araziydi. Maryellen, kendisi hakkında soru sorduğunda ya çekip gidiyor ya da konuyu değiştiriyordu. En önemlisi de, her tür sosyal etkinlik davetini reddetmesiydi. Önceki sene bir Cadılar Bayramı partisine katılmayı kabul ettiğinde Maryellen çok şaşırmıştı. Nasılsa katılmayacağını düşünerek onu davet etmek için bunu bahane etmişti. O gece ilk kez öpüşmüşler ve her şey öyle başlamıştı. Maryellen, onu Cedar Cove'daki herhangi biri kadar tanıyordu, belki biraz daha fazla. Bebek bir kez daha tekmeleyince kendi kendine gülümsedi. Jon'ı herkesten *daha iyi* tanıdığı çok açıktı.

Her şeye rağmen kızının babası onu etkilemişti. Jon, evini kendisi inşa etmişti ve Deniz Feneri Restoran'da baş aşçı olarak çalışıyordu. Bu arada fotoğraf sanatçısı olarak şöhreti Kuzeybatı Pasifik'te giderek yayılıyordu.

"Seni öğleden önce beklemiyordum," dedi Lois Habbersmith; Maryellen olması gerekenden hayli erken, saat on bir buçukta galeride boy gösterince.

Lois son zamanlara kadar Maryellen'ın asistanıydı, ama

Maryellen'ın hamilelik izni başlayınca geçici olarak galeri müdürlüğüne atanmıştı. Onun işini ne kadar iyi yaptığını bilen Maryellen'ın içi rahattı.

"Bir sonraki doktor randevun ne zaman?" diye sordu Lois.

"Yarın sabah." Belindeki ağrı artmaya başladı, Maryellen bir sandalye çekip oturdu.

Lois endişeli görünüyordu. "İyi misin?"

"Hayır," diye itiraf etti Maryellen. "İşin gerçeği, bu bel ağrısı beni öldürüyor." Ağrının azalır gibi yapıp sonra düzenli olarak arttığını fark etmişti. Birden, bunun aslında bel ağrısı *olmadığını* düşündü, belki de doğum başlangıcıydı.

Sanki Lois de aynı sonuca ulaşmış gibi onun etrafında dolaştı. "Doğum sancılarım hep belimden başlamıştı. Sonra parmağını dudaklarına götürerek sordu. "Maryellen, doğum yapıyor olabilir misin?"

"Ben... ben sanırım bu sancıların... süresini tutmalıyım. Değil mi?"

Lois heyecanla ellerini çırptı. "Bu harika!"

"Lois, Lois, henüz doğum olduğundan emin değilim. Sadece... garip bir duygu."

Maryellen saatine bakıp belkemiğinden yayılan bu garip sancıyı en son ne zaman hissettiğini hatırlamaya çalıştı.

"Doğumda yanında annen olacak, değil mi?"

Maryellen başıyla onayladı. Annesinin çarşamba günü Seattle'da kütüphaneciler toplantısına katılacağını söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Bugün çarşambaydı. Maryel-

len, Grace'in ceptelefonunu biliyordu, ama annesi genellikle ya telefonu açmayı unutur ya da şarjı biterdi. Henüz annesini aramaya gerek olmadığını düşündü. Daha çok zamanı vardı ve doğumun başladığına ikna olmuş değildi. Pek çok kişinin onu uyardığı gibi, yanlış alarm olabilirdi.

Birkaç saat sonra evde yalnız kaldığında, Maryellen artık merak etmiyordu. Biliyordu. Herhangi bir yanılgı yoktu. Saçma bir bel ağrısı olarak başlayan şey sonunda yoluna girmiş ve beş dakikada bir kasılmalar başlamıştı. Telefona uzanıp annesinin numarasını çevirdi.

Tahmin etttiği gibi, annesinin telefonu ya kapalıydı ya da şarjı bitmişti. Ya da her neyse! Derin bir soluk alan Maryellen gözlerini kapadı. Kız kardeşine her an ulaşabilirdi. Kelly, Maryellen'ın hamile olduğunu öğrendiğinden beri ona çok iyi davranıyordu. Çocukluklarından beri hiç bu kadar yakın olmamışlardı.

Telefon beş kere çaldıktan sonra, Kelly ve Paul'ün telesekreteri devreye girdi. Maryellen sesinin sakin ve kontrollü çıkması için gayret ederek mesaj bıraktı. "Kelly selam. Dinle, yanılmıyorsam doğum başladı. Henüz Doktor Abner'ı aramadım ve daha çok vaktim olduğuna eminim. Yine de bilmeni istedim." Sonra, kız kardeşinin giderek paniklemeye başladığını hissetmesini istemediği için ekledi. "Annem kütüphaneciler toplantısından geç dönecek, o yüzden uygun olduğunda beni arayabilirsin. Ben... beni hastaneye götürecek kimse yok." Ahizeyi yerine koyduğu anda kontrolünü kaybetti.

Telefonu kapatır kapatmaz öylesine keskin bir sancı hissetti ki, iki büklüm oldu. Neredeyse aynı anda bacaklarının arasından boşalan suyu hissetti. Amniyon sıvısı.

Maryellen, küçük bir su birikintisinin ortasında dikilmiş düşünmeye çalışıyordu. Yapacağı herhangi bir hareketin bebeği tehlikeye sokmasından endişe ederek tekrar telefona uzandı, sonra tereddüt etti. Kimi arayacağım bilmiyordu.

Birden aklına geldi. Numaraya rehberden bakması gerekiyordu. Tuşları çevirirken Jon'ın evde ve telefona yakın olması için dua etti.

Telefona cevap veren çıkmayınca hayal kırıklığıyla sarsıldı. Paniğin dozu artmaya başlamıştı, bu duyguyu savuşturup kendini kontrol etmeye çalıştı. Çalışıyor olma ihtimalini düşünerek Deniz Feneri Restoran'ın numarasını tuşladı.

Telefonu açan kadın nazik ve samimiydi, Maryellen'ı beklemeye aldı. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Jon hattaydı ve sesinin tonu, yaptığı işten uzaklaştırılmasından hoşlanmadığını belli ediyordu.

Ürken, hatta umutsuzluğa kapılan Maryellen boğuk bir sesle fısıldadı, "Jon... Yardıma ihtiyacım..."

Sözünü bitirme fırsatı bulamadı. "Neredesin?"

"Evde. Suyum geldi."

"Beş dakika içinde oradayım."

Bu inanılmaz bir rahatlamaydı. Ağlamamak için göz kapaklarını hızla kırpıştırdı. "Teşekkür ederim," demeye çalıştı ama karşı taraf çoktan kapamıştı.

Küçük kiralık dairesinin önünde hızla kapanan bir araba

kapısının sesini duyduğunda, aradan sadece birkaç dakika geçmişti. İşte o zaman Doktor Abner'i aradı ve içgüdülerinin doğru olduğunu anladı, doğruca hastanenin doğum merkezine gitmesi gerekiyordu.

Hızla içeri dalan Jon kapıyı çalma gereği bile duymamıştı. Üstünde hâlâ lekelenmiş beyaz aşçıbaşı gömleği ve pantolonu vardı. Anlaşılan Maryellen, onu tam da günün en yoğun saatinde aramıştı. Haftalardır görüşmüyorlardı. En son yaz başında, ziyaretler konusunda anlaşmaya vardıklarında bir araya gelmişlerdi. Bakışlarındaki çılgın ifadeye rağmen, şu anda gözüne muhteşem görünüyordu. Geleneksel standartlarda düşünülürse Jon yakışıklı bir adam sayılmazdı. Hatları çok keskindi, yüzü dar ve uzundu, burnu ise atmacaya benziyordu. Ancak yakışıklı adamlar söz konusu olduğunda, Maryellen dersini almıştı. İlk bakışta Jon hiç kimsenin kalbini titretecek bir tip değildi, ancak yakınlaştıktan sonra onun güçlü karakterinin etkisinde kalmaya başlamıştı.

"Selam," dedi halsizce. Ayaklarının dibindeki su birikintisine bakıyordu.

"Galiba biraz zor durumda kalmışsın." Gülümsemesi, Maryellen'ın içini ısıttı.

"Katie'nin doğumunu görmek istediğini söylerken ciddi miydin?"

"Mümkünse isterim."

"Görüntüye göre beni hastanenin doğum merkezine götürecek tek aday sensin."

Jon üç hızlı adımda odayı boydan boya geçti, dikkate

değer kilosunun bir önemi yokmuş gibi onu kucakladı.

Maryellen itiraz etmek, onun için çok ağır olduğunu söylemek istedi. Annesini aradığından beri ilk kez kendini güvende hissediyordu. Koruma altındaydı. Jon üstünü değiştirmesine yardımcı olup onu kapıya taşıdı.

Maryellen'ı dikkatle arabaya yerleştirdikten sonra sordu, "Çantan hazır mıydı?"

Maryellen başıyla onayladı. "Diş fırçam hariç her şey."

"Ben onu ve çantanı alıp hemen döneceğim."

Jon, onu bırakıp bir kasılma anında geri döndü. Suyu boşaldığından beri daha güçlü geliyorlardı. Maryellen doğum derslerinde öğrendiklerini hatırlamaya çalışarak gözlerini kapadı, başını arkaya atıp soluğunu verdi.

Gözlerini tekrar açtığında Jon, yanındaki sürücü koltuğunda oturuyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Maryellen onun yüzünün kâğıt gibi bembeyaz olduğunu fark etti. Gülümseyerek onu iyi olduğuna inandırmaya çalıştı.

Cedar Cove'dan Silverdale'e yapılan yolculuk ve doğum merkeziyle ilgili Maryellen hiçbir şey hatırlamıyordu. Jon büyük bir maharetle trafikte yol alırken ikisi de konuşmuyor, Maryellen öğrendiği nefes tekniklerini uygulamaya çalışıyordu.

Merkeze ulaştıklarında herkes etrafında koşuşturmaya başladı. Onu soydular, hazırladılar, yatağa yatırıp bir monitör bağladılar. Jon ortadan kaybolmuştu; Maryellen, onu bıraktıktan sonra yine kaçıp kaçmadığını merak etti. Bu müm-

kündü; çünkü Maryellen, Jon'ı tam işinin ortasında aramıştı.

Ardından Maryellen'ı, çektiği sancıdan uzaklaştıracak her tür modern donanımın olduğu rahat bir odaya taşıdılar. O anda hiç ilgisini çekmese de, içerde sakin bir müzik çalıyordu ve seyrederse diye televizyon açıktı.

Kasılmaların bu kadar şiddetli olacağı konusunda onu hiç kimse uyarmamıştı. Arkasından başlayıp öne doğru ilerleyerek karnını geren her kasılmada içinden saniyeleri sayıyordu.

"Maryellen?" Jon'ın sesi fısıltı gibi çıkıyordu.

Maryellen gözlerini açtığında onun kapı eşiğinde durduğunu gördü. Bir anda rahatladı ve içi minnetle doldu. Bir dirseğinin üstünde doğrulmaya çalışarak umutla sordu. "Kalabilir misin?"

"Eğer istediğin buysa."

İstediği buydu. O ana kadar Jon'ın yanında olmasını ne kadar istediğini fark etmemişti bile. Bir başkasının değil. Sadece *onun*.

Odaya giren Jon, yanı başındaki sandalyeye oturarak doğumu kaydeden monitöre baktı. Tek bir doğum dersine gelmediği halde, onu rahatlatmak için neler söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Maryellen yan döndüğünde sırtını sıvazlayarak ona güven verici sözler fısıldadı. Sürekli ne kadar iyi gittiğini söyleyen sesi Maryellen'a cesaret veriyordu.

Kasılmaların uzunluğu ve yoğunluğu artmaya devam etti ve içlerinden birisi neredeyse bir dakika sürdü. Bu, hayatının en uzun dakikasıydı ve sancı dayanılmazdı. Hafifçe inledi.

"Bir şeyler yapın!" diye o anda odaya giren hemşireye seslendi Jon. "Acıya dayanamayacak."

Kadın şefkatle gülümsedi. "Maryellen, normal doğumu tercih etti. Onun isteklerine saygımız var."

"Ben iyiyim," dedi Maryellen ama ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. "Elini tutmamda bir sakınca var mı?"

Ayakta duran Jon ona doğru eğildi, dirseğini yatağa yaslayıp elini uzattı. O andan itibaren Maryellen adeta ona kenetlendi. Ikınma zamanı geldiğinde Jon yanındaydı, başını ona yaklaştırmış, kolunu omzuna dolamıştı. İçeri giren Doktor Abner fazla sürmeyeceğini söyleyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Jon kendini tanıttı ve sonra yumuşak, yatıştırıcı bir sesle Maryellen'a destek ve cesaret vermeye devam etti. Ona yaslanan Maryellen, bebeği vücudundan itmeye ve sancılar arasında hızla solumaya başladı.

Son kasılmada Jon'ın elini bütün gücüyle kavrayıp çekti. Bütün vücudundan ter boşanırken kızı kayarak çıktı. Catherine Grace'in kırılgan çığlığını duyduğunda soluğu kesilecek sandı.

"Hoş geldin Katie," diye fısıldadı.

Jon ona baktı. "Katie mi, Catherine değil mi?"

Maryellen başıyla onayladı. Kızına böyle seslenmeyi alışkanlık edinmişti. "Bu kadar küçük bir bebek için Catherine fazla ağız dolusu olmuyor mu?" Katie, Jon'ın annesinin ismiydi ve Maryellen bunu Jon için yapmak istemişti, anne-

sini onurlandırmak için. Gördüğü kadarıyla işe yaramıştı.

Jon, bebeğin öfkeli çığlıklarla buruşan kırmızı yüzünü inceledi. "Teşekkür ederim," dedi ve Maryellen'ın omzunu saran kolunu biraz daha sıktı. Doktor Abner, ağlamakta olan bebeklerini hemşireye teslim etti.

"Babası benimle gelebilir," dedi doğum hemşiresi. "Onu tartıp yıkayacağım. Sonra kucağına alabilirsin."

Jon, Maryellen'dan onay bekler gibiydi. Coşku ve sevinç gözyaşları arasında, Maryellen başıyla onayladı. Dünyada bununla kıyaslanabilecek bir duygu yoktu: zafer, neşe ve sevgi duygusu. Maryellen, bunu zaten bildiği için bebeğini çok seviyordu. Bu sevginin gücü, daha önce hiç yaşamadığı biçimde uzlaşmacı olmasını sağlamıştı.

Hemşire ve Jon, odanın diğer tarafında olduklarından Maryellen ne yaptıklarını tam olarak göremiyordu ama hemşire, Katie'yi kucağına verdiğinde Jon'ın huzurlu ve sevinç içindeki yüzünü görünce derinden etkilendi. Tam o anda bakışları karşılaştı.

"Çok güzel," dedi Jon dudaklarını kıpırdatarak ve bebeği kolunun kıvrımında güvenle tutarak.

Maryellen da onu kucaklamak istiyordu, ellerini ona doğru uzattı. Jon odayı geçti, Katie'yi onun sabırsız kollarına bıraktı.

Olması gereken bu, diye düşündü Maryellen. Kızlarını paylaşmayı öğrenmeleri gerekiyordu. Yakınlaşmayı. Kendi istek ve ihtiyaçlarını bir kenara koyup önceliği Katie'ye vermeyi.

Kapının çalınması umurunda değildi. Catherine Grace'i incelemeye devam ediyordu. Minik yüzü hâlâ kırmızı, ışıklar

çok parlakmış gibi gözleri sımsıkı kapalıydı.

Jon, parmağını ona uzatınca Katie eliyle kavradı.

Muhtemelen gönüllü olarak çalışan genç bir kadın başını içeri uzattı. "Dışarda Bayan Sherman olduğunu söyleyen biri var. Dediğine göre doğum partnerinizmiş."

"Annemdir," diye açıkladı Maryellen gülümseyerek.

Gönüllü de ona gülümsedi. "İçeri göndereyim."

Birkaç dakika sonra hem annesi hem Kelly içerde Maryellen'ı soru yağmuruna tutuyorlardı. Farkına bile varmadan Jon ortadan kaybolmuştu.

Maryellen ona teşekkür etme fırsatı bile bulamamıştı.

Charlotte Jefferson, belediye meclisi toplantısının başlamasını beklerken, çantasından örgüsünü çıkardı. Bölge halkının yerel yönetimle daha fazla ilgilenmemesi canını sıkıyordu. Gerçi o da sadece ikinci toplantıya katılacaktı. Şimdiye kadar sivil toplum meseleleriyle kendisi de pek fazla ilgilenmemişti.

Belediye başkanı yanından geçerken, "Merhaba Louie," diyerek onu başıyla hafifçe selamladı. En ön sırada tek başına oturuyordu.

"Sanırım sırada tebrikleri kabul var," dedi başkan. Benson'lar Cedar Cove'un köklü ailelerinden biriydi. Louie'nin erkek kardeşi Otto ise tanınmış bir avukattı.

"Evet, torunumun oğlu," diye onayladı Charlotte. "Benim ilk göz ağrım."

"Sanırım Grace Sherman da anneanne oldu, galiba ikinci kez."

"Geçen hafta doğdu." Grace Sherman, tıpkı Kelly ve Paul'ün küçük Tyler'ı gibi, Maryellen'm bebeğiyle de gurur duyuyordu. Charlotte, kızı Olivia ve en yakın arkadaşı Grace'in aynı anda büyükanne olmasına çok seviniyordu. İkisi her zaman birbirlerine çok yakın ve yardımcı olmuşlardı.

"Seni meclis toplantılarında görmek, alışılmış bir şey değil," dedi başkan. "Ama büyük zevk olduğunu söyleyebilirim."

"Burada olmamın bir sebebi var." Charlotte örgüsünün ipini hızla çekiştirdi ve örmeye devam etti.

Sağduyulu başkan, "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Samimi olmak gerekirse Charlotte bu sorunun gelmesini bekliyordu. "Bu kasabada bir sağlık ocağı açılmasını önereceğim. Şimdiye kadar olmaması utanç verici." Tıbbi yardım almak için kasaba halkı en iyimser tahminle Bremerton'a kadar on beş ya da yirmi kilometre yol gitmek zorunda kalıyordu. Bunun anlamı aynı zamanda acil odasında saatlerce beklemek demekti. Cedar Cove büyüklüğünde bir kasaba, sağlık ocağını rahatlıkla kaldırabilirdi; ama Charlotte, Cedar Cove'da yaşayan *herkesin* faydalanabileceği özel bir sağlık merkezi istiyordu.

"Bak Charlotte..."

"Hastalarını değişken ücretlendirmeyle kabul edecek bir sağlık merkezi," diye ekledi Charlotte, Louie'nin itirazlarını

dinlemeye niyeti yoktu. "Eminim sağlık ihtiyaçları için Bremerton ya da Silverdale'e gitmek zorunda kalan Medicare ve Medicaid* hastaları çok memnun kalacaklardır."

"Katılıyorum, ama..."

"Arkadaşlarımın çoğu, kaça mal olacağı korkusuyla doktora görünmekten kaçınıyorlar."

"Evet, bunun farkındayım, ama..."

"Louie Benson, politikacı gibi konuşuyorsun."

"Bak Charlotte, ikimiz de bunun göstermelik bir pozisyon olduğunu biliyoruz. Kasabanın ücretli bir yöneticisi var. Düşük maliyetli bir sağlık kliniği açma konusunda Matthew Harper'la görüşmek istiyorsan hiç durma, ama şimdiden bunun için yeterli bütçe olmadığını söyleyebilirim."

Eğer, yapılması gereken buysa Charlotte konuyu yöneticiyle tartışacaktı. "Öyle yapacağım."

Belediye başkanı tedirgin olmuş gibiydi, başını çevirerek ona baktı. Tekrar konuşmaya başladığında sesini alçaltmıştı. "Küçük bir nasihat vereyim."

"Söyleyeceğin her şeye memnun olurum," diyerek, sanki bütün dikkatini vermesi gerekiyormuş gibi örgüsüne bakmaya devam etti.

"Matt Harper'la görüşmeden önce bütün bulguları bir araya getir."

"Bundan emin olabilirsin." Harper sıkı bir pazarlıkçı ve kasabamn bütçeleri konusunda titiz biri olarak bilinirdi, ama Charlotte'un çabalarını engelleyebileceğini sanıyorsa onu henüz tanımıyor demekti. Ölmeden yapacağı son şey olsa

* *Özel sağlık sigortası yaptırmak için yaşlı ve dar gelirli Amerikalılar için 1965'ten beri uygulanan bir program. (e.n.)*

bile Charlotte bu işe baş koymuştu ve Cedar Cove'a bir sağlık merkezi kazandırmaya kesinlikle kararlıydı.

Kapı açıldı, belediye başkanı çabucak doğruldu. "Huzurevindekiler nasıl?" diye sordu, nazik bir sohbet içindelermiş gibi.

"Laura'nın romatizması azdı," diye ona bilgi verdi Charlotte. "Sert bir kış olacağını söylüyor. Bess bütün yaz öksürdü. Ona bir doktora görünmesini söyleyip duruyorum, ama duyacaklarından korktuğu için gitmeyi reddediyor. Kasabada bir klinik olsaydı, randevuyu bizzat alır, onu sürükleyerek götürürdüm. Evelyn ise..." Louie'nin artık dinlemediğini gören Charlotte sustu. İlgisi başka yere odaklanmıştı.

Başkan, Charlotte'un artık konuşmadığını fark edince onun omzunu okşadı. "Seninle sohbet etmek güzeldi Charlotte. Önerin hakkında neler yapabileceğimize bakacağım."

"Yaparsan iyi olur," dedi, ama sözlerinin bir kulağından girip diğerinden çıktığını zaten biliyordu. Yine de Louie Benson ona biraz tavsiyede bulunmuştu. Gerçeklere ve rakamlara ihtiyacı vardı.

Charlotte ters ördüğü sırayı bitirir bitirmez gitmeye karar verdi. Huysuz ve yaşlı bir kadını hiç kimse dinlemek istemiyordu. En azından, hepsi kendini yanındakinden daha önemli göstermek için uğraşan bir oda dolusu adam. Salonun arkasındaki kapı bir kez daha açıldı, yeni bir meclis üyesi daha geldiğini düşünen Charlotte dönüp bakma gereği bile duymadı.

Gelenin Ben Rhodes olduğunu görmek onu şaşırttı.

Uzun boyu, ağarmış gür saçlarıyla dikkat çekici bir adamdı. Charlotte yetmiş yaşını geçmiş olabilirdi, ama yakışıklı bir adama karşı da ilgisiz kalamazdı... hâlâ kalamazdı. Huzurevindeki hanımların çoğu, Ben'i Cesar Romero'ya* benzetiyorlardı. Bölgeye yeni taşınmıştı ve Charlotte onu fazla iyi tanımıyordu, oysa kasabada hayli isim yapmıştı ve sebebi belli oluyordu.

"Merhaba Ben," dedi, adam karşısındaki sırada bir sandalyeye oturduğunda.

Ben ona doğru baktı, gözlerindeki boş ifadeden Charlotte, onun kendisini tanıyamadığını anladı.

"Henry M. Jackson Huzurevi'ndeki Charlotte Jefferson."

Ben'in yüzü sıcacık bir tebessümle aydınlandı, oturduğu yerden kalkıp Charlotte'un yanına geldi. Resmi olarak tanıştırılmamışlardı, ama Charlotte onu birkaç kez görmüştü. Ben, tıpkı kendisi gibi her pazartesi huzurevine gidiyor, Charlotte örgü grubunda yer alırken Ben, briç oynuyordu.

Ben sürekli yalnız geldiği için Charlotte, onun karısını merak etmişti ama hiç konuşma fırsatları olmamıştı. Hanımlar, limonata bardağına üşüşen arılar gibi çevresini sardıklarından, onun dul olduğu sonucuna varmıştı.

Huzurevinin ayda bir düzenlediği ve Olivia'nın onur konuğu olduğu yemeklerden birinde onunla selamlaşma şansı olmuştu, ama Charlotte aynı gün çok fazla kişiyle konuşmuştu. Kızının bu kadar etkileyici bir konuşma yapması gurur vericiydi. Yine de, aradan aylar geçmişti ve Charlotte onun, kızı Olivia'yı hatırlayacağından emin değildi.

** 1907-1994 yılları arasında yaşayan Küba asıllı ABD'li aktör. (e.n.)*

"Politikaya ilgi duyduğunu bilmiyordum," dedi, Charlotte az önce gitmeye karar vermesine rağmen sohbet açmayı tercih etti.

"Politik tartışmalar pek umurumda değil, buraya meclise öneride bulunmaya geldim. Ya sen?"

"Ben de o yüzden buradayım," dedi Charlotte. "Cedar Cove'un bir sağlık ocağına ihtiyacı var."

Ben'in koyu mavi gözleri açıldı. "*Ben de* aynı sebepten geldim."

"Değişken ödeme koşullarıyla çalışacak bir klinik," dedi Charlotte, "öyle ki, yaşı ve geliri ne olursa olsun, herkesin bütçesine uysun."

Ben, hevesle onayladı. "Kesinlikle katılıyorum." Toplantı boyunca bir sandalye arayla oturdular. Matthew Harper yeni bir konu olup olmadığını sorduğunda Ben ayağa kalktı, ellerini önündeki sandalyenin arkalığına dayadı.

"İzin verirseniz meclise seslenmek istiyorum," dedi.

Matthew Harper başını kaldırdı, merakla ikisine bakarak başıyla onay verdi.

Ben'in konuşma tarzı güçlü ve ikna ediciydi. İnsanların nitelikli bir sağlık hizmetine hakkı olduğundan ve bir kliniğin Cedar Cove'a getireceği avantajlardan söz etti. "Bürokratik engelleri aşmak için hep birlikte çalışalım ve ihtiyacımız olan onayları alalım. Ancak bunu yapabilirsek, toplumumuzda herkesin sağlığını koruyabilmek için gerekeni yapmış oluruz."

Charlotte ayağa fırlayıp alkışlamamak için kendini zor tuttu. Kendi yapacağından çok daha iyi bir konuşmaydı ve

duygularının esiri olmamıştı. Ben, belediye meclisi üyelerinin öncülüğü ve gücü sayesinde bir klinik açılmasının mümkün kılınabileceği duygusu yaratmıştı.

Toplantı bitti, Charlotte örgüsünü çantasının içine tıkıştırdı. "Harikaydın," dedi Ben'e. "Ben asla senin gibi bir sunum yapmayı başaramazdım."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktı, nazikçe kenara çekilip önden Charlotte'un geçmesine izin verdi.

Dışarı, sıcak havaya çıktılar. Perşembe akşamıydı ve sahildeki parktan yükselen müzik sesi duyulabiliyordu. "Bunun yüzünden bu akşam Cove'daki konseri kaçırdığımı bilmeni isterim," dedi. Oysa bu akşam pek fedakârlık yapmış sayılmazdı. Organizatörler kuklacı çağırmışlardı ve gösteri daha çok çocuklara yönelikti.

"Bir fincan kahveye ne dersin?" diye sordu Ben.

Charlotte'un kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Aptalca olabilirdi ama her akşam da böyle cazip bir teklif almıyordu. "Olur."

"Deniz Feneri'ne gidelim mi?" diye sordu Ben.

Charlotte'un yüzü aydınlandı. "Harika olur. Torunum ve eşi orayı henüz açtılar, bilirsin işte."

Ben gerçekten etkilenmiş görünüyordu. "Çok iyi bir iş çıkarıyorlar."

Charlotte da aynı fikirdeydi, ama şu anda Justine ve Seth hakkında böbürlenmek uygun olmazdı. Restoran konusunda çok deneyimsiz oldukları halde çiftin bu kadar iyi çalışması onu heyecanlandırıyordu.

Justine ve Seth orada değillerdi, oturduğu avludan körfezin manzarasını seyreden Charlotte, bunun iyi bile olduğunu düşündü. Deniz fenerinin uzaklarda dönen ışığı aralıklarla parlıyor, tersanenin ışıkları küçük Sinclair Körfezi'nin karanlık sularında yansıyordu.

İkisi de dondurmalı elmalı tart ve kahve istediler.

"Ne hoş bir teklif," dedi Charlotte, çatalıyla ılık tartı bölerken. Bol tarçınlı lezzetiyle vanilyalı dondurmanın yanına çok yakışıyordu. Tatlıya düşkündü, hayat kısaydı ve insan ara sıra kendini şımartmalıydı.

"Zaman zaman gelip burada yemek istiyorum, ama tek başına yemenin eğlenceli bir yanı yok," diye itiraf etti Ben. Başını üzüntüyle iki yana sallayarak devam etti, "Eşim altı yıl önce öldü. Bir gün yalnızlığa alışabilecek miyim, bilmiyorum."

"Benim Clyde'ım gideli on altı yıl oldu."

"O halde biliyorsun."

Charlotte gayet iyi anlıyordu. Bunca yıl sonra bile, derin, ama uzun zaman öncesinde kalmış kederi hissedebiliyordu.

Clyde, onun her şeyiydi: sadık arkadaşı, sürekli yoldaşı, eşi ve âşığı. Ölümüyle ardında bıraktığı boşluk asla dolmamıştı.

"Donanmadan emekli olduğunu duydum," diyerek, daha fazla melankoliye dalmadan konuyu değiştirdi.

"Kırk yıl," diye onayladı Ben. "İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından, on sekiz yaşında katılmıştım. Kore ve Vietnam'da hizmet verdim. Amiral olarak emekliye ayrıldım."

"Çocuk?"

"İki oğlan. İkisi de evli ve kendi aileleri var. Ya sen?"

"Olivia'yı tanıdığını sanıyorum."

Ben, başıyla onayladı. "Yargıç."

Demek hatırlıyordu. "Bir de oğlum var. Will. Georgia, Atlanta'da yaşıyor. Nükleer enerji mühendisi," diyerek böbürlendi.

"Büyük oğlum Steven da Georgia'da yaşıyor. St. Simons Adası'ndan söz edildiğini hiç duydun mu?"

"Clyde ve ben, bir yaz oraya gitmiştik... Altmışlarda olmalı ama ne kadar güzel olduğunu hâlâ hatırlıyorum. Dev meşelerden aşağı İspanyol yosunları sarkıyordu."

Ben gülümsedi. "Joan adaya gitmeyi çok severdi." Karısının adını geçirince gözlerine hüzün çöktü. Hayat arkadaşını kaybetmenin ne kadar acı olduğunu bilen Charlotte nazikçe onun elini sıvazladı.

"Zamanla daha az acı veriyor," diye fısıldadı. "Hayat asla aynı değil ama giderek uyum sağlıyoruz. Her geçen seneyle biraz daha kolaylaşıyor." Belki konuşursa Ben'in rahatlayacağını düşündü. "Bana ondan söz et."

Ben şaşırmış görünüyordu. "Joan'dan mı söz etmemi istiyorsun?"

"Eğer sen de istiyorsan?"

İstediği kısa sürede belli olmuştu. "Joan, benimle birlikte bütün dünyayı gezdi," dedi. "Avrupa'da, Asya'da ve sayısız eyalette görev yaptım. Bir kere bile şikâyet etmedi. Emekli olduğumda, hiçbir yere kıpırdamayacağımıza ona söz vermiştim."

"Sözünü tuttun mu?"

"Kaliforniya. Orada bir ev yaptık. Yaklaşık on yıl sonra Joan hastalandı. Kanser."

"Seni Cedar Cove'a getiren nedir?"

Ben, uzun süre cevap vermedi. Karanlık çökmeye, ışıklar durgun suyun üstünde oyunlar yapmaya başlamıştı. "Aynı evde yaşamaya devam edemezdim. San Diego'da bir apartman dairesine taşındım ama huzur bulamadım. Washington'a, Seattle bölgesine defalarca gelmiştim. Cenazeden sonra bazı arkadaşlarım beni davet etti ve sonra neredeyse her yıl gelmeye başladım. İki yıl önce Bremerton feribotuna bindim. Bir hevesle Cedar Cove'a geldim ve çok sevdim. İnsanlar dost canlısıydı ve ben yaşayacak bir yer arıyordum."

"Ya oğulların?"

"David, ona yakın bir yere taşınmamı istiyordu. Arizona'da yaşıyor ama bana hiç cazip gelmedi. Bana göz kulak olmayı tasarlıyordu ama aileme yük olmak istemem."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Charlotte'un da benzer endişeleri vardı. Ben'in herhangi birine nasıl yük olacağını gerçekten merak ediyordu. Gururlu ve becerikli bir adamdı, bağımsız bir ruhu vardı.

"Ne kadar zamandır buradasın?"

"Bir yılı geçti."

Bu imkânsız gibiydi.

Ben saatine bakınca şaşırdı. "Tanrım, neredeyse dokuz buçuk."

"Olamaz!" Charlotte, onun yanıldığından emindi. Ye-

dide başlayan ve yaklaşık bir saat süren meclis toplantısından hemen sonra gelmişlerdi ve geldiklerinde saat sekizi henüz geçiyordu.

"Seninle konuşmak rahatlatıcı, Charlotte."

Bu övgü karşısında yüreği yine hızlı çarpmaya başladı. "Teşekkür ederim." Söylemediği şey ise, Ben Rhodes'u dinlemek de rahatlatıcıydı; sevmek de öyle.

Dört

Rosie Cox, yıllardır ilkokul öğretmenliği yapmamıştı. Tam olarak söylemek gerekirse on altı yıl. Allison doğduğunda, Zach'le birlikte ev kadını ve anne olmasını uygun görmüşler ve Rosie yıllarca "Her Anne Çalışan Anne" rozetini gururla taşımıştı. Kadının aile içindeki rolü hakkındaki görüşleri giderek daha saldırgan olmuştu. Bir annenin sevgi ve ilgisi, özellikle çocuk gelişiminin ilk yıllarında yaşamsal öneme sahipti.

Rosie bir zamanlar dünyanın en iyi annesi, en iyi eşi ve en iyi ev kadını olarak kendisiyle gurur duyardı. Tamam, en iyi ev kadını kısmı biraz abartılmış olabilirdi, ama annelik konusunda okuyabileceği bütün kitapları okumuş, uzmanlarla konuşmuş, verilen bütün derslere katılmıştı. Ailesi için her şeyi yapmaya kararlıydı.

Allison ve Eddie okuldayken Rosie, öğretmen olarak eğitim ordusuna katılmayı zaman zaman düşünmüştü. Referansı vardı, saatler idealdi ve yaz aylarını çocuklarıyla bera-

ber geçirebilirdi. Boş bir pozisyon yoktu ama birkaç yıl önce bir markette kasiyer olarak çalışmaya başlayarak iş dünyasına adımını atmıştı. Ne yazık ki bu iş uzun sürmemişti.

Eddie birinci sınıfa başladığında Rosie'nin çoktan bir sürü gönüllü işi vardı ve hepsini çok seviyordu. Topluma katkıda bulunmak istiyordu ve başlangıçta Zach, onu bu konuda teşvik etmişti. Eğer gönüllü olarak görev almak istiyorsa ve tek maaşla aile bütçesini dengede tutabileceğini düşünüyorsa Zach için sorun değildi. Oysa daha sonra, kocası bu tür organizasyonlara ayırdığı saatlere kızmaya ve geceleri sık sık dışarda kaldığı için şikâyet etmeye başlamıştı. Sonuçta Zach'in çalışmasını istemediği, gönüllü işlerine de sıcak bakmadığı belli olmuştu. Acı bir biçimde öğrenmişti ki; eski moda, onun arzu ve ihtiyaçlarına mahkûm bir eş istiyordu. Kaliteli bir kâhya yeterliydi, yatak odası kısmını düşünmeye gerek yoktu, *o işi* başka yerlerde hallettiği açıktı.

Gönüllü çalışmak Rosie'yi tatmin ediyordu ama artık bu geçmişte kalmıştı ve şimdi önüne bakmalıydı. Boşanması ve muhtemelen şimdiye kadar kayda geçen en tuhaf hüküm olsa da ortak velayetin onaylanmasının ardından, Rosie'nin geçinmek için bir yol bulması gerekiyordu.

Seçenekleri kısıtlıydı. Yazın devam ettiği birkaç tekrar dersten sonra, eğitim idaresi onu vekil öğretmen olarak atamıştı. Rosie'nin bel bağladığı da buydu. Öğretmen açığı olduğu anda, tamzamanlı çalışmak için sıradaydı. Vekil öğretmenler daha az derse girdikleri için daha az para alıyorlardı, neyse ki istediği kadar ders alabileceğini duyduğunda biraz rahatlamıştı.

Beklenildiği gibi okulun ilk günü, Evergreen İlkokulu'nda ikinci sınıfa ders vermek için çağrıldı. Günlerden çarşambaydı ve yeni çalışma hayatının ikinci günüydü.

İkindi vakti geldiğinde, Rosie'nin ayakları zonkluyordu ve migren belirtilerinin ilk işaretlerini hissetmeye başlamıştı. Öğretmenlik kolay değil ama başa çıkabilirsin, diye telkin etti kendine. Asil öğretmen Bayan Gough, İşçi Bayramı'na denk gelen hafta sonu apandisini aldırmıştı ve iyileşme sürecine bağlı olarak en az iki ya da üç hafta okula dönemeyecekti. Sonuç olarak, eylülün büyük bir kısmında Rosie'nin düzenli bir geliri olacaktı.

Okuldan ayrılmaya hazır olduğunda saat neredeyse beşti. Hepsi olmasa bile, diğer öğretmenlerin çoğu gitmişti. Sınıftan çıkarken hademe koridorları süpürmeye başlamıştı bile. Yanından geçerken Rosie gülümsemeye çalışarak adama, "İyi akşamlar," dedi.

Adam bir baş işaretiyle karşılık verdi ve işini yapmaya devam etti.

SUV'una binen Rosie, içten içe kendisiyle gurur duydu. Araba, Ford Explorer, boşanma anlaşması gereği ona verilmişti. Zach ya Explorer'ı verecekti ya da eşdeğer yeni bir araba alacaktı, çünkü Rosie'nin arabası artık çok eskiydi ve güvenli değildi. Zach arabayı vermeyi tercih etti, ama Rosie bunu yapacağını zaten tahmin ediyordu.

Boşanmada uzlaşıncaya kadar geçen pazarlık sürecinde ikisi de çok düzeysizlik yapmıştı. Rosie kendi adına bu kadar dar kafalı, bu kadar... zalim olabileceğini tahmin etmemişti.

Kendine ve ailesine yaptıkları yüzünden Zach'e büyük bir nefret duyuyordu ve onun kendisini üzdüğü kadar, Rosie de Zach'i üzmek istiyordu. Zach'in de aynı duyguları hissettiği açıktı.

Rosie, Pelikan Çıkmazı'na sapıp garaj yoluna girdiğinde derin bir soluk aldı. Evde olmak güzeldi. Çocuklarla bir an önce konuşmak ve günlerinin nasıl geçtiğini öğrenmek istiyordu. Allison, Cedar Cove Lisesi'ne; Eddie'yse Lincoln İlkokulu'na gidiyordu. Ne kadar yorgun olursa olsun Rosie, okul haberlerini almak için sabırsızlanıyordu. Hatta son günlerde yaşadıkları sıkıntıya rağmen pizza siparişi bile verebilirdi. Üçü, özel bir şeyleri hak ediyordu.

Garaj kapısı kapalıydı, kapı açılıp içerde Zach'in yeni arabasını kendi park yerinde görünce Rosie'nin kaşları çatıldı. Bu ne demek oluyordu? Arabadan indi, kapıyı çarparak kapadı. Şu anda istediği son şey *onunla* uğraşmaktı, özellikle geçirdiği günden sonra.

Kapıda duraklayıp zili çalmakla çalmamak arasında kararsız kaldı. Sonra bu evin en az onun kadar kendine de ait olduğuna karar verdi, geldiğini ilan etmeye gerek duymadan garaj kapısından mutfağa daldı.

Tahmin ettiği gibi Zach, üstünde gülünç bir mutfak önlüğüyle mutfaktaydı. İki çocuğunun da yanında olması Rosie'yi daha da rahatsız etti. Eddie masada oturmuş ev ödevini yapıyor, Allison tezgâhın önünde durmuş patates soyuyordu. Bu işleri keyifle yaptıklarını görmek akıl alır gibi değildi.

"Burada ne işin var?" diye sordu, ellerini beline dayayarak.

"Ne demek istiyorsun?" diye karşılık verdi Zach, ona bakarak. Tebessümü kaybolup gözleri kısılmış, elleri bileğine kadar derin, mavi bir seramik kabın içine gömülmüştü. Çanağın içindekiler kıyma ve galeta ununa benziyordu. Of, şimdi anlamıştı. Bu içler acısı bir dalyan köfte girişimiydi. Bir yıl önce, işten eve döndüğü bir akşam Rosie, ona düzenli olarak üç çeşit yemek hazırlamadığı için büyük bir kavgaya tutuşmuşlardı. Karısının bütün gün evde aylak dolaşıp pembe dizi ve saçma sapan tartışma programlarını seyrettiğini sanıyordu.

"Dalyan köfte mi?" diye sordu, küçümsediğini gizlemek için herhangi bir çaba göstermeden.

"Çocuklarla benim günüm," dedi Zach. Nefretle Rosie'ye bakarken elleri kıpırdamıyordu.

Kahretsin. "Hiç sanmıyorum." Rosie vazgeçmiyordu. Zach'i *kendi* evinde görmek yeterince kötüydü. Evler arasında gidip geldikleri her dakikadan nefret ediyordu. Çizelgeyi ezberlemişti: Her pazar, pazartesi, salı ve çarşamba çocuklarla kendisi beraber olacaktı, Zach ise perşembe, cuma ve cumartesi günleriyle resmi tatillerde gelecekti. Fazladan bir gün almak Rosie için zafer olmuştu, ama karşılığında büyük tatilleri ona bırakmak zorunda kalmıştı. Bu değiştokuş pek adil olmasa da, Sharon Castor, elinden gelen en iyi pazarlığı yapmıştı.

"Pazartesi tatildi," diye hatırlattı Zach.

Kollarını kavuşturan Rosie alayla ona baktı. "Ne olmuş?"

"Pazartesi Ulusal İşçi Bayramı'ydı.*"

"Babam resmi tatil günlerini almıştı anne, hatırladın mı?

* *ABD'de işçi hareketi ve elde edilen kazanımlar, 1882'den beri her yıl eylül ayının ilk pazartesi günü kutlanır. (e.n.)*

O yüzden bu hafta fazladan bir günü var."

Allison elbette babasına arka çıkacaktı. Rosie kaşlarını çatarak kızına baktı. Akşam yemeği için belki binlerce defa patates soymasını istemiş, karşılığında Allison daima kürek mahkûmu muamelesine uğramış gibi bakışlarını ona dikmişti. Oysa babası istediğinde...

"Geçen ay, önemsiz tatillerde buraya gelmektense, olağan günlerime ekleme yapmaya karar vermiştik."

"Öyle mi?" İşçi Bayramı'yla ilgili bir tartışma yaşandığını hayal meyal hatırlıyordu, ama okuldaki ilk gün çılgınlığının arasında aklından uçup gitmişti. Bir sonraki ay Kolomb Günü* için de aynı şeyi kararlaştırdıklarını hatırladı.

"Avukatımın, senin de imzaladığın evrakı postalamasını ister misin?" diye sordu Zach.

"Alay etmene gerek yok," diye karşılık verdi Rosie.

Eddie kitabını çarparak kapadı ve elleriyle kulaklarını tıkadı. "Kesin şunu!" diye haykırdı. "Kesin artık!"

"Bak ne yaptın," diye parlayan Rosie, kolunu korumak ister gibi oğlunun omzuna sardı. Eddie hep hassas bir çocuk olmuştu.

Zach delici bakışlarını ona çevirdi. "*Bu*, çocuklarım için *bana* ayrılmış süre," dedi. "Gidersen minnettar kalacağım."

Rosie, tartışmak amacıyla ağzını açtı ama Zach haklıydı. Yanılan kendisiydi.

"Pekâlâ," dedi, o anda hiç olmadığı halde, elinden geldiğince mağrur görünmeye çalışarak. Oğluna ve kızma gü-

---

* *Kristof Kolomb'un, Amerika topraklarına (Bahamalara bağlı Guanahani) ilk bayrak diktiği tarih olan 12 Ekim 1492'in yıldönümlerinde yapılan kutlama. (e.n.)*

lümsedi, sonra evden dışarı çıktı.

Explorer'a binerken yaşlar göz pınarlarından daha derinleri yakıyordu. Bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı. Şu andan itibaren, aynı korkunç manzaranın tekrar yaşanmaması için, takvimindeki bütün günleri net bir biçimde işaretlemeliydi.

Zach'le birlikte paylaştıkları dairenin uzaklığı iki kilometre bile değildi. Park yerine çekip motoru kapattı. Mahalle o kadar iyi olmasa da, kira makuldü.

Evin içindeki her şey özenle ikiye ayrılmıştı. Buzdolabında Zach ve kendi rafları ayrıydı. Kişisel eşyalarını odalardan birinde kilitli tutuyordu. Zach'in eşyası da kendi odasındaydı. Zaten neyi olup olmadığı umurunda değildi.

Diğer evin aksine, kliması olmayan apartman dairesi sıcaktı. Rosie ses olsun diye televizyonu açtı, iki Aspirin alıp karşısına oturdu. Haber saatiydi ama dünyada neler olup bittiği umurunda değildi. Şu anda sadece kendi hayatıyla başa çıkmaya çalışıyordu.

Uyuyakalmış olmalıydı, çünkü telefon sesiyle irkildi. Kanepeden fırlayıp mutfağa doğru koştu.

"Alo," dedi nefes nefese, kendisi bile sesini tanımakta güçlük çekerek.

Hattın diğer ucundaki kişi duraksadı. "Sanırım yanlış numarayı çevirdim," dedi yumuşak bir kadın sesi.

Rosie bu sesi nerede duysa tanırdı. Yuva yıkan, kocasını çalan Janice Lamond. Özenle Rosie'nin hayatını mahvetmeyi tasarlayan kadın. Rosie, öfke ve kırgınlıkla burnundan soludu.

"Evet, sanırım yanıldınız," dedi, sesindeki yoğun nefreti karşı tarafın algılaması için çaba göstererek. Söylenecek başka şey olmadığı için, ahizeyi çarparak yerine koydu. Elleri titreyen Rosie, mutfak tezgâhına yaslandı, ağlamamak için kendini zor tuttu.

Zach, onunla çıkıyordu. Boşanmadan önce bile görüşüyorlardı, hatta evden taşınmadan önce. Onu evlilik yeminiyle onurlandıran, eviyle ve ailesiyle ilgilenen *kendisi* olduğu halde, sözde kocası gönül işleriyle uğraşıyordu.

Rosie bir bardak soğuk portakal suyu alıp küçük salona geri döndü. Kanepeye uzanıp gözlerini tavana dikti.

İkisi bu oyunu istedikleri gibi oynayabilirler, diye karar verdi. Olayı çözmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyordu.

Kendine bir erkek arkadaş bulmanın tam zamanıydı.

Cedar Cove Chronicle'ın son sayısını matbaaya gönderen Jack Griffin, öğleden sonraları nadiren boş kalıyordu ve bu kez güzel bir eylül gününe denk gelmişti. Normalde bu zamanı Olivia'yla geçirirdi, oysa şimdi boşluktaydı ve ruh hali berbattı.

Soğukkanlı duruyor, Olivia hakkındaki gerçek duygularını saklamak için büyük çaba sarf ediyordu. Kimseyi aptal yerine koyduğu yoktu, özellikle en iyi arkadaşı Bob Beldon'ı. Bob bir arkadaştan daha öteydi, Jack'in AA* sponsoruydu ve ikisi neredeyse otuz yıldır ağızlarına içki koymamışlardı.

* *Alcoholics Anonymous. (Adsız Alkolikler) örgütünün kısaltılmış adı. (e.n.)*

On beş yaşındaki hurda Ford Taunus'unu Beldon'ların oda-kahvaltı hizmet veren oteli Thyme and Tide'ın önüne çekti, körfez manzarasının tadını çıkarmak için uzun süre orada oyalandı. Gerçekten çok güzeldi. Nefes kesiciydi. Uzaklarda yeşil-beyaz dev gibi üç Seattle feribotu, Bremerton Limanı'na doğru yavaşça yol alıyor, martılar suyun üstünde daireler çiziyordu. Daha yakında, heybetli balıkçıllar kıyı boyunca zarif adımlarla yürüyor, gelgit dalgaları ayaklarını yalarken gagalarıyla deniz tabanını tarıyorlardı. Kayalık sahilde patlayan dalgaların köpükleriyse boydan boya adeta fisto gibi saçılıyordu.

Peggy, bahçesinde sebze toplamakla meşguldü, ikindi güneşinden yüzünü korumak için geniş kenarlı hasır bir şapka giymişti. Jack'i görünce doğruldu, koluna bir sepet takmıştı.

"Jack," diye onu sevgiyle karşıladı. "Son zamanlarda yeterince görüşemiyoruz." Hızla çimleri geçip yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Ne kadar güzel bir gün, değil mi?"

"Kesinlikle Peggy." Duraksadı. "Bob buralarda mı?"

"Üzgünüm, hayır. Peder Flemming'le çıktı. Nasıl başardı bilmiyorum ama Dave, Bob'ı gençlerin basketbol takımını çalıştırmaya ikna etti."

Samimi olmak gerekirse, papazın bunu nasıl başarabildiğini Jack de anlayamamıştı. "Sen ve Bob'ın kiliseye gittiğinizden haberim yoktu," dedi şaşkınlıkla.

"Gitmiyorduk," diye itiraf etti Peggy. "Ta ki..." Önceki kış otellerinde yabancı bir adam ölmüştü ve tahmin edilebi-

leceği gibi ikisi de çok sarsılmıştı. Son derece esrarengiz bir durumdu. John Doe,* fırtınanın ortasında otele gelmişti, kimliği sahteydi ve kim olduğu henüz tespit edilememişti. Pek çok soru cevapsız kalmış, bazı insanlar Bob ve Peggy'nin de işin içinde olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Eğer *kendi* evinde yabancı bir adam ölmüş olsa, belki Jack de kiliseye gitmeye başlayabilirdi.

Her zamanki gibi zarif ve enerji dolu olan Peggy, Jack'in de peşinden gelmesini bekler gibi mutfağa yöneldi. Jack memnuniyetle onu takip etti. Peggy herkesi büyük bir coşkuyla karşılayan kadınlardandı. Bu, onun doğasında vardı ve o yüzden işletmesi için özel bir çaba göstermesi gerekmiyordu.

Jack'in girmesi için tel kapıyı açık bırakıp sepetini tezgâhın üstüne koydu. "Bir sürahi taze buzlu çay hazırlamıştım," dedi ve hiç sormaya gerek duymadan iki uzun bardağa çay doldurdu, yanına da bir tabak dolusu fıstık ezmeli tereyağlı kurabiye koydu.

Jack tepsiyi aldı, birlikte avluya çıktılar. Jack bir yandan da, erken gitmek için kafasında kırıcı olmayan bahaneler kurgulamaya çalışıyordu. Sonra fikrini değiştirdi, buraya Olivia'yı düşünmekten kurtulmak için gelmişti.

"Sence Bob ne zaman gelir?" diye sordu.

"Beş gibi gelir diye tahmin ediyorum," dedi Peggy.

Çabucak saatine bakan Jack sadece yarım saat kaldığını gördü.

"Dan Sherman'ın ölümünden sonra..." diye söze girdi

* *ABD'de kimliği bilinmeyen erkek cesetlere verilen isim. (e.n.)*

Peggy. Sonra tereddüt etti. "Bob kolay atlatamadı."

Kendisi nispeten daha yeni geldiği için Jack, Bob'ın ölen oduncuyla bu kadar yakın olduğunu bilmiyordu. Yine de, hafızasını zorladığında Grace Sherman'ın Dan için yapılan cenaze töreni konuşmasını Bob'ın yapmasını istediğini hatırladı. Jack o zaman da şaşırmış ama bu konuda bir şey söylememişti.

Sanki aklından geçenleri okumuş gibi Peggy açıkladı. "Bob ve Dan, lisede çok iyi arkadaştılar. Dan'in ölümü onu gerçekten sarstı ve sonra..." Omuz silkti, Jack'le göz göze geldiler. Jack onun yabancıdan söz ettiğini biliyordu.

"Dan gömüldükten sonra Bob kiliseye gitmeye başladı," diye devam etti. "Benim açımdan sorun yoktu, zaten bir süredir ben de başlamak istiyordum. Ölüm, insanın cesaretini nasıl kırıyor, değil mi?"

"Öyle." Jack belli belirsiz gülümsedi, canı muhabbet etmek istemiyordu, ama birkaç dakika sonra sessizlik rahatsızlık vermeye başladı ve araya sorular sıkıştırmaya karar verdi. "Bob ve Dan son zamanlarda pek sık görüşmüyorlardı, değil mi?"

Peggy başını iki yana salladı. "Vietnam'dan döndükten sonra hiç görüşmediler, ama savaştan sonra Dan aynı kişi değildi. Yolları ayrı düştü. Dan'in kendini içkiye verdiğini sanmıyorum, oysa Bob... şey, onun şişeyle sorununu herkes kadar sen de biliyorsun."

Jack başıyla onayladı. "Arkadaşlar arasında böyle şeyler oluyor," derken, Dan ve Bob'dan çok Olivia ve kendisini dü-

şünüyordu. "Demek istediğim, yolları ayrı düşebiliyor." Gerçi onun Olivia'yla yolları ayrılmamıştı, birdenbire kesilivermişti. Midesi kasıldı, ülser başlangıcı olduğundan neredeyse emindi. Buzlu çayına uzandığında Peggy'nin onu incelediğini gördü.

"Zayıflamışsın."

"Öyle mi?" Eğer doğruysa, çok sevinecekti. Masa başında çalışmanın ve orta yaşın getirdiği fazla kiloları vardı. Spor için ayıracak fazla zamanı yoktu ve yemeklerinin çoğu hazır gıdalardan ibaretti.

"Olivia'yla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Mutsuz olduğun çok açık."

Buna belden aşağı vurmak denirdi. Jack neredeyse yüksek sesle homurdanacaktı. "Haksızlık," diye mırıldandı. "Ayrıca Olivia yasak bölge."

"Tamam," dedi Peggy, anlaşılan onun isteklerine uymaya itirazı yoktu. "Fakat sana söylemek istediğim tek bir şey var, sonra susacağım."

"Tek bir şey?" diye tekrarladı Jack. "Sadece bir tane?"

"Evet," dedi Peggy. "Üstelik bunu ilginç bulacağından eminim. Geçen gün adliyeye gitmem gerekti ve kasaba, Olivia'nın yeni bir kararıyla çalkalanıyordu." Sanki kurabiyesini ısırmasını bekler gibi duraksadı.

Jack'in bundan haberi olmaması tuhaftı. Merak duygusu ağır bastı ve ağzındaki lokmayı yuttu. "Bu sefer ne yapmış?"

Peggy, ortak velayetle ilgili Olivia'nın verdiği hükmü ona anlattı. "Keşke daha fazla yargıç, çocukların ihtiyaçları

konusunda bu kadar duyarlı olabilse," dedi.

Olivia'nın mahkeme salonuna getirmeye çalıştığı sağduyu anlayışı, Jack'in ilk dikkatini çeken şey olmuştu. Yaklaşık bir yıl önce, genç bir çiftin boşanma talebini reddettiğinde Jack şaşırmış ve aynı zamanda da etkilenmişti.

Mahkeme salonundaki herkes, Ian ve Cecilia Randall'ın hâlâ birbirlerini sevdiklerini söyleyebilirdi. Kızlarını bebekken kaybetmişlerdi ve onun ölümüyle beraberlikleri de sarsılmıştı. Olivia onların içinde bulunduğu duygusal karmaşayı anlamakla kalmamış, birbirlerine ne kadar ihtiyaç duyduklarını da bilerek kararını cesurca bu doğrultuda vermişti. Jack'in duyduğuna göre, Ian ve Cecilia hâlâ beraberdi.

Peggy, gözlerini ona dikmişti.

"Olivia'yı haftalardır görmedim." Bir kurabiye daha aldı. Saydığından değil ama tam olarak altı hafta. Tamam, tamam, gününü ve saatini bile biliyordu, ama bunu kimseye itiraf edecek hali yoktu.

"Jack, bu korkunç!"

Şaka değil! Tamam, Jack bu durumdan hoşnut değildi ama kendini köşeye sıkıştırmıştı. Çözümsüz bir durumdu ve egosu ona olduğu yerde kalmasını söylüyordu.

"Onu özlüyorsun, değil mi?"

Bir süre o kadar da kötü olmadığını söyleyecekken, ansızın vazgeçmişti. Canı cehenneme, böyle söylemek ahmaklıktı; her zamankinden daha kötüydü, özellikle son birkaç haftadır. "Keyfi yerinde görünüyor. Duyduğuma göre Stan Lockhart, son günlerde sürekli buralardaymış."

"Olivia, eski kocasıyla mı çıkıyor?"

"Charlotte'a göre hayır." Jack ağzını kapalı tutabilmek için neredeyse dilini ısıracaktı. Olivia'nın annesiyle dertleştiğini Peggy'nin bilmesini istemiyordu. Charlotte, onun en büyük destekçisiydi. Jack'le arasını düzeltmesi için Olivia'nın başının etini yediğini söylemişti; ne yazık ki Olivia, tuttuğu yolun yanlış olduğunu itiraf etmeye yanaşmıyordu.

Jack kurabiyesini bıraktı. İştahı kaçmıştı. "Anlaşılan Olivia, onu tekrar kazanmak için bir şeyler yapmamı bekliyor."

"Kazanmak mı?"

"Anlarsın işte," dedi, sabrı giderek tükeniyordu. "Benden –kendi ifadesiyle– cesaret göstermemi ve onun *için* dövüşmemi istiyor."

Peggy kaşlarını çattı. "Senin *dövüşmeni* mi istiyor?"

"Şey, yumruk yumruğa bir dövüş değil kuşkusuz... Hay aksi, *ne* istediğini bilmiyorum." Jack, Olivia'nın karşısında diz çöküp bağışlaması için yalvarmasını beklediğini düşünüyordu. Bunu yapmayacak kadar onurluydu. Eğer kendisiyle ilgileniyorsa, Jack de en az onun kadar ilgileniyordu ve okul çocuklarına yakışan gösterilere ihtiyaçları yoktu. İnsan doğasını bu kadar iyi bildiği varsayılan bir kadın olarak Olivia, bu konuda fena halde çuvallamıştı.

Peggy, "Ona çiçek göndermelisin," diye öneride bulundu.

Bunu Jack de düşünmüştü. "Bir gerekçem yok."

"Gerekçe mi? Ne demek gerekçe?" diye tekrarladı Peggy.

"Anlarsın ya... doğum günü, yılbaşı, her neyse."

"Jack, Jack, Jack," dedi Peggy yumuşak bir sesle. "Bir an önce bir şeyler yapmazsan, onu kaybedeceksin. Eski kocasına dönmeye niyeti varsa, şu anda onunla olması gerekmez miydi? Hadi canım." Başını iki yana salladı. "Bütün bunlar Stan'i çok keyiflendiriyor olmalı."

Jack öfkeyle kaşlarını çattı. Bir zamanlar Olivia'yla evli olan yapışkan pislik hakkında epey düşünmüştü ve Jack'in Stanley Lockhart'ı keyiflendirmeye hiç niyeti yoktu. "Yani kalbimden geçenleri küçük bir karta dökmemi öneriyorsun."

"Hayır," dedi Peggy. "Bu senin tarzın değil."

Neyse ki, bunu tahmin edecek kadar Jack'i tanıyordu. "O halde ne demeliyim?"

"Neden bir şey demen gerekiyor? Sadece ismini yaz."

"Bu kadar mı?"

Peggy başıyla onayladı. "Olivia'nın ihtiyacı olan tek şey, senin onu önemsediğine dair bir işaret."

Bu kadar kolay mıydı? Yok canım, daha neler...

"Yapacak mısın?" diye ısrar etti Peggy.

"Belki." İyi bir öneri gibi görünüyordu ve bu aşamada Jack ne olursa denemeye razıydı, hele aynı zamanda onurunu da ayaklar altına alması gerekmiyorsa.

Peggy kurabiye tabağını ona doğru itti, Jack son kurabiyeyi de aldı. "Umarım yaparsın," dedi Peggy.

Peggy kesinlikle düşünmesi gereken şeyler söylemişti, ama artık bir an önce Olivia konusundan uzaklaşmak istiyordu. Jack, "Geçen gün Roy McAfee'yle karşılaştım," dedi. Emekli Seattle polis şefi, Cedar Cove'a taşındıktan sonra özel dedek-

tif olarak çalışmaya başlamıştı. Jack, oda-kahvaltı otellerine gelen –ve çıkış yapamayan– John Doe hakkında Roy'un Bob ve Peggy'yle uzun uzun konuştuğunu biliyordu. Adli tabip ölüm sebebini hâlâ tespit edememişti.

"Roy bu gizem üstünde çalışmaya devam ediyor mu?" diye sordu Peggy, endişeli gözlerle bakarak.

"Bir şey söylemedi ama bence evet."

Peggy sessizleşerek düşüncelere daldı. "Umarım devam eder," dedi sonunda.

"Kimliği belirsiz adamı araştırmaya mı?" diye sordu Jack.

"Nasıl desem... buraya başka bir gezegenden inmiş gibi."

"Roy'un polisin bulamadığı bir şeyi bulabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben... ben bilmiyorum." Oturduğu yerde kıpırdandı, birden huzursuzlanmıştı. "Sadece..." tekrar duraksadı.

"Ne?"

"Bob. O gece, adamla ilgili tanıdık gelen bir şey var demişti. Fakat geliş biçimi düşünüldüğünde, çok geçti ve rezervasyonu yoktu, ne olduğunu tam olarak kestiremedi. Bence bunun altında görünenden daha fazlası var."

Bob ve Jack çok yakındılar. Bob'ın bir sonuca varmak için nasıl kafa patlattığını, ama bir sonuca varamadığını biliyordu.

"Bob'la evleneli otuz yıldan fazla oldu..." Peggy'nin sesi giderek fısıltı halinde çıkmaya başladı. Jack'e doğru baktı. "Sana hiç kâbuslarından söz etti mi?"

Etmemişti. "Zaman zaman hepimiz korkunç şeyler gö-

rürüz." Jack, Vietnam'a gitmemişti ama giden pek çok kişiyi tanıyordu. Savaşa giden biri için kâbus görmek, alışılmadık bir şey değildi.

"Şu ana kadar iki kez..." Peggy içini çekti. "Geçen yıllar içinde Bob bazen uykusunda yürürdü."

Jack ileri doğru eğildi. "Eminim konuğunuzun ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsundur?"

"Yo, hayır." Peggy'nin gözleri dehşetle büyüdü. "Mümkün değil. Odanın kapısı içeriden kilitliydi."

Jack, yedek anahtarları olduğunu biliyordu, o yüzden bu iyi bir mazeret sayılmazdı.

"Ve üstünde hiç iz yoktu."

Jack başıyla onayladı. Bu doğruydu.

"Üstelik Bob'ı tanırsın. Karıncayı bile incitemez. Kasıtlı olarak birini ya da bir şeyi incitmek doğasında yok."

Peggy haklıydı. "O halde neden Bob'ın özel dedektifle görüşmesini istiyorsun?"

"Galiba sadece Bob'ın konuşmasını istiyorum. Kimle olursa olsun. Dan'in ölümünün onu ne kadar üzdüğünü ve bunu birkaç kâbusun takip ettiğini gördükten sonra içindekileri dökmesini istiyorum sanırım. Tekrar uykusunda yürümeye başlayacak diye ödü kopuyor."

Jack, onun endişesini anlıyordu. "Ona bir şey söylememi ister misin?"

Peggy başını iki yana salladı. "Bu daha kötü olur. Eğer onun hakkında konuştuğumu düşünürse –seninle bile olsa– çok üzülecektir."

Jack, onun ellerini sürekli kenetleyip sonra tekrar açtığına dikkat etti ve Peggy'nin çok korktuğunu anladı. İnkâr etse de, kocasının yabancının ölümüyle bir ilgisi olmasından korkuyordu.

Bu mümkün müydü? Bob bu işe karışmış olabilir miydi?

Beş

Pazar günü öğleden sonra, Katie tam bir aylık olduğunda Maryellen, kızını göğsüne bastırmış salonda volta atıyordu. Kapı zili çaldığında donup kaldı. Jon, Katie'yi almaya gelmişti, bebek gece onda kalacaktı. Doğduğundan beri, Maryellen'ın Jon'a ilk teslim oluşuydu. Bugüne kadar, düzenli olarak neredeyse her gün ziyaret ediyor, sadece birkaç dakika kalarak gidiyordu. Oysa şimdi rotasyonuna bağlı olarak, çalışmadığı günlerde bebeği alacak ve ertesi gün annesine teslim edecekti. Maryellen, daha şimdiden bu anlaşmaya uymanın ne kadar zor olacağını hissediyordu.

Katie'yi gönülsüzce sepet beşiğine koydu ve kapıyı açmaya gitti. Jon, tel kapının diğer tarafında duruyordu. KOt pantolon ve kısa kollu gömlekten oluşan gündelik bir kıyafet giymiş, uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

"Selam," dedi. "Harika görünüyorsun, ikiniz de."

"Jon." Duygusal görünmemek için çaba sarf etse de sesi titriyordu.

Jon, onun gerginliğini fark ettiyse de, görmezden geldi. "Katie hazır mı?"

Maryellen, boğazında tıkanan yumruyu yutmaya çalışıp başıyla onayladı. Kapıyı Jon'ın girmesi için açık tutuyordu. "İhtiyacın olan her şeyi koydum." Bebek çantasına uzandı, daha önce sağdığı bir şişe sütü ve diğer boş şişeleri gösterdi. "Genelde bir seferde seksen ml içiyor, bazen yüz. Gece muhtemelen iki kez kalkmak zorunda kalacaksın. Biberona pek alışık değil, o yüzden ne yapar bilmiyorum." Tereddütlerini saklamak için tekrar yutkundu. "Ağlarsa duyarsın, değil mi?"

"Uykum hafiftir."

Maryellen öyle hatırlamıyordu. Birlikte oldukları o tek gece, Jon fark edinceye kadar giysilerini toparlayıp merdivenin yarısına kadar sıvışmayı başarmıştı. "Çantaya fazladan üç kıyafet koydum, sık değiştirmek gerekirse diye. Ekstra bez de var."

"Tamam." Jon, sabah Maryellen'ın salona taşıdığı sepet beşiğe doğru yürüdü. "Hey, bunlardan hâlâ ürettiklerini bilmiyordum."

"O benimdi," dedi Maryellen. "Annem sakladı ve Tyler doğduğunda Kelly'ye verdi. Kelly'den de Katie için bana geçti."

Jon, kızına gülümsedi. Bebek de ona gülümser gibiydi ve kollarını oynatmaya başlayınca Jon, elini onun minik karnına koydu.

"En çok sarı battaniyesini seviyor," dedi Maryellen. "Annemin ördüğü battaniye, sanırım en rahat onunla uyu-

yor." Abuk sabuk konuştuğunun farkındaydı ama kendine engel olamıyordu.

"Battaniyesinin hep yanında olmasını sağlayacağım."

"Araç koltuğuna ihtiyacın olacak. Eyalet kanunları..."

"Zaten var."

Gözünü bir an bile kızından ayırmamıştı; Maryellen, onun, yüzünü komik şekillere sokarak Katie'yi güldürmeye çalıştığını fark etti. Gözlerindeki şefkat, Maryellen'ı neredeyse ağlatacaktı.

"Sabahları huysuz oluyor," dedi, sesinin titremesine engel olmak için altdudağını ısırarak.

"Sana çekmiş olmalı," dedi Jon, bir an için bakışlarını ona çevirerek. "Hatırladığım kadarıyla, sen de pek sabah insanı sayılmazsın."

Anlaşılan, beraber geçirdikleri geceyi hatırlatmaya çalışıyordu. Maryellen derhal savunmaya geçmek istedi, ama tek bir söz bile edecek olsa gözyaşlarına boğulacağından korkuyordu. Bir iki ay öncesine kadar Katie'yi alması mantıklı bir çözüm gibi görünüyordu, sonuçta onun kızıydı ve yasal olarak onunla zaman geçirmeye hakkı vardı. Ancak Maryellen, bunu kabul ettiği zaman kendini onsuz ne kadar yoksun hissedeceğini bilmiyordu. Ne kadar yıkılmış ve huzursuz...

Jon dikkatle eğilerek kızını kollarına aldı. Onun bu beceriksiz kucaklaması karşısında oraya koşmamak için kendini zor tuttu, büyük bir kararlılıkla olduğu yerde durmaya devam etti. Jon, onun müdahale etmesinden kesinlikle hoşlanmayacaktı.

"Onu çıkarıp araba koltuğuna yerleştireyim," dedi.

Maryellen bir şey söylemektense başıyla onayladı, elinde bebek çantasıyla hemen arkasından onu takip etti. Jon koltuğu ayarlarken, Maryellen endişeyle Katie'nin güvenle bağlandığından emin olmak istiyordu.

"Onu ne zaman geri getireceksin?" diye sordu, zaten bildiği halde.

"Beşten önce."

Yirmi dört saat.

Jon arka kapıyı kapadı.

"Bir ihtiyacın olursa arar mısın?"

Jon yeni aldığı sedan arabasının arkasından dolaşıp sürücü kapısını açtı. "Elbette. Numaran hemen telefonun yanında duruyor."

"Tamam... iyi." Jon arabaya binip marşa basarken Maryellen, kapının üstüne abandı, uyarı sinyali anında çalmaya başladı. İstemeyerek de olsa geri çekildi, Jon kapıyı kapadı.

"Her şey yolunda gidecek," dedi yarıaçık camdan.

"Biliyorum... sadece, daha önce hiç ayrılmamıştık."

Jon ifadesiz gözlerle ona baktı. "Böyle olmasını sen istedin. Senin isteklerini yerine getiriyorum."

Kendi isteğinin onu kesinlikle kızının varlığından haberdar etmemek olduğunu keşke söyleyebilseydi. Onu bu işe karıştırmayı hiç istememişti, çünkü Jon'ın çocukla ilgilenmek istemeyeceğini düşünüyordu. Yanılmıştı.

Gözyaşları görüşünü bulandırdı. Normalde Maryellen ağlamaya eğilimi olan biri değildi, ancak hamilelik ve do-

ğum, hormonlarının dengesini bozmuştu. Küçücük bir bahane bile –bir televizyon reklamı, güzel kızını uyurken seyretmek, hatta bebek giysisi katlamak– onu gözyaşlarına boğmaya yetiyordu.

Jon, kaldırımdan ayrılmak üzereyken, onun halini görünce durdu. "İyi misin?"

Maryellen çabucak başıyla onayladı ve yanağındaki kaçak bir damla gözyaşını sildi. "Son zamanlarda biraz duygusalım. Hepsi bu."

"Loğusalık sendromu," dedi Jon bilgiç bir tavırla. "Kütüphaneden aldığım kitaplardan birinde okumuştum. Birkaç hafta içinde geçecektir."

"Evet biliyorum." Maryellen'ın da okuma yazması vardı, ama şu anda bunu söylemek çocukça ve zavallıca olurdu. Onu rahatsız edecek bir şey söylemek istemiyordu, özellikle bebeği arabasındayken.

"Yarın öğleden sonra döneceğim," diyen Jon onu rahatlatmaya çalıştı.

"Tamam," diye fısıldadı Maryellen. Kendine bu gece uyuyabileceğini tekrarladı. Bir aydır, geceleri saat başı, hatta bazen saatte üç dört kez uyandığını düşününce, deliksiz bir uykunun iyi geleceğini düşündü. Duyduğu bütün bu endişe, geceler boyu uykusuzluğun ve volta atmanın yan ürünüydü. Başıboş hormanlarından ise söz etmeye bile gerek yoktu...

Eve giren Maryellen salonu toparladı. Jon'ın hediyesi olan çıngırağı yerden aldı, devasa bir çiçek buketiyle birlikte hastaneye göndermişti. Kanepenin kenarında duran salya

bezi çamaşır makinesine gitti.

Sepet beşiği toplayan Maryellen, Jon'ın Katie doğmadan önce verdiği kocaman beyaz ayıcığı düzeltip oturttu. Evin içi onun doğumdan önce ve sonra getirdiği hediyelerle doluydu. Nereye baksa, Katie'nin hayatında yer almaya kararlı olduğunu gösteren bir işaret vardı. Bu konuda ciddiydi ve Maryellen, onun sorumluluklarından geri adım atacağını sanmıyordu, o yüzden bir an önce duruma alışsa iyi olacaktı.

O gece Maryellen berbat uyudu. Sürekli yatakta dönüp durdu; Katie'nin ona ihtiyacı olduğundan, uyandığında Jon'ın onu duymayacağından emindi. Defalarca pişman olmuştu. Yeni doğmuş bir bebeğe bakıp bakamayacağını incelemeden kızını ona teslim etmişti. Maryellen, Katie'nin ıslak beziyle karnı aç ağlarken, Jon'm onun nasıl ilgiye muhtaç olduğunu bilmeden uyuduğunu gözünde canlandırabiliyordu.

Sabah saat yedi olduğunda Maryellen neredeyse çıldırma aşamasına gelmişti. Üç kez telefona uzanmış, ama Jon'ı, daha kötüsü Katie'yi uyandırmaktan korkmuştu. Daha fazla dayanamayacağını anlayınca aceleyle giyindi ve annesine doğru yola koyuldu.

Neyse ki Grace kalkmış mutfakta kahve içiyordu. Maryellen'ın girmesi için arka kapıyı açınca, Buttercup kuyruğunu sallayarak sevgiyle onu karşıladı. Maryellen içeri girdi, annesine baktı ve o anda gözyaşlarına boğuldu.

"Maryellen! Aman Tanrım, neler oluyor?"

"Hiçbir şey... her şey... Jon, Katie'yi aldı. Jon Bowman... babası."

Maryellen'ın ilk kez Jon'ın Katie'nin babası olduğunu itiraf etmesi konusunda bir yorum yapmayan annesi ona bir fincan kahve koydu. "Otur, konuşalım."

Maryellen kendini aptal, duygusal ve asla olmak istemediği başka ne varsa öyle hissediyordu. Bu hiç de onun tarzı değildi. "İş için hazırlanman gerek," dedi hıçkırıklar arasında.

"Tamam, ben giyinirken sen olanları anlatırsın."

Gözyaşlarını silen Maryellen, yatak odasına giden annesini izledi. O içeri girdiğinde duraksadı. "Burayı boyamışsın."

Grace başıyla onayladı. "Beğendin mi?"

Maryellen omuz silkti. "Sanırım... eski rengin de bir sakıncası yoktu."

"Yoktu ama zihnimi boşaltmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu ve badana yapmak işe yaradı."

Kendi dünyasına gömülen Maryellen, Grace'in yaşadığı zorluklara hiç ilgi göstermediğini fark etti. Bu yaz ikisi için de hayli sarsıcı olmuştu. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu, yatağın ucuna ilişerek. Annesi dolaptan bir bluz ve bir bahçıvan etek çıkardı.

Grace başım iki yana salladı. "Hayır. Ayrıca bu saatte buraya bana yardım teklif etmek için gelmedin. Şimdi bana, seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söyle."

Maryellen üzgünden öte endişeliydi. "Jon daha önce Katie'yi hiç almamıştı... Beni özleyeceğinden korkuyorum. Böyle olmaması gerekiyordu."

Annesi, üstüne bir kombinezon geçirdi. Sekiz buçuğa kadar bekle, sonra telefonla ara," diye salık verdi. "Jon'ın sesini duymaktan mutlu olacağını düşünüyorum."

Maryellen da öyle olmasını umuyordu. Katie'yle geçirdiği zamana burnunu soktuğunu düşünmesini istemiyordu, ama bunun Maryellen için ne kadar zor olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Hadi," dedi giyinmeyi bitiren Grace. "Ben makyajımı yapıp saçımı düzelteceğim ve sonra işe giderken sana kahvaltı ısmarlayacağım."

Maryellen başını iki yana sallayarak teklifi geri çevirdi. "Bir şey yiyecek durumda değilim."

"Evet, öylesin," diye ısrar etti annesi. "Ve yiyeceksin. Her gün sana kahvaltı ya da başka bir şey ısmarlama şansım olmuyor. Pancake Palace'ın erkenciler için özel ikramı var. Bir tekliğe istediğin kadar *pancake* yiyebiliyorsun."

Maryellen, annesinin haklı olduğunu düşündü. Bir şeyler yemesi ve dikkatini dağıtması gerekiyordu.

Pancake Palace'tan çıktığında Maryellen kendini çok daha iyi hissediyordu, üstelik başkalarıyla sohbet etmekten kendi aralarında konuşmaya fırsat bulamamışlardı. Restoranın dikkate değer bir kahvaltı politikası izlediğine kuşku yoktu. Charlotte Jefferson ve ayda bir kez toplanan Yenilenmiş Dizler Kulübü üyeleri oradaydı. Uzun masada oturan herkes bir diz operasyonu geçirmişti. Charlotte onları hemen dikkat çekici yaşlı bir adam olan arkadaşı Ben Rhodes'la tanıştırdı. En azından Maryellen'a göre, aralarında sanki arka-

daşlıktan daha öte bir şey vardı. Bunun romantik bir şey olup olmadığını merak etti, öyleyse çok hoştu.

Eve döndüğünde saat dokuzu geçiyordu, Jon ve Katie'nin uyanmış olduğunu düşünerek doğruca telefona yöneldi. Cevap alamayınca telesekretere mesaj bıraktı ve üzüntüyle ahizeyi yerine koydu.

Saat onda tekrar aradı. Hâlâ cevap yoktu. Daha fazla dayanamadı ve arabasına atlayarak Jon'ın Olalla'daki evine doğru yola koyuldu. Park edip indiğinde kalbi deli gibi çarpıyordu. Daha ön kapıya ulaşmadan Jon'ın kapıyı açtığını gördü. Katie kucağındaydı, sıkıca omzuna bastırmıştı. Kızının, başını kaldırarak çevreyi gözetlediğini gören Maryellen şaşkınlıkla bakakaldı.

"Maryellen," dedi Jon yana çekilerek. "İçeri gelsene."

Evi artık neredeyse bitmişti. Buraya son gelişinde hâlâ yapılması gerekenler vardı. Oysa bugün salona bir halı –pastel gri ve yeşil tonlarda güzel bir Berberi halısı– serilmiş ve Puget Sound'a bakan pencerelerin meşe çerçeveleri güzelce cilalanmıştı. Uzakta Vasho Adası'nı görebiliyordu ve adanın ötesindeki yüce ve dingin Rainier Dağı yine nefes kesecek kadar görkemliydi.

Maryellen, durduğu yerden Jon'ın durumu gayet iyi idare ettiğini anladı. "Sen... sen telefonu açmadın," diye kekeledi, "Ve ben... ben ne düşüneceğimi bilemedim."

"Telefon mu ettin?"

"İki kez." Omuz silkti. "Endişelenmiştim ama görüyorum ki her şey yolunda."

"Duştayken aramışsındır," dedi Jon, "belki de balkondayken."

Katie'yle çok rahat görünüyordu. Kısa ziyaretlerinde onu sanki bir patates çuvalı gibi kaldırıyordu, oysa şimdi gayet doğaldı. Tıpkı bir... baba gibi.

"Katie'nin odasını görmek ister misin?" diye sordu.

Maryellen başıyla onayladı. Aslında bunu, kızını ona teslim etmeden *çok önce* yapması gerekiyordu.

Jon onu üst kata çıkardı. İnşaatın büyük bir bölümünü kendi yaptığı bu evi Maryellen çok beğenmişti. Anlaşılan Jon Bowman'ın üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktu.

Yatak odası, merdivenin başındaydı ve balkona çıkan sürgülü kapılar açıktı. Onun günün ilk ışıklarıyla birlikte Katie'yi kucağına alıp burada oturduğunu ve dışardaki manzarayı seyrettiklerini gözünün önünde canlandırdı.

Odaya bir göz attığında onun toplanmamış yatağını ve güzelce çerçevelenip karşı duvara asılmış Maryellen'ın fotoğrafını fark etti. Bunu ilk kez, işlerinin çoğunun satıldığı Seattle'daki galeride sergilenirken görmüştü. Sisli bir havada, marinanın yanındaki rıhtımda çekilmişti. Maryellen, Jon'ın orada olduğunun bile farkında değildi. Sırtı objektife dönüktü ve martılara patlamış mısır atmak için kolunu kaldırmıştı. Fotoğrafta dinamik, heyecan verici bir kalite vardı, ama sisli hava aynı zamanda tuhaf bir duygu katıyordu.

Fotoğrafı gördüğünü anlayan Jon biraz bocaladı. "En sevdiklerimden," dedi. "Burada olmasının bir sakıncası var mı?"

Tuhaf ama bir sakıncası yoktu. Onu odasında sakladığını görmekten bir şekilde memnun olmuştu, sebeplerini irdeleyecek değildi. "Yok," dedi.

"İyi." Ardından onu koridordan geçirerek Katie'nin odasına götürdü.

Maryellen göz alıcı odayı gördüğü anda nefesi kesilecek sandı. Jon duvarlardan birine hayvanat bahçesi resmi yapmıştı. Zürafalar, filler, zebralar ve maymunlar gayet gerçekçi pozlarda yer almışlardı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Tam bitmedi." Çizilmiş ama henüz boyanmamış bölümü işaret etti.

Mobilyaların hepsi yeniydi. Bir bebek salıncağı ve cibinlikli bir beşik almıştı. Köşede yüksek bir mama sandalyesi duruyordu. Muhtemelen Katie hazır olduğunda mutfağa götürülecekti. Maryellen'ın duyduğu endişe şimdi daha da saçma geliyordu.

"Harika," dedi. "Bu şekilde gelerek kendimi aptal durumuna düşürdüm. Hemen gidiyorum."

Jon, kolunu uzatarak onu durdurdu. "Katie ve ben kalmanı çok isteriz," dedi gözlerinin içine bakarak.

Maryellen gülümsemeye çalışırken boğazına tıkanan yumru biraz hafifledi. Gününü Jon ve Katie'yle geçirmeyi çok isterdi.

Altı

Salı akşamı, batan güneş körfezin üstüne altın rengi gölgeler saçarken Grace kütüphaneden çıktı. Günün büyük kısmını yeni asistanın eğitimiyle harcamış, o yüzden kendi evrak işlerini tamamlamak için geç saate kadar kalması gerekmişti. Bitkinlik derecesinde yorgundu. Dan'i en çok böyle günlerde özlüyordu. Eve dönüp onunla sessizce akşam yemeği yemek, belki bir iki öykü paylaşmak... İki yıl önce ortadan kaybolmuştu. Tek bir iz ve söz bırakmadan ortadan yok oluvermişti. Ormanın derinliklerinde bir karavanda saklanmış ve sonunda intihar etmişti. Vietnam deneyimi, yaşadığı dehşet ve suçluluk duygusu, peşini hiç bırakmamıştı.

Cesedi bulunduktan sonra Grace, kendini soru yağmuruna tutmuş, ona bir şekilde ulaşmayı ve yardımcı olup olamayacağını sorgulayıp durmuştu. Bundan pek emin değildi, çünkü Dan, kendisini yiyip bitiren ıstırabı paylaşmamıştı. Ne kendisiyle ne de başkasıyla...

Son zamanlarda Grace'in içinde, atlatamadığı bir üzüntü

ve boşluk duygusu vardı. Kocası ölmüş ve onsuz yaşamaya başlayalı uzun bir süre olmuştu, yine de yokluğuna alışamamıştı. Bu onun kafasını karıştırıyordu. Evlilikleri hiçbir zaman göz alıcı ve mutlu evliliklerden olmamıştı, ama ikisi de elinden geleni yapmıştı. Birbirlerini sevmişlerdi, o kadarını biliyordu. Yeni bir ilişkiye bu kadar çabuk hazır olacağını düşünerek yanılmıştı. Yeterince yas tuttuğunu sanmıştı. Oysa şimdi, bu yasın bitip bitmeyeceğini merak ediyordu. Bütün istediği, Dan ortadan kaybolmadan önceki hayatına dönebilmekti.

Dan tutku dolu bir koca olmasa da, paylaştıkları alışkanlıklar vardı. Dan, her öğleden sonra gazete ve postayı getirir, Grace yemek pişirirdi. Akşamları yan yana oturup televizyon seyreder, bazen kızlarının durumlarından ya da işyerinde olup bitenler, kasaba dedikoduları ya da evle ilgili sorunlar gibi birbiriyle ilgisiz başka konulardan konuşurlardı. Grace haftada bir Olivia'yla birlikte spor salonuna giderdi. Dan onun gitmesinden hoşlanmazdı, ama hiçbir zaman, gitme demezdi. Olivia'nın arkadaşlığının onun için ne kadar önemli olduğunu bilirdi. Artık akşamlar sessizdi. Yalnızdı. Artık çöpü kaldırımın kenarına Grace çıkarıyor, çim biçme makinesiyle ve kenar kırpıcıyla Grace uğraşıyor, arabanın sigorta poliçesinin altındaki küçücük yazıları Grace okuyordu (ve bunlardan nefret ediyordu).

Kütüphanenin arkasındaki otoparkta yürürken bu depresif ruh halinden kurtulmaya çalıştı ve her zaman olduğu gibi kendine, şükredeceği ne kadar çok şeye sahip olduğunu

hatırlattı. Yıllar süren hasretin ardından iki kez büyükanne olmuştu. Kızları, ona ve birbirlerine yakındı. Başta Olivia olmak üzere iyi arkadaşları vardı. Ekonomik durumu düzene giriyordu, lüks içinde yaşamasa da kendini rahatlıkla idare ediyordu ve hoşuna gitmese de, Dan'in kayboluşuyla ilgili sorularına cevap bulmuştu.

Hayat güzeldi, güzel olmak zorundaydı.

Eve döndüğünde Buttercup onu coşkuyla karşıladı. Köpek her gün saat beş buçukta, köpek kapısından dışarı çıkıp onu beklemeye başlıyordu. Daha önceki sahibi tarafından iyi eğitilmişti ve bugün olduğu gibi geç bile kalsa, Grace gelinceye kadar ona ayrılan yerden kıpırdamıyordu. Geç kaldığı için Buttercup'a özür sözcükleri mırıldanarak gazeteyi ve postayı aldı. Fatura ve reklam zarflarını hızla tarayarak evin arkasına doğru yürümeye başladı ve Atlanta'dan gelen bir zarf görünce durdu. Gönderen adresi, mektubun Olivia'nın ağabeyi Will Jefferson'dan geldiğini gösteriyordu. Grace hevesle zarfı yırttı, Will'i her zaman severdi.

Kenarda durarak tek sayfalık düzgün yazılmış mektubu hızla okudu. Lisedeyken Grace, Olivia'nın ağabeyine uzaktan hayranlık duyardı. O zamanlar kalbinin daha hızlı atmasına sebep olurdu, demek geçen yıllar fazla bir şey değiştirmemişti. Onu geçtiğimiz günlerde, Charlotte'un ameliyatı için geldiğinde görmüştü. Liseden mezun olalı otuz yedi yıl geçmişti ve Grace, onu hâlâ ne kadar yakışıklı bulduğuna şaşırmıştı.

Bu bir taziye mektubuydu, Dan için ne kadar üzüldü-

ğünü yazıyordu. Sonra kısaca Cedar Cove'daki değişiklikleri fark ettiğinden söz etmiş, kısa bir ziyaret için olsa da, yıllar sonra eve dönmekten büyük keyif aldığını yazmıştı. Onu gördüğüne de sevinmişti. Atlanta'ya döndüğünden beri, eşiyle emekli olduktan sonra Cedar Cove'a yerleşmeyi konuşuyorlardı.

Grace, Olivia ve Charlotte'un bu ihtimal karşısında ne kadar heyecanlanacaklarını biliyordu. Sonra Will'in, imzasının altında e-posta adresini verdiğini fark etti. Yanıt beklemiyordu ama açık bir davetiye gibi orada duruyordu.

Eve girerken Will'in mektubunu bir kez daha okudu, satır aralarını anlamaya çalıştı. Samimi duygularından ve geleceğe yönelik tasarılarından başka sıra dışı bir şey görünmüyordu.

Mektubu zarfın içine koydu, Buttercup'ı besledi ve televizyonu açtı. Televizyon son günlerde onun için eğlence değil eşlikçiydi. Mevsim normallerinin üstünde bir sıcak vardı ve Grace salata yapmaya karar vererek buzdolabına doğru gitti. Süt kutusunu iki küçük yoğurt kabının önünden çekerken şarkı mırıldandığım fark etti.

Grace birden durup doğruldu. Kütüphaneden çıktığında neredeyse melankolikti, oysa şimdi içi coşmuştu. Mutlu bir beklenti içindeydi. Bu değişikliğin sebebi sadece Will'in mektubu olabilirdi. Dehşet içinde, eski bir dosttan –lise aşkından– gelen mektupla havası değişebilen bir hercai olup olmadığını düşündü.

Bunun üstüne fazla kafa yoramadı. Buttercup bir kez

havlayıp daha zil çalmadan ön kapının yolunu tuttu.

Grace kapıya bakmak için gittiğinde telin arkasında Olivia'yı buldu.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu arkadaşı. Üzgün görünmesi Grace'i şaşırttı, çünkü Olivia son derece kontrollü bir kadındı.

"Olivia! Elbette. Ne oldu?"

Arkadaşı nereden başlayacağını bilmiyor gibi bir hareket yaptı. "Buna *inanamıyorum*."

"Neye inanamıyorsun?"

"Önce Stan aradı ve sonra, haftalar süren sessizliğin ardından Jack'ten haber aldım. Üstelik birkaç saat arayla. Sanki ikisinin birbirlerinin ne yaptığını haber veren radarları varmış gibi."

Grace için bu harika bir haberdi. "Jack mi? Jack'ten mi haber aldın?" Kanepeye oturdu.

Olivia başıyla onayladı. "Bu adam tam bir çakal, kesinlikle öyle."

"Jack mi?" diye sordu Grace şaşkınlıkla. "Bu sefer ne yaptı?"

Olivia, Grace'in yanına çöktü. "Eve çiçek gönderdi. Muhteşem çiçekler, inanılmaz renkler. Ona bir servete mal olmuştur, ama bu kadarla kalmıyor."

"Jack sana çiçek mi göndermiş?" diye çığlık attı Grace. "Vay düzenbaz, aşağılık herif."

"Teşekkür etmek için onu aradım."

"Kesinlikle bir yanlışlık olmalı," dedi Grace. Arkadaşı-

nın açıkça Jack'e âşık olduğunu ve kafasının nasıl karıştığını görmek hoşuna gidiyordu. Üstelik Olivia bu duygularla başa çıkabilecek biriydi. Doğal olarak Stan, onun ilgisini dağıtıp geri kazanmak istiyordu. Hazır duyguları bu kadar belirsizken, Olivia zayıflık gösterebilir ve ona geri dönebilirdi.

Olivia'mn eski kocasıyla ilgili Grace'in söyleyebileceği tek şey vardı: Zamanlaması kusursuzdu. Oliva tam bir ilişkinin eşiğindeyken pat diye ortaya çıkıyor ve onu oltaya getirmeye çalışıyordu.

"Bana ne söylediğine inanamazsın."

"Jack mi, Stan mi?" Grace karıştırmaya başlamıştı.

"İkisi de," diye çığlık attı Olivia.

"Stan'le başla." Eğer Jack çiçek göndererek Olivia'yı tavlamayı başardıysa, Grace eski kocasının ne yaptığını düşünmek bile istemiyordu.

"Stan telefonla arayıp akşam yemeğine davet etti."

"Yo hayır," dedi Grace yutkunarak. "Onu bir yere kilitleyip anahtarı çöpe at."

Olivia gözleri alev saçarak ona baktı. "Benimle dalga geçiyorsun, Grace Sherman."

Grace güldü, elinde değildi. "Bugünlerde hiç kimse *bana* çiçek gönderip yemeğe davet etmiyor. Canını sıkan başka bir şey olmalı. Birbirlerine üstünlük mü taslıyorlar?" Bu mantıklıydı, ama daha önceki şikâyetleri düşünülürse, Olivia'nın bundan hoşlanıyor olması gerekirdi.

Olivia uzanıp Buttercup'ın ipek yumuşaklığındaki tüylerini okşadı. "Aslında bunu başlatan Stan oldu. Cuma ak-

şamı onunla Seattle'da yemek yememi istiyor."

Grace'in kaşları havalandı. "Neden Seattle?"

"Katılması gereken bir iş yemeği varmış ve yalnız gitmek istemiyor. Bir otel odası ayarlamış ve..."

"Tek bir oda mı?"

Olivia gözlerini devirdi. "Beni aklımdan geçenleri tahmin edemeyecek kadar saf zannediyor. Eminim odada iki yatak vardır, ama dünkü çocuk değilim ve Stanley Lockhart'ı tanırım. Bir şeyler tasarlıyor."

"Ya Jack?"

"Çiçekler geldi," dedi rüyadaymış gibi. "Grace, bunca haftadan sonra onları aldığım için ne kadar mutlu olduğumu söylemek zorundayım."

Grace de en az onun kadar heyecanlıydı. Üstelik Jack bu kadar uzattığı halde... "Kartta ne yazıyordu?"

Olivia bakışlarını yere çevirdi. "Sadece ismi. Hepsi bu."

Zeki adam. "Bir başka deyişle, ilk hareket ondan geldi ve gerisi sana kalmış?"

"Kesinlikle."

"Onu aradın mı?"

Başıyla onayladı. "Aradım, ilk çalışta açtı; sanki aramam için telefonun başında bekliyormuş gibi. Onunla tekrar konuşabilmek harikaydı. Her şey gayet iyi gidiyordu ki..." Gözlerini kıstı, derin bir iç çekti.

"Ne oldu?"

"Cuma akşamı yemeğe çıkmayı teklif etti ve ben de cuma akşamı için programım olabileceğini, sağdan soldan

yemek davetleri aldığımı söyleme gafletinde bulundum."

Söylenecek en parlak şey değildi, ama Olivia zaten bunu biliyor olmalıydı.

"Diğer davetin Stan'den geldiğini anlaması Jack'in sadece iki saniyesini aldı. Sonra tuhaflaştı ve zaten cuma akşamı meşgul olduğunu filan söylemeye başladı. Bana Stan'le iyi eğlenceler diledi ve ağzımı açmaya fırsat bulamadan, bir bahane uydurarak telefonu kapadı."

Grace yüksek sesle inlemek istiyordu.

Olivia'nın omuzları çöktü. "Şimdi neden üzgün olduğumu biliyorsun."

"Stan'le yemeğe gitmiyorsun, değil mi?" diye sordu Grace, emin olmak için.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Olivia.

"Cuma akşamı boşum. Sinemaya gitmek ister misin?"

Olivia güldü. "İşte benim arkadaşım. Kimin erkeklere ihtiyacı var ki?"

Grace, o akşam Jack Griffin'i sinemaya çekmenin bir yolunu bulmayı umuyordu. Anlaşılan gönül işlerinde bile bir yardım elinin mutlaka uzanması gerekiyordu.

Rosie, ikinci sınıf öğrencilerinin defterlerine geçirmesi gereken sözcükleri tahtaya yazdıktan sonra küçülen tebeşiri tahtanın önüne koydu ve ellerindeki tozu silkeledi.

Çalan zil, dersin bittiğini ve sınıfın dağılabileceğini haber veriyordu. "Velilerinize bu akşam toplantımız oldu-

ğunu söylemeyi unutmayın," diye hatırlattı öğrencilerine. Bu toplantılar, öğretmenlerin velilerle tanışmasını sağlıyordu ve genellikle eylül ayının üçüncü haftası yapılıyordu.

Çocuklar sıralarından fırladı, çantalarını kaparak dışarı koştular. Jolene Peyton hariç. Atkuyruğu örülmüş uzun siyah saçları olan küçük kız, başı önde üzgün bir ifadeyle sınıfın kapısına doğru yürüdü.

"Yardımcı olabilir miyim, Jolene?" diye sordu Rosie nazik bir sesle.

Küçük kız yere bakmaya devam etti. "Bu akşam benim sadece babam gelebilir."

"Bu harika. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Jolene başını yavaşça kaldırıp Rosie'nin gözlerine baktı. "Annem trafik kazasında öldü."

"Biliyorum tatlım ve bunun için çok üzgünüm." Bu küçük öksüz kızın hali Rosie'nin yüreğini sızlatmıştı.

"Her hafta babamla beraber öldüğü yola çiçek koyuyoruz."

Rosie bunu da biliyordu. Yoğun kavşaktaki çiçek ve balonlar sık sık dikkatini çekiyordu.

"Güzel, babanın da katılabileceği bir davet olduğu için seviniyorum," dedi Rosie.

Jolene, başıyla onayladı. "Eğer hâlâ yaşasaydı, annemin mutlaka yapacağı bir şey olduğunu söylüyor."

Rosie, kolunu yedi yaşındaki kızın omzuna doladı. Kazanın üstünden iki yıl geçmesine karşın, küçük kızın hâlâ annesini özlediği belliydi.

"Babama bir anneye ihtiyacım olduğunu söylüyorum, bu konuyu düşüneceğim diyor." İçini çekti. "Hep böyle diyor."

Ben de öyle, diye düşündü Rosie gülümseyerek. "Bu konuyu düşüneceğim." Bu söz, bütün anne babaların repertuvarında vardı.

O akşam sınıf öğrencilerin velileriyle dolmaya başladı; Rosie, Jolene'in babasına özel ilgi göstermeye kararlıydı. Küçük kız onu sınıfa soktu ve ardından babasına meyve suyu ve kurabiye getirmek için aceleyle ön tarafta hazırlanan masaya koştu.

Bruce Peyton, kızını beklerken arka tarafta, diğer velilerle kaynaşmaya çalışmadan duruyordu. Hoş bir adamdı, ama iç karartıcı, mesafeli bir havası vardı. Bunun sebebini anlamak çok zor değildi. Yalnız kaldığında, bu tür okul etkinlikleri onun acısını depreştiriyor olmalıydı. Orta boyluydu ve zayıf sayılırdı. Kıyafeti üstünden dökülüyordu. Rosie bunu yoğun kilo kaybına yordu. Koyu mavi gözleri, Rosie'yi ona bakmaya zorluyordu.

Rosie'nin başka bir erkeğe gerçekten bakmasının üstünden yıllar –asırlar– geçmişti. Kullanmadığı için cilve yeteneği pas tutmuştu. Bu konuda Janice Lamond'un ona birkaç şey öğretebileceğinden emindi.

Rosie serbest kaldığında doğruca Bruce'a yöneldi, gülümseyerek elini uzattı. "Merhaba. Ben Rosie Cox, Jolene'in öğretmeniyim. Eşinizle ilgili üzüntülerimi ifade etmek isterim."

"Teşekkür ederim." Dul adamın gülümsemesi bir anlıktı ve elini sadece birkaç saniye sıktı.

"Bayan Cox, iyi bir öğretmen ama gerçek öğretmenim değil," dedi Jolene ciddiyetle.

"Bayan Gough ameliyat geçirdi, düzelinceye kadar yerine ben bakıyorum," dedi Rosie. "Yılların ardından sınıflara ilk kez geri dönüyorum. Ben... yeni boşandım." Sözcükler neredeyse onu boğacaktı. Rosie, gözlerinin dolduğunu hissedince dehşete düştü ve iki tarafı da utandırmamak için hemen uzaklaştı.

Büyük bir çabayla kendini toparladıktan sonra diğer velilerle görüşmeye başladı. Jolene içerde dolaşan babasına sırasını gösterdikten sonra, onu sınıfın arka tarafındaki oyun alanına götürdü.

Saat sekiz olduğunda sadece birkaç veli ve çocuk kalmıştı. Rosie, boşalan punç kâsesini ve kurabiye tabaklarını mutfağa götürdü. Geri döndüğünde içerde Bruce ve Jolene'den başka kimse kalmamıştı.

"Eğer Jolene'in okuma ve heceleme konusunda desteğe ihtiyacı varsa lütfen haberim olsun," dedi Bruce.

"Elbette," dedi Rosie. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Ben de." Kızının elini tutmak için uzandı, sonra tereddüt etti. Bakışları, Rosie'nin gözlerini aradı. "Boşanmanıza üzüldüm."

Rosie yere bakarak başıyla onayladı. "Ben... ben de öyle."

Ardından, çok geç olmadan gittiler. Rosie bir kez daha gözyaşlarına boğulmamak için çaba gösterdi.

Böyle olması gerekmiyordu. Dışardan görüldüğü kadarıyla Zach, hayatının en keyifli dönemini yaşıyordu. Allison ve Eddie, onun yanındayken birlikte yemek pişiriyorlardı, üçü çok iyi anlaşıyorlardı. Rosie'nin çocuklarla kaldığı akşamlar öyle olmuyordu. Allison ve Eddie hiç durmadan tartışıyorlardı ve ergen kızı her fırsatta Rosie'nin otoritesine meydan okuyordu. Bu boşanmada açıkça Zach'in tarafını tutuyordu.

Ayağını sürüyerek Zach'le birlikte paylaştıkları apartman dairesine girdi. Bu akşam çocuklarla beraberdi, Eddie'nin yatak zamanı olay çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Öfke patlamalarını yaşamak için Rosie'nin sırasını bekliyorlardı. Allison muhtemelen bulaşıkları yıkamaya gönüllü olmuştu. Rosie ise artık kızından herhangi bir iş yapmasını istemekten vazgeçmişti. Tartışmaya değmezdi. Rosie alayla çok uygun bir eş adayı olduğunu düşündü. İki asi çocuğuyla yeni boşanmış bir kadın. Çok geçmeden düzinelerce hevesli adam onunla flört etmek için kapısında kuyruk olurdu.

Evet, hiç kuşku yoktu!

Yedi

Roy McAfee, Seattle'da bir polis dedektifi olarak ne kadar umutsuz olursa olsun bir vakayı çözmeden bırakmayı içine sindiremezdi. Artık emekli olduğu ve Cedar Cove'da özel dedektiflik yaptığı halde, değişen bir şey yoktu. Yeni işinde de bu tuttuğunu bırakmaz tavrı sürüyor, mesleğini ve masasına gelen vakalardaki çeşitliliği seviyordu. Başarılıydı, bunu da biliyordu. Roy, yıllar süren polislik hayatı boyunca yeterince sabırlı ve şanslıysa, er ya da geç ihtiyacı olan bilgiye ulaşacağını keşfetmişti. Bununla beraber, olaylar her zaman beklendiği gibi gelişmeyebiliyordu.

Dan Sherman'ın kayboluşu, bunun başlıca örneklerinden biriydi.

Grace, kocası kaybolduktan kısa süre sonra ona gelmişti. Güçlü bir kadındı. Özel dedektiflik mesleğinde, kocasının yerini ve yaptıklarını araştıran pek çok kadın tarafından kiralanmış, iki kez maceraperest koca takip etmek zorunda kalmıştı. Bir tanesinde ise kayıp bir kocanın peşine düşmüş

ve daha bir hafta geçmeden müşterisi ona araştırmayı bırakmasını söylemişti; çünkü geri dönüp baktığında, hayatının o şerefsiz yokken daha iyi olduğuna karar vermişti. Hangi cehennemde olduğunu bilmek istemiyordu. Eğer şüphelendiği gibi başka bir kadınla kaçtıysa, memnuniyetle o kadınla beraber olmaya devam edebilirdi.

Kayıp koca vakalarından çıkardığı küçük dersler, Roy'a müşterisinin haklı olduğunu söylüyordu.

Grace Sherman tekrar onunla bağlantı kurduğunda şaşırmıştı. Dan kendi silahını ateşleyerek intihar etmişti ve Roy, davanın kapandığını düşünüyordu. Grace, istediği doğrultuda olmasa da, ihtiyacı olan cevaplara ulaşmıştı.

Dış kapının açıldığını duydu ve masasının köşesindeki küçük saate baktı. On ikiyi yirmi beş geçiyordu. Bir dakika sonra, sekreterliğini de yapan karısı Corrie ofise girdi.

"On iki otuz randevusu için Grace Sherman burada."

Grace'i ofise aldı. Corrie'nin bakışları Roy'unkilerle karşılaştı, sonra bu randevu hakkında kendisinin de hiçbir şey bilmediğini anlatmak ister gibi omuz silkti.

"Otursana," dedi Roy, karşısındaki kapitone koltuğu işaret ederek.

"Bir fincan kahve ister misin?" diye sordu Corrie.

Grace teklifi geri çevirince kapıyı arkasından kapatarak gitti.

"Senin için ne yapabilirim?" diye söze girdi Roy. Koltuğunda öne doğru uzanmış bekliyordu.

Grace, çantasını kucağına koymuş, sapını sımsıkı kav-

ramıştı. "Buraya geldim, çünkü başka kime başvuracağımı bilemedim," dedi yere bakarak. "Dan'le ilgili."

"Bitmemiş bir durum mu var?"

Grace başıyla onayladı. "Kendini öldürmeden önce, bana bir mektup yazmış. Şerif Davis mektubu bana verdi." Grace çantasını açtı. "Mektupta bir... bilgi var ve ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Roy bu mektupla ilgili bir şey hatırlamıyordu. "Ne tür bir bilgi?"

Grace çantasından zarfı çıkarıp Roy'un masasına koydu. "Bunu başka kimse okumadı. Kızlarım bile."

"Ya Şerif Davis?" diye sordu Roy.

"Ben... benim kanaatime göre, okumaya başlayıp özel bir mektup olduğunu anlayınca vazgeçmiştir, Dan'e ve bana saygısından..." Grace duraksadı, sonra başını iki yana salladı. "Okuyup okumadığını bilmiyorum. Bu konuda şüpheliyim."

Roy mektubu zarfından çıkardı. İlk birkaç satır, Dan her sözcüğü dikkatle düşünüp tartmış gibi düzgün ve kusursuzdu. İkinci sayfanın ortalarına doğru yazı büyümeye ve aşağı doğru eğilmeye başlıyor, Dan'in imzasını attığı mektubun sonu ise neredeyse zorlukla okunuyordu.

Roy ilk sayfanın başına döndü ve Dan Sherman'ın intihar ettiği ve evlilikleri süresince ona çektirdikleri için karısından özür dilediği bölümü okumaya başladı.

Dan, Vietnam'da girdiği bir köyde öldürdüğü kadınla çocuğundan söz ediyordu. İçgüdüsel bir korkuyla ikisini de

kurşunlayarak yere indirmişti. Savaştan canlı dönebilmek uğruna her şeyi göze alan umutsuz bir genç adam olarak, masum insanları öldürmüştü. Diğerleri de yapmıştı. O gün köyde kaç kişinin öldüğü meçhuldü.

"Savaştan döndükten sonra Dan asla eskisi gibi olmadı," dedi Grace, boğuk bir fısıltıyla. "Artık nedenini biliyorum."

"Çok uzun zaman önceydi," diyen Roy onu rahatlatmaya çalıştı.

Dan kaç kişi öldürdüğünü yazmamıştı, ama herkesin karıştığı anlaşılıyordu. "Silah sesleri hiç susmayacak gibiydi," yazmıştı. Bu suçluluk duygusuyla yıllarca yaşamıştı. Roy, pek çok Vietnam Savaşı gazisinin, sonraki yıllarda kendilerini öldürdüklerini okuduğunu hatırlıyordu. Sebepler farklıydı, ama Dan'i intihara sürükleyen şeyin suçluluk duygusu olduğu çok açıktı.

"Bu olay hiç rapor edildi mi?" diye sordu.

"Rapor mu?" diye tekrarladı Grace. "Bilmiyorum, ama bundan şüpheliyim."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Ben... ben sadece bu bilgiyle ne yapacağıma karar veremedim." Bir çözüm önerisi getireceği umuduyla Roy'un yüzüne baktı ama karşılık alamadı.

Roy cevap vermek yerine hafifçe omzunu silkmişti.

"Belki Şerif Davis'e teslim etmeliyim, kararı o versin?" Sesi öfkeyle yükselmişti. "İyi fikir," diye söylendi. "Belki mektubu yok edip hiç okumamış gibi davranmalıyım. Aslında daha iyisi, onu tamamen yok etmeliyim."

Roy onun içinde olduğu çıkmazı anlıyordu, onun yerinde olmak istemezdi. "Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem, Grace."

"Dan, Kelly ve Maryellen'ın bilmesini istemezdi. Onlar babalarını gömdüler. Onların fikrini almadan bununla başa çıkmak zaten yeterince zor."

Roy aynı fikirdeydi bu, Grace'in tek başına alması gereken bir karardı.

"Neredeyse kırk sene olmuş. Ülke tarihimizin en korkunç dönemlerinden biri. Elli bin adamı kurban verdik... Hiç kimse yeni bir Mỹ Lai* vakasıyla karşılaşmak istemez." Grace başını iki yana salladı. "Başka kaç kişinin karıştığını yazmamış." Sesi öyle yumuşak çıkıyordu ki Roy'un içi burkuldu. "Devriyedeki diğer askerlere ne olduğunu bilmek istiyorum. Yaptıklarıyla yaşamayı nasıl sürdürdüler? Onların da hayatı cehenneme döndü mü?" Sesi duygu yoğunluğuyla titriyordu. "Onlar da benim kocam gibi geceleri volta atıyor mu? Ruhları işkence çekiyor mu?" Göz göze geldiler. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle Roy. Senden başka soracak kimsem yok. Beni doğru yönlendireceğine inandığım tek kişi sensin."

Roy ona doğru eğildi. Cevap verebilmeyi çok isterdi ama yapamadı. Grace'in gözlerinin altındaki mor halkalardan, Dan'in onun omuzlarına yıktığı bu sorumluluğun acısını çektiği belli oluyordu.

"Kendisi artık başa çıkamayınca, bu yükü benim üstüme yıktı." Sözleri, Roy'un bu konudaki duygularını onaylıyordu.

"Dan bulunduktan sonra haftalarca uyuyamadım. Başka

* *Vietnam Savaşı sırasında, 16 Mart 1968'de ABD ordusu askerlerinin aralarında bebeklerin de olduğu 350-500 sivili öldürerek gerçekleştirdiği katliam. (e.n.)*

bir sebebi olduğunu düşünüyordum ve bir süre iyi hissettim... ama son zamanlarda tekrar başladı... uykusuzluk."

Artık Grace volta atmaya başlamıştı.

"Her zaman uysal bir insan olmuşumdur, ama son zamanlarda... son zamanlarda çok sinirliyim."

"Bir doktora göründün mü?" diye sordu Roy.

"Doktora ne söyleyeceğim? Kocamın geçtiğimiz günlerde intihar eden bir seri katil olduğunu mu? Tabii bu arada cinayetin üstünden otuz altı yıl geçtiğini ve ülkemizi tekrar küçük düşürme potansiyeli olduğunu mu?"

Roy içini çekti. Haklıydı. "Dediğim gibi Grace, sana ne yapman gerektiğini söyleyemem."

"Mektubu imha etmeye karar verirsem? Bu durumda gerçeği ikimizden başka kimse bilmeyecek." Gözlerini kısarak Roy'a meydan okudu.

"Yap o halde."

"Bunu duymak için gelmedim."

Sesindeki çaresizlik çok açıktı, ama Roy'un söyleyebileceği başka şey yoktu.

"Ne yapmam gerektiğini söylemen için sana para ödüyorum."

"Diğer adamları mı araştırmamı istiyorsun?" diye sordu.

Grace omuz silkti. "Nereden başlamak gerektiğini bilmiyorum. Dan savaş hakkında asla konuşmazdı ve diğer adamların kim olduğunu da hiç söylemedi."

Roy birden, Grace'in *gerçeği* istediğinden emin olmadığını düşündü.

"Senin için bunu ortaya çıkarabilirim." Roy'un Savunma Bakanlığı'nda bağlantıları vardı; bu iş, bir ya da iki telefona bakardı.

Grace gözlerini kapatarak tereddüt etti. "Bunu düşünüp sana haber vereceğim."

"Tamam." Roy onun bir cevap bulmak istediğini, ama bunun kendisinin –ya da diğerlerinin– hayatım mahvetmek pahasına yapmak istemediğini biliyordu. Ondan haber bekleyecekti.

Katie altı haftalık olduğu gün, Maryellen her zaman yaptığı gibi onu yıkadı. Kızı keyifle kollarını çırpıp neşeli çığlıklar atarak su sıçratırken mutlulukla onu seyretti. Katie'nin son darbesi Maryellen'ın yüzünü su içinde bırakmıştı.

Maryellen ona tozpembe tulumunu giydirirken Katie, bebek losyonu ve şampuan kokuyordu. Altı hafta önce Maryellen'ın bütün hayatı değişmişti. Kızı hayatına bir anlam ve çok büyük bir neşe katmıştı. Bu değerli armağan karşısında gözlerini kapatıp Tanrı'ya şükretmemek mümkün değildi.

Kapı çaldı; Maryellen, Katie'yi kucağına alıp omzuna yaslayarak salona doğru yürüdü. Meşe ağacının üstündeki yapraklar sonbahar renklerine bürünmeye ve ön taraftaki çimlerin üstüne dökülmeye başlamıştı.

Gelen kişi Jon'dı ve sıkılgan bir halde kapıda duruyordu. Gözleri anında Katie'ye kilitlendi ve yüzüne bir tebessüm yayıldı.

"Yeni fotoğraflar bastım," dedi. "Bugün benim günüm değil ama onları görmeni istedim."

"Saçmalama, istediğin zaman gelebilirsin." Jon daha önce de Katie'nin fotoğraflarını çekmiş ve Maryellen bunlardan son derece etkilenmişti.

"Dürüst olmak gerekirse, yoksunluk sendromu yaşamaya başlamıştım, küçük kızımı görmek için iyi bir bahane diye düşündüm." Büyük bir zarf uzattı. "Değişelim mi?"

Maryellen'ın onun fotoğraflarına hayran olduğunu biliyordu. "Anlaştık," dedi Maryellen, Katie'yi ona uzatıp zarfı aldı. Kanepenin ucuna ilişip son çektiği fotoğrafları incelerken Jon, kızıyla cıvıldayarak konuşuyordu. Gözlerini Jon ve Katie'nin görüntüsünden alamayan Maryellen dikkatini bir türlü fotoğraflara veremiyordu. Haftanın iki günü kızını alıp götürmesi hâlâ zor geliyordu ama artık sevgisinden şüphesi yoktu.

Fotoğrafların biri özellikle ilgisini çekti. Maryellen, onun evine gittiği sabah çekilmişti. Sallanan koltuğa oturmuş Katie'yi emziriyordu. Sırtı pencereye dönüktü ve bir ışık huzmesinin içinde duruyordu. Parlak renkli duvar fonda ışığa boğulmuştu ve sadece Katie ve Maryellen açık ve net görülebiliyordu. Jon nasıl başardıysa, Maryellen'ın Katie'ye olan sevgi ve şefkatini yakalayabilmişti. Tamamen Katie'nin üstüne odaklanmış ve Maryellen'ın sadece bebeğine özel olan gülümsemesini fotoğraflamıştı. Anne ve bebeğinin, Boticelli ve Rembrant tablolarını anımsatan klasik bir pozuydu.

O sabah Jon'ın fotoğraf makinesinin elinde olduğunu hatırladı. Maryellen onun etrafında şirinlik yaparken Jon,

deklanşöre basıyordu ama ortaya böyle kareler çıkacağını ummamıştı.

"Bakıyorum bulmuşsun," dedi Jon, fotoğrafa bakarken.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Bir kadının yüreğini çalan o özel anı nasıl yakalayabiliyorsun?"

Jon, soruyu anlamamış gibi kaşlarını çattı. Aslında, Maryellen, kendisinin de anladığından tam emin değildi. Kızını seviyordu. Katie'yi o kadar çok seviyordu ki, sadece onu görünce bile kalbi duracakmış gibi oluyordu. Jon'ın karelerine mükemmel biçimde yansıttığı buydu.

"İnsan fotoğrafları çekmediğini sanıyordum," dedi. "Katie dışında tabii ki." Yine de yatak odasında asılı duran *resmini düşünmeden edemedi.*

"Sadece senin." Jon uzanıp Katie'yi alnından öptü. "Rahatsız oluyorsan, bir daha yapmam."

Maryellen'ın istediği bu *değildi*, ama Jon söz konusuysa artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyordu.

"Ben... bu resmi çok beğendim Jon. Gerçekten çok beğendim."

"O halde senindir."

İşin daha kötüsü, gözleri dolmaya başlamıştı ve yanaklarından yaşlar süzülmeye başlarken Maryellen başını çevirdi.

"Maryellen?"

"Ne?"

"Neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum ama hep senin yüzünden." Hıçkırıkların

arasında çıkan sözleri sert ve mantıksızdı.

Jon ayağa kalkıp Katie'yi sepet beşiğine bıraktı. Birkaç kez volta atıp Maryellen'm yanına oturdu. Maryellen saçma sapan gözyaşlarını engelleyemediği için, onun yüzüne bakamıyordu. Loğusalık sendromu bile olsa, kendini kaybetmekten nefret ediyordu.

Jon, onun omzuna öyle hafif dokundu ki, neredeyse fark etmedi. "Neden ağladığını söyler misin?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye mırıldandı Maryellen.

Jon, elini yavaşça onun koluna doğru indirdi.

"Neden bu kadar mükemmel olmak zorundasın?" diye hıçkırdı Maryellen.

Jon'ın eli durdu. "Mantıksız ve sinirli mi olmamı tercih ederdin?"

"Sana çok kötü davrandım. Hamile olduğumu sakladım, seni bebeğin hayatından uzak tutmaya çalıştım ve senin... senin bütün yaptığın sabırlı ve mükemmel davranmak. Bu yüzden bile senden nefret edebilirim."

"Benden nefret etmek mi?" Jon onu omuzlarından tutup yüzünü görecek şekilde kendine doğru çevirdi.

"Etmiyorum. Edebileceğimi sandım ama etmiyorum."

Jon hiç acele etmeden onun boynuna sakinleştirici bir masaj yapmaya başladı. Maryellen yarıaçık gözleriyle ona baktı. Jon, parmaklarını onun uzun siyah saçlarına geçirdi ve ağzını kendi ağzının hemen önüne getirdi.

"Sana öyle davrandığım için benden nefret etmelisin," dedi Maryellen.

"Etmiyorum Maryellen," dedi, solukları birbirine karıştı.

Bir öpücük beklentisiyle Maryellen dudaklarını araladı. Jon, ıslak ve sıcak dilinin ucuyla Maryellen'ın ağzının etrafına bir hat çizerken Maryellen duyduğu hazla inledi. Ağzını biraz daha açınca Jon, dudaklarını üstüne bastırdı, öpüşmeye devam ederlerken onun gür saçlarını kavrayan parmaklarını biraz daha sıktı.

Tuzlu gözyaşlarının tadını alınca Maryellen öpüşürken bile ağlamaya devam ettiğini fark etti. Jon'ın fısıldayarak bir şeyler söylediğini duyuyor, ama sözcükleri anlamıyordu. Söylediği her neyse, şu anda yaptığı ve ona hissettirdiği şeyden daha önemli değildi.

Maryellen, kollarını ona doladı ve kendini onun kaslı vücuduna bastırdı. İkisi de soluk soluğaydı, yaşadıkları tutkunun yoğunluğuyla omuzları inip kalkıyordu.

Puslu zihnine kulak tırmalayan bir ses doluyordu. Bu sevişmenin onları nereye götüreceğini bilmiyordu ama durmak istemiyordu. Jon, göğüslerini avuçlayınca bütün vücudu titremeye başladı. Jon dudaklarını ondan ayırmadan bluzunu ve sutyenini çözdü, başparmağını şişmiş göğüs ucunda gezdirirken Jon'ın ellerinin titrediğini hissetti.

Çığlık tekrar duyulunca Maryellen'ın gözleri açıldı. "Katie," diye fısıldadı. "Bu Katie."

Jon geri çekildi. Dengelerini kazanmak için bir an birbirlerine yaslandılar.

"Sen... ben, neredeyse bebeği unutuyorduk," dedi Maryellen.

Jon hafifçe güldü. "Ne bebeği? Of, bizim bebeğimizden söz ediyorsun?"

"Aynen öyle."

Maryellen artık iyice yaygara koparmaya başlayan Katie'yi kontrol etmek için ayağa kalktı. Katie, elleri ve ayaklarıyla havayı yumrukluyor, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi çığlıklar atıyordu. Maryellen, *demek ki bir bebek için mama saati bu kadar önemli*, diye düşündü.

Olabildiğince fark ettirmeden sutyenini ve bluzunu iliklemeye çalıştı. Bunun biraz aptalca olduğunu fark etti, çünkü az sonra tekrar açacaktı. "Sence aklma çarpık şeyler sokmuş muyuzdur?" diye sordu Maryellen. Aralarında geçenlerden sonra ortamı hafifletmeye çalışıyordu.

"Katie adma konuşamam ama benim aklıma ne soktuğunu biliyorum."

"Sen... rahatsız oldun mu?" diye sordu, bunu daha kibar nasıl ifade edeceğini bilemeden. Maryellen, ya duygusal ya da fiziksel anlamda reddederek, iyi niyetle de olsa onu incitmenin bir yolunu bulduğunu biliyordu. Geçmişteki bu reddedişlerin ne kadar acı verdiğinin işaretlerini görebiliyordu. Jon, Maryellen'ın hayatındaki tek rengin keder olduğundan, asla paylaşamayacağı bir üzüntüyle yaşadığından habersizdi.

"Senin ifadenle rahatsız olmuştum, öpüştüğümüz ilk geceye kadar."

O öpücüğü hatırlıyordu. Bir yıl önce Cadılar Bayramı akşamıydı. Maryellen'ın Jon'ı bir arkadaşıyla tanıştırdığı parti sonrasında, Jon onu arabasına bırakmıştı. Bu parti, Jon'ı

aklından çıkarabilmek için başkasıyla arasını yapmak adına gerçekleştirilmiş acınası bir girişimdi. Hayret verici ilişkileri boyunca geliştirdiği bütün entrikalarda olduğu gibi bunda da başarısız olmuştu.

"Katie'yi emzirmem gerek," dedi. Kızını alıp koluna yerleştirirken bacakları titriyordu. Sallanan koltuğuna oturdu, bluzunu ve sutyenini açıp memeyi kızının ağzına tıkıştırdı. Katie'nin minik ağzı büyük bir iştahla emmeye başladı.

"Bu durumda, gitmem gerektiğini anlıyorum," dedi Jon.

Onun yüzüne bakamayan Maryellen başıyla onayladı.

Jon sadece birkaç adım ötesinde duruyordu. "Fotoğrafları sana bırakıyorum."

"Teşekkür ederim... minnettarım." Kuşkusuz daha sonra Katie'yi almaya gelecekti. Kollarındaki kızına biraz daha sıkı sarıldı.

"Pazar günü görüşürüz."

"Katie ve ben burada olacağız." Bakışları hâlâ yerdeydi.

Jon'm kapıya doğru yürüdüğünü ve sonra açtığını duydu. "Maryellen?"

Ona bakmak zorunda kalan Maryellen, Jon'in dudaklarındaki tebessümü zar zor gizlemeye çalışırken seyiren ağzını gördü. "İstediğin zaman benden nefret edebilirsin."

Zach Cox, saatine baktı. Allison ve Eddie'yle geçireceği akşamlardan biriydi ve ofisten beşte ayrılması gerekiyordu. Sinirli bir tavırla elindeki dosyalardan birini kapatıp kenara

koydu. Tulips & Things El Sanatları Dükkânı'nın vergi hesaplarını ertesi sabaha yetiştirmesi gerekiyordu. Tam çıkmaya hazırlanırken kapıda Janice Lamond göründü.

"Bay Cox," dedi alçak bir sesle. "Jackson'ların üç aylık vergi beyanlarına birlikte göz atabilir miyiz?" dedi soran bakışlarıyla.

İş çıkışlarında yardımını istemek artık alışkanlık haline gelmiş gibi görünüyordu. Çoğu zaman hesapları birlikte çıkarmak Zach için sorun olmuyordu, ama çocuklara ayırdığı akşamlarda boşa harcayacak tek bir dakikası bile yoktu.

"Sabaha kadar bekleyemez mi?" diye sordu ayakta dikilerek.

Janice'in üstünde uyluklarının yarısına kadar ancak gelen ve biçimli bacaklarını ortaya çıkaran mini bir etek vardı. Çok dar ve çok kısaydı. Son zamanlara kadar Janice'in nasıl giyindiğinin pek farkına varmamıştı. Kendi ofisinin dışındaki muhasebe firmalarının kadın elemanları, kıyafet seçiminde daha muhafazakârdı.

"Elbette bekleyebilir," dedi. "Bu akşam çocuklarla olacağınızı unutmuşum."

Zach, başıyla işaret edip evrak çantasına uzandı.

"Anlaşma nasıl gidiyor?" diye sordu ofisin içinde dolaşan Janice.

"Olabileceği kadar iyi." Aslında olabildiğince rahatsız ediciydi. Zamanının yarısında nerede uyuduğunu bilmeyecek kadar yorgun oluyordu, ya evdeydi ya da apartman dairesindeydi. Bir hafta önce giysilerini almış, ama iç çamaşırlarını

unutmuştu. Artık bagajında yedek bir takım taşıyordu. Tabii bunları Janice'e anlatacak hali yoktu.

Çıkmak üzereyken, okumaya fırsat bulamadığı iş dergilerini de deri çantasına koydu. Çantayı, Rosie üç yıl önce Noel hediyesi olarak almıştı ve o zamandan beri her gün kullanıyordu. Artık ne okumak için fazla zaman ayırabiliyordu ne de golf, koşu ya da keyif aldığı diğer aktiviteler için.

"O halde seni tutmayayım," dedi Janice gönülsüz bir tavırla.

"Sabah görüşürüz," diyen Zach çantasını kapadı. "Rakamlara o zaman bakarım."

"Rakam mı?" diye tekrarladı Janice. "Ah tabii, neredeyse unutuyordum."

Küçük dolaptan ceketini çıkarıp kollarını geçirirken Janice hâlâ ofisteydi. "Başka bir şey var mıydı?" diye sordu Zach.

"Bazen yalnız hissettiğin oluyor mu?" diyen Janice gözlerini kırpıştırdı ve nedense Zach'e bir an örümcekleri hatırlattı.

"Yalnız mı?" diye sordu.

"Demek istediğim, boşandıktan sonra ben öyle hissetmiştim. Duygusal anlamda zor bir dönemdi ve bunun nasıl bir şey olduğunu anladığımı bilmeni istedim. Eğer biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa, ben iyi bir dinleyiciyimdir."

"Bunu aklımda tutacağım." Zach'in işle eğlenceyi karıştırmaya niyeti yoktu. Daha önce çizgileri bulandırma hatası yapmıştı. Gayet masumane başlamıştı, Rosie'nin son

anda katılamadığı bir yemekte Zach'e Janice eşlik etmişti. Daha sonra, Rosie giderek daha mantıksız davranmaya başladığında, Janice'ten bir apartman dairesi bulması için yardım istemişti. Karısını biraz silkeleyerek ne yaptığını fark etmesini sağlamaya çalışıyordu. Oysa bu girişimi başarısız olmuştu. Rosie, onun evden ayrılmasını ciddiye almış ve uzaklaştığı için gayet memnun görünmüştü. Janice ona bir daire bulmuştu, tamam ama getirdiği ev hediyesini kabul edip, onu ve oğlunu yemeğe götürünce çizgiler daha da bulanmıştı.

Janice tereddüt etti. "Belki bir akşam yemeğe çıkabiliriz diye düşünmüştüm. Ben ısmarlayacağım."

Akşam yemeği mi? Ismarlamak mı? Daha neler. "Davet için minnettarım, ama ofis dışında birlikte görülmemizin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Rosie'nin eline yeni silah vermeyecekti ya da yüzüne karşı yeni suçlamalarda bulunmasına fırsat tanımayacaktı. Ne yazık ki yaşam biçimleri yüzünden, evlere girip çıkarken karşılaşmak kaçınılmaz oluyordu. Zach bu durumdan hoşnut değildi, Rosie'nin de olmadığından emindi.

"Belki başka zaman," dedi Janice umutla.

"Belki," dedi Zach, ama böyle bir şey olmayacaktı.

Rosie aylar önce Janice ve Zach arasında bir ilişki olduğunu iddia etmişti. Saçmalıyordu ve Zach öyle bir şey olmadığını söylediğinde ona inanmamıştı. Oysa şimdi Janice'in onun *peşinde* olup olmadığını merak ediyordu. Aptal yerine konulmaktan nefret ederdi. Eğer durum buysa, bunu yapan Rosie'

ydi. Bir an önce sonuç çıkarmaya ve onun hatasını bulmaya çok meraklıydı (ve Zach'i Janice'in ilgisine açık bırakmaya). Rosie, hiç sebep olmadığı halde kıskanç bir cadaloz gibi davranmıştı. Bu ne zaman aklına gelse Zach sinir oluyordu. Boşanma konusunda Janice'i suçladığından değil, evlilikleri yeni asistanı ortaya çıkmadan önce de can çekişiyordu.

Zach, kaşlarını çatarak ofisten çıkarken zihninin suçluluğa ve suçlamaya giden yola sapmasına izin vermeyi reddetti. Evliliği bitmişti ve Rosie'yle aralarındaki çözülmemiş konuları deşmek işe yaramazdı.

On beş dakika sonra Zach, Pelikan Çıkmazı 311 numaradaki, tasarımına katkıda bulunduğu özel olarak yaptırılmış evin garajına giriyordu. Rosie'yle beraber aylarca ev projelerini incelemişlerdi. Bu münasebetsiz uygulamaya rağmen Zach yargıca minnettardı, çok sevdiği bu yerden bütünüyle ayrılmak zorunda kalmamıştı.

Mutfak kapısından içeri giren Zach, evin ıssızlığına şaşırdı.

"Herkes nerede?" diye seslendi evrak çantasını tezgâha bırakırken.

"Burada baba," diye bağırdı Eddie salondan. Yüzükoyun televizyonun karşısına uzanmış video oyununun konsoluyla ilgileniyordu. "Allison'ın odasında misafiri var", dedi Zach'e bakarak. "Bir oğlan."

"*Ne?*" Zach bağırmasına engel olamadan sözcük ağzından çıkmıştı. Derhal bunu halletmesi gerekiyordu. Allison kuralları biliyordu ve bir numaralı kural, bir büyük nezareti

olmadan eve arkadaş getirmemekti. Ayrıca odasına erkek alamazdı. *Asla.*

Eddie başıyla koridoru işaret etti. "Kendin bak."

Zach'in ikinci bir davete ihtiyacı yoktu. Neredeyse koşarak Allison'ın odasına gitti, haftalardır yaptığı en hızlı eylemdi. Kapalı kapıyı çalar çalmaz içeri daldı. Kızı yatağın kenarına oturmuş, kollarını acilen yıkanması gereken uzun saçları olan sıska bir oğlanın boynuna dolamıştı. Üstünde siyah deri ceket ve dizlerine kadar çıkan motosiklet çizmeleri vardı. Boynuna ise çivili köpek tasmalarından takmıştı.

"Baba," diyen Allison'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Senin* burada ne işin var?"

"Haftanın üç günü burada yaşıyorum. Bu kim?" Gözlerini kısarak sivilceli oğlanı süzdü.

"Bu Ryan Wilson. Ryan, bu babam."

Zach, "Ryan," dedi. Uzanıp çocuğun kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Tanıştığımıza sevindim." Soluk almadan devam etti. "Bununla beraber, bu evde kurallarımız var ve bunlardan biri kızımızın yatak odasına erkek girmemesi." Üstüne doğru eğilince çocuğun yüzü kireç gibi oldu ve gözlerini kırpıştırmaya başladı.

"Baba," diye haykırdı Allison.

Zach onu duymazdan geldi. "Eğer kızımı tekrar görmek istiyorsan, kurallarıma uymanı tavsiye ederim. Birbirimizi anlıyor muyuz, Ryan?" diye sordu açıkça.

Ryan, başıyla onayladı.

"Güzel." Zach elini çekti. "Tamam, hoşça kal Ryan. Ön

kapıyı bulabileceğini varsayıyorum?"

Ryan tüm hızıyla odadan çıktı. Allison da ayağa kalkmıştı, öfke içindeydi. "Buna nasıl cüret edersin?"

"Çok güzel ederim Allison ve bundan sonra da edeceğim. Bir yetişkin eşlik etmeden bu eve oğlan getirirken aklından neler geçiyordu?"

"*Ben* yetişkinim."

Zach neredeyse kahkahalarla gülecekti. "Kendi başına yaşamaya ve ödemelerini yapmaya başladığında bu konuyu tekrar konuşuruz. Şimdilik benim evimde yaşıyorsun." Duraksadı, çünkü teknik olarak burası onun evi değildi. Rosie ve çocuklar da eve ortaktı.

"Canım kimi isterse odama davet ederim."

Zach, gözlerinden kıvılcımlar saçarak ona baktı. "O konuya hiç girme küçük hanım."

"Küçük hanım?" Gözlerinde nefret parlıyordu, yanakları kızarmış ve iki yana sarkıttığı ellerini yumruk yapmıştı.

Zach, tartışmanın çığırından çıkacağını görebiliyordu. İkisi de çok öfkeliydi. Zor olsa da, ikisinin de geri çekilip derin bir soluk alması gerekiyordu. "Yemekten sonra konuşuruz." Dönüp odadan çıktı ve birkaç saniye sonra kapının arkasından çarpıldığını duydu.

Mutfağa girdiğinde Zach titriyordu. Sakinleşmek için defalarca derin derin soludu ve kalp atışlarının normale dönmesini bekledi.

"Yemekte ne var?" diye sordu arkasından gelen Eddie.

"Sosisli sandviç," dedi Zach. Kolaydı, çabuktu ve şu

anda tencerelerle uğraşacak havada değildi. Malzemeleri lezzetli bir biçimde bir araya getirmeyi becerebildiğini keşfetmişti. Çuvalladığı zamanlar da oluyordu –bezelye ve pirinçle pişirilmiş hindi gibi– başarılı olduğu zamanlar da. Eddie için ikisi de fark etmiyordu. İçlerinde yemek seçen Allison'dı.

"Dün akşam da sosisli sandviç yedik."

Rosie kendisinden önce davranmıştı. "Ne istersin?" diye sordu.

Eddie tereddütsüz cevap verdi. "Spagetti."

"Tamam." Buzdolabının derin *dondurucusunda* et aradı, bulamadı. Alışveriş sırası ondaydı, eve gelmeden önce yapmış olmalıydı. Demek o yüzden Allison, Ryan'ı odasına almıştı. Daha geç geleceğini tahmin ediyordu, ama Zach alışveriş sırasının kendisinde olduğunu unutmuştu.

"Ryan daha önce de geldi mi?" diye sordu. Oğlunu ispiyoncu olarak kullanmak hoşuna gitmiyordu, ama oğlanın düzenli olarak geldiğini düşünmeye başlamıştı.

Eddie geriye dönüp başıyla onayladı.

"Annen biliyor mu?"

Eddie başını iki yana salladı. "Şu ana kadar hiç kimse bilmiyordu."

Zach, oğlunun sırtını sıvazladı. "Peynirli makarnaya ne dersin?"

Eddie omuz silkti. "Kendin mi yapacaksın, konserve mi?"

"Evde hangisi var?" diye sordu Zach, dolapları kontrol ederek. Allison hakkında bir karar vermeye çalışırken, kolay

bir şeyler hazırlamak istiyordu. Onunla konuşması gerektiği çok açıktı ve hiç hoşuna gitmese de, büyük tartışmayı başlatmadan önce Rosie'yi arayıp ona da danışması gerekiyordu.

"Mozarella peyniri var," dedi Eddie, buzdolabının içine göz atarak. "Nefis olur, çünkü makarnanın içinde eriyor."

"Tamamdır," dedi Zach.

Eddie, peyniri çıkarıp tezgâhın üstüne koydu. "Yanında taze fasulye yemeye zorlamayacaksın, değil mi? Annem zorluyor. Sebze ve meyve konusuna kafayı takmış. İğrenç. Pizza sipariş etmemize de izin vermiyor."

Zach belli belirsiz gülümsedi. "Bir kereliğine ayrıcalık yapabilirim."

Eddie minnetle baktı.

"Galiba anneni aramam gerekiyor," dedi Zach, ocağın üstüne bir tencere su koyarken.

"Evde değil."

Oğlu gerçek bir bilgi kaynağıydı. "Değil mi?"

Eddie'nin yüzü kocaman bir tebessümle aydınlandı. "Bir randevusu var."

Rosie'nin sevgilisi mi vardı? Eğer öyleyse, kim olduğunu bilmek isterdi. Hiç kimse *ona* bundan söz etmemişti. "Okul akşamında mı?" diye sordu, biraz daha bilgi alabilmek umuduyla.

Eddie başıyla onayladı. "Geçen gece başka bir şey konuşmadı. Baba, matematik ödevimi yapamıyorum. Yardım eder misin?"

"Elbette," dedi dalgınca. Bu harikaydı! Gerçekten harikaydı! Çocuklara yenebilir şeyler bulmak Zach'in işiydi. İsyankâr ergen kızının sorunlarıyla o uğraşıyordu. Eddie'nin ev ödevinde yardıma ihtiyacı vardı. Eski karısı ise yeni aşkıyla kasabada gününü gün ediyordu.

Bu tabloda kesinlikle yanlış bir şeyler vardı.

Sekiz

Güzel bir cumartesi sabahıydı, Grace ve Olivia cıvıl cıvıl satış tezgâhlarının arasında dolaşırken sert ekim rüzgârı, sarı ve turuncu yapraklarını sahilde ve Cedar Cove'un pazaryerinde oradan oraya savuruyordu.

"Peki saat kaçta sinemaya gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Olivia.

"Bugünü atlatmayı düşünüyordum," dedi Grace kayıtsızca.

"Ya..." Olivia hayal kırıklığına uğramıştı. "Neden?"

Grace birden bocaladı. "Of, Tanrı aşkına, sinemaya bensiz gidiver," diye bağırdı.

Olivia bu bakışı tanıyordu. Arkadaşı bir dolap çeviriyordu ve muhtemelen bu, Olivia'nın hoşlanmayacağı bir şeydi. Bir tezgâhın önünde durup ev yapımı tahıllı ekmek aldı, hasır çantasının içine sokuşturdu.

"Tamam, tamam, söyleyeceğim," dedi Grace, sanki gerçek ona büyük acı veriyormuş gibi.

Olivia sormadığını belirtmeye gerek duymadı.

"Jack de orada olacak."

Bu, Olivia'nın dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Jack mi?"

"Jack. Jack'i hatırlıyor musun? Beni aradı ve arabuluculuk yapmamı istedi."

İşte bu çok saçmaydı. Jack onu arayacağına en yakın arkadaşını mı aramıştı?

"Geçen ay geri çevirdiğin Stan'in akşam yemeği davetini hatırlıyor musun?"

Olivia'nın unutması mümkün değildi. Stan'le aralarının açılmasına sebep olmuştu, ama Olivia'yı eski kocasıyla olan ilişkisinden çok, Jack'le hâlâ süren anlaşmazlıkları ilgilendiriyordu.

"O cuma akşamı Jack de sinema salonunda olacaktı, ama son anda gelemedi."

"Burada neler oluyor?" diyen Olivia, aslında sinirlenmemişti. Romantizm bölgesinde alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olduğu giderek daha çok belli oluyordu. Arkadaşı uzman olduğundan değil ama Grace'in kendi sorunları vardı ve ne yazık ki bu tür çabalar bir işe yaramıyordu.

"Cuma akşamı oynanan futbol maçlarının haberini Jack yapıyor," diye hatırlattı Grace. "Yerine Gordie gidecekti, ama son anda bir işi çıkmış."

Pazaryerinde dolaşmaya devam ettiler, rüzgârın taşıdığı patlamış mısır kokusu ağız sulandırıyordu. "Bu durum Jack'in hiç hoşuna gitmedi," diye iç çekti Grace. "O günden beri, yeni sinema ayarlaması yapmam için başımın etini yiyip

duruyor; ama benim, onun ve senin programların arasında... anlayacağın bir araya getirmek çok zor. O yüzden sana söylemem gerektiğini düşündüm."

"Onun ve benim bu işi çözmemizin zamanı geldi, değil mi?" diye sordu Olivia, Jack'le olan uyuşmazlıklarını onarmak istiyordu. Haftalardır süren bu kavgayı olması gerekenden çok daha fazla uzatmışlardı. Jack'in bütün yapacağı *onu* aramaktı, bu kadar basitti. Ancak nedense her şeyi zora koşma konusunda erkekler çok başarılıydı.

"Kesinlikle," dedi Grace, onun duygularını paylaşarak. "İkiniz de dik başlı ve keçi gibi inatçısınız. Artık bu işi hallet."

Olivia kulaklarına inanamıyordu. Bu konuşan *Grace* miydi? Grace asla insanlara emir vermezdi. Anlaşılan bu konuda kendine güveniyordu ve bu durum, *Olivia'nın* kendini iyi hissetmesini sağladı.

Yapraklar yanlarından savrularak geçti ve gökyüzünde kara bulutlar kümelenmeye başladı.

"Gideceksin, değil mi?"

"Hangi film olduğunu nereden bilecek?" Olivia hangisini görmek istediğine karar verememişti.

"Jack zeki adamdır, tahmin eder."

"Eğer o kadar zeki olsaydı..."

"Olivia, benimle tartışacak mısın yoksa bu samimi öneriye kulak verip söylediğimi yapacak mısın?"

Cevap vermeden önce, Olivia'nın da soracağı birkaç soru vardı. "Cliff'le senin aranda neler oluyor?"

Grace tekrar içini çekti. "Pek bir şey olmuyor. Dan bulunduktan sonra, yas tutmak için zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim, anlayış gösterdi."

Olivia başıyla onayladı, o kadarını zaten biliyordu. "Epeydir görüşmediniz mi?"

"Her hafta konuşuyoruz. Son zamanlarda çok fazla seyahat ediyor ve yeni bir ahır yaptırıyor."

"Neden? Çiftliği genişletiyor mu?"

"Evet. Yarış atı yetiştirme konusunda çok ciddi ve sürüsünü büyütüyor. Geçen cumartesi konuştuğumuzda tam gün çalışacak bir yardımcı aradığını söylemişti." Tam bir şey daha söyleyecekken vazgeçti, Olivia'nm numarasını anlamıştı. "Sinemaya gidiyor musun, gitmiyor musun?"

Olivia bir omzunu silkti.

Grace hafifçe güldü. "Gidiyorsun. Üstelik yüzündeki tebessümden sabırsızlıkla beklediğini söyleyebilirim."

Bu doğruydu. Olivia, Jack'in hangi filmi seyretmek istediğini bileceğinden pek emin değildi, ama Grace'in söylediğine göre tahmin edecekti.

Grace'in haklı olduğu ortaya çıktı. Olivia yerine oturup patlamış mısırlarını atıştırmaya başlayalı beş dakika olmamıştı ki, Jack Griffin salona girdi. Aynı onu son gördüğü gibiydi. Bej rengi pantolon ve balıkçı yaka siyah kazağın üstüne, koyu renk uzun yağmurluk giymişti. Sanki onu görmemiş gibi yanından geçip üç sıra indi ve tam önüne denk gelen yere oturdu.

Eğer önce Olivia'nın konuşmasını bekliyorsa, daha çok

beklerdi. Sonra, sanki bir şey unutmuş gibi kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. Olivia'nın oturduğu yere iki adım kalmıştı ki, sanki onu yeni fark etmiş gibi hayretler içinde kaldı.

"Vay canına, bu kesinlikle Yargıç Lockhart."

"Jack Griffin, ne güzel sürpriz," diye oyunu sürdürdü Olivia, keyifle gülümseyerek. Arkadaşını tekrar görmek çok güzeldi ve daha onu gördüğü an, ne kadar özlediğini anladı. Tahmin ettiğinden bile fazla...

"Bir cumartesi öğleden sonra, seni tek başına sinemaya getiren nedir?" diye sordu Jack, sanki bilmiyormuş gibi.

Gerçeği söylemenin zamanı gelmişti. Bu kadar oyun yeterliydi, artık sadece gerçekler vardı. "Tahmin edemedin mi?" diye gülümsedi mahcup bir halde. "Senin yüzünden geldim."

"Benim mi?" Yüzünde, ödüle layık bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Grace, burada olacağını söyledi," diye itiraf etti Olivia.

Jack kıkırdadı. "Bana da senin burada olacağını söyledi."

Salon karardı; Jack, onun sırasına doğru ilerledi. "Sana katılmamın sakıncası var mı?"

"Katılacağını umuyordum."

Jack ikinci kez davet edilmeyi bekleyecek değildi, hevesle hemen yanındaki koltuğa çöktü, yerleşir yerleşmez de patlamış mısıra uzandı.

Olivia şakayla karışık bileğine vurdu. "Ben teklif edinceye kadar kibarca bekle."

Jack ona gücenmiş gibi baktı, Olivia kesekâğıdını ona

doğru uzatınca hemen içine daldı. "Zaten hepsini yiyemezsin ki."

"Yiyebilirim."

Jack hafifçe kıkırdadı. "Hep böyle otoriter misin?"

"Evet, eğer şimdiye kadar *bunu* anlamamışsan hiç dikkat etmemişsin demektir."

"Telafi dersleri var mı?" diye sordu koltuğunda büzülerek.

Olivia gülümsedi. "Bunu ayarlayabiliriz."

Jack bir avuç daha patlamış mısır almak için uzandı. "Seni özledim."

Olivia'nın genzi tıkandı. "Ben de seni özledim."

Ön çaprazlarında oturan kadın arkaya döndü, dudakları sinirle büzülmüştü. "Kavuşmanızı engellemek istemem ama filmi duymak istiyorum."

"Affedersiniz," diye fısıldadı Olivia. Sinema salonunda susturulmak onu dehşete düşürmüştü. Salonun yeterince loş olmasını ve kimsenin onu tanımamasını diledi.

Jack doğruldu, söylenen kadının koltuğunun arkasına doğru eğildi. "Aslında hepsi Olivia'nın suçu," dedi sohbet eder gibi. "Bakın, son görüştüğümüzden beri dört ay geçti ve..."

"Jack!" Olivia, onun yağmurluğunun kolunu çekiştiriyordu.

"Yanlış anlamalarımızla ilgili bütün ayrıntıları bilmesi gerekmiyor."

Jack, kadın sanki uzun zamandır görüşmediği bir arka-

daşıymış gibi sohbete devam etti, Olivia olabildiğince koltuğuna gömüldü.

Birkaç dakika sonra, fragmanlar bittiğinde, Jack ona döndü. "Marion, bu Olivia. Olivia, Marion."

"Selam." Olivia bir elini kaldırarak kadını selamladı ve yarım yamalak gülümsedi.

Marion coşkuyla el salladı. "İkinizin tekrar bir araya gelmenize ve en sevdiğin arkadaşının yaşıyor olmasına çok sevindim."

"Ne?" Muhtemelen Olivia bir şeyleri yanlış anlamıştı.

"Filmin tadını çıkar," dedi Jack, tekrar yerine otururken.

"Bütün *bunlar* neydi?" diye sordu Olivia, aslında bildiği halde. Jack her zamanki rezil öykülerinden birini anlatmıştı, köşe yazarı değil öykü yazarı olması gerekiyordu. Jack onu umursamayınca, dirseğiyle kaburgalarını dürttü.

"Şişşt," dedi Jack, gözlerini perdeden ayırmadan. Bakışlarını sadece patlamış mısır almak için çevirdi. Olivia rahatladı, birkaç dakika sonra derin bir iç çekti. Onun tekrar hayatında olması güzeldi. Hiçbir şeyi halletmemişler, bir zamanlar önemli olan hiçbir konuyu konuşmamışlardı. Olivia artık bunun gerekli olduğundan bile emin değildi.

Kendi düşüncelerinde öylesine kaybolmuştu ki, Jack'in bütün patlamış mısırları bitirdiğini fark etmedi bile, birkaç tane almaya kalkana kadar.

"Hey," diye itiraz etti.

"Daha fazla yememelisin," dedi Jack.

"Nedenmiş?"

"Çünkü sinemadan sonra seni yemeğe götürdüğümde karnın tok olur."

"Ya." Bu iyi bir cevaptı, ama neden *kendisinin* yemeye devam ettiğini, kıtlıktan çıkmış gibi bütün mısırları silip süpürdüğünü açıklamıyordu. "Peki ya sen?"

Omuz silkti. "Ben her zaman açım."

Olivia başını onun omzuna yasladı, Jack mısır külahını bırakıp kolunu ona doladı. Liseli âşıklar gibi başlarını birbirine yaslayıp el ele tutuştular. Olivia aylardır bu kadar iyi hissetmemişti.

Filmin konusu hakkında ise hiçbir fikri yoktu.

Pazar sabahı Rosie, apartman dairesinin penceresine aralıksız çarpan yağmurun sesiyle uyandı. Gözlerini kapatıp tekrar uyumaya çalıştı, ama başaramadı. Uyanıktı. Hem de cin gibi. Uyuması saatler sürmüştü ve şimdi uyanıktı.

Hafta sonları, onun için en kötü zamanlardı. Hafta içinde her gün okula gidiyor, boşanma ve bu saçma sapan ortak velayetle ilgili konuları düşünecek zaman bulamıyordu. Hafta sonları ise korkunçtu. Zach'in cuma ve cumartesi akşamları evde olmasından nefret ediyordu. Ona hafta sonlarını vermeyi kabul ettiğinde bunun ilahi adalet olduğunu düşünmüştü. Çocuklar sürekli ayakaltında olacağı için gönül işlerine fazla zaman ayıramayacaktı. Zach niyetini anladıysa bile belli etmemişti, ama her fırsatta ona karşı çıkmasını sağlayan bu durum, Rosie'ye garip bir tatmin duygusu vermişti,

özellikle Janice Lamond'la ilişkisi söz konusu olduğunda.

İnce sabahlığını giyen Rosie mutfağa gidip kahve için su koydu. Akşam beşten önce eve gidemeyecekti. Birkaç günde bir eve gidip gelerek sürdürmeye çalıştıkları bu yaşam biçimi son derece mantıksızdı. Yargıcın aklından neler geçtiğini bir türlü anlayamıyordu.

Yağmur devam ediyordu, Rosie'nin kolları ürperdi. Üstündeki sabahlık yazlıktı ve onu sonbahar sabahlarının ayazından koruyamıyordu. Bu çok saçmaydı! Elbiselerinin yarısı evdeki dolapta, diğer yarısı ise buradaydı. Çoğu zaman hangisinin nerede olduğunu bile hatırlamıyordu.

Önünde koca bir sabah vardı, bomboş ve kasvetli. Daha bir yıl önce gönüllü işleriyle o kadar meşguldü ki, ailesine yemek hazırlayacak vakit bile bulamıyordu. Boşanmayla birlikte hayır işleri de yarım kalmış, hevesle kabul ederek gönüllü çalıştığı bütün pozisyonlardan istifa etmek zorunda kalmıştı. Özleyeni bile olmamıştı. Bir zamanlar çok önemsediği sorumlulukları anında başkası tarafından devralınmıştı. Şimdi bir okuldan diğerine sürükleniyordu. Günlerini öğretmenlikle dolduruyor, öğrencileriyle olmadığı zamanlar ve akşamları yalnız kalıyordu. Bir yargıcın tokmağıyla bütün hayatı değişmişti.

Çoğu evli olan arkadaşları artık ona zaman ayıramıyorlardı. Bir yıl önce Rosie'nin görüştüğü insanlar vardı, her gün bir randevuya, her akşam bir toplantıya koşuyordu. Artık sahip olduğu tek şey suçluluk, şüpheler ve bol miktarda acıydı.

Kahvesini bitiren Rosie duş aldı, sonra *Bremerton Sun*'

ın hafta sonu baskısını ve yerel gazetenin ilgisini çeken birkaç köşe yazısını okumaya başladı. *Cedar Cove Chronicle*'da, Thyme and Tide'da ölü bulunan esrarengiz adamla ilgili kısa bir yazı vardı, ama yeni bir bilgi yok gibiydi. Gözlerini kapadı, geçmişi hatırlamaya çalıştı... evlilik sorunları yaşamaya başlamadan öncesini. Boşanma öncesini.

Pazar sabahları herkesi kiliseye gitmek için hazırlamaya ve törene yetişmeye çalışırken çok yoğun olurdu. Son zamanlara kadar kilise korosunda söylüyordu, ama boşanma için başvurduğunda kiliseye gitmekten vazgeçmişti. Arkadaşlarıyla karşılaşıp onlara yaşadığı yalanı itiraf etmek zorunda kalmaktan korkuyordu.

Eğer kilise ayinlerini bu kadar özlüyorsa, belki tekrar başlaması gerekiyordu. Aynı kilisede değil kuşkusuz, taze bir başlangıç yapabileceği yeni bir yerde. Metodist kilisesinin rahibi hakkında iyi şeyler duymuştu. Yanılmıyorsa adı Dave Flemming'di. Belki oraya gitmesi uygun olurdu. Hayatındaki ani değişikliklerle başa çıkmasına yardımcı olabilirdi. Bir şeylere ihtiyacı vardı... hem de acilen.

Karar verilmişti, Rosie hemen telefon rehberindeki sarı sayfalardan ayin saatlerini kontrol etti. Eğer hemen çıkarsa, saat dokuzdaki törene yetişebilirdi.

Kiliseye ulaştığında park yeri neredeyse doluydu. Odakahvaltı otelin sahibi Bob ve Peggy Beldon oradaydı, ayrıca veli toplantısında tanıştığı bazı veliler. Bruce Peyton ve kızını görmek onu neşelendirebilirdi, ama anlaşılan başka kiliseye gidiyorlardı. Bruce'tan hoşlanmıştı ve birkaç kez konuşmuş,

Jolene'e komşunun baktığı bir akşam, yemeğe çıkmışlardı. Çektikleri acı ortak bağlarıydı, belki de tek bağlarıydı.

Kilisenin arka tarafındaki sıralardan birine iliştiğinde müzik başlamıştı. Eşi ve çocukları eşliğinde gururla ön sıralara yürüdüğü zamanlar artık geride kalmıştı. Diğer pek çok şey gibi, boşanmayla birlikte saygınlığını da kaybetmişti.

Müzik harikaydı, içinde bulunduğu ruh halindeyken bile onu canlandırmayı başarmıştı. Vaazı dikkatle dinlemeye başladı, ama yarıya gelindiğinde birinin onu gözlediği hissine kapıldı. Çaktırmadan başını çevirip baktığında donakaldı.

Olamaz! Bu kadar tesadüf olabilir miydi? Neden burada? Neden şimdi?

İki sıra arkasında Zach ve Eddie oturuyordu. Cedar Cove'da en az on beş kilise olmalıydı ve Zach aynı pazar günü Rosie'nin gitmeyi tercih ettiği kiliseye geliyordu. Rosie hayal kırıklığı içinde inlemek istedi. Geçmişi karşısına çıkmadan kiliseye bile gidemiyordu.

Ayin sona erdiğinde Zach, dışarda onu bekliyordu.

"Eğer düşündüğün buysa, seni takip etmedim," dedi savunmaya geçerek.

"Ben de seni takip etmedim. Dinle Zach, biz boşandık. İkimizin de kendine ait hayatı var. Bu kiliseye ilk gelişim ve rahatlıkla başka birine gidebilirim. Büyütecek bir şey yok."

"Selam anne, selam baba," diyen Eddie ebeveynine katıldı. "Arkadaşım Joel de buraya geliyormuş. Beni öğle yemeği için eve davet etti. Gidebilirim değil mi baba?" Umutla önce Zach'e sonra Rosie'ye baktı. "Sorun olmaz, değil mi anne?"

Saat beşe kadar babasının gözetiminde olduğundan Rosie, kararı Zach'e bıraktı.

"Adres ve telefon numarası istiyorum," dedi Zach.

"Annesi ve babasıyla tanışmak ister misin?" diye sordu Eddie.

"Elbette. Bir dakika sonra oradayım. Önce annenle konuşmak istiyorum."

Eddie'nin yüzü bir tebessümle aydınlandı. "Tamam." Bunu söyler söylemez, dokuz yaşındaki çocuk koşarak park yerinin karşısında toplanan bir grup yetişkin ve çocuğun yanına gitti.

Sanki aklından geçenleri okumuş gibi Zach, Rosie'ye döndü. "Sen gelmeden evde olur."

Rosie başıyla onayladı. "Bu sabahla ilgili dediğim gibi..."

"Sorun yok," diye araya girdi Zach. "Bizim de buradaki ilk pazar günümüzdü."

"Kiliseyi değiştireceğim. Gördüğüm kadarıyla Eddie burada bir arkadaş edinmiş bile." Ancak Allison görünürde yoktu. "Allison nerede?" Rosie, kızının da arkadaşlarıyla olabileceğini varsayarak çevresine bakındı. Kiliseye hep birlikte gittikleri dönemde Allison, ailesinin olmadığı bir sırada oturma alışkanlığı edinmişti.

"Gelmedi."

Rosie tedirgin olmuştu. Zach, erkek arkadaşını odasından kovduğundan beri Allison berbat bir ruh halindeydi. "Onu evde mi bıraktın?"

Zach'in yüzünde suçlu bir bakış vardı. "Gelmeyi red-

detti, zorlarsam daha kötü olacağını düşündüm." Zach'in de durumdan hoşnut olmadığı açıktı. Gerildiğine bakılırsa, Rosie'nin onu yerden yere vurmasını bekliyordu.

Aslında, Zach'in bir kez bile olsa Allison'ın öfkesine maruz kalmış olmasından memnundu. "Allison'la hâlâ sorun yaşıyor musunuz?" diye sordu, itiraf etmesini umarak.

"Biraz. Ya sen?"

Omuz silkti. "Ufak tefek."

Zach'in, "Belki bir araya gelip neler olduğunu konuşmalıyız," önerisi Rosie'yi şaşırttı.

"Ne zaman?"

"Ne zaman uygun olursa."

"Ryan'ı odasına almasının dışında şeyler mi var demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama ikimizin düzenli iletişim içinde olması gerektiğini düşünüyorum."

Hoşuna gitmese de, Rosie de aynı fikirdeydi. Bu işi ne kadar çabuk hallederlerse o kadar iyiydi. "Şimdi olur mu?"

Zach başıyla onayladı. "Tamam."

Rosie ve Zach, on beş dakika sonra Pancake Palace'ta karşılıklı oturuyordu. Eddie, arkadaşı Joel'le birlikte gitmişti ve Zach daha sonra onu alacaktı.

İkisi bir masayı işgal ettiği ve restoran pazar sabahı kahvaltısı için gelenlerle dolu olduğu için Rosie, kahveden daha fazlasını sipariş etme ihtiyacı duydu.

Garson kız geldiğinde bir kahve, iki yumurta, tost ve ayrı hesap istedi. Zach de aynı siparişi verip kendi ödemesini

yaptı. Herkesin kendi kahvaltısını ödeyeceği anlaşıldıktan sonra, Zach artık tekrar Rosie'yle ilgilenebilirdi.

"Ryan hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla değil. Ebeveyni boşanmış ve annesiyle yaşıyor."

"Annesi, vücudunun her yerini deldirmesine izin veriyor," dedi Zach kaşlarını çatarak.

Rosie de bundan hoşlanmamıştı. "Öyle görünüyor." Ryan'ın kulağında altı tane çengelli iğne vardı ve dilinin ucuna ise küçük, çelik bir top tutturulmuştu. Bu oğlanın kızını öptüğünü düşünmek bile içini fena yapıyordu.

"Onunla konuştuğumdan beri eve gelmedi," dedi Zach tatminkâr bir ifadeyle.

Rosie, bundan pek emin değildi ama aralarındaki hassas barışı bozmamak adına bir şey söylemedi.

"Geçen hafta annesiyle görüştüm."

Bu Zach'in ilgisini çekmişti. "Neye benziyor?"

Kısa konuşmalarından anladığına göre, Ryan'ın annesi duruma Rosie'nin açısından bakmıyordu. "Çok... savunmacıydı. Ryan geldiğinde evde bir yetişkin olmasını tercih ettiğimizi söyledim. Beni aşırı korumacı olmakla suçladı."

"Onu ilgilendirir mi?" diye sordu Zach.

"Hayır ama muhtemelen onunla işbirliği söz konusu değil."

"Öyle görünüyor," dedi Zach kaşlarını çatarak.

Rosie bu konuyu onunla konuşabildiği için minnettardı. Son zamanlarda kendini neden bu kadar huzursuz ve endişeli hissettiğini anladı, büyük ölçüde kızının davranışlarıyla ilgiliydi.

"Geçen sene sana söz ettiğim Harrison'ların kızını hatırlıyor musun?"

Zach başını iki yana salladı.

"Daha lise ikideydi ve ikiz bebeklere hamileydi."

Zach'in birden benzi soldu. "Yoksa sakın..." Devamını getirecek gücü bulamadı.

"Bilmiyorum Zach. İş işten geçmeden de bilme şansımız yok."

Sözleri, tahmin ettiği şoku sağlamıştı. Allison'ın öfkesi ve kini her geçen gün biraz daha artıyordu. Hayatındaki bu çocuk sorun yaratacaktı ve kızlarının geleceği tehlikede olabilirdi.

"Allison için endişeleniyorum," dedi Zach alçak bir sesle.

"Ben de öyle," diye ona katıldı Rosie. "Boşanmamızı hazmedemedi ve ikimizi de suçluyor. Ne yapacağını bilemiyorum... onu artık tanıyamıyorum."

Dokuz

Olivia mutluydu. Pazar sabahı –doğum günüydü– erken uyandı ve uykunun son damlaları da vücudunu terk edinceye kadar yatakta oyalandı. Bir yaş daha aldığının farkındaydı ve toplamda ürkütücü bir rakama ulaşmıştı. En iyisi, her doğum gününde yaptığı gibi, başarılarını gözden geçirip onları hedefleriyle karşılaştırmaktı.

Evet, en iyisi buydu. Doğum günleri, insanların hayatlarını değerlendirmesi açısından iyi bir fırsattı. Oysa bunu yapacağına, kendi kendine gülümsüyor ve karıştıkları onca dalavereden sonra sinema salonunda Jack'le nasıl "tesadüfen" karşılaştıkları üstüne kafa yoruyordu. Çok iyi vakit geçirmişlerdi. Jack onu nasıl güldüreceğini iyi biliyordu ve Olivia bunu her şeyden daha çok önemsiyordu. Aralarındaki bütün gerginlik yok olmuştu. Olivia'yı tekrar gördüğü için ne kadar mutlu olduğu çok açıktı ve işin gerçeği, kendisi de aynı derecede mutluydu.

İkindi ve akşam boyunca beraberdiler. Sinemadan sonra

Taco Shack'te akşam yemeği yemiş ve kahve içerken saatlerce konuşmuşlardı. Biri hariç her konudan söz etmişlerdi. Stan. Jack bir şey sormamış ve Olivia eski kocasının adını hiçbir konuya karıştırmamıştı. İkisi de ilişkilerini zedeleyecek bir şey söylemek ya da yapmak istemiyordu.

Hiç istemeseler de ayrılmışlar ve yarım saat de otoparkta konuşmuşlardı.

Geçen yıl Jack, ona bir doğum günü armağanı almıştı ama Olivia bu yıl tarihi unuttuğuna emindi. Keşke söz etseydi, söz edebilirdi, belki etmeliydi. Yine bir *keşke*... ama ona bir yıl daha yaşlandığından söz etmeye niyeti yoktu.

Annesi ona kahvaltı hazırlamak için ısrar etmişti, o yüzden kilisedeki ayinden sonra Charlotte'un evinin yolunu tuttu.

"İçeri gel, içeri gel," diye mutfaktan seslendi Charlotte, Olivia'nın eve girdiğini duyunca. Evin kedisi Harry, öndeki pencerenin önüne yayılmış sonbahar güneşinin tadını çıkarıyordu. Fırından yeni çıkmış tarçınlı kurabiyelerin kokusu Olivia'nın ağzını sulandırdı.

"Doğum günün kutlu olsun hayatım," dedi önlüğüyle mutfaktan çıkan Charlotte bütün sıcaklığıyla. Olivia'yı sımsıkı kucakladı. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkürler anne." Olivia, gözlerindeki ışıltının sorumlusunun Jack olduğunu itiraf etmeye hazır değildi. Üstelik annesinden, "ben sana söylemiştim," cevabını alacağını bile bile.

"Her şey hazır," dedi Charlotte. Masa, annesinin en sev-

diği porselenlerle donatılmış, uzun kristal kadehlere portakal suyu konulmuştu. Olivia'nın anlamadığı bir şeyler mırıldanarak mutfağa döndü. Düşündüğü zaman Olivia, annesinin de çok neşeli olduğunu fark etti.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu onun peşinden giden Olivia.

"Sadece kalanları masaya taşımam gerek," dedi Olivia. "En sevdiğin kahvaltılık güveci pişirdim ve tarçınlı kurabiye yaptım."

Olivia gülmemek için kendini zor tuttu. Kahvaltılık güveci seven *annesiydi* ama tek başına kendisi için pişiremediğinden daima uygun bir bahane bulmaya çalışırdı, kızının doğum günü gibi.

"*Çok* güzel görünüyor," diyen Olivia bir sandalye çekip ziyafet sofrasını incelemeye başladı.

El ele tutuştular ve jambon, soğan, çıtır patates ve bol peynirden oluşan güveci servis yapmadan önce Charlotte, yemek duasını okudu. "Sana doğduğun günü anlatayım mı?" diye sordu.

"Anne, elli beş yaşındayım. Bu öyküyü elli dört kere dinlemişimdir. O günle ilgili her şeyi biliyorum." Her dakikanın üstünden defalarca geçilmişti. "Babamın seni akşam saat dokuzda nasıl hastaneye yetiştirdiğini ama senin doğurmak için yirmi saat beklediğini, ertesi gün büyük bir fırtına olduğundan ziyaretçilerinin bir sonraki günü beklemek zorunda kaldığını biliyorum. Tam üç saat boyunca çığlık attığımı da biliyorum, tabii senin söylediğine göre."

"Bu gerçek." Charlotte inatla başım salladı. Olivia güldü. Ne kadar saçma bulursa bulsun, aynı geleneği kendi çocuklarında da sürdürüyordu. Oğlu James'in son doğum gününde eyaletler arası onu aramış ve uzun uzun nasıl doğduğunu anlatmıştı. James nazikçe onu dinlemiş ve bir önceki yıl da kelimesi kelimesine aynı şeyi anlattığını söylemişti.

Kahvaltı boyunca ailelerinden, dostlarından söz ettiler ve sonunda annesi baklayı ağzından çıkardı. "Bu sabah Ben Rhodes'u da davet etmiştim ama başka işi vardı."

Ben, diye düşündü Olivia. Annesinin Ben diye birinden söz ettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Olivia'nın doğum günü kahvaltısına Charlotte'un bir yabancıyı davet etmesi tuhaf gelebilirdi, ama annesi böyle biriydi. Bazı kadınların porselen ya da broş biriktirmesi gibi o da insan biriktiriyordu. Örneğin Cliff'in büyükbabası, doksanlı yaşlarındaki Tom Harding.

Onunla iki yıl önce arkadaş olmuştu. Yaşlı adam felç kurbanıydı ve konuşamıyordu, ama annesiyle iletişim kurmakta zorlanmadığı açıktı. Olivia, kendisine ihtiyacı olanları bulup çıkarmanın annesine özgü bir yetenek olduğuna karar vermişti.

"Justine ve Seth beni akşam yemeğine davet ettiler," dedi, konuyu bilerek annesinin hayır işlerinden uzaklaştırmak için.

"Öyle duydum."

"Ve önümüzdeki hafta sonu Grace'le birlikte öğle yemeği için feribotla Seattle'a gideceğiz."

Annesi başıyla onayladı ama Olivia yeni arkadaşına yeterince ilgi göstermediği için onun gücendiği hissine kapıldı. "Daha sonra Ben uğrayacak ve beraber kabak tarlasını ziyaret edeceğiz."

Olivia, geleneksel olarak genç aileleri ilgilendiren böyle bir şeyi iki yaşlı insanın yapmak istemesini biraz garipsedi. Belki de annesinin yeni arkadaşı bunamış, çocukluk hatıralarına geri dönmüştü ve bu tür aktivitelerden hoşlanıyordu.

"Umarım harika vakit geçirirsiniz," dedi.

"Niyetimiz bu," diye mırıldandı Charlotte.

Annesini bu kadar iyi tanımasa, Olivia onun kızardığını söyleyebilirdi.

O akşam kızına bu konudan bahsetti. "Son zamanlarda büyükannende bir değişiklik fark ettin mi?"

Yemeğin sosunu karıştırmakla meşgul olan Justine ona baktı. "Büyükannem mi? Neden sordun?" Olivia küçük torununu göğsüne bastırmış mutfakta volta atıyor ve hafif hafif sırtına vuruyordu. Leif ona gülümseyince yüreğine bastırdığı bu bebeğe dalıp gitti. Justine'in cevap beklediğini görünce annesinin konusuna geri döndü. "Şey... bu sabah birlikte kahvaltı yaptık ve nasıl desem, büyükannen... bilemiyorum, biraz esrarengiz göründü."

"Esrarengiz mi? Nasıl yani?"

Olivia omuz silkti.

"Anne, restoranda çok yoğunum ve Leif hiçbir şeye dikkat etmeme izin vermiyor."

"Önemli değil. Bundan eminim, ama geçen seneki kan-

ser korkusundan sonra gözümü onun üstünde tutacağım."

"Ben de öyle. Sadece şu aralar aşırı yoğunluk var." Daima sorumluluklarının bilincinde olan Justine, gerçek ya da hayali bütün eksikliklerinin suçunu yüklenmeye hazırdı.

"Tatlım, büyükannene bekçilik yapmak senin görevin değil. Sadece onu gördüğünde dikkat et, sonra notlarımızı karşılaştırırız."

Kapı çaldığında Justine, tencereyi ocağın üstünden alıp sosluğa aktarmıştı. Son rötuşlarla ilgilenen Seth kapıyı açtı.

Elinde bir demet çiçek ve bir şişe şarapla kapıda Stan duruyordu. "Geç kalmadım, değil mi?" diye sordu içeri girerken. "Mutlu yıllar, Olivia," dedi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Baba?" Justine'in gözlerindeki boş bakışlardan bu ziyaretin kızı için de sürpriz olduğunu anlayabiliyordu.

"Doğum günü partisini basayım dedim. Sorun olmaz, değil mi?" Justine ve Olivia'ya gülümsedi.

"Tabii olmaz," diyen Justine kendini ilk toparlayan oldu. Seth çabucak masada bir kişilik daha yer açtı.

"Merhaba Stan." Olivia'nın tepkisi nazik ve mesafeliydi. Seattle'daki kurnazca yapılmış akşam yemeği davetinden bu yana görüşmemişlerdi. Davetin içinde bir gecelik otel konaklaması da vardı.

Justine çiçekleri alıp bir vazoya yerleştirerek masanın ortasına koydu. Leif, kucağında uyuyakalınca Olivia onu beşiğine koyup masada diğerlerine katıldı.

Kızarmış tavuk ve sos, ızgara sebze ve salatadan oluşan

yemek harikaydı, ama Olivia huzursuzdu. Bununla beraber, yemek ilerledikçe huzursuzluğu kayboldu. Belki şarap onu rahatlatmıştı. Sebep her neyse, bir süre sonra gülüyor ve ailesiyle şakalaşıyordu ve her şey çok... doğal görünüyordu. Neredeyse Stan'le hiç boşanmamış gibiydiler. Stan samimi davranıyor, sinsice gözüne girmeye çalışıyordu. Komikti, zekiydi, espriliydi ve Olivia, bunların hepsini çoktan unutmuştu.

"Pekâlâ," dedi Stan, Seth ve Justine kahve hazırlamak için mutfağa gittiklerinde. "Beni bağışlayabilecek misin?"

Olivia, neden söz ettiğini anlamamış gibi yapmaya gerek olmadığını düşündü. "Bağışlayacak bir şey yok."

Stan omuz silkti. "Galiba biraz dayatmacı davrandım."

"Senin sorunun, sana hayran bir kadına ihtiyacın olması."

Stan kıkırdadı ve boş kadehiyle onu selamladı. "Bir zamanlar sen hayrandın ve tekrar öyle olmasını umuyorum. Ben sana hayranım, biliyorsun."

Bunu duymak kalbinin hızlanmasına sebep oldu, ama Olivia bugünlerde daha olgun ve daha akıllıydı. Bir zamanlar Stan'i her şeyiyle sevmişti, ama oğullarını kaybedince evlilikleri yürümemişti. Boşanma duygusal olarak Olivia'yı yıkmıştı ve kendini toparlaması yıllar sürmüştü. Şimdi bile, 1986 yazını üzülmeden hatırlayamıyordu.

"Hata ettim," dedi Stan sesini alçaltarak. "Şimdi telafi etmek istiyorum."

Telafi etmek mi? Olivia bir kahkaha atacaktı, ama ciddiyetini bozmamayı başardı. "Sana uygun başka kadınlar var."

"Bana şu... gazeteciyle ilgilendiğini söyleme. Olivia, hayır! Griffin'in sana uygun olmadığını herkes görebilir."

"Sanırım buna karar verecek kişi benim."

Stan sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturdu, onu Jack'le tahayyül edemiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Serseri mayının teki," diye mırıldandı. "Bunun farkındasın, değil mi?"

Olivia aynı fikirde değildi, ama başka bir adamla olan ilişkisini Stan'le tartışmayacaktı. O yüzden ağzını açmadı. Neyse ki Justine ve Seth ellerinde kahve tepsisi ve doğum günü pastasıyla geri döndüler ve konu kapandı.

Bütün gün süren kutlamaların ardından akşam eve döndüğünde, telesekreterinde iki mesaj olduğunu gördü. Biri, doğum günü kutlaması için James ve eşi Selina'dandı; ikincisi ise Jack'ten.

Olivia önce onun mesajına cevap verdi. Telefonun başında aramasını bekliyormuş gibi, Jack hemen telefonu açtı. Bu güzel bir duyguydu.

"Selam," dedi, aradığı için sesi heyecanlı çıkıyordu. "Bütün gün neredeydin?"

"Dışarıda."

"Evet biliyorum. Altı kez aradım ve bir kez kapına geldim."

"Jack!"

"Seni görmek istedim. Uygunsuz bir davranış olabilir, ama yaptım... yine de yaparım."

"Çok geç oldu."

"Biliyorum," derken, sözler ağzından homurdanarak çıkıyordu. "*Nerelerdeydin?*"

"Mutlaka bilmen gerekiyorsa, bugün doğum günüm. Justine ve Seth'le yemekteydim."

"Doğum günü! Lanet olsun, Olivia, unutmuşum. Beni affedeceksin, değil mi?"

"Yaşımı sormadığın sürece."

Jack kıkırdadı. "Ne sen sor, ne ben söyleyeyim."

"Aynen."

"Başkası var mıydı?" Eski kocasını kasteden açık bir soruydu.

Olivia yalan söyleyip başka bir yanlış anlamaya meydan vermeyebilirdi. Tam barışmışken onu üzmek istemiyordu, ama yapamadı. Onu *aldatamazdı*. "Evet," diye itiraf etti gönülsüzce. "Stan ortaya çıktı. Beklenmedik bir biçimde."

"Hediye de getirmiştir kuşkusuz?"

"Sayılır."

"Çiçek?"

"Senin gönderdiklerin kadar güzel değil." Olivia, Stan'in buketini kızında bırakmıştı.

"Şekerleme?"

"Hayır."

"O halde şarap?"

"Şarap," diye onayladı.

Jack, dişlerinin arasından bir şeyler homurdandı. "Bir çift boks eldiveni alıp onunla dövüşmemi hâlâ istiyor musun?"

Olivia gülümsedi. "Benim için dövüşmeni asla istemedim," dedi. "Sadece beni önemsediğini ispatlamanı istedim."

"Pekâlâ," dedi Jack. "Onu ben mi arayayım, yoksa sen mi yapmak istersin?"

"Stan'i mi?" Jack saçmalıyordu.

"Sanırım bu durumu çözmemiz gerek, sadece ikimiz. Erkek erkeğe."

"Jack Griffin, bu çok aptalca! Bana ciddi olmadığını söyle."

Jack duraksadı. Olivia onun hayali yumruklar attığını duyar gibiydi. Jack'in volta attığına hiç kuşku yoktu.

"O halde beni doğrudan galip ilan edebilirsin," diye öneride bulundu umutla.

"Edebilirim," diye kabullendi Olivia. "Ama önce gözüme girmen gerek."

Jack yine homurdandı. "Peki *bunu* nasıl yapacağım?"

"Bilmiyor musun?" Olivia şaşırmış numarası yapıyordu.

"Anlaşılan hayır, ama üstünde çalışacağım."

"Yapsan iyi olur." Olivia bir kahkaha attı. "Bir yol bulacağına eminim."

Evet, Jack'in tekrar hayatına girmesi güzeldi.

On

Maryellen işe geri dönüyordu. Ekimin son haftası pazartesi sabahı, on haftalık kızını kız kardeşine bıraktı. Galeride dokuzdan beşe kadar çalışacaktı.

"Bir şey olmayacak," diyen Kelly, endişeyle kapının önünden ayrılamayan Maryellen'ı rahatlatmaya çalıştı.

"Bir sorun çıkarsa arar mısın?" Kızını bırakmak, Maryellen için tahmin edemeyeceği kadar zordu. Katie'yi düzenli olarak Jon'a vermeye bile alışamamıştı. Katie'yi kız kardeşine bırakmak daha kolay olmalıydı. Her gün sekiz saatten fazla bebeğinden ayrı kalacağını düşününce gözleri yaşlarla doldu.

"Bütün yeni anneler bunu yaşar," dedi Kelly. "Dünyanın en iyi bakılan bebeği olacağını bilsek bile, kendi bebeğimizi bırakmak zordur."

"Genellikle saat onda acıkıyor," dedi, sanki programın üstünden iki kez geçmemişler gibi. Sütü daha önce sağmış ve bir sürü şişeye doldurmuştu.

"Biliyorum, biliyorum. İşe geç kalmadan git artık."

Kız kardeşi haklıydı, ama Maryellen hâlâ kapı aralığında oyalanıyordu. Sonra, fikrini tamamen değiştirmeden, döndü ve hızla arabasına doğru gitti. Birkaç güne kalmaz, bebeği bırakmak günlük sıradan bir iş haline gelirdi. Katie'yi yanında galeriye getirmeyi bile düşünmüştü, ama bir bebek dikkatleri dağıtırdı. Patronları açıkça yasaklamasa da, bu konuda caydırıcı davranmışlardı.

Günün büyük bir kısmı bebeğinden uzak kalmaktan, midesinde oluşan batma hissinden nefret ediyordu. Şüpheler, kötü bir anne olduğuna dair korkular onu esir alıyordu. Katie'nin teyzesi olsa da, Kelly'nin onu kendisi kadar sevemeyeceğinden şüpheleniyordu. Pişmanlıklarına karşın, bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu ve er ya da geç bu zulümle yüzleşecekti.

Saat on olduğunda Maryellen, kız kardeşini en az on kere aramıştı. Her zaman olduğu gibi Katie o saate kadar uyumuştu. Son aradığında Kelly, biberonu ısıttığını ve tam programa uygun olarak vereceğini söylemişti. Maryellen kardeşine güveniyordu ama Kelly'nin bebeği kendi tuttuğu gibi tutabileceğinden emin değildi. Yabancı bir ortamın Katie'nin alışkanlıklarını değiştirmesinden korkuyordu. Katie kendi evinde, kendi yatağında olmadığını anlayabilirdi.

Maryellen, ahizeyi yerine koyduğunda, galeri kapısının üstündeki çanın sesi duyuldu. Deli gibi çarpan kalbini yatıştırmak için bir an bekleyen Maryellen, samimi ve profesyonel görünebilmek için çaba gösterdi. Günün ilk müşterisini karşılamak

üzere salona adımını attığında gülümsemeyi başarmıştı.

Gelenin Jon olduğunu gördüğü anda, iş için taktığı maske düşüp gitti. Onu gördüğü ve Katie hakkında biriyle konuşabileceği için çok mutlu olmuştu.

Jon, ona bakar bakmaz kaşlarını çattı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ne düşünmüştün?" Birden öfkesi kabarmış, Jon'ı gördüğü için duyduğu mutluluk kaybolmuştu. Şu anda son ihtiyacı olan şey vaaz dinlemekti.

"İşe döndüğün ilk gün seni kontrol etmem gerektiğini düşündüm. Katie'yi bırakmak zor oldu, değil mi?"

Tamamen yanılmış gibi davranmak istiyordu, ama bunu becerebileceğinden emin değildi. Duygularını Jon'dan saklamak giderek güçleşiyordu. Katie'den önce duygu ve düşünceleri konusunda annesiyle kız kardeşini aldatmaya alışmıştı, ama Jon'm doğrudan onun içini okumak gibi bir yeteneği vardı.

"Korkunçtu," diye itiraf etti.

"Yaygara kopardı mı?"

Maryellen başını iki yana salladı ve hemen ardından dehşet içinde gözyaşlarına boğuldu. Bu utanç verici bir durumdu.

Jon onun dirseğinden tutarak arkadaki odaya götürdü. Yüz yüze bakacak biçimde döndürüp omuzlarını tuttu. "Kız kardeşin Katie'ye çok iyi bakacak."

Maryellen başıyla onayladı. "Sadece onun yanında olamamaktan nefret ediyorum."

Jon hafifçe soluğunu bıraktı ve yavaşça, sanki kendi kontrolünde değilmiş gibi, onu kendine çekti. "Biliyorum..."

"Nasıl bilebilirsin?" diye diklendi Maryellen. Jon'ın tesellisine ihtiyacı olduğunu bildiği halde, bu gerçeği inkâr etmeye çalışıyordu. Gözlerini kapadı, kendini onun kollarına bıraktı, sıcaklığını ve erkeksi kokusunu içine çekti. Yanında olmasının kendisini ne kadar zayıf kıldığını bilmesini istemiyordu. Bu duygularla başa çıkmanın tek yolu savunmaya geçmekti.

"Biliyorum Maryellen," dedi sakince. "Çünkü her hafta kızımı sana bırakmak ve çekip gitmek zorunda kalıyorum."

"Ya!" Maryellen'm mantığına göre, ona *bu kadar* zor gelemezdi. O aynı şüphelerden ve pişmanlıklardan mustarip değildi. Yoksa öyle miydi?

"Ben... ben berbat bir anne olmalıyım." Jon'a bu kadar yakın olmak sarhoş ediciydi, söylenecek başka sözcük yoktu. Bu sarhoşluktan kurtulması, ondan uzaklaşması gerekiyordu ve bunu hemen yapmak zorundaydı.

Öpüştükleri günden beri, bu duygusal tutulmadan korkuyordu. Jon, güvenilmeyi çok kolay bir hale getirmişti. Eğer hemen kurtulmazsa, hayatında kalıcı bir hale gelebilirdi. Bu riski göze alamazdı. Anlaşmada bu yoktu. O, Katie'nin babasıydı, Maryellen'm kocası değil.

"Sen kötü bir anne değilsin, sadece yeni bir annesin," dedi Jon büyük bir güvenle. "Öğrenmen gerekiyor. İkimizin de." Saçlarını o kadar şefkatle okşuyordu ki, Maryellen ondan uzaklaşamıyordu.

Son bir gayretle aralarına biraz mesafe koydu, kollarını kavuşturup arkasını masaya yasladı. "Artık iyiyim."

"Emin misin?"

Göz göze gelmemeye çalışarak Maryellen başıyla hafifçe onayladı. "Ben... yani daha ilk gün. En zor kısmı bu olmalı."

"Kitapta öyle yazıyor."

Maryellen hafifçe güldü. "Buraya uğraman... büyük incelik."

Jon ellerini ceplerine soktu. Maryellen, onun kendinden emin olmadığı zamanlarda böyle yaptığını fark etmişti. Hem orada olmak istemediğini hem de uzak kalamadığını hissediyordu. Bunu gayet iyi anlıyordu. Jon'ı hayatının dışında tutmayı tercih etmişti –Katie'nin hayatından uzak tutamamıştı– ama Jon yine de oradaydı ve harikaydı. Katie doğar doğmaz hem ebeveyn hem de arkadaş olarak aralarında bir bağ oluşmuştu ve bunun ötesindeki duygularla nasıl başa çıkılacağını ikisi de bilmiyordu. Birkaç hafta önce öpüşmeleri, işleri daha da zora sokmuştu.

"İşe mi gidiyordun?" diye sordu, bir an önce kurtulmak için.

Jon imayı anlamıştı. "Evet, artık gideyim."

İkisi de rahatlamıştı. "Şey, geldiğin için teşekkürler."

Jon kapıya doğru yürüdü, sonra birden, hiç uyarmadan geri döndü ve Maryellen'ın omuzlarını kavrayıp onu öptü. Kısa, ısrarcı bir öpücük.

Dışarı çıkarken kapının üstündeki çanın sesi duyuldu.

Acilen bir şeyler yapması gerekiyordu. Maryellen için Jon giderek daha önemli olmaya başlamıştı.

Çarşamba akşamı Eddie ve Allison, odalarında ev ödevlerini yapıyorlardı ya da Rosie öyle olduğunu varsayıyordu. Televizyonda tahammül edebileceği bir program yoktu, o yüzden birikmiş çamaşırları makineye attı. Kendi çamaşırlarını evde yıkıyordu, çünkü apartmandaki çamaşır makinesi en az yirmi yıllıktı ve şimdiden en iyi bluzlarından birini mahvetmişti. Paraya bu kadar sıkışıkken sınırlı iş kıyafetini riske sokmak istemiyordu.

Telefon çaldı, ama Rosie cevap vermemesi gerektiğini biliyordu. Allison bütün telefonları üstüne alınırdı ve hemen açardı. Üstelik Rosie'nin çoğu zaman, özellikle akşamları, telefon açmama gibi bir eğilimi olduğu halde, Allison bunu imkânsız kılıyordu.

İlk çalışın üstünden beş saniye geçmeden kızı, odasından başını uzattı. "Sana," dedi şüpheci bir tavırla. "Babam."

Harika! Rosie, Zach'in *bu defa* hangi konudan şikâyet edeceğini merak ediyordu.

"Uzatma," dedi Allison kabaca. "Telefon bekliyorum."

Ortak velayet anlaşmasını düzenleyen tuhaf yargıcın, bu evi Allison ve Eddie'ye bıraktığı ancak bu kadar iyi hatırlatılabilirdi; ya da Allison'ın olaya bakış açısı buydu.

"Uzun konuşacağımızı düşünemiyorum bile," diyerek kızına güven verdi.

Allison bir şey söylemeden odasının kapısını kapadı.

En az oradan duyulacağını düşünerek Rosie mutfağa geçti, ahizeyi kulağına götürmeden önce derin bir soluk aldı. "Alo," dedi coşkulu bir sesle. Çok iyi vakit geçirirken telefonla buna engel olunmuş havası vermek istiyordu.

"Ben Zach," dedi kuru bir sesle. "Erkek arkadaşının aradığını haber vereyim dedim."

Erkek arkadaşı mı? Rosie'nin bir erkek arkadaşı *olduğundan* bile haberi yoktu. Of, Bruce olmalıydı. Kahretsin, onunla sadece bir akşam buluşmuştu ve tek ortak yanlarının kaybetmek olduğunu anlamak için bu kadarı yetmişti. Arkadaştılar, arada gevezelik ediyorlardı ama hepsi bu kadardı.

"Bilmen gerektiğini düşündüm," dedi Zach bir kez daha.

"Rahatsız olduysan özür dilerim," diye cevap verdi Rosie, sesinin hafif bir tonda çıkmasına özen göstererek. "Hangi akşamlar evde olduğumu unutmuş olmalı." Zach'in Bruce'la sık sık görüştüğünü sanmasını istiyordu.

"Sık mı arıyor?" diye soran Zach duraksadı. "Boş ver, bunu sormaya hakkım yok."

"Hayır, yok." Ona bunu söylemek güzeldi. "Haber verdiğin için teşekkürler. Ben kendisine ulaşırım."

"Kapatmadan önce, bir şey konuşabilir miyiz?" diye sordu. "Sadece bir dakika."

"Tamam ama Allison'a uzatmayacağıma söz verdim. Bir telefon bekliyor."

"Allison her zaman telefon bekler," diye mırıl[illegible] Zach. "Allison demişken, bugünlerde aranız na[illegible]

"Gerçekten iyi. Neden?" Rosie evin bir ucunda, Allison diğer ucunda olduğu sürece iyi geçiniyorlardı, ama Zach'e bunu söylemeye gerek yoktu.

"Bana karşı tavır almaktan başka bir şey yaptığı yok," diye gönülsüzce itiraf etti.

Rosie bu durumun onun açısından zor olduğunu fark etti. Zach ve Allison daima birbirlerine yakındılar. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Bugünlerde işten kaçta çıkıyorsun?" diye sordu.

"Her zamanki gibi beş civarı. Bazen beş buçuk. Nereden çağırdıklarına bağlı. Neden sordun?"

"Allison kaçta evde oluyor? İki buçuk?"

"O civarda." Boşanmanın ardından, kızlarının okul sonrası aktivitelere ilgisi kalmamıştı. Bir zamanlar çok sevdiği voleybolu bile bırakmıştı. Allison tiyatro kulübüne de karşı çıkmış ve bu Rosie'yi çok üzmüştü, çünkü onun bu alanda yetenekli olduğunu düşünüyordu. Ancak hiçbir şeyin kızını ikna edemeyeceğini de biliyordu.

"Sanırım Allison'ın çok fazla boş zamanı var."

"Katılıyorum." Rosie bütün yapmacık davranışlarını bir kenara bıraktı. Kızının durumuna çok endişeleniyor, özellikle erkek arkadaşıyla neler olup bittiğini merak ediyordu. Neyse ki, son iki haftadır evde Ryan'ın varlığına dair bir işaret yoktu ama bu gelmediğini göstermezdi. Eddie'nin okulu dörtten önce dağılmadığı için, Allison kimseye çaktırmadan Ryan'la görüşebilirdi. Bu düşünce Rosie'yi dehşete düşürdü.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu Zach.

"Bir önerin var mı?"

"Yok," diye itiraf etti Rosie.

"Benim de öyle."

"Sanırım bu konuyu daha etraflı konuşmamız gerek," dedi Rosie. "Bir şeyler düşünmeliyiz."

Zach aynı fikirdeydi. "Dinle," dedi. "Bruce'la iyi anlaşıyor musunuz?"

Gönül işlerinin onu ilgilendirmediğini söylemek üzereydi ki, vazgeçti. "Gayet iyi."

"Çocuklar, onun hakkında ne düşünüyor?"

"Henüz tanıştırmadım." Öyle bir niyeti de yoktu, onunla ikinci kez çıkacakları bile şüpheliydi.

"Ya." Zach yavaşça soluğunu bıraktı. "Rosie, sana ve Bruce'a şans diliyorum. Bunu samimiyetle söylüyorum."

Rosie ağlamak istiyor ama gururu engel oluyordu. "Eğer Janice seni mutlu ediyorsa, benim de senin için dileğim bu."

Bir süre sessiz kaldılar.

"Şu an en önemli görevim çocuklarıma iyi bir baba olmak," dedi Zach.

"Benim için de en önemli şey çocuklar," diyen Rosie, ahizeyi kapatırken bir anne ve bir eş olarak başarısızlığı yüzünden mi böyle hissettiğini merak ediyordu.

Peder Dave Flemming, kasım yağmurları başlamadan önce son bir golf turnuvasına daha katılmak istiyordu. Pazartesi geleneksel olarak boş günüydü ve yazdan kalan son-

bahar güneşinden elinden geldiğince yararlanmaya hazırdı. McDougal Woods'un yemyeşil zeminine ayak bastığında Bob Beldon'ı orada görmek pederi şaşırtı. Bob ve karısı Peggy son zamanlarda Cedar Cove Metodist kilisesine devam etmeye başlamışlardı. Peggy, pazar günleri ders veriyordu, Bob ise basketbol genç takımını çalıştırmayı kabul etmişti. Dave, Bob'ı severdi, Peggy ise bugüne kadar tanıdığı en iyi aşçılardan biriydi. Son kilise toplantısına getirdiği şeftalili pasta, akşamın konusu olmuştu.

"Takım arkadaşı mı arıyorsun?" diye sordu Bob.

"Elbette," dedi Dave nezaket ve memnuniyetle.

İlk deliğe atışlarını yaptıktan sonra arabaya atladılar. "Aslında bugün tesadüfen karşılaşmadık," diye itiraf etti Bob. "Kiliseyi aradım, sekreteriniz burada olacağınızı söyledi."

Dave hiç duraksamadan orta mesafe sopasına uzandı. "Aklına takılan bir şey mi var?"

"Öyle de denebilir."

Onun yüzüne dikkatle bakan Dave, yüzünün solgun olduğunu ve gözaltlarında karanlık gölgeler belirdiğini gördü. Bob kısa zamanda gözle görülür biçimde yaşlanmıştı.

"Bana akıl verebileceğinizi umuyordum."

"Eğer yapabileceğim bir şeyse."

Bob, ağaçlara doğru giden falsolu bir vuruş yaptı, ardından dişlerinin arasından homurdandı. "Bu işi pek iyi bilmiyorum."

Dave onun duygularını paylaşıyordu. Kendi falsolu vu-

ruşu harikaydı, ama yorum yapmadan Bob'ın aklından geçenleri kendiliğinden söylemesini bekledi.

Bob tekrar konuşmaya başladığında dördüncü deliğe gelmişlerdi. "Otuz yıldır hep aynı kâbusu görüyorum, Vietnam'dan döndüğümden beri."

Dave, golf arabasının yanında duruyordu. "Konuşmak istediğin bu mu?"

Bob başıyla onayladı ve golf arabasına iyice yaslandı. "Rüyamdaki olay aslında oldu... bütün dehşeti ve paniği, uyaşturan korkuyu hissediyorum. İşitiyorum ve capcanlı ayrıntılarıyla görüyorum. Ben... hepsini tekrar yaşıyorum."

Golf arabasına binip gözlerini kapadı. "Vietnam'dan sonra unutmak için şişelere sığındım." Sesi o kadar alçak çıkıyordu ki Dave, sözcükleri tahmin etmeye çalışıyordu.

"İçmeye mi başladın?" diye netleştirdi.

Başıyla onaylayan Bob gözlerini açtı. "Görev sürem dolduktan sonra Peggy'ye geri döndüm. Alkol yüzünden evliliğimi ve hayatımı mahvetmeme ramak kalmıştı. Birkaç yıl unuttum, ama sonra alkol bile yardımcı olamadı. Derken AA'ya başladım. O yüzden şimdi temizim."

Dave'in ilgisi artıyordu. Mümkün olsa, Bob'ın benzinin daha da solduğunu söyleyebilirdi. "Ben ne yapabilirim?" diye sordu.

"Adsız Alkoliklerin on iki basamağının bir parçası olarak, mümkün olduğunda özür dileyip telafi etmemiz gerekir. O gün ormanda olanları değiştiremem. Bütün ayrıntıları bilen sadece Peggy var, benim söylediğim tek kişi. Belki Dan...

ölmeden önce Grace'e söylemiş olabilir."

"Dan Sherman mı?"

Bob tekrar başıyla onayladı. "Liseden sonra eşleştirme sisteminin bir parçası olarak askere alındık ve sürekli beraberdik."

"Yani Dan Sherman da seninle birlikte ormanda mıydı?"

"Evet." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Sanırım kendini bu yüzden vurdu. Tanrı biliyor ya, benim de defalarca aklımdan geçti, özellikle çok içtiğim ilk yıllarda. Anladığım kadarıyla pek çok adam çıkışı böyle bulmuş. Gerçeği söylemek gerekirse bunu anlayabiliyorum."

"Dan'le bu kadar samimi olduğunuzu fark etmemişim."

"O günden beri değildik. Savaştan sonra Peggy ve ben çok dolaştık. İnşaatlarda tesisatçı olarak çalıştım. Altı yıl önce ise Cedar Cove'a döndük." Bob eğilip direksiyonu kollarıyla kavradı. Gözleri boşluğa bakıyordu. "Sizi böyle ağır bir yükün altında bırakmak istemezdim ama başım dertte olabilir."

"Yük değil," diyen Dave onu rahatlatmaya çalıştı. "Bana sadece nasıl yardım edebileceğimi söyle."

Bob'ın direksiyonu tutan elleri kasıldı. "Ne yapmam gerektiğini bilmeye ihtiyacım var."

"Savaşta olanlarla ilgili mi?"

"Evet... ve Dan."

"Bu aşamada Dan için yapabileceğimiz bir şey yok." Belki Bob bir biçimde Grace'e yardım etmek istiyordu ama Dave bundan şüpheliydi.

Bob başını iki yana salladı. "Biliyorum, biliyorum..."

Bob'ın ona söylemediği, içinde sakladığı bir şey olduğunu anladı. Dave ısrar etmemeye karar verdi. Hazır hissettiğinde Bob nasılsa söyleyecekti.

"Bu kâbusu gördüğümde, bazen yataktan kalkıp evin içinde dolaştığımdan söz etmiş miydim?" İki yıl önce Peggy, beni dışarı çıkmak üzereyken bulmuş. Hâlâ pijamalarım üstümdeymiş ve arabanın anahtarlarını sımsıkı tutuyormuşum ve derin uykudaymışım."

Dave başıyla onayladı, eğer yorum yapmazsa Bob'ın devamını getireceğini umuyordu. Rüyasını anlatarak başladığı konuların çoğu birbiriyle ilgisizdi, sadece bu rüyanın Vietnam'da olanlarla ilgisi olduğuna kuşku yoktu.

Bob avuçlarıyla yüzünü kapadı. "Evden çıkmama engel olmaya kalkınca Peggy'ye vurmuşum. Yemin ederim ne yaptığımı bilmiyordum."

"Doğru söylediğinden eminim," dedi Dave, arkadaşının gerginliğine karşılık olarak. "Uyurgezerlik halinde yaptıklarının bilincinde olmazsın."

Uzun süren bir sessizliğin ardından Bob'ın sesi iyice alçaldı ve adeta fısıldamaya başladı, "Büyük fırtınanın olduğu, John Doe'nun geldiği gece de kâbus gördüm." Çenesi kasılmıştı ve Dave bir kasın seğirdiğini fark etti.

"Uykunda yürümüş müsün?"

Bob'ın yüzü allak bullak oldu. "Bilmiyorum. Peggy yürümediğimi söylüyor ama ikimiz de yorgunduk ve emin olamıyor. Ben de emin değilim."

Karanlık yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyordu. "Bu talihsiz adamın ölümüyle bir ilgin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bob o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki, Dave onun kendisini duyup duymadığından emin olamadı. "Bob?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi bir an sonra. "Pek ihtimal vermiyorum, ama..." Dave devamını duyamadı.

"Polis seni sorguladı mı?"

"Başlangıçta evet, kısa bir süre sonra bir kez daha. Ancak benimle tekrar konuşmak isteyeceklerini düşünüyorum."

Dave bu bilgiye nasıl ulaştığını sormadı. "Öğrenecekleri şeylerden mi endişeleniyorsun?"

"O gece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu bilmemenin ötesinde bir şey. Dan'in intiharı ve yabancının aslında... tanıdık gelmesi."

"Tanıdık mı? Ne demek istiyorsun?"

Bob başını çevirip çim alana baktı. "Onu tanıdığımı düşünmekten kendimi alamıyorum. Zihnimi tekrar tekrar zorluyorum ama yüzünü bir isimle bağdaştıramıyorum."

"Bundan Roy McAfee'ye söz ettin mi?"

Bob başını ona doğru çevirdi ve göz göze geldiler. Dave, bu öneriye Bob'ın çok şaşırdığına bahse girebilirdi.

"Roy'la konuşmam gerektiğini mi söylüyorsun? Bunu neden yapayım?"

"Roy eski bir polis," dedi Dave. "Polisin ne araştırdığı hakkında sana benden çok daha fazla yardımcı olur. Eğer bir

şekilde bu ölümle ilgin varsa Roy sana bu konudaki haklarını söyleyebilir ve bir avukat önerisinde bulunabilir."

Bob'ın omuzları gözle görülür biçimde gevşedi. "Gerçekten yardımcı olabileceğine inanıyor musun?"

"İnanıyorum," dedi Dave. Golf arabasına binip arkadaşının yanına oturdu. "Bu arada ikimiz de işe yarayacak başka bir şey yapabiliriz."

"Nedir o?" diye sordu Bob.

"Dua edebiliriz."

On Bir

Grace Sherman, adımlarını son iki yıla nazaran çok daha neşeli atıyordu. Alışveriş arabasını reyonların arasında iterken, fondaki The Mamas and the Papas grubunun bir zamanlar hit olmuş parçası eşliğinde adeta kayıyordu.

Bu kadar iyi hissetmesinin sebebi sadece müzik değildi. Olivia'nın ağabeyi Will Jefferson'dı. Uzun boylu, yakışıklı, başarılı –nükleer enerji– ve tek kelimeyle... çok hoştu. Charlotte'un kanser ameliyatı için bir süre önce Cedar Cove'a gelmiş, Grace ve Will bu süreçte arkadaşlıklarını tazelemişlerdi.

Dan'in ölümünden kısa süre sonra Will, Grace'e bir başsağlığı mektubu göndermiş, sonuna da e-posta adresini eklemişti. Başlangıçta günde bir kez birbirlerine kısa mesajlar bırakıyorlardı, ama son zamanlarda bu değişmişti. Artık çevrimiçi olduğu zamanlarda daha sık ve daha uzun yazışmaya başlamışlar, önceki gece bilgisayarın sohbet penceresinde bir saate yakın zaman geçirmişlerdi.

Bu "muhabbet" gayet masum başlamıştı. Dan'in intihar

ettiğini öğrendikten sonra Grace, içinde bulunduğu karmaşık duygularla baş edebilmek için Cliff Harding'den süre istemiş, Cliff ilişkilerini askıya almayı kabul etmişti. Dan'in mektubuyla ilgili ne yapacağına henüz karar vermemişti, ama bir süre kendi haline bırakmaya niyetliydi. İnsanların hayatlarını mahvetmek kimseye bir yarar sağlamazdı. Dan'in sırrı onunla güvendeydi. Cliff haftada bir ya da iki kez onu arıyor, kasaba dışına çıkacağı zaman haber veriyordu. Ondan haber almak her zaman büyük keyifti, ama Will'le yaptığı çevrimiçi sohbetler kadar heyecan verici değildi.

Günlük muhabbetlerinden bir anlam çıkarmak saçmaydı. Grace mutlu olmadığından şüphelense de Will evliydi. Elbette karısı hakkında olumsuz bir şey söylemeyecek kadar beyefendiydi, ama Grace satır aralarını okuyabiliyordu. Olivia birkaç ay önce Will ve Georgia'nın evliliklerinden söz ederek, aralarında sorunlar olabileceğini ima etmişti. Zaten Will her gece bilgisayar başında onunla sohbet etmek için bu kadar vakit ayırabiliyorsa, evliliklerinde ters giden bir şeyler olduğu açıktı.

Grace kendine sadece arkadaş olduklarını tekrarlıyordu, daha fazlası değil. Arkadaşlar zaman içinde tekrar bir araya gelebilirlerdi. Hepsi buydu. Yine de, Will'le "sohbet" etmenin bağımlılık haline geldiğini itiraf etmek zorundaydı.

Pek çok akşam, bir an önce internete bağlanabilmek için işten eve aceleyle dönüyordu, çünkü Will'in bilgisayar başında onu beklediğini biliyordu. Aralarında üç saatlik zaman farkı olduğundan, Will çoktan yemeğini yemiş ve tıpkı ken-

disi gibi, hevesle bilgisayarın başına geçmiş oluyordu.

Grace, Will'le sürdürdükleri bu günlük "sohbet"lerden kimseye söz etmemişti. Kızları anlayamazdı. Onu tanımıyorlardı ve arkadaşlıkları hakkında yanlış bir izlenim edinebilirlerdi. Kelly ve Maryellen, onun için endişeleniyordu, o yüzden bir internet ilişkisine, hele Will gibi evli bir adamla yaptığı bu sohbetlere, kesinlikle sıcak bakmazlardı. Onlara sıradan bir şey gibi internetteki "bir arkadaş"tan söz etmeyi düşünse de sonra vazgeçti.

Grace, Olivia'ya da bir şey söylememişti. En iyi arkadaşından gerçeği sakladığından değil, daha çok... Neyse, Grace aslında Olivia'ya *neden* bir şey söylemediğini açıklayamıyordu. Belki Olivia'nın da, kızları gibi onay vermeyeceğinden şüphelendiği içindi. Grace, Will'le konuşmaktan o kadar keyif alıyordu ki, bu küçük zevk konusunda suçluluk duymak istemiyordu. Anladığı kadarıyla, Will de onunla konuşmaktan hoşlanıyordu.

Grace'in söylemediği için kendini kötü hissettiği biri daha vardı: Cliff Harding. Cliff'ten hoşlanıyordu ve ona ödeyemeyeceği kadar çok şey borçluydu. Dan'in kayboluşundan sonra geçen uzun aylar boyunca hep sabırlı ve nazik davranmıştı. En umutsuz günlerinde hayatına girmiş, ona ihtiyacı olan gücü ve duygusal desteği vermişti.

Cliff'in evliliği yıllar önce dağıldığında, Boeing'deki işinden erken emekli olmuş ve Cedar Cove'un birkaç kilometre güneyindeki Olalla Vadisi'nde arazi satın almıştı. Orada at yetiştiriciliği yapıyordu ve bu alanda isim yapmaya

başlamıştı. Bu, Grace'in hakkında hiçbir şey bilmediği bir alandı, ancak Cliff bir zamanlar hobisi olan şeye bütünüyle kendini kaptırmıştı.

Alışveriş arabasını reyonların arasında hızla iten Grace ihtiyacı olan son birkaç malzemeyi de aldıktan sonra ödemesini yapıp eve doğru yola koyuldu. Kapıdan içeri girer girmez bilgisayarı açtı, internete bağlanmayı beklerken dışarıda bozulacak ürünleri buzdolabına tıkıştırdı. Buttercup peşindeydi, hatta bir ara neredeyse köpeğin üstüne basacaktı. Onu azarlayacak kadar durdu, kabına biraz mama koyup işine devam etti.

Telefon çaldı. Bir elinde süt şişesi, diğer elinde yumurta kutusuyla telefonu açmaya çalıştı.

"Alo," dedi, omzuyla ahizeyi kulağına bastırmaya çalışarak. Buzdolabının kapağını açıp elindekileri içine tıktı.

"Evdesin," dedi Cliff.

"Demek belli oluyor," diye dalga geçti Grace. Birkaç gündür konuşmamışlardı. Kaliforniya'ya gitmişti ve yeni dönmüş olmalıydı.

"Telefon mesajlarına hiç bakmıyor musun?"

"Hayır, üzgünüm. Henüz bakmadım." Öyle acelesi vardı ki, aklına bile gelmemişti. "Bana ulaşmaya mı çalışıyordun?"

"Üç gündür, yani eve döndüğümden beri. Kütüphaneye uğramayı düşündüm. Araya biraz boş zaman sıkıştırabilseydim, yapacaktım."

"Ben de meşguldüm."

"Yine internet mi?"

"Evet," derken suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. "Hep senin yüzünden, biliyorsun." Grace, Kelly ve Paul'ün eski bilgisayarını almış, kurmasına Cliff yardım etmişti.

"İstediğin zaman bana e-posta atabilirsin," dedi Cliff'e.

Cliff homurdandı. "Bir canavar yarattım." Bunu söylerken sesi kötü niyetli gelmiyordu.

"Dediğim gibi, kendi ellerinle yarattığın bir canavar."

"Sakın hatırlatma," diye homurdandı kıkırdayarak. "Söyle bakalım, Şükran Günü için bir planın var mı?"

"Hımm..." Sadece birkaç hafta kalmıştı, ama Grace hiç düşünmemişti bile. Önceki yıl Maryellen'la beraber geçirmişlerdi ve Dan'in olmadığı bu ilk Şükran Günü tek kelimeyle içler acısıydı. "Neden sordun?"

"Bana katılmanı istiyorum."

"Ama Şükran Günü'nde, Maryland'deki kızına gittiğini sanıyordum."

"Öyle yapıyorum," diye onayladı Cliff. "Bu yıl senin de gelmeni istiyorum."

Grace böyle bir yolculuğu karşılayamazdı ama Cliff'e bunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Dan'in gidişinden beri keyfi ya da gereksiz harcayacak tek kuruşu yoktu. Üstelik intihar ettiği için, hayat sigortasından faydalanamamıştı.

Sanki Cliff aklından geçenleri okumuştu. "İtiraz etmeden önce biletini benim alacağımı söyleyeyim."

"Buna izin veremem," diye itiraz etti Grace.

"Verirsin ve vereceksin," diye ısrar etti Cliff kararlılıkla.

"Ciddiyim Grace. Artık kızımla tanışmanı ve onun da seni tanımasını istiyorum. Karşı çıkmadan önce, benden bazı şeyleri yoluna koymak için birkaç ay istediğini ve bu konuda anlaştığımızı biliyorum, ama Lisa'yla tanışmanı gerçekten istiyorum."

"Of, Cliff..."

"Her şeyi ayarladım, o yüzden benimle tartışma. Sen misafir odasında kalacaksın, ben oturma odasındaki kanepede uyuyacağım... biraz uzaklaşmak sana iyi gelecek."

Grace yıllardır uçağa binmemişti. Seyahat ya da tatil için ayıracak parası yoktu, en iyi olduğu anlarda bile. Uçakla son yolculuğunu beş yıl önce San Antonio, Texas'ta kütüphane üstüne bir konferansa katılmak için yapmış ve her dakikasından büyük keyif almıştı.

"Kızlarla konuşmam gerek," diye mırıldandı. Cliff'in teklifini kabul etmekle etmemek arasında kararsızdı.

"Konuş ve beni ara."

"Tamam." Yine de tereddütlüydü. "Emin misin, Cliff?"

"Çok eminim. Benim için önemlisin."

"Sen de benim için önemlisin," diye tekrarladı. "Bana karşı olan sabrını nasıl takdir ettiğimi bilmeni isterim."

"Gelip Lisa'yla tanışacaksın, değil mi?"

"Gerçekten isterim,"dedi, sesindeki heyecanı saklamaya gerek duymadan. Grace şimdiye kadar hiçbir özel günü kızlarından ayrı kutlamamıştı. Bütün itirazlarına rağmen Maryellen ve Kelly düzenli olarak onu kontrol etmeye geliyorlardı, ama aylarca yalnız yaşadıktan sonra, bazı şeyleri tek ba-

şına yapmaya alışmıştı. Eğer bu yolculuğu kabul ederse, kızları sonunda onun için endişelenmekten vazgeçer ve bağımsızlığına saygı göstermeye başlarlardı.

Kafasına takılan diğer şeyse Cliff'ti. Ona bu şekilde ümit vermek istemiyordu, ama yolculuk fikri kulağa çok güzel geliyordu ve birkaç gün Cedar Cove'dan uzaklaşmayı ne kadar da isterdi. Elbette bu Will'le internette görüşemeyeceği anlamına geliyordu, ama bayram dolayısıyla muhtemelen o da yoğun olacaktı. Üstelik ayrılık, aşkı beslemez miydi?

O sabah ofise geldiğinde, masasında Janice Lamond'un istifa mektubunu bulan Zach'in içi ürperdi. Gördüğüne zorlukla inanarak, ayrıntıları bir kez daha okudu.

Janice istifa ediyordu. Biraz üzüntüyle yüksek sırtlı, deri koltuğuna gömüldü. Demek onu özel asistanı olarak eğitmesi karşılığında duyulan minnet *buydu*. Demek ona akıl hocalığı yaptığı, ipleri eline verdiği ve imtiyaz üstüne imtiyaz sağladığı için böyle teşekkür ediyordu.

Rosie'yle ayrılığının ilk günlerinde Janice onun için çok kıymetliydi. Onun egosunu tatmin ediyor, öğüt ve cesaret veriyordu.

Rosie ise asistanıyla gönül ilişkisi olduğuna dair saçma bir fikre kapılmıştı. Bu son derece anlamsızdı ama Rosie'yi ikna etmek mümkün olmamıştı. Kıskançlık dışında bir sebebi olmaksızın, eski karısı ofiste sağ kolu olan kadını kovmasını

istemişti. Aklı başında her adamın yapacağı gibi Zach reddetmişti. Rosie sinir krizleri geçirmiş ve çok geçmeden Zach evden ayrılmıştı.

Bir süre önce yaptıkları telefon konuşmasında, Rosie ona ve Janice'e iyi şanslar dilemiş, Zach bu yorumu geçiştirmişti. Rosie'yi boşanmadan önce masumiyetine inandıramadıysa, zaten artık şansı olamazdı. O yüzden sessiz kalmayı tercih etmişti.

Yine de, son zamanlarda Zach, asistanını farklı bir gözle görmeye başlamıştı. Eteklerinin boyunu onaylamıyordu ve bunu son personel değerlendirmesinde dile getirmişti. Zach'in sınırsız desteğinin yanı sıra, öğütlerine de saygı göstereceğini umuyordu. Belki Zach sınırları aşmıştı. Kıyafet ya da makyaj gibi kişisel konularda başka elemanlarına karışmamıştı, ama onlar arkadaş değil miydi? Ayrıca Zach'e *kendisinin* öğüt vermesi söz konusu olduğunda, Janice gayet özgür davranıyordu.

O zamanlar öğütlerini sessizce dinlediğinde Zach, onun yapıcı eleştiriyi bu kadar olumlu karşılamasını takdir etmişti.

Oysa şimdi.

Öfkesinin yatışmasını bekleyip Janice'i ofisine çağırdı. Çok geçmeden Janice içeri girdi, göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"İstifa mektubun burada," dedi, bir açıklaması olduğunu düşünerek.

Janice bakışlarını kaldırmadı.

"Durumundan hoşnut olmadığını fark etmemişim," dedi

anlaşabileceklerini umarak. Kendi düşüncesine göre, bu istifa konusunda mutlaka bir yanlış anlama olmalıydı.

"*Hoşnuttum*," diye itiraf etti Janice. Sesi biraz mahcup çıkıyordu. "Yani, son zamanlara kadar."

"Zam isteme tarzın bu mu?" diye sordu Zach. Lafı dolandırmanın anlamı yoktu. Yeni bir elemanı yetiştirmenin maliyeti ve süresi düşünülünce, mevcut olanı elde tutup zam yapmak daha mantıklıydı. Eğer istifasını geri alırsa ona zam teklif etmeye razıydı, ama tarzını beğenmediğini de anlamasını istiyordu.

"Zam peşinde değilim," dedi, başını sertçe iki yana sallayarak. "Zaten yeni bir işim var."

Eğer Zach daha önce öfkelendiyse, şu anda köpürüyordu.

"Anlıyorum," dedi, duygularını saklamaya çalışarak. Geçen yıllar içinde işe aldığı sayısız nankör eleman arasında ödüllü Janice alırdı. "O halde sana sonsuz başarılar dilerim."

"Şirketten ayrılmanın en iyisi olacağını düşündüm," dedi Janice. Artık başını kaldırmış cesurca yüzüne bakıyordu.

Janice'in gözlerindeki öfke Zach'i şaşırttı. Onun neden bu kadar sinirli olduğunu anlayabilmesi mümkün değildi. Zach, yeteneklerinin karşılığını aldığını düşünüyordu. Düzenli zamlarla, çok kısa zamanda yükselmişti. Aslında, daha uzun süredir şirkette çalıştığı halde onun kadar zam alamayan personel arasında geçimsizlik bile yaşanmıştı.

"İstifa en iyisi miydi?" diye tekrarladı Zach.

"Evet," dedi Janice, savunmaya geçer gibi çenesini kal-

dırarak. "Etek boyumun çok kısa olduğunu ve çok ağır makyaj yaptığımı söylemenizi son derece profesyonellik dışı buluyorum."

Zach ağzını açtı, sonra tekrar kapadı.

"Özür dilerim Janice. Gördüğüm kadarıyla... yorumlarım pek iyi karşılanmamış. Haklısın, muhtemelen çizgiyi aştım."

"Samimi olmak gerekirse, çok yüzsüz olduğunu düşünüyorum." Duraksadı. "Ben... anlayacağını umuyordum."

Zach kaşlarını çattı. Neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ben umuyordum ki, sen ve ben, yani ikimiz," bocalayarak devam etti, "bir gün patron ve elemandan öte bir şeyler olur sandım. Arkadaş olduğumuzu düşünüyor, ama aynı zamanda dikkatini çekmek istiyordum; bir kadın olarak." Eteğine ve yüksek ökçeli pabuçlarına baktı. "Bunun asla gerçekleşmeyeceğini anlıyorum."

Öyleyse Rosie hep haklıydı, Janice ona asılıyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Bütün işaretler başından beri oradaydı. Çenesi kasıldı. "Hepsi bu kadar. Son çekini hemen yazacağım."

"Hemen... gitmeme izin mi veriyorsun?"

"İki haftalık ücretli iznin yeterli bir tazminat olduğunu düşünüyorum," dedi sertçe.

Janice başka bir söz söylemeden döndü ve dışarı çıktı. Zach öylesine öfkeliydi ki, o gittiğinde hâlâ titriyordu. Telefonu vızıldadığında henüz kendine gelmemişti.

"Evet," diye terslendi.

"Hat bir," dedi Janice. "Liseden arıyorlar."

Zach düğmeye basıp ahizeyi kaldırdı. Eğer liseden arıyorlarsa, bunun para toplamak için olmadığı açıktı.

"Ben Zachary Cox," dedi en uygun sesiyle.

"Bay Cox, ben Cedar Cove Lisesi'nden LeAnn Duncan. Allison'ın hasta olduğunu teyit etmeniz için aradım."

Zach tavana baktı ve yüksek sesle inlememek için kendini zor tuttu. "Hayır, onu bugün okula bizzat bıraktım." Pek özel bir sabah değildi. Allison geç kalkmış ve okul otobüsünü kaçırmıştı. Ardından ofise giderken Zach'in onu bırakmak için ısrar etmesine öfkeyle söylenmişti.

Eskiden Zach'in onu bırakması için bahaneler yaratırdı. Yol boyunca sohbet ederlerdi. Zach, dinlediği müzik yüzünden onunla dalga geçer, kızı onu garabet olmakla suçlardı. Birbirlerine kızmazlardı, çünkü kızıyla iyi geçindikleri zamanlardı. Onun dönüştüğü kişiyi artık tanıyamıyordu.

O sabah ikinci kez kendini kötü hissediyordu. "Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi okul sekreterinin muhtemel sorusunu beklemeden. Fakat onu bulacaktı. Bulduğu zamansa, onu bu tür oyunlar çevirdiğine pişman edecekti.

"Bu sizi ilgilendirir efendim, bizi değil."

Bunu biliyordu, ama zaten Janice'in istifası yüzünden sinirleri tepesindeydi, bu yetmezmiş gibi kızı günün kalan kısmının içine etmeyi kendine görev edinmişti.

"Dersleri kaçırmasının sonuçları nedir?" diye sordu.

"İlk suçu mu?" diye sordu Bayan Duncan. Duraksadı,

muhtemelen bilgisayar ekranındaki kayıtları inceliyordu. "İşte burada. Son zamanlarda aile içinde önemli bir olay yaşandı mı, Bay Cox?"

"Eşimle ben yeni boşandık."

"Bu yüzden olmalı. Şey, umarım Allison'la sorunu çözersiniz."

"Herhangi bir ceza alacak mı?"

"İlk seferde hayır. Tekrar olursa, cumartesi telafi sınıfına gelmesi gerekir."

Olmayacaktı, Zach bundan emindi.

"Üçüncüde ise, otomatik olarak uzaklaştırma alacaktır."

"İkinci ya da üçüncü bir sefer olmayacak," dedi Zach.

"Üzgünüm, Bay Cox."

"Ben de öyle," diye mırıldanan Zach, ahizeyi yerine koydu. Elini hiç kaldırmadan Rosie'nin geçici olarak beşinci sınıflara ders verdiği South Ridge İlkokulu'nu aradı. Asil öğretmen olarak atanmıştı ve bu hem iyi hem kötüydü. Daha uzun süre hazırlanmak ve çalışmak zorunda kalıyordu. Eddie'nin yorumlarından, akşam eve bitkin döndüğünü biliyordu.

"Ben Zachary Cox. Eşimle görüşebilir miyim?" diye sordu okul sekreterine. Artık Rosie'yle evli olmadıklarını ise, sözcükler ağzından döküldükten sonra hatırladı. "Önemli."

"Lütfen bekleyin."

Karşıdan Rosie'nin sesi duyuluncaya kadar beş dakikadan fazla beklemiş olmalıydı. "Zach," dedi Rosie telaşla. "Neler oluyor?"

"Allison okulu asmış."

"Ne?" Rosie de en az kendisi kadar şaşırmıştı. "Bugün mü?"

"Aynen. Gayet rahatlıkla otobüsü kaçırdı, ben de onu bırakmak için ısrar ettim. Bir şeyler döndüğünü anlamalıydım, çünkü şoförlüğünü yapmamdan hiç hoşlanmadı."

"Nerede?"

"Hiçbir fikrim yok." İlk tepkisi öfkeydi, ama şimdi telaşa kapılıyordu. Allison on beş yaşındaydı. Aklına sayısız ihtimal geliyordu ve hiçbiri hoş değildi.

"Olabildiğince çabuk evde buluşalım."

"Okuldan ayrılabilir misin?"

"Aileyle ilgili acil bir durum varsa evet. Bu acil değilse, neyin olduğunu bilmiyorum."

Zach, Rosie'den on dakika önce evdeydi. Onun garaj yoluna girişini izledi, hızla frenlere asılınca araç ileri doğru hamle yaptı. Daha motor susmadan sürücü kapısı açıldı.

"Hannah'nın annesini arayalım," dedi hızla yanından geçip eve girerken.

Zach, evin ne kadar dağınık olduğunu görmesinden hoşlanmıyordu. Onun ev idaresiyle ilgili becerilerini bu kadar eleştirdikten sonra, salonun durumu onu utandırıyordu. Neyse ki mutfağa koşup duvara monte edilmiş telefonun altındaki çekmeceyi açan Rosie, bunun farkında bile değildi.

Telefon defterini buluncaya kadar çekmeceyi karıştırdı, sonra omuzlarını düzelterek ahizeyi kaldırdı.

Değişim inanılmazdı. Diğer kadın –muhtemelen Hannah'nın annesiydi– telefonu açtığı anda, Rosie adeta dünyayı

umursamaz bir havaya bürünüverdi.

"Merhaba Jane... evet, biliyorum asırlar oldu. Senin sesini duymak da güzel."

Zach'in bakışlarını yakalayan Rosie gözlerini çevirdi. Zach o gün ilk kez gülümsedi. Bir sandalye çekip araştırmasını yaparken oturması için Rosie'ye uzattı.

"Evet, Allison ve Hannah aynı cebir sınıfında. Evet, çok iyi gidiyor. Matematik kafasını babasından almış. Muhtemelen üçüncü dönemde ileri düzey sınıfa alınacak."

Eğer bu doğruysa, Zach'in haberi yoktu. Bulduğu son okul evrakı –Allison yanlışlıkla mutfak tezgâhının üstünde unutmuştu– Allison'ın matematikten çakmak üzere olduğunu gösteriyordu.

"Hannah'nın mezunlar gününe J.T. Manners'la gittiğini duydum. Ryan Wilson'ın arkadaşıydı, değil mi?"

Zach, Rosie'nin aynı fikirde olduğunu belirten mırıltılarını dinledi. Birden gözlerini kıstı, bir kalem alıp hızla bir şeyler yazmaya başladı. Zach ayağa kalkıp omzunun üstünden baktı. Birden öfke hayatına geri döndü. Rosie'nin notu "Seattle feribotuna binmiş" diyordu.

Kızının tek başına Seattle sokaklarında dolaştığını düşünmek bütün tüylerini diken diken etti. Birkaç saniye sonra, Allison'ın yalnız *olmama* ihtimalini düşündü. Büyük ihtimalle "motosikletçi-kötü çocuk özentisi" sevgilisi de yanındaydı.

Birkaç dakika sonra Rosie ahizeyi yerine koydu.

"Seattle'da olduğunu nereden biliyor?" diye sordu Zach.

"Dinleyen birini bulunca Jane bülbül gibi öter. Biliyor ve bana söylemek için can atıyordu."

"Hannah onun yanında değil miymiş?"

"Kim bilir?" Rosie de öfkeliydi. Birden ön kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Zach.

"Arabamı çekmeye. Gizlice geri döndüğünde burada olmalıyız."

Pusuda bekleme fikri, Zach'in hoşuna gitmişti. Asi kızına onu aptal yerine koymanın kolay olmadığını ispat etmenin en iyi yolu buydu.

Birkaç dakika sonra Rosie nefes nefese geri döndü. Zach'in karşısındaki sandalyeye oturup derin derin soludu. Hiç konuşmadan yaklaşık beş dakika oturdular. Sonra on dakika oldu. Sessizlik giderek daha tuhaf bir hal almaya başlamıştı, ikisi de huysuz kızlarının konusunu açmaktan çekinir gibiydiler. Zach öyleydi. Eğer konuşmaya başlayacak olurlarsa Zach, içinde bulundukları durumda kendine düşen payı itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Dahası, Zach ne söyleyeceğini bilmiyordu, özellikle sabah Janice'le yaptıkları aydınlatıcı konuşmadan sonra. Anlaşılan Rosie de aynı durumdaydı. Daha fazla sessiz oturamayacağını hisseden Zach salonu düzeltmeye başladı. Rosie daha berbat durumda olan mutfağa girdi. Süpürge işi bittikten sonra Zach mutfağa döndü, yaklaşık bir saat boyunca yan yana çalıştılar.

"Aç mısın?" diye sordu Rosie.

Zach'in daha önce aklına gelmemişti, ama Rosie sorunca acıktığını fark etti. "Biraz."

"Jambonlu sandvice ne dersin?"

Omuz silkti.

"Bir dilim ananas da koyayım mı?"

"Ya krem peynir?" diye sordu umutla. İlk çıkmaya başladıklarında bu sandvici Rosie keşfetmişti ve o günden beri Zach'in favori yiyeceklerinden biri olmuştu. En son ne zaman yediğini hatırlamıyordu.

Rosie sandviçleri tabağa koyarken Zach, buzdolabından soğuk gazoz çıkardı, bir kez daha karşılıklı oturdular. Konuşmak için uygun konular arayan Zach, az kalsın Janice'in istifasını verdiğini söyleyecekti. Böyle aptalca bir hata yapmak üzereyken dilini tuttu. Bu haber üstüne Rosie mutlaka kına yakardı. Anlaşılan artık şu dul adamla çıkıyordu ve ilişkileri iyi gidiyordu. Gergin ve yorgun olabilirdi ama Zach, Rosie'yi hiç bu kadar iyi görmemişti. Onu seyrettiğini fark ettirmeden bakışlarını çevirdi.

Ön kapının açıldığını ve ardından gençlerin gülüşmelerini duydular.

Zach ve Rosie anında ayağa kalkıp salona yöneldiler. Allison, Zach'in tanımadığı başka bir kız –Hannah olmalıydı– ve Allison'ın sözde erkek arkadaşı oradaydılar ve Zach'le Rosie'yi karşılarında görünce donakaldılar.

"Ne istiyorsunuz?" dedi Allison öfkeyle onlara bakarak.

"Arkadaşların gitse iyi olur," dedi Zach.

"İsterlerse kalabilirler."

"Hiç sanmıyorum." Eğer kızı bu irade savaşında beraberlik umuyorsa Zach, avantajın kendisinde olduğunu düşündü. Ön kapıya doğru yürüyüp ardına kadar açtı. "İkinizi de görmek güzeldi, bir daha çağrılmadan gelmeyin." Kaşlarını kaldırdı. "Yeterince açık mı?"

Ryan başıyla onayladı ve olabildiğince hızla ön kapıya koştu. Diğer kız emin değildi, sonra gitmenin en iyi seçenek olduğuna karar verdi.

"Neredeydin?" diye terslendi Zach.

Rosie öne çıktı. "Ona yalan söyleme fırsatı verme, Zach," dedi. Sesi gayet sakin ve mantıklı çıkıyordu. Öte yandan Zach, ateş püskürüyordu ve bunu saklama gereği duymuyordu.

"Neden söyleyecekmişim?" diye homurdandı Allison. Kollarını kavuşturup ikisine de öfkeyle baktı.

"Okulu astın ve feribotla Seattle'a gittin."

Annesinin bundan haberi olması Allison'ı çok şaşırttı. Rosie'ye bunu nereden öğrendiğini sormak ister gibi dudaklarını büzdü ama son anda vazgeçti.

"Ebeveynini aptal yerine koymak istiyorsan daha zeki olmalısın,"dedi Rosie yumuşak bir sesle.

Zach, konuşmayı Rosie yaptığı için minnettardı. Şu andaki ruhsal durumuyla kendisi tamamen işe yaramazdı. Allison'ı omuzlarından tutup iyice sarsmamak için kendini zor tutuyordu. Meraktan ölecekti. Anlaşılan Allison, onları ne hale soktuğunun farkında değildi; dahası, umurunda da değildi. Meselenin püf noktası buydu. Umurunda değildi ve

Zach sarf ettiği sözleri sansürlemeyi başaramadan, yeteri kadar söylemişti.

"Yaptığın son derece aptalca ve bencilce bir davranıştı, bir daha asla olmayacağını da buraya yazıyorum."

Allison'ın savunmaya geçen gözleri kıvılcımlar saçtı. "Sizden nefret ediyorum!" diye haykırdı. "İkinizden de nefret ediyorum."

"Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, ama bu ailenin kurallarına saygı göstereceksin."

"Aile mi?" diye tekrarladı Allison. "Ne ailesi? Ailemizi mahvettiniz." Parmağını Zach'e ve Rosie'ye uzattı. "İkiniz de ailemizi mahvettiniz. Sizden nefret ediyorum, yaptıklarınız yüzünden ikinizden de nefret ediyorum." Geri döndü odasına koşup duvardaki çerçeveleri sarsacak kadar büyük bir hızla çarparak kapıyı kapadı. İki yıl önce çekilmiş yirmiye yirmi beş aile fotoğrafı sallanarak yere düştü, çerçevesinin camı tuzla buz oldu.

Sessizliğin ardından Zach soluğunu düzeltti. "Pekâlâ," diye mırıldandı, "hepsi bu kadar." Kendini kaybettiği için gurur duymuyordu. Aslında o anda hiçbir şeyden gurur duymuyordu.

En azından Allison'la karşılaşmasında Rosie yanındaydı ve onun safında yer almıştı. Bu tür şeyleri çözmekte ondan daha ustaydı. Eski karısı ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Kendisiyse bilmiyordu.

Birkaç dakika sonra Rosie, çantasını ve ceketini alıp ön kapıya yöneldi. Gitmek için can atar gibi bir hali yoktu ve

Zach de gitmesini istemiyordu.

"Teşekkürler," dedi Zach onunla yürürken. "Bu işin üstesinden gelmekte benden on kat daha iyiydin. Burada olduğun için minnettarım."

Rosie omuz silkerek bu övgüyü umursamazdan geldi.

Rosie gidinceye kadar bu gizli alayın farkına varmadı. Boşandıklarından beri, evliyken olduklarından çok daha iyi anlaşıyorlardı.

On İki

Şükran Günü'nden bir hafta önce cumartesi sabahı Maryellen kafasında bir hedefle uyandı. Tırnakları berbat durumdaydı ve şiddetle maniküre ihtiyacı vardı. Get Nailed'da kendisine randevu ayarlayan Rachel'a minnettardı, çünkü Jon'ın izin günleri her hafta değiştiği için Maryellen tam olarak ne zaman randevu alması gerektiğini bilemiyordu. Cumartesi sabahı Katie'yi alacağını öğrenir öğrenmez salonu aradı. Rachel, tırnakları için onu araya sıkıştıracaktı ama saçlarını düzelttirebileceği boşluk yoktu.

Maryellen artık kendine hiç zaman ayıramıyordu. Çalışan, yalnız bir anne olmak tahmin ettiğinden çok daha zahmetliydi. Katie'nin her gece bir ya da iki kez uyanması alışılmadık bir durum değildi. Bazı akşamlar Jon onu almasa, Katie'nin doğumundan sonraki üç ayda hiçbir gece tam uyumuş olmayacaktı.

Maryellen duş alıp giyinir giyinmez Get Nailed'ın yolunu tuttu, kendini iyi hissediyordu.

Dükkândan içeri girdiğinde, Rachel bir önceki müşterisiyle işini bitirmek üzereydi. Maryellen'ın randevuları haftada bir kereden "ne zaman fırsat bulursa"ya dönüşmüştü. Bu sefer Rachel'ı son gördüğünden beri üç hafta geçmişti, ama yapabileceği bir şey yoktu.

Maryellen, Get Nailed'de çalışan "kızları" seviyordu. Esprili ve biraz kaçıktılar. Bir önceki yıl, eski erkek arkadaşlarını birbirlerine tanıştırmak için tuhaf bir Cadılar Bayramı partisi düzenleme fikri ortaya atmışlardı. Böylece, içlerinden birinin eskisi, diğerinin "gerçek aşk"ı olabilirdi. Başlangıçta işe yarar bir fikir gibi görünüyordu ve kızların çoğu birileriyle takılmaya başlamıştı. Ancak eski erkek arkadaşların davranış bozuklukları su yüzüne çıkmaya başlayınca yıkım kaçınılmaz olmuştu. Maryellen aklına geldikçe hâlâ gülümsüyordu. Neyse ki feci parti çoktan unutulmuştu.

Ziyaretleri iyice seyreldiği için Maryellen, diğer kızlarla paylaştığı arkadaşlığı özlüyordu.

"Önümüzdeki hafta için saç randevusu almam gerek," dedi, danışmada oturan Teri'ye. Dükkân iki bölüme ayrılmıştı: saç ve tırnak. İkisini birden yapan tek eleman Rachel'dı ve Maryellen onunla kalmayı tercih ediyordu.

"Senin içinde uygunsa, Rachel haftaya perşembe günü saat beşte seni alabilir," dedi Teri, kulağının arkasına sokuşturduğu kalemi alarak.

"Katie'yi getirmek zorunda kalabilirim." Her şey Katie'nin Kelly'le fazladan bir saat kalıp kalamayacağına ya da Jon'ın onu alıp alamayacağına bağlıydı. Kısa süre öncesine

kadar bu tür şeylerin bir önemi yoktu, ama bugünlerde Maryellen'ın dünyası Katie'nin etrafında dönüyordu: Katie'nin programı, Katie'nin ihtiyaçları...

Teri, üzüntüyle içini çekti. "Üzgünüm, ama 'çocuklar yasak' politikamız var." Cam tezgâhın üstüne doğru eğilip sesini alçalttı. "O kadar çok genç anne randevusuna çocuğunu getiriyor ki, bir şeyler yapmak zorunda kaldık. Burası çocuklar için güvenli bir yer değil. Katie'nin henüz bebek olduğunu biliyorum, ama çizgiyi korumak zorundayız. Umarım senin için sorun olmaz." Yüzünde özür dileyen bir ifade vardı.

Maryellen anlıyordu. Bir müşteri olarak, ayakaltında dolaşan çocukların dikkat dağıttığını düşünüyordu. Altdudağını ısırdı. "Saçımı bu sabah düzeltebilecek biri var mı?" Kırık uçları temizlemek birkaç dakikadan fazla sürmezdi.

"Bir iptalim var," dedi Teri. Başını yana eğip parlak gözlerle Maryellen'a baktı. "Kestirmek istiyorsun, değil mi?"

"Uçlarından aldırmak," diye düzeltti Maryellen. Yıllardır biçimlendirmesi kolay aynı saç modelini kullanıyor, siyah bukleleri sırtının yarısına kadar uzanıyordu. Katie'nin meraklı parmaklarından sakınmak için son zamanlarda ensesinden bağlamaya başlamıştı.

Teri başını iki yana salladı. "Kestir. Değişikliğe ihtiyacın var."

"Öyle mi?"

Elini kalçasına dayayan Teri, başıyla onayladı. "Bence kısa kestir. Kaç yıldır bu boyda?"

Maryellen'ın sayamayacağı kadar çok yıldı.

"Çok uzun," diye onun yerine cevap verdi Teri. "Evet, değişiklik zamanı."

Maryellen ihtimalleri düşünmeye başlamıştı. "Belki sen haklısındır."

Üç saat sonra Maryellen, ojeli tırnakları ve yüzünü çerçeveleyen yumuşak, düz kesim bir saçla kuaförden dışarı çıkıyordu. Aynada kendini tanımakta güçlük çekmişti, ama değişim hoşuna gitmişti ve Jon'ın da öyle düşünmesini umuyordu.

Birden kendine engel oldu. Jon'ın ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Jon, Katie'nin hayatının bir parçasıydı, onun değil. Bunu aklından çıkarmasa iyi olurdu.

Jon'ın dünyasındaki küçük rolünü kendine hatırlatsa da, Katie'yi almak için evine doğru arabasını sürerken kalbi umutla çarpıyordu. Jon o gün öğleden sonra çalışacaktı, Maryellen'ın ise Tacoma'da halletmesi gereken bir işi vardı. O yüzden geçerken Katie'yi almak en mantıklısıydı.

Kuzeybatı Pasifik'te gökyüzünün açık ve masmavi, havanın ise ayaz olduğu nadir kasım günlerinden biriydi. Artık tanıdık gelen garaj yolundan Jon'ın evine doğru ilerlerken Maryellen, tepesinde bir kartalın uçtuğunu fark etti. Kocaman kanatlarını açarak yukarı doğru yükselen muhteşem kuş, yükseğin hükümdarı gibiydi.

Arabasını durdurduğunda, Jon'ın Katie'yi sırtına alıp objektifini kartalı odaklayacak biçimde gökyüzüne çevirdiğini gördü. Kızı uyanık ve mutluydu. Ellerini havada sallıyor,

dışarda olmaktan keyif aldığı, çıkardığı seslerden belli oluyordu.

Geldiğini duymuş olmalı ki Jon, fotoğraf makinesini indirip ona doğru döndü. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden Maryellen'daki büyük değişikliği inceledi. Maryellen kendiliğinden elini saçlarına götürdü.

"Ne düşünüyorsun?" Bunu sorduğu için kendini tekmelemek istiyordu.

Jon biraz daha yaklaştı, onu incelerken Maryellen kök salmış gibi aynı yerde dikiliyordu.

Duygularını incitmeyecek sözcükleri arar gibi genzini temizledi. "Alışmak... zaman alacak."

"Beğenmedin mi?" Bunun bir önemi olmamalıydı. *Yoktu.* Saçını kestirmeye heveslenmişti ve bunu kendisi için yapmıştı, başka hiç kimse için değil. Jon'm görüşü ne olursa olsun, bir anlam ifade etmiyordu. Yine de... ediyordu işte. Değişiklikten hoşlanmadığı çok açıktı ve Maryellen kırılmıştı.

Hayal kırıklığını kapatmak için kalm, yünlü giysiler içindeki Katie'ye uzandı. Maryellen onu kangurudan çözerken, kızı sevinç içinde bacaklarını sallıyordu.

Bebeğini kollarına alır almaz Jon, fotoğraf makinesini kaldırdı. "Hadi," diye üsteledi. "Bir gülücük ver."

Maryellen denedi ama havasında değildi.

İki ya da üç kare aldı. "Tekrar," diye ısrar etti.

Katie'nin çok hevesli olduğu açıktı. Gülümsüyor, gurulduyor, Maryellen'm kucağında kollarıyla havayı dövüyordu.

"Ah tabii," dedi Jon, kamerayı hafifçe aşağı indirerek. "Şimdi keyfin yerinde değil mi? Gül bakalım küçük hanım."

Ruhsal durumuna rağmen Maryellen sırıttı. "Gece seni uyutmadı mı?"

"Birkaç saatten fazla uyuyabildiğimi sanmıyorum." Eliyle gözlerini ovuşturdu. "Hainliği üstündeydi. Hiçbir şey onu memnun etmedi. Gecenin büyük kısmını onunla sallanan koltukta oturarak geçirdim."

"Diş çıkarıyor olabilir." Maryellen da oturur pozisyonda sayısız gece geçirmişti. Ertesi iş gününün facia olduğunu söylemeye ise gerek yoktu. Jon'ın da aynı sıkıntıları yaşıyor olması, onu garip bir şekilde memnun ediyordu.

Maryellen alışkanlıkla saçını bir tarafa atmak için elini kaldırdı, ama artık saçları bir omzundan diğerine geçirmek için çok kısaydı.

Orada dururken, Jon fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyordu.

"İçeri gel, kahve yapayım," dedi işi bittiğinde. Katie'nin fotoğraflarını çekmek uğruna Jon'ın sanat fotoğrafçılığından uzaklaşıp uzaklaşmadığım merak etti, çünkü son zamanlarda kendi kızının fotoğraflarından başka bir işini görmüyordu. Seattle'daki galeriyle sözleşmesi vardı ve son aylarda iş gönderip göndermediğini bilmiyordu. Yine de eserlerinin iyi sattığını biliyordu ve bu, Maryellen'ı onun adına mutlu ediyordu.

Kahve için hemen arkasından gitmeyince Jon duraksadı. "Vaktin var mı?" diye sordu.

Son öpüşme faslından beri Maryellen, onunla yalnız kalmamaya çalışıyordu. Jon bu konuda baskı yapmamış, se-

bebini sormamıştı. "Ben... kalamam," dedi.

Hiç tartışmadı. Teklifinin reddedileceğini bekliyor gibiydi.

"Katie'nin eşyalarını getireyim," dedi.

Hangi dürtüyle olduğunu bilmeden Maryellen, onu takip etti. "Deniz Feneri'nde işler nasıl gidiyor?" diye sordu, sıradan bir sohbet açmak için. Jon'ın baş aşçı olarak çalıştığı Seth ve Justine'in restoranı, takdire değer bir başarı gösteriyordu. İnsanlar onun yaratıcı yemeklerine deli oluyordu. Jon yetenekli, karmaşık bir adamdı.

Jon, Katie'nin en sevdiği battaniyeyi katlayıp bebek çantasına koydu. Bir çıngırak da çantanın içine girdi.

"Duyduğum kadarıyla hafta sonları rezervasyon yaptırmak imkânsızmış."

Jon omuz silkti, sonra bakışlarını kaldırıp gözlerini ona dikti. "İster misin?"

"Hayır, hayır," dedi, havasındaki değişikliğin sebebini anlamamıştı.

"Cumartesi akşamı randevun yok mu?" diye merakla sordu.

Maryellen güldü. "Çok zor."

"Saçlarını beni etkilemek için yaptırmadın, değil mi?"

"*Kendim* için yaptırdım Jon."

Bebek çantasının askısını omzuna takarken kasları gevşedi ve hafifçe gülümsedi. Maryellen, onun bir an kendisini öpmek istediğini hissetti. "Bunu duymak rahatlattı," diye mırıldandı Jon.

Endişesi –yoksa *kıskançlık* mıydı– o kadar sevimliydi ki, Maryellen ona dokunmamak için kendini zor tuttu. Bu isteğini gizlemek için konuşmayı sürdürdü. "Manikürcü kızlar Deniz Feneri'nde yemeğin muhteşem olduğunu söylüyorlar." Teri kısa süre önce orada akşam yemeği yemişti. Rachel da öyle.

"Benim adıma onlara teşekkür et," dedi hazırlıksız yakalanmış bir tavırla, iltifat almaktan utanır gibi bir hali vardı.

"Eğitimini nerede aldığını sordular. Bundan söz ettiğini hatırlamıyorum." Aslında Teri bunu gerçekten sormuştu ve Maryellen, kendi merakını gidermek için arkadaşının ilgisini kullanıyordu.

"Haklısın, söz etmedim." Patavatsız bir cevaptı. Daha fazla sorgulanmak istemediği gayet açıktı.

"Fakat sonuçta resmi bir eğitim almış olman..."

"Almadım." Dikkatle saatine baktı. "İş için hazırlanmam gerek."

Maryellen donakalmıştı. Daha önceki ziyaretlerinde Jon, onu oyalamak için adeta kendini arabanın önüne atardı. Oysa şimdi bir an önce kurtulmak ister gibi bir hali vardı.

Maryellen dalgınca bir tutam saçı kulağının arkasına itti, buklelerinin birkaç saat öncesine göre çok daha kısa olduğunu yine unutmuştu. Jon'm bu tepkisi, kafasını karıştırmıştı.

Sessizce arabaya kadar yanında yürüyüp bebek çantasını ona verdi. "Gelecek haftanın çizelgesi belli oldu mu?" diye sordu Maryellen.

"Henüz değil." Katie'yi arkadaki bebek koltuğuna bağlarken yanında bekledi.

Doğrulduğu zaman, Maryellen onun dikkatinin başka yerde olduğunu fark etti. "Pekâlâ," dedi. "O halde senden haber bekleyeceğim."

Jon başıyla onayladı.

Maryellen tereddüt etti, böyle olumsuz duygularla ayrılmak üzücüydü. Ters giden şeyin ne olduğunu ya da nedenini bilmiyordu. "Hoşça kal... ve teşekkürler."

Jon bir adım geri çekildi, Maryellen arabaya binip marşa bastı. Uzaklaşırken dikiz aynasından baktığında, Jon hâlâ bıraktığı yerde duruyordu.

On Üç

"Annemin her zaman yaptığı gibi kocaman bir hindi mi pişireceğiz?" diye sordu Eddie, Şükran Günü'nün sabahında.

Zach henüz tam olarak uyanamamıştı ve oğlu tam olarak kavrayamadığı soruların cevabını istiyordu. "Elbette," dedi, uykulu bir halde yatağında oturmaya çalışarak. Başucundaki radyolu saate baktı, daha sekizdi. Ancak görüldüğü kadarıyla, tekrar uyuma şansı yoktu.

"Şimdiden fırına atman gerekmiyor mu?" diye sordu Eddie.

Hindinin fırında mı olması gerekiyordu? Bu kadar erken mi? Derken Zach, bu sorunu yerel markette çözdüğünü hatırladı. Ulusal zincirlerden biri, yanında püre, sos ve garnitürle birlikte altı kiloluk hindiyi pişmiş olarak, komple sunuyordu. Hediye olarak yanında balkabaklı pay ve yabanmersini sosu vardı.

"Annem sabah ilk iş hindiyi fırına atardı, hatırlamıyor musun?" Eddie artık neredeyse Zach'in yatağı üstünde zıplamaya başlamıştı.

Açık söylemek gerekirse Zach *hatırlamıyordu*. Hatırladığı tek şey, son Şükran Günü'nde giderek yükselen gerginlik ve Rosie'yle kavga etmesiydi. Ciddi bir olay çıkmadan günü zar zor sona erdirmişlerdi. Bu yıl farklıydı. Bu yıl sadece Zach ve çocuklar vardı.

Boşanma koşullarına göre, aralarında Şükran Günü'nün de olduğu bütün önemli günler Zach'indi, ama Noel'i Rosie almıştı. Zach, Noel arifesinde Allison ve Eddie'yi alabilecekti, ama sadece saat on ikiye kadar. Zaten bir dakika bile fazlasını aklından geçirmezdi. Bu koşulları tartışırken Rosie'nin nasıl öfkelendiğini biliyordu, hatta tekrar mahkemelik olacaklarından bile şüphelenmişti. *Bu kadar barış ve iyi niyet yeter*, diye düşündü kasvetle. Allison'ın isyankâr tavrıyla ortaya çıkan kriz sürecinde Zach ve Rosie aynı tarafta yer almışlardı ama eski düşmanlık kısa sürede geri dönmüştü.

"Allison kalktı mı?" diye sordu.

Eddie kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Akşam yemeği için masayı hazırlamamı ister misin?"

"Önce kahvaltı edebilir miyiz?" diye mırıldandı Zach, ama giderek oğlunun coşkusunu paylaşmaya başlamıştı.

"Mecbur muyuz?" diye inledi Eddie. "Ben doldurulmuş hindi istiyorum. Yemeğin en sevdiğim kısmı."

"Benim de," diye itiraf etti Zach. Bir aşçı olarak Rosie'nin kusurları olabilirdi, ama dünyanın en güzel garnitürünü yapardı. Bu sene hindiyi Rosie'nin hazırlamayacağını hatırlayana kadar ağzı sulanmaya devam etti. O işi Albertson yapacaktı.

Zach tıraş olup duşunu aldıktan sonra giyinirken Eddie, televizyonda Şükran Günü için hazırlanan geçit törenini izliyordu. Allison'ın uyanarak salonda oturduğunu görmek Zach'i hem şaşırttı hem de mutlu etti. Çıplak ayaklarını sehpaya uzatarak kanepeye yayılmış gazeteyi karıştırıyordu.

"Günaydın," dedi Zach, ne karşılık geleceğini bilmeden. Kızıyla her günkü mücadelelerinden biri başlıyordu.

Allison'm cevabı yarı insani, yarı hırıltılı olarak çıkmıştı. Zach bu özel gün için ateşkes önermiş ve Allison kabul etmişti, ama bilinmeliydi ki, büyük bir lütufta bulunmuştu ve Zach bunun için minnet duymalıydı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu, kanepede yanına oturarak. Allison çaba gösteriyorsa, bunu kendisi de yapmalıydı. Zach' in elinde kahve fincanı vardı ve gözucuyla televizyon ekranına bakıyordu.

"Reklamları."

"Reklamları mı?" kızının cevabı onu hazırlıksız yakalamıştı.

Eddie hızla mutfağa daldı ve elinde bir kâse mısır gevreğiyle geri döndü. Bağdaş kurarak yere otururken etrafa süt damlaları sıçradı. Zach, onu diğer odaya göndermek üzereydi ki, bayram günü oğluna bu kadar sert davranmanın doğru olmayacağını hissetti. Kurallara rağmen Eddie, bu seferlik salonda yiyebilirdi.

"Yarın yılın en büyük Noel alışverişi günü," diyerek onu bilgilendiren Allison, broşürlerin sayfalarını çevirmeye devam etti.

Bu el ilanlarının Zach için fazla bir anlamı yoktu. Alışverişten nefret ederdi. Bütün Noel hediyelerini Rosie alırdı. Bir alışveriş merkezine girme düşüncesi bile Zach'i dehşete düşürürdü. Bir önceki Noel'de, hediyeleri Janice'e aldırmıştı. Janice sadece çok iyi bir seçim yapmakla kalmamış, aynı zamanda hepsini paketlemişti. Janice'in hediyesi ise nakit ikramiyeydi ve ciddi bir rakamdı. Kişisel bir hediye olmasa da, gerçekçiydi. Janice'in yalnız yaşayan bir anne olduğunu düşünerek, Noel'de fazladan gelecek paranın işe yarayacağını düşünmüştü. İstifa etmiş olması hâlâ içine dert oluyordu.

"Annemle bütün broşürleri en ince ayrıntısına kadar incelerdik," dedi Allison dalgınca.

Bu, hayat değiştirecek türden bir bilgi değildi. *Bütün kadınlar böyle şeylerden hoşlanır,* diye düşündü Zach.

"Eğlenceliydi."

Kızının sesindeki hüznü anlayamayan Zach omuz silkti. Bu onu aşıyordu. Eğer kızı bir tomar broşür yüzünden duygusallaşmak istiyorsa bunu yapmakta serbestti.

"Anlamıyorsun, değil mi?" diye hıçkırdı Allison. Gözyaşlarına boğulmuştu.

"Neyi?"

"Annemle ben alışverişe giderdik. Bu geleneğimizdi. *Eğlenirdik.* Noel kıyafetimi seçmekten keyif alırdım ve annem daima en çok istediğim şeyi indirimde bulmayı başarırdı."

Zach üzülmüştü ama hâlâ anlamıyordu.

"Eğer istersen, sabah annenle alışverişe gidebilirsin."

Onlara kolay gelsin, diye düşündü. Sonra, durumun ciddiyetini biraz hafifletmek adına Eddie'ye döndü. "Eddie, annen ve Allison yarın alışverişe gidebilirler, değil mi? Umurumuzda olmaz."

"Elbette gidebilirsin," dedi Eddie ablasına.

Karşılık olarak Allison gazeteyi fırlattı ve fırtına gibi odasına koştu.

"Ne söyledim ben?" diye sordu Eddie. Kâsesini kaldırdı, höpürdeterek kenarından süt içti.

"Bilmiyorum," diye söylendi Zach. Bu tepkiyi hak edecek ne yaptığını bulması gerekiyordu.

Kızını, düzeltilmemiş yatağında hüngür hüngür ağlarken buldu. Zach içini çekti. Yatağın kenarına oturdu, elini Allison'ın omuzuna koydu. Hızla çekilen Allison, dokunmasından iğrendiğini şüpheye yer bırakmayacak biçimde ifade etmiş oluyordu.

"Üzgünüm hayatım," dedi.

Allison iyice büzüldü. "Defol."

"Yapamam."

"Neden yapamazsın?" diye sordu hıçkırıklar arasında.

"Çünkü seni seviyorum ve bu kadar mutsuz olman beni çok üzüyor." Zach bu konuda samimiydi.

"Beni sevmiyorsun."

"Allison, yanılıyorsun. Sen benim prensesimsin, unuttun mu?" On üç yaşına gelip artık böyle söylememesini isteyinceye kadar, Zach onu yıllarca "prensesim" diye çağırmış, süreç içinde bu unutulmuştu.

Allison sırtüstü dönüp kıpkırmızı gözlerle ona baktı.

"Gazete reklamlarında seni bu kadar üzen ne oldu?" diye sordu nazikçe.

Kızı oturdu, elinin tersiyle burnunu sildi. "Annem yarın alışverişe gidemeyeceğimizi söyledi."

"Nedenmiş o?" Zach, Rosie'nin neden sevilen bir aile geleneğini, üstelik kızını bu kadar üzeceğini bildiği halde, bozduğunu anlayamıyordu. Kızlarıyla aralarında köprü kurmaya çalışıyorlardı, yıkmaya değil!

"Annem bu yıl boşanma yüzünden Noel'e harcanacak paramız olmadığını söyledi."

Zach avazı çıktığı kadar bağırmak istedi. Ekonomik anlamda kendisi de dibe vurmuştu. İki evin geçimini sağlamak, avukat borçlarını ödemek, Rosie'nin yaz okulunu karşılamak onu kurutmuştu.

"Çok üzgünüm," dedi ve bu konuda ciddiydi.

Allison başıyla onaylarken altdudağı titriyordu. "Üzgün olduğunu biliyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, değil mi?"

Zach, onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Eddie'nin artık sabredecek hali kalmadığından Zach, öğle vakti markete gidip Şükran Günü yemeğini aldı. Döndüğünde Allison, bütün servis tabaklarını ve kâselerini çıkarmıştı.

"Onları kirletmemize gerek yok," dedi oluşacak bulaşıkları düşünerek. Bulaşık makinesinin kapasitesi belliydi.

"Şükran Günü'nde patates püresini plastik ambalajdan servis yapamayız," diye itiraz etti Allison.

"Evet yapabiliriz," diye ısrar etti Eddie. "Hadi Allison, yemeği geciktiriyorsun."

Zach'in ergen kızı gözlerini devirip teslim oldu.

Zach büyük bir törenle kutuyu açtı. Hindi neredeyse mükemmel kızarmıştı; Zach, çatal bıçak yardımıyla üstündeki etleri sıyırıp tabaklara servis etmeye başladı. O hindiyle uğraşırken Eddie ve Allison dökülen parçaları topluyorlardı.

Kendi tabağına da etini aldıktan sonra üçü el ele tutuştular. Zach dua edecek havada değildi, o yüzden geçiştirdi. "Güzel yemek, güzel et. Güzel Tanrım, hadi yiyelim."

"Amin," diye haykıran Eddie çatalına uzandı.

Allison, Zach'e bakıp yavaşça başını iki yana salladı. Rosie orada olsa, bu kadar kolay kurtulamayacağını sözcükler olmadan da ifade etmişti. Zach ona göz kırptı. O da Zach'e kırptı. Kızını tekrar kazanıyor gibiydi.

İlk lokma tam bir hayal kırıklığıydı. Dolma içi yavandı, ama bunun mantıklı bir açıklaması vardı. Firma bir seferde çok büyük miktarlarda hazırladığı için, herkesin damak zevkine hitap etmesi mümkün değildi.

"O kadar kötü değil," dedi, üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak.

"Tadı farklı," diye şikâyet etti Eddie.

"Çünkü annem hazırlamadı," diye Allison ikisini de bilgilendirdi.

Eddie'nin bunu duymaya ihtiyacı yoktu. Her lokmada şikâyet etmeyi sürdürdü ve sonunda balkabaklı payı geri çevirerek masadan kalktı.

Zach, oğlunun televizyon karşısında olduğunu düşünerek onu tatlıyla baştan çıkarmak üzere yanına gitmeye karar verdi, ama Eddie orada değildi. Zach onu yatağında ağlarken buldu.

Boşanma işlemleri boyunca Eddie gerçek bir asker gibi davranmıştı. Öfkesini ve tepkisini dışa vuran, saçlarına ilk akların düşmesine sebep olan Allison'dı.

"Dolma içini beğenmediğin için üzgünüm," dedi Zach kapı aralığında durarak.

Eddie gözlerini ovuşturup burnunu çekti.

Zach içeri girerek oğlunu kollarına aldı. Eddie artık onun kucağına kolay kolay gelmiyordu, ama dokuz yaşındaki çocuk bu kez istekle sarıldı, kollarını Zach'in boynuna dolayıp yüksek sesle burnunu çekmeye başladı.

"Keşke annemle hiç boşanmasaydınız," dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadı Zach. *Evliliğimi kurtarmak için keşke daha çok mücadele etseydim*, diye düşündü. Yaptıkları şeyin, Rosie ve kendisinin çocuklara çektirdiği acıya değmiş olması gerekiyordu. Artık çok geçti. Hiçbir şeyi geri döndürmek mümkün değildi.

Grace, Şükran Günü masasında karşısında oturan Cliff'e bakıp gülümsedi, ama aklı binlerce kilometre ötede Will'in tatili, karısı ve eski dostlarıyla beraber geçirdiği Georgia'daydı.

Ondan haber almadığı iki gün boyunca yoksunluk sendromu yaşamaya başlamıştı. Parmakları internete girip Will'le

konuşabileceği bir bilgisayar klavyesi için kaşınıyordu. Sorduğunda, Lisa ve kocasının bir bilgisayarı olduğunu öğrenmişti, ama yatak odalarının köşesindeydi ve Lisa teklif etmediği için kullanmak istediğini söyleyememiş ve konuyu kapatmıştı. Aslında, Will'le çevrimiçi sohbetin bu kadar önemli olmaya başlaması kafasını karıştırıyor ve onu rahatsız ediyordu. Sadece birkaç ay önce lise aşkı ve geçmişte kalan bir delikanlıyken, birdenbire çok daha fazlasını ifade etmeye başlamıştı.

Ayrıca Cliff vardı ve ona karşı duygularından da emin değildi. Şükran Günü'nü birlikte geçirdikleri için ona minnettardı, ama bu teklifi kabul ettiği için aynı zamanda pişmandı da.

"Grace?" Cliff onu düşüncelerinden sıyırdı.

Grace ona bakıp bir şeyler kaçırdığını fark etti. Başını iki yana salladı. "Affedersin?"

"Lisa, biraz daha hindi ister misin, diye sordu."

Tabağına bakıp başını iki yana salladı. "Teşekkürler ama hayır. Çok doydum." Fazla kaçırdığını vurgulamak ister gibi elini midesine koydu, ama tabağındakilerin çoğuna dokunmamıştı bile.

Cliff ve Grace alana indiklerinde, Lisa ve kocası Rich, onları karşılamaya gelmişlerdi. Cliff'in üç yaşındaki torunu April koşarak büyükbabasına sarılmış, Cliff onu havalara kaldırmıştı. Grace, Lisa'dan anında hoşlanmıştı. Babasına çok yakındı ve ona olan hayranlığı Kelly'nin Dan'e olan duygularına benziyordu. Kelly söz konusu olduğunda, Dan de

olabildiğince iyi bir babaydı. Tıpkı Kelly gibi Lisa da babasına karşı korumacı davranıyor, Cliff'le aralarındaki ilişki hakkında daha fazlasını öğrenmek için sürekli Grace'i sorguluyordu.

Yemeğin ardından erkekler televizyonda futbol maçı izlemek üzere salona geçtiler, April uykuya daldı ve Grace, Lisa'nın masayı toplamasına yardım etti. Mutfakla yemek odası arasında gidip gelirken Grace, Cliff'in kendisini gözleriyle takip ettiğini fark etti. Yakalandığını anlayan Cliff mahcup bir tebessümle bakışlarını çevirdi.

Grace'in yüreği daraldı. Cliff'in ona âşık olduğu çok açıktı. Bir süre Grace de ona âşık olduğuna inanmıştı; ama artık bundan emin değildi, aslında hiçbir şeyden emin değildi.

"Annemle boşandıklarından beri babamın ilgi gösterdiği ilk kadın sizsiniz," dedi Lisa, Grace kirli tabakları mutfak tezgâhının üstüne koyarken. Ev kutu gibiydi ve Lisa onu İngiliz kır evleri tarzında döşemişti. Uzun boylu, kıvrak bir sarışındı; Grace, Cliff'in eski karısı Susan'ın da böyle görünüp görünmediğini merak etti.

"Ben de ona çok değer veriyorum," dedi ve bu doğruydu.

Lisa evyenin içine su doldurdu, deterjan ekledi ve tencereleri içine koydu. "Annem onu çok üzdü. Babamın boşanmayı atlatması uzun zaman aldı. Artık bunu başaramayacağını düşünmeye başlamıştım."

"Bazı yaralar çok derin oluyor," dedi Grace. Hafif bir

suçluluk duygusu vicdanını yokluyordu; çünkü düşüncelerine hâkim olan, nabzının daha hızlı atmasını sağlayan kişi Will'di. Onun hakkında ne kadar güçlü duyguları olduğunu kanıtlamak için bu son iki gün kesinlikle yeterli olmuştu.

Cliff'in davetini kabul etmek onu yüreklendirmişti ve bu ikisi için de hiç iyi olmamıştı. Grace, Cliff'i sevmesine, yanında olmaktan hoşlanmasına rağmen, onu arkadaş olarak görüyordu. Çok iyi, çok samimi bir arkadaş olarak; hepsi buydu.

"Babam son zamanlarda o kadar yoğun ki, ondan vazgeçeceğinizden endişeleniyor," dedi Lisa. "Her hafta konuşuyoruz ve sohbetin ana konusu genellikle siz oluyorsunuz."

"Ben mi?"

"Siz ve oda-kahvaltı otelde ölü bulunan adam," diye espri yaptı, sonra ciddileşti. "Bana akıl danıştı. Size çıkma teklifi etmesi için zorlayan bendim."

"O halde sana teşekkür etmeliyim."

"Evliliğiniz resmen bitinceye kadar onu reddetmenize büyük saygı duydu." Bilinmezle karşı karşıya kalan Grace'in hayatındaki karanlık günlerdi. Dan'in cesedi yeni bulunmuştu ve Grace, onun başka bir kadınla olduğuna emindi. Kendine olan güveni tamamen sarsılmışken bu yakışıklı çiftçi karşısına çıkmış, bütün nezaketi ve nüktedanlığıyla ona kur yapmıştı.

"Babama tamzamanlı bir eleman almasını yoksa sizi kaybedeceğini söyledim," dedi Lisa. Grace'inki kadar eski model olan bulaşık makinesini açıp tabakları içine yerleştirmeye başladı.

"Yeni bir işe başlamanın nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyorum," dedi Grace aceleyle. İşin gerçeği, bir süredir ondan sık haber alamadığının farkında değildi. Cliff aradığı zamanlarsa Will'le arasına girmiş gibi geliyordu.

Böyle hissetmekten nefret ediyordu ama elinde değildi. Cliff onun için Buttercup gibiydi. Ne zaman ihtiyacı olsa yanında olan kocaman, sıcacık bir dost. Öte yandan Will'le olan arkadaşlığı yeni ve heyecan vericiydi. İkisi her gün saatlerce konuşuyorlardı ve bunu sır olarak saklamak, gizli bir aşk macerasına işaret ediyordu. İkisi de komplocuydu.

"Babama âşık mısınız?" diye sordu Lisa, bulaşık makinesini yerleştirirken.

"Ben... ben..."

"Konuğumuzu utandırıyor musun?" diye sordu mutfağa giren Cliff. Grace'in arkasında durdu, kollarını beline doladı ve boynunu öptü. Grace gözlerini kapadı, ama o hassas anın tadını çıkarmak için değil, Lisa'nın sorusuna cevap vermek zorunda kalmadığı için.

Bu yanlıştı ama Cliff'e bir şey söyleyemezdi. Kızı ve damadı bu kadar yakınken olmazdı. Cedar Cove'a, kendi çöplüğüne dönünceye kadar beklemeleri gerekiyordu.

Ona dönüşte uçakta da söyleyebilirdi ama bunu yapmak istemedi, özellikle ailesinin ona gösterdiği konukseverliğin ardından... Yanlışlar üst üste birikmeye devam ediyordu.

Cedar Cove'a döner dönmez Kelly ve Paul'e bıraktığı Buttercup'ı alıp evin yolunu tuttu. Kapıdan içeri girdikten on dakika sonra bilgisayarın başında oturuyordu.

"Lütfen orada ol," diye fısıldadı internete bağlanmayı beklerken. Mesaj penceresini açtı, uygun tuşlara bastı ve beklemeye başladı.

"Will, orada mısın?" diye yazdı.

Neredeyse anında cevap geldi. "Hoş geldin. Erkek arkadaşınla Şükran Günü nasıl geçti?"

"Harikaydı. Ya seninki?" diye tuşlara basarken bu yalana yüzünü buruşturdu.

"İyiydi, galiba."

"Ben iyi vakit geçirdim, ama sohbetlerimizi özledim," dedi Grace.

Will'in cevap vermesi sanki sonsuza kadar sürdü. "Grace teşekkürler. Sensiz olmaktan nefret ediyorum. Günü bitirebilmek için sohbetlerimize ne kadar bağlandığımı fark etmemişim."

"Ben de sana bağlandım," diye yazdı parmakları uçarak. Altdudağını kemirdi. "Sürekli seni düşündüm."

Bir başka uzun bekleyiş başladı. "Benim de tek düşündüğüm sensin."

Grace'in bu kadar mutlu olmaması gerekiyordu ama içi coşkuyla dolmuştu. Kendini tekrar liseli gibi hissediyordu, sırılsıklam âşık bir liseli gibi.

On Dört

Bir aralık sabahı yoğun ve karanlık bulutlar Cedar Cove'un üstündeki gökyüzünün tadını kaçırıyordu. Peggy Beldon basamaklardan aşağı indi, üst katın sahanlığındaki pencereden körfezin sularının karanlık ve huzursuz olduğu, çalkalanarak köpüklü dalgalara dönüştüğü görülüyordu.

Bob'ın çoktan uyandığını görmek onu şaşırtmadı, muhtemelen saatlerdir ayaktaydı. O gün golf sahasında Peder Flemming'le konuştuğundan beri çok az uyuyor, sebebini sorduğunda sürekli geçiştiriyordu. Her ne kadar tatminkâr olmasa da, bir cevap alıncaya kadar baskı yapmıştı.

Başlangıçta evlilikleri sarsıntılıydı. Vietnam'dan döndükten sonra Bob değişmişti. Orduyla ilişiği kesilir kesilmez evlenmişlerdi ama bu sefer Bob içmeye başlamıştı. Önce iş çıkışı arkadaşlarıyla birkaç biraydı ve Peggy o kadarını çok görmemişti. Derken Holly doğdu, ardından iki yıl sonra Marc. Peggy annelikle o kadar meşguldü ki, kocasına neler olduğunu fark edemedi. Çok geçmeden Bob ya her akşam

arkadaşlarıyla çıkmaya ya da içki grubunu eve getirmeye başladı. Çok sık tartışıyorlardı ve Peggy'nin umutsuzluğu giderek artıyordu.

Bob'ın ilk kez alkollü araç kullanırken yakalandığı yaz akşamı Peggy, onun arkadaşlarla birkaç biradan fazlasını içtiğini fark etti; alkol, evliliklerini ve yaşamlarını tehdit eden ciddi bir sorun haline gelmişti. Gözyaşlarına ve yalvarmalarına rağmen Bob, bir terslik olduğunu itiraf etmeye yanaşmıyordu.

Peggy, Adsız Alkolikler'in toplantısını öneren arkadaşına ömür boyu minnettar kalacaktı. Alkolle evli diğer adamların ve kadınların desteğini almasa, bugün nerede olacağını bilmiyordu. Geri çekilmiş ve Bob'ı bağımlılığının sonuçlarından korumaya çalışmaktan vazgeçmişti. Alkollü araç kullanıyorsa polisi arıyordu. Sarhoşluktan ayağa kalkamayacak halde yere yuvarlandıysa, onu olduğu yerde bırakıyordu. İçki *onun* sorunuydu ve Peggy bu sorunu üstlenmeyi, Bob acılarını şişelere gömmeyi tercih etti diye fırtınanın ortasına dalmayı reddediyordu.

Neyse ki üst üste üçüncü tesisat işinden kovulmasından, bir ev bedeline karşılık gelen ödemesi yapılamadığı için araba sigortası iptal edildikten ve hâkim karşısına çağrıldıktan sonra Bob'ın aklı başına gelmeye başlamıştı. İşte o zaman ışık görünmüştü. İlk AA toplantısına gitmiş ve çok şükür o günden sonra ağzına tek damla içki koymamıştı.

Üç haftalık ayık dönemden kısa süre sonra Peggy'ye gelmiş ve Vietnam'da korkunç bir günde olanları anlatmıştı.

Suçluluk ve özeleştiriyle karışık acı dolu gözyaşları dökmüş, Peggy ona sarılarak onunla birlikte ağlamıştı. Öyküsünü ona itiraf ettiği günü kaydetmişti, çünkü hayatları ve evlilikleri o günden sonra değişmişti. O günün, Bob'ın içkiyi bırakma günü olduğunu biliyordu. Bundan tam yirmi yıl önce, 1983 yılının ocak ayıydı. O günden sonra AA programı aracılığıyla sayısız alkoliğe yardım etmiş, Peggy ise alkol sorunu olan bireylerin aile ve arkadaşlarının bir araya geldiği toplantılara katılmayı sürdürmüştü.

Peggy mutfağa girince Bob ona gülümsedi. Bir elinde Adsız Alkoliklerin Büyük Kitabı, diğerinde ise bir fincan kahve vardı.

"Ne zamandan beri ayaktasın?" diye sordu Peggy. Çoktan tıraş olup giyindiğine göre, epey olmalıydı.

"Birkaç saat. Bu sabah Roy'la bir randevum var. Eşlik etmek istersen gelebilirsin."

Öylesine davet eder gibi söylese de Peggy, kocasının onu yanında istediğini anlamıştı. Günlerdir gergindi. Troy Davis evlerine geldiğinden beri.

Yerel şerif, evlerinde ölen John Doe'yla ilgili Bob'a birkaç soru sormuştu. Bu sorular, aylar önce ceset bulunduğunda sorduklarının aynısıydı. Troy fazla kalmamıştı, ama o gittikten sonra Bob, evin içinde saatlerce volta atmış ve Peggy, oturmazsa çıldıracağını söyleyinceye kadar durmamıştı.

"Elbette gelirim," dedi, kendine de bir fincan kahve alırken. Kahve neredeyse bitmişti, Peggy yeni bir tane hazırladı.

O anda konukları yoktu, ama fazladan kahve hiçbir zaman boşa gitmezdi.

"Kar yağacak gibi," dedi pencereden bakan Bob.

Peggy, onun karşısına oturup uzaktan kumandaya uzandı. Mutfakta, Peggy'nin sabahları genellikle yerel bir Seattle kanalmdan sabah haberlerini izlediği küçük bir televizyonları vardı. Kar söylentisi bütün hafta devam etmiş, ancak hava sıcaklığı bunu mümkün kılacak kadar aşağı daha yeni düşmüştü.

Puget Sound bölgesinde kar yağışı, olağan bir durum değildi. Genel inancın aksine, Seattle ve çevresinin aslında ılıman bir iklimi vardı. Kayıtlara göre, yazın hiç otuz yedi derecenin üstüne çıkmamış ya da kışın eksi on yedinin altına düşmemişti.

"Umarım yağar," dedi Peggy, okul çocuklarımn ne kadar eğleneceğini düşünerek. Doğruyu söylemek gerekirse, kendisi de öyle. Dışarda Noel ışıkları takılmış, kapıya çelenk asılmıştı ve ön bahçelerinde aydınlatılmış bir geyik ailesi duruyordu.

Bob, kitabını kapatıp gürültüyle esnedi.

"Kaçta kalktın?" diye tekrar sordu Peggy.

Bob omuz silkti. "Erken."

"İki? Üç?"

"O civarda," diye kabul etti Bob gözlerini televizyon ekranına dikerek.

Peggy daha bile erken olduğundan şüphelendi. Kocası, yabancıyı tanıdığı düşüncesini bir türlü aklından çıkarama-

mıştı. John Doe, yoğun bir estetik ameliyat geçirmişti, o yüzden onu teşhis etme işlemi hayli karmaşık bir hal almıştı. Bir süre, adamın Dan Sherman olabileceği üstüne spekülasyonlar yapılmış, ama haftalar sonra Dan'in cesedi bulununca bunun gerçek olmadığı anlaşılmıştı. Bütün bu ölümleri, Cedar Cove gibi sakin ve dost canlısı bir kasabayla bağdaştırmak çok zordu.

"Randevun kaçta?" diye sordu Peggy.

"On."

"Hazır olurum," diye söz verdi.

Birkaç saat sonra Bob ve Peggy, Roy McAfee'nin Liman Caddesi Sanat Galerisi'ne fazla uzak olmayan ofisine ulaştılar. Roy'un karısı Corrie, aynı zamanda sekreterliğini yapıyordu. Onu pek iyi tanımasa da Peggy, Corrie'yi severdi. Roy ise mantıklı, sadece gerçeklerin peşinde olan Dedektif Friday gibi heyecansız bir adamdı. Roy ve eski televizyon dizisi *Dragnet*'teki Joe Friday arasındaki benzerlik, Peggy'ye güven veriyordu. Mesafeli, gözlemci, duygularının araştırmasını gölgelemesine izin vermeyen bir adamdi. Corrie ise tam tersine sıcakkanlı ve dışadönük biriydi. Kocasının yanında çalıştığı halde "evde kurabiye pişiren bir ev kadını" ve anne görüntüsü vardı. Peggy belki bu yüzden Corrie'yi kendine yakın buluyordu. Aralarında benzerlik çoktu.

Bekleme odasında otururken Peggy, *Readest Digest*'ın eski bir sayısını aldı, Bob ise hiç ara vermeden bacağını sallamaya başladı. Peggy'nin uzanıp onu durdurmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Roy sizi bekliyor," dedi Corrie kapıyı açık tutarak.

Peggy, içeri gelmesini isteyip istemediğini anlamak için kocasına baktı.

"Hemen değil," dedi Bob, başını iki yana sallayarak. "Sakıncası yoksa, Roy'la yalnız konuşmak istiyorum."

Peggy, onun kireç gibi olduğunu fark etti. "Elbette. Sen nasıl istersen."

Bob içeri girip kapıyı kaparken Peggy, arkasından endişeyle onu seyretti. Roy'dan ne isteyeceğini ya da ne saklamaya çalıştığını bilmiyordu.

Volta atma sırası Peggy'ye gelmişti.

"Sana hep bahçeni sormak istemişimdir," dedi masanın arkasındaki Corrie. "Nasıl başladın?"

Peggy kollarını kavuşturup ofis penceresinden Harbor Caddesi'ne baktı. "Aslında kazayla oldu. Yıllar önce bahçesinde biberiye olan bir ev satın almıştık ve kokusunu çok sevmiştim. Dallarından o kadar çok buduyordum ki, farkında olmadan ikinci ve sonra üçüncü bir bitki daha almışım. Arkadan defne, adaçayı ve fesleğen geldi. Bitki yetiştirme konusunda becerikli olduğumu anladım ve Cedar Cove'a geri dönmeye karar verince..."

"Yani daha önce burada yaşadınız mı?"

Peggy başıyla onayladı. "Bob ve ben, Cedar Cove Lisesi'nden mezun olduk. Bob, 1966 mezunudur, bense iki yıl sonra 1968'de mezun oldum."

"O halde aynı yaşlardayız," dedi Corrie.

"Senin bahçen var mı?" diye sordu Peggy.

Corrie başını iki yana salladı. "Hayır ama çok istiyorum. Önerin var mı?"

Peggy, Corrie'nin dikkatini dağıtmaya çalıştığını fark etti ama umursamadı. Bitkilerle gerçekten ilgili görünüyordu. "İstediğin zaman gelip görebilirsin," diye davet etti. "Baharda başlaman için sana birkaç filiz veririm."

"Bu çok hoş olur," dedi Corrie.

"Yabanmersinlerini Bob dikti." Peggy, bir kez konuşmaya başlamaya görsün, pek susacak gibi görünmüyordu. "Evin yan tarafında küçük bir toprak parçamız var. Çok su istiyor ve geyikleri uzak tutmak için gerçekten uğraşmamız gerekiyor."

Yaklaşık yirmi dakika yemek tariflerinden konuştular, özellikle yabanmersinli olanlardan. Kapı açılıp, Roy kafasını dışarı uzatınca Peggy birden sustu.

"Peggy, bize katılır mısın?"

Başıyla onaylayan Peggy, titreyen bacaklarıyla içeri girdi. Kocasının yanındaki boş koltuğa oturup Bob'ın eline uzandı. Bob, parmaklarını sımsıkı onunkilerle kenetledi.

"Roy'a Vietnam'da olanları anlattım," dedi Bob. Sesi alçak ve duygusal çıkıyordu. "Ona dört kişi olduğumuzu ve hepimizin yirmi beş yaşın altında olduğumuzu söyledim. Bu konuda asla konuşmamak üzere bir anlaşma yapmıştık. Bizim John Doe'nun konuyla ilgisi var mı bilmiyorum, ama Roy'dan araştırmasını istedim."

Yirmi yıl önce ormanda olanları anlatan Bob sessiz kalmaya ant içmişti. Peggy'ye söylemek bir defaya mahsustu

ve bir tür kendini korumaydı. Bu sır neredeyse hem kendisini hem evliliğini mahvedecekti.

"Dan Sherman da bizimle beraberdi."

"Dan mi?" diye soluğunu tuttu Peggy. Şu ana kadar, cehennemdeki o korkunç olayda lise arkadaşının da yer aldığını söylememişti.

Peggy, Roy'a döndü. "Vietnam'da olanlarla evimizde ölen adamın bir ilgisi olabilir mi?"

Roy öne eğildi, ifadesi ciddiydi. "Bilmiyorum ama bulmaya kararlıyım."

Kitsap İlçe Adliyesi'ndeki neşeli atmosfer bulaşıcıydı. Olivia özel odasındaki pencereden dışarı baktı, kar yağdığını görünce sevindi. Aralıkta kar yağışı mükemmeldi. Bir an önce eve koşup zencefilli kurabiyeler pişirmek ve patlamış mısırları ipe dizmek için can atıyordu. Oysa avukatları dinleyip davalar hakkında karar vermesi gerekiyordu.

Çayını bitirdi ve canı istemese de duruşma salonuna geri döndü. Mübaşir onun döndüğünü ilan etti, Olivia kürsünün arkasındaki yerini alırken içerdekiler gönülsüzce ayağa kalktılar. Salona göz gezdirdiğinde, arka sırada elinde kalemi ve not defteriyle Jack Griffin'in oturduğunu görünce şaşırdı. Olivia henüz tek bir dava bile görmemişti ama Jack not almaya başlamıştı bile. Ya orada olmak için uygun bir mazereti vardı ya da Olivia'yı sinirlendirmeye gelmişti. Hızla çarpan kalbinin yerinden çıkacağını hissediyordu.

Orada olma sebebi her ne olursa olsun, dava başladıktan kısa süre sonra Jack kalktı ve salonu terk etti. Olivia hayal kırıklığına uğramıştı, haftalardır pek görüşemiyorlardı. Jack yoğundu, Olivia yoğundu ve ikisi de büyük çaba sarf ettiği halde, ilişkileri eski samimiyetine geri dönememişti. Lanet olsun, Jack'i *özlüyordu*. Paylaştıkları keyfi, onun acımasız muzipliğini, baş döndürücü öpücüklerini özlüyordu. Onun yaşında bir kadının, hem de bir vesayet davasının ortasında böyle şeyler düşünmemesi gerekiyordu ama Olivia kendine engel olamıyordu.

Onun tekrar hayatına girmesini, ilişkilerinin yine eskisi gibi olmasını istiyordu. Hangi tarafın, kendisinin mi yoksa Jack'in mi suçlu olduğunu bilmiyordu. Daha bir yıl önce haftada en az iki kere birlikte yemek yerlerdi. Salı akşamları Jack düzenli olarak eve gelir, Discovery Channel'da suç dosyalarını seyrederlerdi. Jack'i aylardır bir salı akşamı bile görmemişti.

Bütün bunların Jack'in oğlu yanına taşınmadan önce olduğunu düşündü. Eric'in varlığı, onun dünyasını altüst etmişti ama bu zamanı oğluna ayırmayı borç biliyordu. O yüzden Olivia nazik bir şekilde geri çekilmişti. Bundan hoşlanmamıştı ama yapabileceği bir şey yoktu.

Eric artık evliydi –nikâhı bizzat kıymıştı– ve ikiz çocuk babasıydı. Geçen yaz Eric, Shelly ve bebekler, Nevada, Reno'ya taşınmışlardı.

Tam her şeyin normale dönmesini beklerken sahneye Stan çıkmıştı. Hakkım teslim etmesi gerekirdi, eski kocası çok ısrarcıydı. Jack'ten on kere fazla Olivia'yı arıyordu. İs-

tese, her an Stan'le flört etme şansı vardı. Fakat istemiyordu.

Belki başlangıçta istemiş olabilirdi. Boşanmakla büyük hata ettiğini itiraf eden eski kocasında, duygusal olarak oldukça tatmin edici bir şeyler vardı. Kısa bir süre bu ısrar egosunu okşamıştı ve duygularının akıntısına kendini kaptırmak üzereydi. Neyse ki sağduyu onu kendine getirmeyi başarmıştı.

Olivia, eski kocasına söylediklerinde haklıydı. Stan'in hayatında bir kadına ihtiyacı vardı ve meydan okumaktan korkmuyordu. Aksi gibi Stan, *Olivia'yı* meydan okuma olarak görüyordu. Kuşkusuz Stan'in birlikte olacağı kadının hayranlık uyandıracak biri olması gerekiyordu. Zekâ şart değildi ama ikramiye olarak kabul edilebilirdi. Stan'in nüktedanlığı ve yüksek zekâsı tartışılmazdı. Ne yazık ki duygusal zekâsı yerlerde sürünüyordu.

Cüppesini çıkarıp telefon mesajlarına baktı. Bir tane Stan'den –hiç şaşırmamıştı– bir tane de kızından vardı. Justine artık evde çocuğuyla ilgileniyordu, ama restoranın muhasebesine bakmayı sürdürüyordu. Faturaları ödüyor, maaşları denetliyordu, ama iş karmaşık vergi kurallarına gelince, bu işleri becerikli muhasebecisi Zachary Cox'ın ellerine bırakacak kadar zekiydi.

Olivia çağrılara cevap verdi, ikisiyle de kısa bir görüşme yaptıktan sonra –Stan'in yemek daveti için, "Hayır, teşekkürler" ve Justine'le Julia Child'ın meyveli kekinde brendi kullanma konusunda, "Evet, kesinlikle"– adliye binasını terk etmeye hazırdı.

Mantosunu ve eldivenlerini giyip ofisten dışarı çıktı-

ğında, Jack'in duvara yaslanmış onu beklediğini gördü. Jack mahcup bir edayla ona gülümsedi.

"Selam," dedi doğrularak.

"Sana da selam." Olivia, onu görünce kalbinin bir an durduğunu sandı. Jack ilk bakışta yakışıklı bir adam sayılmazdı, ama yine de Olivia'nın kalp atışlarını hızlandırmayı başarıyordu.

"Karda yürümek için vaktin var mı?"

"Memnuniyetle." Aslında bir an önce eve gitmek için sabırsızlanıyordu ama Jack'in davetleri o kadar seyrekti ki, kaçırmaya niyeti yoktu.

Jack'in yüzü aydınlandı, her zamanki ukala havasıyla sırıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Dışarı çıktıklarında, kar lapa lapa yağmaya başlamıştı, yumuşak taneler halinde yere doğru süzülüyorlardı.

"Hadi sahilde yürüyelim," dedi Jack.

Tepe hayli yokuştu ve sürüş emniyeti zayıf olduğundan yol kapalıydı. Trafik işaretlerini daha adliyenin oradan yerleştirmeye başlamışlardı.

Jack, Olivia'nın elini çekip koluna girmesini sağladı. Olivia yüzünü gökyüzüne çevirip tıpkı çocukken yaptığı gibi kar tanelerini diliyle yakalamak için ağzını açtı.

"Kar yağmasını seviyorum," dedi Jack'e.

"Ben de öyle."

"Adliye bahçesine kardan adam yapmak ister misin?"

"Bir fincan kahve içebileceğimiz bir yere gitmeyi tercih ederim."

Olivia için de cazip bir fikirdi. Körfeze akşam çökerken marinanın parıldayan ışıkları suyun üstüne yansıyordu. Suyun üstünde nazlı nazlı salınan tekneler ve yavaşça suya inen kar taneleriyle manzara Noel kartpostallarını andırıyordu. Eksik olan tek şey, eski moda kışlık kıyafetleriyle Noel şarkıları söyleyenler ya da yanlarından geçen bir kızaktı.

Jack onu Harbor Caddesi'ndeki Pot Belly Şarküteri Dükkânı'na götürdü. Dükkân, büyük bir kalabalığa öğle yemeği hizmeti veriyor, ama öğleden sonra geç saatlere kadar açık kalıyordu. Olivia pencere kenarında bir masa seçerken Jack tezgâha yöneldi. Az sonra, elinde kocaman iki kahve fincanı, bir dilim pikan cevizli pay ve iki çatalla geri döndü.

"Jack," diye itiraz etti Olivia. "Kiloma dikkat ediyorum."

"Başka zaman edersin," diyerek çatalın birini ona uzattı.

Olivia derin bir iç çekerek kabul etti. "Bunun anlamını biliyorsun, değil mi?" Cevap vermesini beklemedi. "Bu akşam koşu bandında yürümek zorunda kalacağım."

"Grace'le aerobik salonuna gittiğinizi sanıyordum."

"Gidiyoruz ama haftada bir, çarşamba akşamları. Oysa egzersiz konusunda okuduğum her şey, haftada dört ya da beş kez olması gerektiğini söylüyor."

"O kadar sık, ha?.." Çatalının kenarıyla bir dilim kesti.

"Sen spor yapıyor musun, Jack?" Kremasını sıyırıp kendine küçücük bir dilim kesti.

"Ben mi?" Olivia'ya baktı. Yüzündeki suçlu ifade yeterince açık bir cevaptı.

"Of, açıkçası kendine dikkat etmezsen kalp krizinden

gidersin. Sağlıklı beslenme ve spor konusunu ciddiye almalısın."

"Peki anne," diyen Jack koca bir parça daha böldü.

"Tamam, ders bitti."

"Güzel." Bunu söylerken ortamı yumuşatmak için gülümsedi. Uzanıp paltosunun iç cebinden bir zarf çıkardı. Eric ve Shelly'den geliyordu. İçinde katlanmış bir mektup ve fotoğraflar vardı. Olivia mektubu açıp Eric'in ikiz oğulları Tedd ve Todd'ın fotoğraflarına bakmaya başladı.

"Of Jack! Ne kadar büyümüşler."

"Shelly mektupta ikisinin de yürüdüğünü yazmış."

"Dokuz aylıkken mi?" Olivia iki oğlanın yapacağı yaramazlıkları düşünmek bile istemiyordu. Çok şükür Justine ve Jordan yürüdüklerinde neredeyse bir yaşındaydılar. Küçük bir hüzün, anlık bir pişmanlık geldi ve geçti. Jordan'ı artık eskisi kadar sık düşünmüyordu. Zihnini on üç yaşındaki oğlunun, Justine'nin ikiz oğlan kardeşi Jordan'ın ölümüne yormadan tam bir gün geçirdiği oluyordu. Yıllarca, o uğursuz ağustos günü öğleden sonra Jordan, arkadaşlarıyla göle gideceğine bisiklete binmeyi tercih etseydi hayatı nasıl olurdu, diye düşünerek ıstırap verici bir oyun oynamıştı. Cevabı olmayan bir soruydu. Jordan göle gitmişti.

"Bende de Isabella'nın yeni fotoğrafları var," dedi. Torun muhabbetinde altta kalmak istemiyordu. Çantasını kavradı, içinden Grace'in ona fotoğraflar için verdiği küçük bir "övünç" defteri çıkardı. "Leif'e de bak. Ne kadar değiştiğine inanamayacaksın."

Kendisi Tedd ve Todd'ın fotoğraflarına bakarken Jack, defterin sayfalarını çeviriyordu.

"Isabella ve Leif çok sevimli," diye kabul etti Jack, "ama Tedd ve Todd daha sevimli."

Olivia fotoğrafları yavaşça aşağı indirdi. "Sakın oralara girme, Jack Griffin. Benim torunlarım bütün evrendeki en güzel, en mükemmel çocuklar. Gerçeği inkâr ettiğin için seni cezalandırmak istemem."

Jack arkasına yaslanıp kaşlarını kaldırdı. "Sahi mi? Her an *Chronicle*'da senin hakkında bir yazı daha yazabilirim."

Olivia güldü. "Tamam, ateşkes. İkimizin de dünyaya gelmiş en zeki, en parlak torunlara sahip olduğumuzu kabul edelim, anlaştık mı?"

Jack gülümsedi ve çatalına uzandı, ama bu kez aldığı lokma kendisi için değildi.

Olivia başını iki yana sallayarak turtayı reddetti ama Jack ısrarlıydı.

"Bunun bedelini sonra ödeyeceğim ve yürüyüş bandından nefret ediyorum."

"Her zaman yürüyüşe çıkabiliriz."

Ancak kar durmuş ve yağmur çiselemeye başlamıştı. "Yağmurda mı?"

Jack kaşlarını çattı. "Beni Noel alışverişine götürmeye ne dersin? Eric, Shelly ve oğlanlara hediye göndermem gerek ve yardıma ihtiyacım var."

"Anlaştık," diyen Olivia pastadan parçasını almak için uzandı. Lezzet gerçekten muhteşemdi ve bu küçük lokmanın

tadını çıkarmak için gözlerini kapadı.

"Hazır mısın?" diye sordu Jack, kahvesini yudumlayarak.

"Hazırım." Kalktı, sandalyenin arkasına geçirdiği mantosunu aldı.

Ancak kapıdan çıktıktan sonra, Olivia aylardır ilk kez tepelerinde Stan'in sessiz varlığı asılı olmadan vakit geçirdiklerini fark etti.

Bu iyi bir işaretti. Hem de çok iyi bir işaret.

Zach, masasının karşısında oturan genç kadına baktı. Yaptığı işin en nefret ettiği kısmı buydu. Yeni eleman almak. O gün son başvurunun sahibi Cecilia Randall'dı. Daha önce dört kişiyle görüşmüş, ancak bir sebeple hiçbirini iş için uygun görmemişti.

İyi bir izlenim bırakmak isteyen Cecilia Randall gergindi. Gençti, hiçbiri muhasebeyle ilgili olmasa da, referansları çok parlaktı. Şu ana kadar olan iş deneyimi restoran hostesliğinden ibaretti. Kafasından bir düzine soru geçiyordu ama soramıyordu. Bu konuda Janice Lamond'dan dersini almıştı.

"Muhasebe işini seviyor musunuz, Bayan Randall?" diye başladı genzini temizleyerek.

Cecilia başıyla onayladı. "Hem de çok. Sınıfta en iyi notlar benimdi." Uzanıp özgeçmişinin altındaki bir referansı işaret etti. "Muhasebe diplomamı Bremerton'daki Olympic

Community College'dan aldım."

Zach bunu fark etmişti. "Anladığım kadarıyla eşiniz donanmadaymış?"

"Doğru. Şu an denizde." Ellerini kucağında birleştirip parmaklarını birbirine kenetledi. "Onu çok özlüyorum ama görev süresi dolmak üzere." Gözlerinde âşık bir kadının özlem dolu bakışı vardı. Güzel.

Zach, özgeçmişini bir kez daha inceleyip en önemli sakıncasına işaret etti. "Bu alanda daha önce çalıştığınızı göremiyorum."

Cecilia oturduğu yerin kenarına doğru kaydı. "Evet, biliyorum. Son zamana kadar The Captain's Galley'de hostes olarak çalışıyordum. Yani satılmadan önce. Artık Deniz Feneri oldu."

Zach dalgın bir halde başıyla onayladı, muhasebe işlerine baktığı için bu isim tanıdıktı.

Cecilia biraz daha öne eğildi. "Bana iş önerdiler ama reddettim. Ian ve ben, lisansımı tamamlayıp son üç yıldır eğitimini aldığım alanda çalışmamın daha uygun olacağını düşündük."

Zach ona çabaları için A veriyordu. Üç yıl okula katlanmıştı ve şimdi buradaydı.

"En alttan başlamaya razıyım," dedi. "Kazanacağım deneyim ve kendimi kanıtlama şansı için minnettar kalırım."

Zach, bu genç denizci eşinden hoşlanmıştı. İyi bir şey daha vardı: Evliydi ve sağlıklı bir evliliği olduğu her halinden belliydi. Asla itiraf etmese de, bir daha bekâr bir kadınla

yakın çalışmayacaktı. Hasar oluşuncaya kadar Janice'in neyin peşinde olduğunu görememişti.

"Pazartesi sabahı başlayabilir misin?" diye sordu, kararını vererek. İş görüşmesi yapmaktan bıkmıştı ve başvuranların hiçbiri iş için Cecilia Randall kadar hevesli görünmüyordu.

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani, işi aldığımı mı söylüyorsunuz?"

Zach gülümsedi. "Senindir." Ona alacağı maaşı söyleyince gözleri daha da büyüdü. Zach tam onun maaşı azımsadığını düşünürken, Cecilia dayanamayıp patladı. "Ne kadar?" Sonra utanarak eliyle ağzını kapadı. "Bu harika! Pişman olmayacaksınız, Bay Cox. Çok sıkı çalışıp elimden geleni yapacağım."

"Bundan eminim, Bayan Randall."

O akşam ofisten çıktığında Zach, markete uğrayıp hazır pişmiş tavuk aldı. En sevdiği yiyeceklerden biri değildi, ama çabuk ve kolaydı. Şu anda yemek hazırlamakla uğraşmak istemiyordu.

Tavuğu görünce Eddie'nin suratı sarktı. "Ben spagetti istiyordum," diye söylendi.

"Yine mi tavuk?" dedi Allison. "İki akşam önce annem de tavukla geldi. Bu ailede yemek pişirmeyi bilen yok mu?"

"Var," dedi Zach sabrı taşarak. "*Sen* varsın."

"Ben mi?" diye tısladı Allison. "Yemek pişirebildiğimi sana düşündüren nedir?"

"Bu dönem ev ekonomisi dersi almıyor musun?"

"Evet, ama..."

"Öğleden sonra eve ilk sen dönüyorsun. Ben ve Eddie için akşam yemeği hazırlayabilirsin."

"Sadece kız olduğum için yemeği benim pişirmem gerekiyor, değil mi?" Gözleri çakmak çakmaktı.

Zach, bu tür "babam kadınları hor görür" triplerine pabuç bırakacak değildi. "Eğer okuldan eve ilk dönen Eddie olsaydı, yemek işini ona verirdim ama ilk gelen sensin. Tebrikler, sen seçildin. Kardeşine ve bana bulaşıklar kaldı."

"Ben yemek yapmayı tercih ederim," diye itiraz etti Eddie.

"Korkarım şansın yok kibar çocuk. Allison bize bir yemek programı hazırlayacak."

"Yemek programı mı?" Allison ürkmüş görünüyordu. "Neymiş o?"

Zach, kızının derslerde uyuduğundan şüphelendi. "Önümüzdeki yedi gün boyunca yiyeceğimiz yemekleri planlayacaksın ve bundan bir alışveriş listesi çıkaracaksın."

"Ya!"

"İstersen her akşam spagetti pişirebilirsin Allison," dedi Eddie coşkuyla.

"İşte, yaz bakalım." Zach, Allison'ın önüne bir defter koydu.

"Bir akşam *taco* yapabilir miyiz?" diye yalvardı Eddie. "Lütfen, lütfen."

"Olabilir." Allison, listenin başına gönülsüzce *taco* yazdı.

"*Taco* için nelere ihtiyacımız var?" diye sordu Zach.

"Domates, marul ve *taco* ekmeği."

"Harika," diyen Zach parmağıyla işaret etti. "Bunları ayrı bir alışveriş listesine yaz."

"Peynirimiz var," dedi Eddie. "Annem pazartesi akşamı peynirli makarna yapmak için almıştı."

"Güzel, ama *taco* ekmeği, domates ve marul da gerek."

Allison, görev duygusuyla malzemeleri listeledi. Eddie yemek önerilerinde bulunuyor ve Allison liste çıkarıyordu. Aslında eğlenceliydi ve bitirdiklerinde masa hazırdı. Artık yemek yiyebilirlerdi.

Eddie bir tavuk budunu iki eliyle kavradı. "Gerçekten bizim için yemek pişirecek misin, Allison?" diye ablasına sordu.

Allison omuz silkti. "Sadece babam beni mecbur bıraktığı için."

Akşam yemeği boyunca aile konularını gündeme getirmek adına Zach, iki çocuğuna da günlerinin nasıl geçtiğini sordu.

Allison, her zamanki gibi gözlerini devirdi. "İyidir herhalde."

"Ben harika bir gün geçirdim," diyen Eddie, beşinci sınıf hayatının bütün ayrıntılarını anlatmaya başladı.

"Ya senin günün nasıl geçti?" diye sordu Allison, Eddie'nin sözü bittiğinde.

"Benim mi?" diye sordu, sonra saklayacak bir şeyi olmadığını düşündü. "Bugün işe yeni bir asistan aldım."

"Güzel mi?" diye sordu Eddie.

Cevap vermeye fırsat bulamadan telefon çaldı ve Allison, pelerinli ve maskeli çizgi roman kahramanları gibi üstüne atladı. Arayanın annesi olduğunu anlayınca bütün coşkusu kayboluverdi.

Zach, konuşmanın sadece bir tarafını duyabildiği halde, Rosie'nin Allison'a ne yaptıklarını sorduğunu anlayabiliyordu. Allison uzun ve sıkkın iç çekti. "Masada oturmuş konuşuyoruz. Babam işe yeni aldığı asistandan söz ediyor."

Zach yüksek sesle inlemek istedi. Janice'in istifa ederek onu çaresizce ortada bıraktığını Rosie'nin bilmesini istemiyordu. İstifa etmiş olması bile başlı başına utanç vericiydi. Ancak onu işe alarak büyük bir hata yaptığını itiraf etmek –özellikle Rosie'ye– yerin dibine geçmek demekti. Bunu kendine itiraf etmek bile yeterince zordu.

Bütün iştahı kaçmıştı. Zach kalkıp tabağını mutfağa götürdü, kalmtıları sıyırıp bulaşık makinesine yerleştirdi.

Eddie de annesiyle konuştu ve birkaç dakika sonra ona seslendi. "Annem seninle konuşmak istiyor."

"Evet, tamam." Bu haberi geçiştirmeyeceğini biliyordu ve haklıydı.

Telefonu alır almaz Rosie beklediği soruyu sordu. "Yeni bir asistan alıyormuşsun?"

"Sanırım Allison sana söyledi," diye mırıldandı. "Akşam yemeğinde aile konularımızı gündeme getirme geleneğimizi sürdürmeye çalışıyorum, hepimiz günümüzü nasıl geçirdiğimizi anlatıyoruz."

"Janice Lamond'a ne oldu?"

Rosie kesinlikle ısrarcıydı. "Hiçbir şey olmadı."

"O halde neden yeni bir asistan alıyorsun?"

"Neden mi?" diye tekrarladı, sanki cevap çok açıkmış gibi. "İhtiyacım olduğu için."

"Janice terfi etti, değil mi?"

"Evet." Zach bunu bütün dürüstlüğüyle söyleyebilirdi, Janice *terfi etmişti*, sadece, bunun kendi şirketiyle bir ilgisi yoktu. Rosie'nin tahmin ettiği her şeyin Janice'te mevcut olduğunu, muhasebeyle ilgisiz işler peşinde koştuğunu ona itiraf etmesi gerektiğini biliyordu.

"O halde tebrik etmek gerek, yani Janice'i." Rosie'nin sesi kederli geliyordu.

"Evet... sanırım öyle," dedi.

Zach telefonu kapadığında üstüne bir huzursuzluk çöktü. Bu yalanın bedelini ödeyecekmiş gibi bir hisse kapılıyordu, hem de çok yakında...

On Beş

Jon'la ilgili bir sorun vardı. Önceki akşam Katie'yi almaya geldiğinden beri Maryellen, onun garip davranışlarını düşünüyordu. Pazartesi sabahı arabasını galerinin önüne park ettiğinde düşünceleri hâlâ karışıktı. Körfezin etrafını dönen Liman Caddesi boydan boya ışıklarla donatılmıştı ve sokak lambalarına geleneksel baston şeker süslemeleri asılmıştı.

Jon, Katie'ye harika davranıyordu ama son zamanlarda onu alırken bir ya da iki dakika zor oyalanıyordu. Hatta, Katie'yi Maryellen'a bırakmaktansa Kelly'ye bırakmayı tercih ettiğini söylemişti.

Yakın zaman kadar Jon, onunla vakit geçirmek için çeşitli bahaneler yaratırdı ama artık her şey değişmişti. Düşünebildiği tek şey, Jon'ın hayatında başka birinin olmasıydı. Bu ihtimal tuhaf bir acıyı, alışılmadık bir üzüntüyü beraberinde getirdi. Maryellen, bu duygunun kıskançlık olmasından ve ona hissettirdiklerinden korktu.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, öğrenmek zorunda oldu-

ğuna karar verdi. Müşterilerden fırsat bulur bulmaz, telefona hemen cevap veren Kelly'yi aradı.

"Selam," dedi sesine zoraki bir neşe katmaya çalışarak. "Katie'nin senin yanında olduğundan emin olmak istedim."

"Burada. Jon onu bir saat önce bıraktı."

"Güzel."

Meraktan öldüğü halde normal ses tonuyla konuşmaya gayret ediyordu. "Nasıl görünüyordu?"

"Jon mı? Her zamankinden farklı değildi. Katie'yi getirdi, birkaç dakika kaldı, Tyler'la birer beşlik çaktılar ve sonra gitti. Bir sebebi mi var?"

Aklına on tane cevap birden geldi. "Şey... bugünlerde biraz farklı görünüyor."

"Farklı mı? Nasıl yani?"

Maryellen ahizeyi kulağına biraz daha yaklaştırdı. Artık kendisine ilgi göstermediğini itiraf etmek istemiyordu, çünkü bunun bir önemi olmaması gerekiyordu.

"Jon'ın Katie'yi bana bırakacağına sana getirmesi tuhaf değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Katie doğrudan. "Gayet mantıklı. Katie'yi sana getirecek olsa, evden yedi çeyrekte çıkmak zorunda. Oysa bana getirdiğinde istediği kadar uyuyabilir ve ne zaman isterse getirebilir."

"Ya." Kız kardeşi tamamen mantıklı bir şey söyleyerek Maryellen'ın kendisini daha da gülünç hissetmesine sebep oluyordu.

"Başka ne sebebi olabilir ki?" diye sordu.

Maryellen paranoyak gibi görünmek istemiyordu, ama onun söylediği ya da yaptığı bir şeyden çok kendi hissettiklerinden endişeleniyordu. "Şey... dün öğleden sonra Katie'yi almaya geldiğinde gerekenden bir saniye bile fazla kalmadı."

Kelly içini çekti. "Belki yapacak işleri vardır. Bildiğin gibi onun da bir hayatı var."

"Bunun farkındayım." Kız kardeşi anlayamamıştı. Jon her zaman ziyaretine gelir, bazen bir saatten bile uzun kalırdı. Oysa artık gelmiyordu.

İşin hüzünlü tarafı Maryellen, onun arkadaşlığına alışmıştı. Sohbetlerinden hoşlanıyordu. Pazar günü hemen gidiverince, alışkanlıklarındaki bu ani değişiklik yüzünden ne yapacağını bilememiş ve bütün evi paspaslamıştı.

"Bu durumdan gerçekten rahatsızsan ona sormalısın," dedi Kelly.

"Bunu yapamam!" Kız kardeşi doğru söylüyordu ama Maryellen, Jon'ın hayatına burnunu sokamazdı. Her şeyden öte, onu hor görüp reddeden kendisiydi.

"Dolaylı yoldan sorabilirsin," diye önerdi Kelly.

Maryellen boşandığından beri hiç kimseyle çıkmamıştı, erkeklerle başa çıkmak söz konusu olduğunda sosyal becerisi sıfırdı. Keşke umrunda olmasaydı.

"Tanrı aşkına, git ve sor," dedi Kelly sonunda.

Kelly'nin sabrı taşmaya başlamış gibiydi, o yüzden Maryellen telefonu kapatmaya karar verdi. "Tamam, öyle yapacağım," dedi kapatmadan önce.

Ahizeyi yerine koyup kız kardeşinin söylediklerini dü-

şündü, bilmek istediklerini dolaylı olarak öğrenmenin bir yolunu bulmalıydı. İyi bir fikirdi.

Öyle ya, her zaman Justine'le *konuşabilirdi*. Seth'le birlikte Jon'ın baş aşçı olarak çalıştığı restoranın sahibiydiler. İkisi de bebeklerini aynı yaz doğurmuşlar, tesadüfen arkadaş olmuşlardı. Restoran –ve Jon– hakkında soru sormak gayet doğal görünecekti. Yine de, bilgi toplamak için bunun sinsi bir yol olduğunu düşünmeden edemedi.

Belki Kelly haklıydı. Doğrudan Jon'a sormalıydı.

Maryellen paranoyak ya da fazla meraklı görünmeden konuyu nasıl gündeme getireceğine kafa yordu. İki gün sonra aklına bir fikir geldi. Jon'm Noel'de kendisine ve ailesine katılmasını isteyebilirdi. Bu Katie'nin ilk Noeli olacaktı ve bu özel günde kızlarını değiştokuş etmek çok ayıptı. Günü hep beraber geçirebilirlerdi. Bu mantıklı bir öneriydi ve alacağı cevap,.ona bilmek istediği her şeyi söyleyebilirdi.

Maryellen zamana bıraktı. Bir hafta bekledikten sonra Jon, Katie'yi alacağını söylemek için aradığında sahildeki parkta buluşmayı teklif etti. Hava açık ve güzeldi, kameriyede İsa'nın doğumunu gösteren bir sahne vardı. Metodist kilisesi bunu düzenli olarak yapıyordu, kilise üyeleri yanlarında canlı çiftlik hayvanlarıyla birlikte sırayla Meryem ve Yusuf rolünü üstleniyorlardı.

Maryellen oraya ulaştığında Jon boynunda fotoğraf makinesiyle onu bekliyordu. Diğer izleyicilerden uzakta durmuş, korkuluklara doğru yaslanmıştı. Onların geldiğini görünce doğruldu.

Maryellen, Jon'a el salladı ve puseti ona doğru daha hızlı itmeye başladı. Bebek çantası pusetin arkasına asılıydı ve Katie derin uykudaydı.

"Seni kısa saçla görmeye alışıyorum," dedi ve sanki gözleri Maryellen'ın üstünde bir an fazla kaldı. "Hoş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Umduğundan daha iyi gidiyordu. Gözlerindeki sıcaklığı hissetmiş ve bu ona güven vermişti. "Sen de iyi görünüyorsun," dedi çabucak kendini toplayarak.

Jon omuz silkti. Pusetin sapına doğru uzandı, anlaşılan gitmeye hazırdı. Maryellen'ın yüreği daraldı, henüz çok erkendi.

"Birkaç dakikan var mı?" diye sordu ve marinaya doğru giden sahil yolunda yavaşça yürümeye başladı. Yelkenlilerin çoğu direklerini parlak Noel ışıklarıyla süslemişlerdi. Yazın sahildeki bu bölgede pazaryeri kurulur, her yer stantlarla ve tezgâhlarla dolu olurdu. Kameriyenin çevresindeki taş döşeli bu alan, diğer zamanlarda otopark olarak kullanılırdı.

"Elbette," dedi Jon ve puseti iterken adımlarını Maryellen'a uydurdu.

Maryellen duraklayınca Jon ona baktı.

"Noel'le ilgili," dedi. "Katie'yi paylaşmamız konusunda."

"Ben Noel arifesinde alırım, Noel günündeyse sende kalır," diye öneride bulundu Jon.

"Program konusunda esneksin," dedi minnetle. Neredeyse her zaman, Jon onun talep ettiği değişikliklere razı olu-

yordu. "Oysa benim düşüncem Noel'i Katie, ben ve ailemle geçirmek isteyebileceğindi."

"Noel arifesinde onu alamayacak mıyım?"

"Hayır, hayır, istersen alabilirsin, ben Noel arifesinden sonrayı kastediyorum."

"Bana Noel'de size katılmamı istediğini mi söylüyorsun?" Sesi şaşkındı.

"Eğer gelebilirsen çok sevinirim." Utanarak ona gülümsedi. Duyduğu bu isteğin derinliği onu şaşırtmıştı, Jon'ın onunla ve Katie'yle olmasını deli gibi istiyordu.

Bir an Jon davetten memnun kalmış gibiydi. Sonra, Maryellen'ın çözemediği bir sebeple tebessümü soldu ve hem fiziksel hem de duygusal olarak ondan uzaklaştı. "Davetin için teşekkürler, ama gelemem."

"Gelemez misin?" İncindiğini göstermemeye çalışsa da, Maryellen hayal kırıklığını saklama gereği duymadı.

"Başka programım var."

"Ya." Pekâlâ, istediği gibi olmasa da, gereken cevabı almıştı. Jon başka biriyle *tanışmıştı*. Artık bundan emindi. "Sanırım daha önce davet etmeliydim," dedi kendini toparlayarak. "Belki bir sonraki Noel bir araya gelebiliriz."

"Belki," dedi, bir vaatte bulunmadan.

Jon çok geçmeden mazeret belirterek Katie'yle birlikte uzaklaştı. Maryellen amaçsızca sahil boyunca yürürken kendini reddedilmiş, cesareti kırılmış ve üzgün hissediyordu.

Boş eve dönmek istemeyen Maryellen, arabasını annesinin Gül Ağacı Sokağı'ndaki evine doğru sürdü. Burası Maryel-

len'ın büyüdüğü evdi. Kocaman çatı penceresi ve eski moda verandasıyla Maryellen bu eski evi seviyordu. Yetişme çağındayken, basamaklarında sayısız akşamlar geçirmişti.

Annesinin arabası park yerindeydi ve kapı açıktı. Dışardaki Buttercup, onun arabasını görünce havlamaya başladı. Golden Retriever cinsi köpek, kimin geldiğini anlar anlamaz onu selamlamak için kuyruğunu sallamaya başladı. Maryellen köpeğin başını okşadı, annesinin can yoldaşına birkaç sözcük fısıldayıp mutfak kapısını tıklattı ve içeri girdi.

Grace, bilgisayar başında oturmuş dikkatle ekrana bakıyordu.

"Selam, anne," dedi keyifsiz bir sesle.

Grace arkasına döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sen nereden çıktın?"

"Kapıyı çalıp içeri girdim."

"Bir saniye."

Annesi bilgisayara dönüp telaşla bir şeyler yazdı, sonra kapatıp ayağa kalktı ve Maryellen'ın masa başında oturduğu mutfağa geldi.

"Hangi rüzgâr attı seni buraya?" diye sordu Grace.

Maryellen kaşlarını çatarak onun biraz garip davrandığını düşündü. Sanki yasadışı bir şey yaparken baskına uğramış gibiydi. Yaptığı her neyse, Grace'in bütün vücudu *suçlu* olduğunu söylüyordu. Kendi dertlerine bu kadar dalmış olmasaydı, Maryellen bunun üstüne gidebilirdi.

"Anne, galiba Jon'ın bir kız arkadaşı var," diye ağzından baklayı çıkardı ve daha söyler söylemez kulağa ne kadar ço-

cuksu geldiğini fark etti.

Annesi çaydanlığa uzanıp musluktan su doldurdu. "Bunu nereden biliyorsun."

"*Biliyorum* işte. Benden kaçıyor." Bu durumun ne kadar zamandır böyle sürdüğünü düşündü, ama hatırlayamadı. "Noel'i Katie, ben ve ailemle beraber geçirmesi için davet ettim, ama başka programı olduğunu söyleyerek reddetti."

Grace, onun yanma oturup yüzüne baktı. "Sana bir şey soracağım."

"Tamam." Aslında Maryellen'ın o anda ihtiyacı olan şey sorular değil, rahatlamak ve akıl almaktı.

"Neden umrunda?"

"Neden umrumda?" diye tekrarladı Maryellen bocalayarak. "Neden umrumda?" dedi bir kez daha. "Şey... öyle işte."

"Jon'ı hayatına sokmak istemeyen sensin."

"Benim," dedi düşünmeden, ama bunun yalan olduğunu biliyordu. "İstememiştim," diye düzeltti, "ama duygularım değişti."

"Bu sorun olabilir," dedi annesi. Su kaynamaya başlayınca ayağa kalktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Maryellen.

"Belki Jon'ın da duyguları değişmiştir."

On Altı

Noel'e sadece birkaç gün kala Corrie McAfee alışverişi bitirme telaşı içindeydi. Roy, Seattle Emniyeti'nden erken emekli olunca seyahat edeceklerini sanmıştı. Avrupa turu yıllardır konuştukları bir şeydi.

Emeklilik özgürlük anlamına geliyordu. Çalar saat yoktu, "canın ne isterse onu yap" tarzında bir yaşamdı. Başlangıçta gerçekten öyle olmuştu, ancak on sekiz ay sonra Roy delirmeye başlamış, Cedar Cove'a taşınır taşınmaz özel dedektiflik tabelasını asmıştı.

Yirmi dört yaşındaki kızları Linette bunu tahmin etmişti. İki çocuklarının büyüğü olan Linette, babasına çok benziyordu. Babası gibi insanların içyüzünü çok rahat kavrayabiliyordu, ikisinin de karakter okuma ve rol yapanı anlama yeteneği vardı. Linette ayrıca insanlara yardım etme konusunda benzersizdi, özellikle çocuklara. Haziran ayında tıp diplomasını alacaktı. Çarşamba günü bayram için eve dönüyordu, Corrie ve Roy'la birlikte Noel arifesinde kilise ayinine katılacaktı.

Mack de Cedar Cove'a gelecekti, ama oğulları Noel sabahından önce yanlarında olamayacaktı. Mack, Seattle bölgesinde postacıydı. Okulu hiçbir zaman sevmemiş ya da ablası kadar başarılı olamamıştı. Corrie zaman içinde onun eğitime geri döneceğine inanıyordu ama dönmese de sorun yoktu. Cömert, dürüst ve çalışkandı. Tek oğlu için Roy'un büyük hayalleri vardı ve bu yüzden Mack'le aralarında sürtüşme olmuştu. Önemsemeye değmeyecek ve ikisinin de göz ardı ettiği küçük bir tartışma olsa da, baba-oğul çok yakın değildi ve bu Corrie'yi üzüyordu.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu Roy, Corrie'nin mantosunu giydiğini görünce.

"Peggy'yle öğle yemeğinde buluşacağız," dedi Corrie. "Sonra da alışveriş merkezine gideceğiz."

Eşi rahatlamış bir halde onun masasına yaslandı. "Peggy'yi seviyorsun, değil mi?"

Corrie başıyla onayladı. Cedar Cove'a geleli neredeyse dört yıl olmuştu ve hâlâ pek fazla arkadaş edinememişti. Başlangıçta evi düzenlemekle meşguldü, sonra Roy'un ofisi açmasına yardımcı olmuştu. Komşularıyla ahbaplık etseler de, Roy ve Corrie genelde içine kapanıktılar. Seattle'da yaşarken de böyleydi, yaklaşımları aynıydı. Komşularıyla birbirlerine el sallar ve tatilde onların postasını alırlardı, hepsi bu kadar.

Bununla beraber, Peggy Beldon çeşitli sebeplerden Corrie'nin ilgisini çekiyordu. Evlerinin arkasında Corrie'nin bahçe olabilecek küçük bir alanı vardı. Seattle'daki evin bahçesi birkaç çiçek dışında hiçbir şey yetiştirilemeyecek kadar

küçük ve gölgeliydi. Peggy'nin bahçesini gördükten sonra kendi bahçesini oluşturmaya karar vermişti, ama Peggy'yi sevme nedeni bahçe işlerindeki uzmanlığıyla sınırlı değildi.

Bob'ın ofise gelip Peggy'nin Corrie'yle gevezelik ettiği gün, kadın bütün cana yakınlığıyla ona çeşitli tohumlar vermeyi önermişti. Arkadaşlıkları böyle başlamıştı. Şimdiye kadar iki kez sohbet için öğle yemeğinde buluşmuş, yemek tarifleri paylaşmış ve birbirlerini daha iyi tanımaya çalışmışlardı. Her seferinde Corrie, bir arkadaş edindiği duygusuyla geri dönmüştü.

"Bir süreliğine çıksam sorun olmaz, değil mi?" diye sordu. Sorusu sadece nezaket gereğiydi, çünkü Roy zaten arkadaşlıklarını destekliyordu.

Eşi başını iki yana salladı. "O alışveriş merkezinin altını üstüne getir. Bu konuda açık ara benden iyisin."

"Bugün öğleden sonra randevun yok mu?"

Roy dalgın bakışlarla onu süzdü. Corrie, aklının tamamen başka yere kaydığını anlayacak kadar kocasını tanıyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Roy boşluğa bakmaya devam etti.

"Roy?"

Roy kaşlarını çattı, belli ki ilk söylediğini duymamıştı. Roy böyleydi, düşünceleri bir davaya takıldığında ona ulaşmak mümkün olmazdı.

"Yine esrarengiz adam mı?" diye sordu. Roy'un zihninin bir bölümünün hâlâ bu işin peşini bırakmak istemediğini biliyordu. Cevaplara ve bir çözüme ihtiyacı vardı. Seattle

Emniyeti'nde hızla yükselip mesleğinin büyük bir bölümünde sürdürdüğü dedektiflik unvanını kısa sürede almasının sebebi buydu.

"Fikrimi almak ister misin?" diye sordu Corrie.

Roy sırıttı. "Nasılsa söyleyeceksin diye bir hisse kapılıyorum. Öyleyse neden olmasın?"

"Bence bu John Doe kayboldu ve kalacak bir yer arıyordu. İkimiz de kasabada kalacak sadece iki otel olduğunu biliyoruz."

"İkisi de anayolun dışında," diye hatırlattı Roy.

"Anlayacağın ilk çıkıştan otoyolu terk etti ve kaçınılmaz olarak kayboldu," diye mantık yürüttü Corrie. "Cedar Cove'a ilk gelişimizi hatırlıyor musun?" *Roy* hatırlamıyorsa bile, kendisi kesinlikle hatırlıyordu. Puget Sound bölgesinde, emekli maaşıyla geçinebilecekleri bir yer bulmak amacıyla güneşli bir pazar günü Narrows Köprüsü'nden geçmişlerdi.

Haritaya Corrie bakıyordu ve kafası karışmıştı. Bu yüzden Roy, otobandan erken ayrılmış ve kendilerini kırsal bir alanda bulmuşlardı. Küçük çiftliklerin, haraların ve gelişmemiş sahillerin yanından geçmişlerdi. Suyun karşı yakasına göre emlak fiyatlarının yarı yarıya düşük olması onları heyecanlandırmıştı.

"Hatırlıyorum," dedi Roy. "Ancak durum buysa, esrarengiz adam karanlıkta, bilmediği yollarda hayli uzun süre gittikten sonra Beldon'ların oteline ulaşmış olmalı." Çenesini sıvazladı. "Mümkün olabileceğini düşünüyorum. Bazı yollar yeniden adlandırıldıktan sonra, özellikle bir yabancı rahat-

lıkla kaybolabilir." Deniz Feneri Yolu'nun Liman Caddesi'nin diğer tarafında kalan bölümü artık Kızılcık Burnu'ydu.

"Doğru." Roy haklıydı. Thyme and Tide yol üstünde değildi ve söz konusu otoban çıkışından kilometrelerce uzaktaydı.

"O yüzden kasabaya gelme sebeplerinin çoğu birbiriyle örtüşmüyor," diye mırıldandı Roy. "Estetik ameliyat geçirmiş olması, başından beri beni düşündürüyor."

"Adli tabip, kaza geçirmiş biri olabileceğini söylemişti."

"Öyle," dedi Roy. "Bob onda tanıdık bir şeyler olduğunu hissediyor. Bunu da sürekli düşünüyorum."

"Bırak artık," diye üsteledi Corrie. "Neredeyse Noel'deyiz." Roy bu vakaya biraz ara verirse, daha sağlıklı düşünüp araştırabilmek için kafasını toplayabilirdi. Genellikle öyle olurdu; bir dava aylarca bekler, sonra bir gece aniden, Roy'un aylar önce bulduğu ve daha önce önemsemediği bir ayrıntı, bir ipucu ya da bir konuşma parçası birdenbire yerine oturuverirdi. Çok geçmeden ihtiyaç duyduğu cevaplara ulaşacaktı.

"Henüz bunu yapamam," diye mırıldandı Roy. "Biraz daha araştırma yapmam gerek."

Corrie neredeyse yüksek sesle iç geçirecekti. Sorun şu ki, Roy ne zaman bir iyilik istese karşılığında bir sürü borçlanırdı. "Ne tür bir araştırma?"

"Endişelenecek bir şey yok. Çoğu internette halledilecek türden."

"Neredeyse Noel," diye tekrar hatırlattı Corrie. Bir ke-

reliğine de olsa, işi unutup bayramın tadını çıkarmak istiyordu.

"Evet," dedi Roy yumuşak bir sesle.

"Yakında çocuklarımız evde olacak ve aile olarak birlikte vakit geçirmemiz çok önemli."

"Haklısın," dedi, "ama bu Noel'de bir yerlerde kayıp bir baba ya da eş olabileceğini aklından çıkarma."

Corrie, Beldon'ların otelinde ölü bulunan yabancıyla hiçbir duygusal yakınlık kurmamıştı. Sahte kimlik taşımayı tercih eden bir yabancıydı. Onunla ya da neden kasabada olduğuyla ilgili hiçbir şey bilinmiyordu. O yüzden Corrie onun hakkında evi, eşi ve hatta çocukları olan gerçek biri gibi düşünmemişti.

"Kayıp birilerini arıyorsun değil mi?"

Roy omuz silkti ama bu zaten yeterli bir cevaptı. "Git ve Peggy'yle iyi vakit geçir," dedi.

"Gelirken sana öğle yemeği için bir şeyler getirmemi ister misin?"

Roy başını iki yana salladı. "Fıstık ezmesi ve marmelatla idare ederim." Bu, Roy'un en sevdiği öğle yemeğiydi.

Corrie çıktı ve yeni arkadaşıyla güzel bir gün geçirdi. Dışarı çıkmak, yıllık Noel alışverişinin bir parçası olmak güzeldi. Alışveriş merkezinde yemek yediler, pizza dilimleri ve kola eşliğinde bayram şarkıları dinlediler. Çok geçmeden iki kadın alışveriş yapan kalabalığın arasına karıştı.

Corrie, Linette'e bir çift eldiven ve Mack'e Cedar Cove tişörtü aldı. Peggy ise Bob için yeni bir golf sopası ile oyun kitabı seçti. Bob halk tiyatrosu yapmayı seviyordu. Roy ve

Corrie, onu en son sonbahar sezonunda *Arsenik Kurbanları* oyununda izlemişlerdi. Aslında oldukça yetenekliydi. Corrie, eşi için Sherlock Holmes öykülerinden oluşan bir cilt aldı.

Corrie, Peggy'nin yorumlarından çıkardığına göre, Bob John Doe'yla ilgili talihsiz durumu geride bırakmaya başlamıştı. Polisin onu sorguladığını biliyordu, ama merak ettikleri şey her neyse, örtbas edilmişti.

İki kadın alışveriş merkezinden çıkıp otoparkta vedalaştıklarında saat yaklaşık üçtü. İşportacılar, yeni kesilmiş Noel ağaçları satıyorlardı, Corrie derin bir soluk alarak mis gibi çam ve köknar kokusunu içine çekti. Hiçbir şey bundan daha çok Noel kokamazdı.

Ofise döndüğünde, Roy'u masasında bir tabak ve boş bir süt bardağıyla bilgisayara gömülmüş bir halde buldu. Ekrana öylesine dalmıştı ki, onun geldiğini fark etmedi.

"Telefon geldi mi?" diye sordu.

Roy başını kaldırdı. "Ah selam. Ne? Telefon mu?"

"Telefon zırr zırr zırr dedi mi?" diye dalga geçti Corrie.

Roy başını iki yana salladı.

"Yemek nasıl geçti bilmek ister misin?" diye sordu. Bekledi, cevap gelmeyince devam etti. "İlgilenirsen diye söylüyorum. Peggy ve ben harika vakit geçirdik. Belki yılbaşında onları davet ederiz diye düşünüyorum."

Yine ses yoktu.

Corrie içini çekti. "Peggy o kadar iyi bir aşçı ki, eminim kimse onu yemeğe davet etmeyi düşünmüyordur. Sen de Bob'ı seversin değil mi?"

Kocası ona boş gözlerle bakmayı sürdürüyordu. Corrie sinirlenmeye başlamıştı.

"Beldon'ları seviyorum," dedi sert bir sesle. "Sanırım dördümüz arkadaş olabiliriz."

Roy, koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini ona dikti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Corrie'nin neşeli havası uçup gitti. "Neden olmasın?" diye sordu.

Roy ayağa kalkıp yavaşça masasının çevresinden dolaştı. Omuzları sarkmıştı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek saçlarını dağıttı.

Corrie gerildi. Roy internette bir şey bulmuştu ve ona söylemek istemiyordu.

"Bob'ın bir şekilde John Doe'yla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu dobra dobra.

Göz göze geldiler ve Roy başıyla hafifçe onayladı.

Corrie zorlukla yutkundu. Bir arkadaş bulmuştu ve şimdi...

"Sence Bob'ın, onun ölümüyle bir ilgisi mi var?" diye sordu bu kez. Buna inanamıyor, Peggy için ne anlama geleceğini düşünmek bile istemiyordu.

Roy tekrar masasına geri dönüp oturdu. "Bilmiyorum, ama bunu göz ardı da etmiyorum."

***

Olivia'nın Noel planları hazırdı. Justine, Seth, Leif ve

annesi o gün öğleden sonra yemek için Olivia'nın evinde toplanacaklardı. Olivia, Jack'i de davet etmişti, ama ne yazık ki Jack, Reno'da Eric, Shelly ve ikizlerle birlikte olacaktı.

"Seneye beraberiz," diye söz verdi Jack. Noel sabahı havaalanına gitmeden önce erkenden evine uğramıştı. Olivia ona hediyesini vermiş –H.L. Mencken'in* birinci baskısı– Jack de kendi hediyelerini ağacın altına bırakmıştı.

"Seneye söz mü?" diye sordu Olivia, veda öpücüğü verirken.

"Söz." Jack onu kollarına alıp bir kez daha öptü.

Olivia o öpücükteki sıcaklığı tepeden tırnağa hissetti. Öpüşmeleri bittiğinde başı dönüyordu. Artık birbirlerine yakın ve rahat olsalar da, bu hassas dengeyi bozma korkusunun getirdiği bir tedirginlik hâlâ vardı.

Kendi adına Olivia dikkatliydi. Eski kocası bir mazeret bulup sık sık aramaya devam ettiği halde ikisi de ondan söz etmiyordu.

Stan zeki adamdı. Onu geri istiyordu ve sabretmeyi bilirdi. Bir an için olayları akışına bırakıp açıkça hiçbir şey yapmıyordu ama Olivia eski kocasını tanıyordu. Doğru zamanın geldiğini düşündüğü anda, Stan bir şekilde ortaya çıkacaktı.

"Yılbaşında burada olacak mısın?" diye sordu Jack'e. Neredeyse on yıldır gelenek haline geldiği halde, geceyi annesiyle Scrabble oynayarak geçirmek hiç cazip değildi. Eğer Jack onlara katılırsa sıradan bir akşam, eğlenceli bir şeye dö-

---

* *Henry Louis Mencken (1880-1956). Amerikan yaşam tarzına yönelttiği ağır eleştirileri ve mizahi dille yazdığı yazılarla tanınan ABD'li gazeteci, yazar ve eleştirmen. (e.n.)*

nüşebilirdi. Üstelik Charlotte da Jack'i en az Olivia kadar seviyordu.

"Üzgünüm," dedi, "Ama başka bir planım var."

Olivia'nın tebessümü soldu, yüreği duracak kadar yavaşladı. "Başka bir kadınla değildir umarım?"

Jack kıkırdadı, onun bu kıskançlık oyunu hoşuna gitmiş gibiydi. "Düşündüğün gibi değil. Daha önce Adsız Alkolikler toplantısı için gönüllü oldum. Bilseydim, önce sana sorardım."

Ondan böyle bir şey istemeye hakkı yoktu. "Sorun değil. Ben... ben seni özleyeceğim."

Jack onu son bir kez öptü. "Ben de seni özleyeceğim."

Olivia, onu arabasına kadar yolcu edip el salladı. Onu bir sonraki yılın ilk gününe kadar göremeyecekti. Üstüne bir hüzün çöktü ve biraz da pişmanlık. İlişkilerindeki zorluklar, Stan'in birden ona ihtiyaç duyması ve Olivia'nın geçmişe özlemle kendini buna kaptırmasıyla başlamıştı. Sanki geçmiş geri gelebilirmiş gibi...

Olivia silkinip üstündeki kasvetli havayı dağıttı. Noel harika geçti. Annesinin yardımıyla hindi nar gibi kızarmıştı, körpe ve suluydu. Noel'i anlayacak yaşta olmasa da, Olivia bütün gece torunu Leif'i şımarttı. Stan, kendi hediyelerini hafta başında bırakmıştı.

Kahvaltıdan sonra hediyeler açıldı, bir saat boyunca kahkahalar ve mutluluk nidaları paylaşıldı. Jack'in ve Stan'in aldığı hediyeler arasındaki zıtlık Olivia için oldukça anlamlıydı. Jack ona Jon Bowman koleksiyonundan, Cedar Cove deniz fenerinin siyah beyaz çerçeveli bir fotoğrafı ile yıllardır

kullandığı kalemi değiştirmesi için yeni bir kalem vermişti. Stan ise "her kadın"a alınabilecek tarzda pırlanta bir kolye. Hiçbir kişiselliği yoktu, yine de Justine hiç vakit kaybetmeden onu takmaya zorlamıştı.

Saat üçte San Diego'daki James ve Selina ile on sekiz aylık olan Isabella'yı aradılar. Ne yazık ki Olivia, torununun söylediklerinden fazla bir şey anlayamadı, ama artık Isabella'nın iki tane büyükannesi olduğunu kavraması açısından önemliydi. Selina kızının hediyelerini çok sevdiğini söyledi: pusetinin içinde konuşan bir bebek.

"Keşke babamı da çağırsaydın," dedi Justine, mutfakta tabaklardaki kalıntıları sıyırırken.

"Bunu düşündüm," diye itiraf etti Olivia. Ancak Stan'e cesaret vermekten korkuyordu ve olmasını istediği son şey buydu.

"Günü tek başına geçirdiğini düşünmekten nefret ediyorum."

Olivia suçlulukla yutkundu ama sonra Stan'in Noel'i yalnız geçirmesinin sebebinin on altı yıl önce yaptığı tercihten kaynaklandığını kendine hatırlattı. Ailesini, kendisini ve iki çocuğunu terk edip giden *oydu*. Ona duyduğu sempatiye ve aşk kırıntılarına rağmen, Stan ikinci boşanmanın eşiğinde olsa da, eski kocasını rahatlatmanın derdine düşmeyecekti. Stan söz konusu olduğunda, bu davranışı tamamen yanlış anlamalara yol açabilirdi, ayrıca artık öncelikleri farklıydı.

"Seth ve ben, yılbaşını restoranda geçirmeyi düşünüyoruz," dedi Justine Olivia'ya bakmadan.

Eğer kızı Leif'e bakacak birine ihtiyacı olduğunu ima etmeye çalışıyorsa, Olivia buna dünden razıydı. Jack'in zaten başka programı vardı ve bu durum sadece annesini üzerdi.

"Büyükannenle bir konuşayım, eğer sakıncası yoksa ben Leif'e bakarım."

"Gerçekten mi anne?" Justine'nin rahatladığı belliydi. "Onu bakıcıya emanet etmek için çok erken olduğunu düşünüyorum."

Olivia onu suçlayamazdı.

Annesi şöminenin önünde ayaklarını uzatmış, kim için olduğunu söylemediği bir kazak örüyordu. Seth için olabilirdi ama biraz uzak ihtimaldi. Öyle olsa, annesi Noel'den önce bitirmiş olurdu.

Charlotte'un yanına oturan Olivia onun içinde durduğu ortama göz gezdirdi. Şöminenin içinde korlar göz kırpıyordu ve üstündeki raftan sarkan çoraplar artık indirilmiş ve içleri boşaltılarak sehpanın üstüne saçılmıştı. Uyuyan oğlu, Seth'in kucağındaydı, Seth de uyukluyordu. CD çalardan yumuşak bir Noel şarkısı yükseliyor, Noel ağacındaki ışıklar yanıp sönüyordu. Hatırlayabildiği en mükemmel Noellerden biriydi.

"Anne," dedi Olivia, "Bu yılbaşı sana eşlik edemezsem çok sorun olur mu?"

"Ah, başka programın mı var?"

Olivia muzip bir şekilde ona baktı, annesi geceyi yalnız geçirme fikrine neredeyse *memnun* olmuş gibiydi. "Justine yeni yıla Seth'le birlikte restoranda girebilmek için Leif'e bakmamı rica etti."

"Şüphesiz Leif'le kalmalısın Olivia. Benim için endişelenme."

"Gelip seni almamı ister misin?" diye sordu Olivia.

"Saçma," diye karşılık verdi Charlotte. "Benim de kendimce randevum olabilir, biliyorsun."

Olivia gülümsedi. Charlotte'un erkek arkadaşları vardı, ama hiçbiri sevgilisi değildi. Arkadaşları ikinci bir ilişki için onu zorluyordu, ama Charlotte her zaman reddediyor, hayatın bu şekilde daha kolay olduğunu söylüyordu.

Boşanmasının ardından, iyi niyetli bazı arkadaşları da Olivia'nın çeşitli erkeklerle arasını yapmaya çalışmışlardı. Koşullar farklı olsa ilgilenebilirdi, ama o sıralar bir ilişkiye katlanabilecek durumda değildi ve bunu biliyordu.

Üstelik, Justine ve James'in ona ihtiyaçları vardı. Onun ve çocukların dünyası parçalanmış, ortak kederlerinin altında ezilmişlerdi. Çok uzun bir süre, üçü de duygusal anlamda vurgun yemiş gibiydiler. Toparlanmak için zamana ihtiyaçları vardı ve bu ne çabuk ne de kolay olacak bir şeydi.

Her biri, kendince bunu atlatmayı başardı. James donanmaya katılıp Selina'yla evlendi. Donanmada tekrar kendine güvenini kazanırken, Selina ona şiddetle ihtiyaç duyduğu koşulsuz aşkı verdi.

Justine yıllarca bocalayıp kendini ne koca ne de çocuğa ihtiyacı olduğuna dair ikna etti. Neyse ki Seth Gunderson, ona aksini ispatlamayı başardı.

Kendi adına, Olivia tatmini ve eğlenceyi kürsünün arkasında bulmuştu. Jack'le tanışmak beklenmedik bir ikra-

miye gibiydi. Kahkahayı ve içten geldiği gibi davranmayı tekrar hayatına sokmuştu. Onunla birlikte, günlük hayatının bir parçası olan sertliği üstünden atabiliyordu.

Aniden boğazına bir yumru oturdu. Jack'e çok şey borçluydu ve neredeyse hepsini gözden çıkaracaktı. Ona bu kadar keyif veren bir ilişkiyi az kalsın mahvedecekti.

Birden, bütün gün ondan haber almadığını fark etti.

O akşam ilerleyen saatlerde diğerleri gittikten sonra Jack onu aramıştı ama çok kısa konuşmuşlardı. Önümüzdeki hafta sonu dönüyordu, o yüzden Jack'in en sevdiği restoran Taco Shack'te akşam yemeği için sözleşmişlerdi. Olivia duvardan mönü okumaya alışmaya başladığını itiraf etmek zorundaydı.

Jack'le konuştuktan sonra Olivia çay demledi ve yatmadan önce huzur dolu bir saat geçirmek üzere Noel ağacının karşısına oturdu. Gerçekten harika bir Noel olmuştu. Ekleyebileceği tek şey Jack olabilirdi ama bir sonraki yıl birlikte olacaklarına söz vermişti.

Uzaklardan telefonun sesi duyuldu ve bir an, *çalmaya devam etsin*, diye düşündü. Geri dönüp baktığında, *keşke açmasaydım*, diye düşünecekti.

"İyi Noeller," dedi Olivia, arayanın kim olduğuna bile bakmadan.

Stan'di. "Sana da aşkım." Sesi neşeli geliyordu.

Olivia onu düzeltmemek, artık aşkı olmadığını ve bir daha asla olmayacağını söylememek için kendini zor tuttu. "Merhaba Stan, sanırım Justine ve Seth'le görüşmek istiyorsun ama ne yazık ki çıktılar."

"Hayır," dedi. "Seninle konuşmak için aradım."

Olivia yorum yapmadı.

"Seni yılbaşı daveti için aradım." Olivia itiraz etmeye fırsat bulamadan ekledi, "Space Needle'da şampanya ve balo müziği eşliğinde baş başa yemek yediğimizi düşünsene, tıpkı eski günlerdeki gibi."

Anlaşılan onu ikinci karısıyla karıştırmıştı. Stan'le evli olduğu dönemde bu tür lüks harcamalar yapacak durumda değillerdi. "Üzgünüm, başka programım var."

Bir anlık suskunluk oldu. Sonra Stan devam etti, "Şu gazeteciyle değil herhalde. Bana ciddi olduğunu söyleme."

Olivia, Jack'i savunma içgüdüsünü zorlukla bastırdı. Bir işe yaramazdı. "Mutlaka bilmen gerekiyorsa, Justine ve Seth'e o gece Leif'e bakacağıma söz verdim."

"Öyle mi?"

Az kalsın Jack'in AA arkadaşlarıyla birlikte toplantıda olacağını söyleyecekti, ama eski kocasının bu ayrıntıyı bilmesi gerekmiyordu.

"Harika," dedi Stan daha coşkulu bir sesle. "Şana eşlik edeceğim. Leif uyuduktan sonra şampanya içer, dans ederiz. Eski günlerdeki gibi, sadece ikimiz."

"Hiç sanmıyorum."

Stan kıkırdadı. "Beni tek torunumdan uzak tutamazsın ve ikimiz adına baş başa konuşmak için bulunmaz bir fırsat. Kendimi kanıtlamak için bana bir fırsat ver Olivia. Bir hata yaptım ve bedelini ödedim. Geçmişi geride bırakmanın zamanı geldi. Seni seviyorum. Her zaman sevdim."

Olivia derin bir iç çekti. "Üzgünüm Stan, ama on altı yıl geç kaldın."

Rosie'nin Noel'i berbattı. Allison günün büyük kısmında yüzünü asmıştı, çünkü istediği bilgisayarı ne Rosie'nin ne de Zach'in alacak durumu vardı. Eddie de hediyelerden hayal kırıklığına uğramıştı, ama yine de Allison'dan daha neşeli görünmeye çalışmıştı. Rosie, çocuklarının ne ara böylesine şımardığını merak ediyordu.

Noel'den iki gün sonra, cumartesi günü Zach ve Rosie faturaları bölüşmek üzere buluşmuşlardı. Boşanmaya kadar para yönetimiyle Zach ilgilenir ve bu konuda mükemmel bir iş çıkarırdı, artık bu tatsız işi birlikte götürüyorlardı. Boşanma onlara çok pahalıya patlamıştı ve öyle olmaya devam ediyordu.

Rosie eve geldiğinde Zach kahve hazırlamış, faturaları alfabetik sırayla masaya dizmişti. Rosie, bulaşıkların evyede yığılı olduğunu ve salonun toplanması gerektiğini fark etti. Halının durumuna bakılırsa Noel'den beri süpürülmemişti, ama kendisi de daha iyi olmadığı için, Zach'in ev idaresi konusunda beceriksizliğinden söz etmeyecekti.

"İşimiz bitince seninle konuşmak istediğim bir konu var," dedi Zach. Kahve demliğine uzanıp otomatik olarak iki fincan doldurdu ve masaya getirdi. Rosie'nin fincanını önüne bırakıp bir sandalye çekti.

Yüzündeki gergin ifadeyi görünce, Rosie önce bu ko-

nuyu halledip sonra faturalarla ilgilenmeye karar verdi. "Nedir?" diye sordu fincanını alırken.

"Bunu sonra konuşursak daha iyi olur."

"Çocuklar nerede?"

"Eddie, Jeremy ve annesiyle sinemaya gitti. Allison odasında somurtuyor."

Hafta başından beri değişen bir şey olmamıştı. Rosie, elektrik faturasına bakıp yüksek sesle inledi. Su faturası da aynı oranda yüksekti. İkisi de çalıştığı için faturaları ödemek sorun değildi, ama avukat ücretleri ve iki evin idamesi geriye fazladan para bırakmıyordu.

Bir yıl öncesinde Rosie, Noel sonrası indirimlerde alışveriş yapıyor ve tonla paket kâğıdı, kurdele ve benzer malzeme alıyordu. Bu yıl böyle bir alışverişi finanse edecek gücü yoktu. Bu, yeni hayatının hüzünlü bir yorumuydu.

"Tamam, önce Allison hakkında konuşalım," diyen Zach arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Vücut dili Rosie'yi ürküttü ve duyacakları için kendini hazırladı.

"Öncelikle, Allison seninle paylaşmam için bana bir liste verdi."

"Liste mi?" diye sordu Rosie kaşlarını çatarak.

"Anlaşılan, yargıcın, evi ona ve Eddie'ye verdiğini düşünerek yetkili kişinin kendisi olduğuna karar vermiş."

"*Bu* saçmalığa itibar edecek değilim," dedi Rosie. Aslında, Zach'in kızlarının verdiği bir ültimatoma uymayı kabul etmesi onu çok şaşırtmıştı.

Zach'in dudakları hafifçe kıpırdadı, Rosie onun kızgın olmaktan çok eğlendiğini düşündü. "Şuna bir bak," dedi Zach. Tek yaprak kâğıdı açıp ona doğru uzattı.

Rosie, on beş yaşındaki kızlarının onlar için yazdığı kurallar listesini dikkatle incelemeye başladı. "Ne?" diye patladı inanmayarak. "Allison'ın arkadaşı gelmişse ve televizyon seyrediyorlarsa salona giremeyecek miyiz?"

"Daha iyisi var," dedi Zach. Devam ettikçe Rosie'nin gözleri biraz daha açıldı. "Ev ödevini yapıp yapmadığını, ya da ona benzer özel sorular sorarak utandırmayacağız."

"Eddie için de bir kuralı var." Parmağıyla sayfanın sonunu işaret etti.

Rosie son maddeyi okurken gülmekten kendini alamadı. "Eddie saçlarını sürekli taramak zorunda."

"Anlaşılan küçük kardeşinin dağınık saçları onu utandırıyor."

"Aynen ve hiçbirimiz bu beklentileri karşılayamıyoruz," dedi kâğıt parçasını havada sallayarak.

Zach başıyla onayladı. "Fark ettiysen odasına girmemiz de yasak. Odayı temizlemek ya da eşyalarına dokunmak için majestelerinin izni gerekiyor."

"Hayatta olmaz." Allison'ın listesi konusunda Zach kendince bir karar verecekti, ama Rosie kesinlikle kulak asmayı düşünmüyordu.

"Keşke sana göstereceğim tek şey bu olsaydı," dedi Zach ciddileşerek. "Okuldan Allison'ın notlarının hızla düştüğüne dair bir mektup geldi.

"Danışmanlık önerdiler mi?" Allison'ın bir profesyonelle görüşmesi pahalıya patlardı, ama kızının bu zorlu geçiş dönemini atlatabilmesi için Rosie'nin yapmayacağı şey yoktu.

"Danışmanlığın bir yararı olacağını sanmıyorum, hele şimdiki davranış biçimiyle. Daha iyi bir önerim var ama ancak sen de kabul edersen."

"Nedir?" Bu noktada Rosie her şeye açıktı. Allison'ı kaybediyorlardı. Her geçen gün kızları onlardan biraz daha uzaklaşıyordu. Öfkeli ve isyankârdı. Rosie, onun böyle hissetmekte sonuna kadar haklı olduğunu biliyordu, ama hiçbir şey yapmadan öylece durup kızının kendini mahvetmesini seyretmeyecekti.

"Allison, Noel'de bilgisayar alamadığı için çok büyük hayal kırıklığı yaşadı."

Bu, Rosie'nin bilmediği bir şey değildi, zaten defalarca dinlediği bir konuydu.

"Peki ya bu bilgisayarı kazanırsa?"

"Kazanmak mı? Nasıl?" Rosie kızını, diğer on beş yaşındaki kızların harçlık çıkarmak için yaptığı gibi dadılık ya da bu tür şeyler yaparken düşünemiyordu.

"Onu ofise götürürsem nasıl olur?" diye öneride bulundu Zach. "Vergi dönemleri her zaman çok yoğundur ve dosyalama, fotokopi gibi ayak işleri için bir çift fazladan el her zaman işe yarar. Gerçek ödemeli, gerçek bir yarızamanlı iş."

Rosie'nin kalbi heyecanla atmaya başlamıştı. "Böylece okuldan sonra ne yaptığını ve kimlerle olduğunu da bilmiş

oluruz." Rosie'nin en büyük endişelerinden biri Allison'ın yeni bulduğu arkadaşlardı. Nereye gittiği ve kimlerle gittiği her zaman Zach ve kendisi için en büyük sıkıntıydı.

"Bence harika bir fikir." Rosie başıyla onaylarken keyfi yerindeydi. "Eddie, arkadaşı Nick'in yanına gittiği için o konuda bir sorun yok."

"Önce Allison'ın kabul etmesi gerek," diye hatırlattı Zach. "Şu anda onun en sevdiği kişi değilim. Garantisi yok. Ofiste çalışacağım öğrendiği zaman hayır diyebilir."

"Ama," dedi Rosie, "Bilgisayarı istiyor."

"Birlikte söyleyelim mi?"

Rosie başıyla onayladı. Konuya dahil edildiği için mutluydu. Zach yatak odalarına doğru giden koridorda ilerledi. Birkaç dakika sonra burnunu yeni deldirmiş olan Allison'la beraber geri döndü. Rosie farkına vardığında dehşete kapıldı, ama bu hızmanın, bilgisayar alınmamasına bir tepki olduğunu düşünerek fikrini kendine saklamayı uygun gördü. Çocuklar Noel için aile büyüklerinden biraz harçlık almıştı ve Allison'ın parayı nereye harcadığı belli oluyordu.

"Annen ve ben, seninle konuşmak istiyoruz," dedi Zach. Allison kollarını kavuşturup tezgâha yaslanmış ve vücudunun her zerresiyle savunmaya geçmişti.

"Listemi okuyunca bunu isteyeceğinizi tahmin ediyordum. On beş maddenin hiçbirinde uzlaşma kabul etmiyorum. Ev, Eddie ve bana ait olduğuna göre, şartlarıma uymanızı bekliyorum."

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi Zach, onu konudan

uzaklaştırarak. "Annen ve ben, Noel'de sana bir bilgisayar alamadığımız için çok üzüldük."

Allison, Zach'in söyleyeceklerine inanmakta tereddüt edermiş gibi, bakışlarını ikisi arasında gezdirdi. Çok önemsemezmiş gibi omuz silkti, daha önce bıraktığı izlenim tamamen farklıydı.

"Buna gücümüz yetmiyor Allison. Gerçekten üzgünüm." Zach bu konuda samimi görünüyordu. "Fakat," dedi, "Bilgisayara sahip olabilmen için bir yol bulduk."

"Öyle mi?" Allison'ın gözleri umutla parladı.

"Seni işe almak istiyorum," dedi Zach. "Vergi zamanı geliyor ve asistanımın yardıma ihtiyacı var."

Az önce umutla açılan gözler şüpheyle kısılmıştı. "Benim bilgisayarı *kazanmamı* mı istiyorsunuz?"

"Sana kalmış. Ben sana fırsat sunuyorum."

Kabul etmekle etmemek arasında kararsızmış gibi omuz silkti. "Başlamak için asgari ücretten bir dolar fazlasını isterim," diye pazarlık yaptı.

Zach başıyla onayladı. "Bu kabul edilebilir."

"Eğer fazla mesai yapacak olursam, ödememi alırım."

"Bu gayet adil," diye kabul etti Zach.

Allison önce Rosie'ye sonra tekrar Zach'e baktı. "Peki," dedi. "Bunu sadece yeni bir bilgisayar istediğim için yapıyorum. Bana iyilik yaptığınızı düşünmeyin."

"Aklıma bile gelmedi," diye garanti verdi Zach.

"Listemi konuşmaya hazır mısınız?" diye sordu Allison birden doğrularak.

"Bunu sonraya bırakalım. Olmaz mı?"

Allison bıkkın bir tavırla içini çekti. "Sanırım." Sonra tekrar odasına döndü.

Zach ve Rosie göz göze geldiler ve yıllardır ilk kez birlikte gülümsediler.

On Yedi

Maryellen, yılın ilk gününün sabahı boyunca endişeliydi. Jon'ı yemeğe davet etmiş, Jon kabul ederek onu şaşırtmıştı. Yemeğe çağırdığı kişinin profesyonel bir aşçı olduğu sonradan aklına gelmişti. Mutfaktaki uzmanlığı peynirli makarna ve dondurulmuş gıdayla sınırlı olan Maryellen, başkası olsa dışardan yemek getirtirdi, ama Jon zaten her gün restoranda yiyordu. O yüzden Maryellen evde bir şeyler hazırlamaya kendini zorunlu hissediyordu.

Ancak en büyük endişesi yemek değildi. Bu yemekle ilgili en önemli şey, ona söylemek istediği şeydi.

İlişkilerinin koşullarını değiştirmek ve Noel hediyesi olarak aldığı, Katie'nin ilk dört ayının fotoğraflarından oluşan albümüne ne kadar değer verdiğini ona söylemek istiyordu.

Jon'ın fotoğrafları doğanın gizli kalmış güzelliklerini ortaya çıkarır, uçup giden bir anın beklenmedik motifini yakalardı. Oysa kızının resimleri, haftalar içinde nasıl büyüdü-

günü gösteren bir belgesel gibiydi. Maryellen, onun kızına duyduğu derin sevgiyi de görebiliyordu.

Noel sabahı Maryellen, Jon'ın verdiği hediyeyi açıp albümün sayfalarını çevirmeye başladığında gözlerinden yaşlar boşanmıştı. Jon kızını seviyordu ve onu doğru okuyabildiyse, kendisine karşı da güçlü duygular besliyordu. Maryellen haklı olmak için dua ediyordu.

Albümdeki ilk fotoğrafta, Maryellen henüz bebeği doğmadan önce kocaman karnıyla kameraya gülümsüyordu. Ardından hastanedeki ve Katie'nin bakım odasındaki fotoğraflar geliyordu.

En beğendiği fotoğrafı ise, bir sonbahar günü onun evine gittiğinde çekmişti. Yukarda kanatlarını kocaman açmış bir kartal daireler çiziyordu. Jon, Maryellen kucağındaki Katie'ye kuşu gösterirken onları yakalamıştı. Katie'nin yüzüne vuran güneşi, kızının coşkusunu ve kartalın azametini aynı karede yakalayabilmişti.

Jon geleceği için Maryellen yemek pişirmek zorunda olduğundan, doğal olarak Katie bütün gün huysuzluk yapmış, her fırsatta elinin ayağına dolanmasına sebep olmuştu. Bütün yemek kitaplarını tezgâhın üstüne seren Maryellen sonunda yabani pirinç yemeği ve taze kuşkonmaz eşliğinde somonbalığı pişirmeye karar verdi. Yemek pişirmek için bilimadamı olmak gerekmiyordu, ama şu an kendini tam da öyle hissediyordu.

Jon kapıyı çaldığında masa kurulmuştu ve yemek hazırdı.

Maryellen önce deli gibi çarpan kalbini yatıştırmak için bir saniye bekledi, gergin olduğu halde yüzüne bir tebessüm oturttu.

Jon bir şişe beyaz şarap ve sarıpapatyalardan oluşan bir buket getirmişti.

"Teşekkür ederim," diyerek onu içeri aldı.

"Davet ettiğin için ben teşekkür ederim." Jon içeri girdikten sonra bir an durdu, tuhaf ve oraya ait değilmiş gibi görünüyordu. En az Maryellen kadar gergin olduğu belliydi. Katie sepet beşiğinde doğruldu, anında yaygaraya ve kollarını havada sallamaya başladı. Babasının sesini tanıdığı çok açıktı.

"Kişiliği giderek oturuyor, değil mi?" dedi Jon. Beşiğe doğru gidip kızını rahatça kaldırdı ve kollarına aldı. Maryellen başlangıçta onun ne kadar beceriksiz olduğunu hatırlıyordu ama bu durum kesinlikle değişmişti.

"Yemekleri servise hazırlayayım," dedi Maryellen. Önlüğünü çıkarmayı unuttuğunu görünce aceleyle bir mutfak çekmecesine tıkıştırdı. Bu yemek için kendini ne kadar paraladığını bilmesini istemiyordu.

Jon peşinden mutfağa geldi ve ortalıkta açık duran yemek kitaplarını görünce sırıttı.

Maryellen onun bakışlarını takip etti. "Annem her zaman der ki, en çok yemek kitabı olanlar, mutfakta en beceriksiz olanlardır. Bana tam uyuyor."

"Ben kolay beğenirim."

Maryellen bunun doğru olmasını diledi. "Bu konuda pek

iyi değilim, o yüzden hayal kırıklığına uğrarsan, pek sık yaptığım bir şey olmadığını unutmamanı isterim." Servis tabakları zaten masadaydı, Maryellen her şeyi ocaktan masaya taşıdı.

"Katie'nin karnı tok," dedi. Masanın yanında dikilmiş, parmaklarıyla sandalyenin arkasını sımsıkı kavramıştı.

Jon, Katie'yi beşiğine yatırıp Maryellen'a katıldı. Maryellen çiçekleri kristal bir vazoya koymuştu, çiçekler açık sarı masa örtüsünü mükemmel tamamlıyor ve neşeli bir atmosfer yaratıyorlardı. Maryellen müzik açarken, Jon şişeyi açıp ikisinin de kadehlerini doldurdu. Nihayet Jon'ın karşısına oturduğunda mahcup bir şekilde gülümsedi. Duygusal bir kargaşa yaşıyordu, yemekle ilgili küçük düşürücü tek bir söz bile söylese gözyaşlarına boğulacağını biliyordu.

Jon önce ona, sonra kendisine servis yaptı. Aslında Maryellen'ın bütün iştahı kaçmıştı.

"Geldiğine şaşırdım," dedi gözlerine bakmaya cesaret edemeyerek. Yılbaşı için davet ettiğinde, kabul edeceğini düşünmüyordu. Maryellen nedense bu yıla düzgün girmek istiyordu ve bunun bebeğinin babasıyla iyi ilişki içinde olursa mümkün olacağını düşünüyordu.

"Ben de şaşırdım," diye itiraf etti Jon.

Bu Maryellen'ın canını yaktı. Egosunu okşamaktan ya da güven vermekten uzaktı. "Neden geldin?" diye sordu.

Jon ona bakıp süklüm püklüm sırıttı. "Çok samimi görünüyordun. Sanırım uzak durmaktansa yanında olmayı tercih ettim."

Bu ilk yorumundan daha kafa karıştırıcıydı. Konunun

üstüne gitmeyi düşündü, sonra vazgeçti. "Fotoğraf albümü için teşekkür ederim. Çok sevdim."

"Ben de senin hediyeni beğendim. Daha önce kimse bana çorap örmemişti."

"Uydular mı?"

Jon başıyla onaylayıp gülümseyerek ayağını işaret etti. "Giydim bile." Maryellen da gülümsedi. Jon, ekmek almak için masanın ortasına uzandığında Maryellen otomatik olarak önüne tereyağını itti.

"Keşke Noel'de bize katılabilseydin, ama başka programın vardı ve bunu anlayabiliyorum," diyen Maryellen, onun nerede ve kimle olduğuna dair ipucu veren şeyler söylemesini bekledi.

Yorum yapmayan Jon, Maryellen'ı hayal kırıklığına uğrattı.

Sessizce birkaç dakika yemeklerini yediler, sonra Maryellen çatalını kenara bıraktı. Bir lokma daha yutamayacaktı. "Bu akşam gelmeni istedim, çünkü... çünkü sana bir özür borçlu olduğumu düşünüyorum, hamile olduğumu öğrendiğim zamanki davranışım için."

Jon'ın gözleri keyifle parladı, Maryellen'ın bakışlarını yakalamaya çalıştı. "Özür dilemen hoşuma gidiyor. Sonuncusunu hatırlıyor musun?"

Maryellen özrün sonunda kendilerini öpüşürken bulduklarını unutmuştu...

"Her neyse, bana özür borcun *yok*," diye ikna etmeye çalıştı Jon.

Oysa vardı ve söylenmesi gereken her şeyi bir an önce söylemek istiyordu. "O halde açıklama borcum var."

Jon başını iki yana salladı. "Önemli değil."

"Benim için önemli." Maryellen'm sesi hafifçe titriyordu. Belki yemek bitinceye kadar beklemeliydi, ama açıklama ihtiyacı yumruk gibi göğsüne oturmuştu ve Jon'a açılmazsa zaten Jon'la geçireceği zamanın kalan kısmından hiçbir keyif alamayacaktı.

"Üniversitedeyken evlendiğimi muhtemelen biliyorsundur." Peçetesini masaya bırakıp parmaklarıyla şapmı sımsıkı kavradığı şarap kadehinden büyük bir yudum aldı. Baharatlı *gewürztraminer*... Ne tesadüf ki en sevdiği şaraptı. Onu yatıştıran bir etkiye sahipti. "Clint ve ben, tamamen yanlış sebeplerden evlendik."

"Herkesin pişmanlıkları vardır," dedi Jon kibarca.

"Bazılarının pişmanlıkları diğerlerinden daha fazladır," diye fısıldadı onun yüzüne bakamadan. "Clint ve ben dikkat ediyorduk ama hamile kaldım."

"Yani hamilelik yüzünden mi onunla evlendin?"

Gerçeği itiraf etmek utanç vericiydi. "Onunla evlendim, çünkü onu sevdiğime ve onun da beni sevdiğine kendimi ikna ettim. Bebeği istemedi. Aldırmanın en doğru şey olduğunu düşünüyordu."

Jon sessizce sandalyesinde arkasına yaslandı. Daha fazla oturamayan Maryellen kalkıp salona yürüdü, Katie'nin beşiğinin başında durdu. Uyuyan bebeğini seyrederken yanaklarından yaşlar süzülmeye başlayınca hemen onları sildi.

Clint ona başka gebelikler, başka bebekler olacağını söylemişti, ama o andaki zamanlama çok kritikti. Maryellen onu dinlemişti. Yüreğinin söylediği her şeye karşı çıkmış ve o andan itibaren yaptığına pişman olmuştu. Yıllarca bu suçluluk duygusu ve yaptığı şeyin utancıyla mücadele etmişti. İş işten geçinceye kadar Clint'e de kendisine de itiraf etmediği şey ise, aslında bu bebeği ne kadar istediğiydi. Eski kocasını suçlamıyordu. Kliniğe giden kendisiydi. Onay formunu imzalayan da kendisiydi. Bütün sorumluluğu kabul ediyordu.

"Maryellen," dedi Jon, arkasından gelerek. Ellerini omuzlarına koydu. "Tamam, başka hiçbir şey söylemen gerekmiyor. Neler olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Sahi mi?"

Jon, onu kendine çevirip kollarına aldı.

"Geçen yıl hamile olduğumu bilmeni istemedim," dedi yüzünü onun omzuna gömerek. "Clint gibi tepki vermenden korktum."

"Ben Clint değilim."

"Biliyorum. Ona benzer hiçbir yanın yok. Artık bunu biliyorum." *Bilmediği* şey ise onun geçmişiydi. Şimdi bile, bir yıldan uzun bir süre geçmesine karşın, hakkında çok az şey öğrenmişti, sadece geçmişiyle ilgili küçücük kesitler. Ara sıra söz ettiği birkaç bilgi. Ne zaman onun hayatına burnunu sokmaya çalışsa, Jon onu duygusal ve fiziksel olarak geri çeviriyordu. Maryellen ona her anlamda güvenmeye başlamıştı, o yüzden geri çekilmesini göze alamadığından sorularını kendine saklıyordu.

Göreceği şeyden korkarak yavaşça gözlerini Jon'a çevirdi. Kınama ve nefret yerine, anlayış ve sevgi gördü. Eğer onu acımasızca yargılayacak olsaydı, Maryellen ne yapacağını bilmiyordu. Sevgiyi gördüğü anda, tepkisi içgüdüsel oldu.

Uzanıp onu öptü.

Birbirlerine en son dokunmalarının, sarılmalarının üzerinden haftalar geçmişti. Maryellen, Jon'la ilgili diğer her şey gibi, hâlâ onu nasıl bu kadar özlediğini anlayabilmiş değildi. Dudakları buluştuğu anda kontrolünü kaybetti.

Jon'ın tepkisi ani oldu. Parmaklarım saçlarına geçirdi, öpücükler gözü dönmüş bir ihtiyaçla tutkuya dönüştü. Ayrıldıklarında derin derin soluk almak zorunda kaldı, Maryellen ise ona kenetlenmiş kendi soluğunu düzenlemeye çalışıyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyen Jon onun boynuna sarılmış kollarını çözdü, iki elini birden tutarak bir adım geri attı.

Maryellen'ın korktuğu buydu. Ellerini çekerken yüreği daralmıştı. Ona söylemek, açıklamak için çok geç kalmıştı. "Başkası var... değil mi?"

"Başkası mı?" diye tekrarladı Jon. "Asla." Uzanıp onu tekrar kollarına aldı, defalarca ve daha sert, daha derinden öptü.

Doğru söylüyordu, Maryellen cevabını almıştı. Jon hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği halde ona güveniyordu. Başka bir kadın olsaydı, onu böyle öpemezdi. Yine de, kısa

süre sonra Jon yavaşça çekildi, isteksizliği çok açıktı.

Maryellen onun durmasını istemiyordu, içinde bulunduğu sarhoşluktan sıyrılır sıyrılmaz gözlerini açıp ona baktı.

"Jon?" İşte o zaman sevişmeye devam etmeyeceklerini fark etti. "Durma," diye yalvardı. "Lütfen durma."

"Ne istediğini bilmiyorsun."

"*Biliyorum.* Beni istemiyor musun?" Kendi sesinde yankılanan yalvarmadan nefret etti.

Bir an, Jon'ın dudağının kıyısına bir gülücük yapıştı. "Eğer şimdiye kadar fark etmediysen söyleyeyim, seni çok istiyorum."

"Ama ben... ben de seni istiyorum." Bunu söylediği anda kıpkırmızı kesildi. Jon'dan önce hayatında sadece bir erkek olmuştu ve bu sözcükleri rahatça söylemek kolay değildi. Sevgili olacaklarsa, samimi olduğuna inanması ve daha önce ona kötü davrandığı için pişman olduğunu bilmesi gerekirdi. Katie'nin ve kendisinin hayatmda yer almasını ne kadar istediğini bilmesi gerekirdi.

Jon, yavaşça başını iki yana salladı.

Afallayan ve incinen Maryellen bir adım geri çekildi. Hakkında ne düşündüğünü sadece tahmin edebiliyordu, kendini resmen onun kucağına atmıştı. Belki Maryellen'ı böyle cezalandırmak istiyordu. Kendisi de onu çok acımasızca reddetmişti, o da şimdi intikamını alıyordu.

Jon kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. "Ne düşündüğünü bilmiyorum ama her neyse, doğru değil."

Katie uyanmaya başladı, Maryellen için uzaklaşarak to-

parlanmak ve gururunu kurtarmak adına iyi bir gerekçeydi. Katie'yi havaya kaldırdığı anda, altının değiştirilmesi gerektiğini fark etti.

"Bezini değiştirmem gerek," dedi, odayı terk etmek için bu harika bir bahaneydi.

Jon, onun kurtulmasına izin vermedi, onu bebek odasına kadar izledi. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Hayır..." Kullanması için bir sebep yoktu.

"Seni koruyacak bir şeyim yok."

Maryellen kendini geri zekâlı gibi hissetti. *Elbette* Jon doğum kontrolünü kafasına takacaktı. Zaten daha önce yeterince başarılı olmuşlardı ve ikinci kez hamile kalmaması için bir neden yoktu.

"Hâlâ emziriyorum, hamile kalma ihtimalim neredeyse yok." Oysa bu kendi kulağına bile çok zayıf geldi. Katie'ye rağmen hamile kalabilirdi. "Beni bu yüzden reddetmedin, değil mi?"

"Hayır." Gerçekler acıtsa da, en azından dürüsttü. "Hayır," diye tekrarladı. "İşin gerçeği Maryellen, seninle tekrar tek gecelik bir ilişki yaşamaya niyetim yok."

"İstediğimin gerçekten bu olduğunu mu sandın?" Islak bezi atıp yenisiyle değiştirdi. "Ben... ben seni yatağa atmak için *plan* yapmadım, eğer düşündüğün buysa. Yemek bunun için değildi. Sadece... o yöne kaydı." Aslında bu buluşmanın onlar için duygusal –ve evet, fiziksel– anlamda yeni bir başlangıç olmasını ummuştu.

"Benim ne düşündüğümün bir önemi yok."

"Haklısın," dedi Katie'yi tekrar kucağına sıkıştırarak. Yüzü öfke ve utançtan ateş gibi yanıyordu. "Kesinlikle haklısın. Bütün bu tartışma çok saçma. Haddimi aştığım için özür diliyorum. Üzgünüm..." Eğer hemen gitmezse, Maryellen kendini utandırmaya devam edecekti.

Jon bir an tereddüt etti, Maryellen onu kovmak zorunda kalmayı istemiyordu.

Sonra aniden Jon döndü ve odadan çıktı. Maryellen onu izledi, ceketini alıp giderken engel olmaya çalışmadı.

Kızını göğsüne bastırdığında midesine yumrular oturmuştu. "İçine ettim," dedi Katie'ye. Bu akşamı özel kılmak için çok çabalamış ama başaramamıştı. Bu gecenin kendisi ve Jon için bir dönüm noktası olmasını diliyordu, ama tek başarısı onu biraz daha uzaklaştırmak olmuştu.

Üstelik bunu yaparken kalbi kırılan yine kendisi olmuştu.

On Sekiz

Harika gibi görünen bir plan, nasıl bu kadar çabuk soruna dönüşebilir, diye düşündü Zach masasının başında. Noel sonrası okul kaldığı yerden devam ediyordu ve Allison o gün Smith, Cox ve Wright Şirketi için çalışmaya başlamıştı. Zach'i iş arkadaşlarına mahcup etmesi garantili, saldırgan kıyafetler giymekten gurur duyuyor gibiydi. Zach, onun okula yataktan yeni fırlamış gibi penye pijama ve ev terlikleriyle gitmiş olma ihtimali karşısında dehşete düştü. Kendi zamanında, hiçbir okul müdürü böyle bir duruma göz yummazdı.

Allison her bir kulağındaki çengelli iğneleri sallayarak işe otuz dakika geç geldi. Zach, onu kolundan otoparka sürükleyip anlaşmanın sona erdiğini söylememek için kendini zor tuttu. Eğer ofisinde çalışmak istiyorsa, uygun giyinecek ve zamanında gelecekti. Bunu yapabilirdi, ama daha ilk iş gününde kızını işten kovmak istemiyordu.

Zach konuyla doğrudan ilgilenmemeye karar verdi. Al-

lison'a iş önerdiğinde ona Cecilia Randall'ın yardımcısı olacağını söylemişti ve bu hâlâ geçerliydi.

Zach boş bir zaman bulur bulmaz, Cecilia ve Allison'ı ofisine çağırdı. Allison pijamasının üstüne en az üç beden büyük bir kazak geçirmiş karşısında dikiliyor, Zach kazağı nereden bulduğunu sadece tahmin edebiliyordu. Cecilia ve ofisteki diğer kadınlar gayet uygun iş kıyafetleri içindeydiler.

"Allison, bu Bayan Randall. Onunla birlikte çalışacaksın."

Allison öfke dolu bakışlarla Cecilia'yı süzdü.

Cecilia, onun bu terbiyesizce bakışını görmezden gelip bütün samimiyetiyle ona gülümsedi.

"Allison'a sizin asistanınız olarak çalışması için iş teklif ettim, Bayan Randall," dedi, kızının tavrını elinden geldiğince göz ardı ederek. "Kendisine diğer yarızamanlı elemanlarla aynı muameleyi göstermenizi istiyorum."

"Ayrıcalığa ihtiyacım yok," diye ilan etti Allison.

Cecilia başıyla onayladı. "Bu güzel, çünkü sana farklı davranırsam diğerleri için haksızlık olur."

Zach, bu sorunlu çocuğu asistanının ellerine teslim etmekle doğru yapıp yapmadığını bilmiyordu. Zaten Cecilia'nın kendisi de yeni bir elemandı. Diğer personelle hemen kaynaşmıştı ve şimdiye kadar iyi iş çıkarıyordu; ama öfkeli, asi bir yeniyetmeyle başa çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu. Hiç kimse Allison'ın davranışlarına uzun süre katlanamazdı ve onu hiçbir şeyden şüphelenmeyen asistanının başına attığı için kendini suçlu hissetti.

"Bir başka deyişle, *o* ne derse onu yapmam gerekiyor," diye homurdandı Allison, Cecilia'ya ters ters bakarak.

"Eğer işe devam etmek istiyorsan," diye karşılık verdi Zach. Böylece Cecilia'ya onu kovma ayrıcalığını vermiş oluyordu. Allison bugün öğleden sonra yaptığı gibi yine dolap çevirmeye kalkarsa Zach, ona daha fazla katlanamazdı.

"Bu sizin için uygun mu?" diye sordu Cecilia'ya.

Asistanı başıyla onayladı.

"Allison?"

Kızı omuz silkti. "Her neyse."

İkisi ofisi terk ettiğinde, Zach belli belirsiz suçluluk duygusuna karşın, sorumluluğu başkasına yüklediği için memnundu. Kapı kapanmak üzereyken Zach, kızının Cecilia'ya söylediklerini duyma fırsatı buldu.

"İsterseniz beni kovabilirsiniz, Bayan Randall, ama unutmayın maaş çekinizi babam imzalıyor."

Zach gözlerini kapatıp sabır diledi.

İlk hafta en kötüsüydü. Bununla beraber, ayın ortasına doğru Zach, kızında ufak tefek değişiklikler hissetmeye başladı. Allison işe zamanında gelmeye ve moda ödülü alacak kadar olmasa da, en azından bir blucin ve saygın görünüşlü bir eşofman üstü giymeye başlamıştı. Allison'ı her görüşünde bir şeyler söylemeye niyetleniyordu, ama davranışlarındaki gelişmeden söz etmenin ters tepki yapmasından korkuyordu.

"Tamamlanmış gelir vergisi formlarının fotokopilerini çekmeye başlamamı ister misiniz?" diye Allison'ın Cecilia'ya sorduğunu duydu. Kızı kendisini tamamen yok sayı-

yordu, ama Zach artık buna alışmıştı.

"Lütfen," dedi Cecilia. "Neredeyse tavana kadar bir yığın var."

"Hemen hallederim." Hızla ve beceriyle işe koyulan Allison, ilk dosya yığınını fotokopi makinesine yüklemeye başladı.

Zach onu tanımasa, sanırdı ki... Allison çalışmaktan keyif alır gibiydi. Aslında işini hayli coşkuyla yapıyordu.

Rosie de Allison'daki değişikliği fark etmişti ve ocak ayının son pazarında buluştuklarında bundan söz etti. "Neler oldu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Keşke bilsem," diye mırıldandı Zach. Allison evde surat asmaya devam ediyordu, ama en büyük sorunların bir kısmı azalmış görünüyordu. Erkek arkadaşı Ryan Wilson ortadan kaybolmuştu. Zach çocuğu haftalardır görmüyordu ve bu yüzden son derece memnundu. Allison'ın şüpheli arkadaşları da neredeyse bir aydır uğramamıştı. Hepsinin ötesinde, geometri öğretmeni arayıp tavırlarında ve notlarında ciddi bir gelişme olduğunu bildirmişti.

"Sanırım bilgisayarını kendisi satın almak için para kazanmak, Allison'ın ihtiyacı olan şeydi." Rahatlayan Rosie mutfak tezgâhına yaslandı. "Biliyor musun? Yaptığın şey gerçekten dâhiceydi."

Özellikle son aylarda yaşanan büyük gerilimden sonra eski karısından övgü işitmek Zach'in hoşuna gitmişti. Bununla beraber, bu övgüyü hak etme konusunda içi rahat değildi. "Bana kalırsa Allison'daki bu büyük değişiklik için

başkasına teşekkür etmemiz gerekiyor, ofisten birine. Önce bir işin içyüzünü anlayalım."

"Tamam." Rosie, kızındaki bu büyük değişikliğe kimin sebep olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Zach kime soracağını biliyordu. Sabah erkenden Cecilia Randall'ı ofisine çağırmıştı. Vergi sezonu başlamıştı ve yakında işler yığılacaktı.

"Lütfen biraz oturur musunuz?" diye yer gösterdi.

"Elbette." Cecilia gösterilen koltuğa ilişti.

"Allison'la ilgili gelişim raporu istiyorum."

Cecilia'nın birden yüzü aydınlandı. "Performansından çok memnunum. Söylediğim hiçbir şeyi yapmakta tereddüt etmiyor ve çok iyi bir davramş biçimi sergiliyor."

Bu gerçek, Zach'in gözünden kaçmamıştı. "Bu nasıl oldu?" Zach bu kadar dobra olmak istememişti, ama tedbirli sorularla harcayacak zamanı yoktu, bilmesi gerekiyordu.

"Nasıl mı oldu?"

Zach başıyla onayladı. "Onu ilk gün gördünüz. Her an kavgaya hazırdı."

Asistanı başını yere eğdi, Zach onun gülümsemesini saklamaya çalıştığını fark etti. "O çok tatlı bir kız," diye ikna etmeye çalıştı Zach'i. "Kendisiyle hiçbir sorunum yok."

"Eskiden Allison için ben de öyle düşünürdüm," dedi Zach. "Ancak boşandıktan sonra her şey değişti."

"Evet, biliyorum."

"Allison boşanmadan söz etti mi?" bildiği kadarıyla kızı bütün bu olayı "düzmece" buluyordu –son zamanlarda en

sevdiği sözcüklerden biriydi– ve konu hakkında konuşmayı kesinlikle reddediyordu.

"Pek sayılmaz." Cecilia, elini kucağındaki tabletin üstüne koydu. "Benim ebeveynim de ben çocukken boşanmışlardı. Ailenin parçalanmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Allison'ın sadece konuşacak birine ihtiyacı var."

Zach, bu aile parçalanmasının *kendi* istediği bir şey olmadığını söylemek için can atıyor, Rosie'yi kıskanç ve mantıksız davranmakla suçluyordu. Geri dönüp baktığında, olumsuz duygulara kendini o kadar kaptırıp boşanmaya zemin hazırlayarak aylarca bu konunun etrafında döndüğü içinse utanıyordu. Rosie'yle mülk ve velayet üstüne üç kuruşun pazarlığını yaptığına inanmak zordu. İkisi de karşı tarafın "daha kazançlı" çıkmasına tahammülsüzdü. Bu sadece başlangıçtı. İkisi de kimin haklı olduğu konusunda kendini ispat etmenin derdine düşmüşlerdi. Boşanmayı medeni bir biçimde gerçekleştirmemek için gurur, ego ve kindarlık adına ne varsa ortaya dökmüşlerdi.

Eğer geleceği görme, çocuklarının çekeceği acıya şahit olma şansı olsaydı –Rosie olmadan kendini ne kadar yalnız ve kayıp hissedeceğini bilseydi– ailesini ve evliliğini kurtarmak için elinden geleni yapardı. İşlerin dönülmez noktaya geldiğini anladığında, artık çok geçti.

Son zamanlarda Rosie'yle daha dürüst, daha medeni iletişim kurmaya başlamışlardı. Bu konuda hiç konuşmasalar da, dul bir adamla flört ettiğini biliyordu.

Bununla beraber, Zach'in gururu Janice Lamond'ın artık

şirkette çalışmadığını itiraf etmeye değil, Rosie'nin onun şirket içinde terfi ettiğine inanmasına izin vermişti. Şimdiye kadar Allison, Janice'in artık orada çalışmadığını söylemiş olabilirdi. Rosie bu habere çok sevinmiş olmalıydı, ama hakkını teslim etmek gerekirse tek kelime etmemişti.

"Hepsi bu kadar mı, Bay Cox?" diye sordu Cecilia.

Bir an onun odada olduğunu unutmuştu.

"Evet, teşekkür ederim."

O akşam Allison'ı Zach eve bıraktı. Rosie geceyi çocuklarla beraber geçirecekti ve karanlık dairesine dönüp kendine yemek hazırlama fikri hiç cazip gelmiyordu. Allison sessizce yanında oturuyordu.

Son günlerde pek konuşmuyorlardı ve Zach, onunla sohbetlerini özlüyordu. Bu konudaki bütün girişimlerini geri püskürttüğü için Zach, artık buna teşebbüs bile etmiyordu.

"Cecilia'nın bir bebeğinin öldüğünü biliyor muydun?" diye birden sordu Allison.

Bu Zach için yeni bir haberdi. "Hayır, ne zaman?"

"Yaklaşık üç yıl önce."

"Bunu duymak çok üzücü," dedi Zach ve tamamen samimiydi.

"Bana her şeyi anlattı. Kocası denizdeymiş ve ona yardım edecek hiç arkadaşı yokmuş. Her şey öyle korkunçmuş ki, artık evli kalamayacağına karar vermiş."

"Bayan Randall daha önce de mi evlenmiş?"

"*Hayır.*" Allison'ın ses tonu çok aptalca bir soru sorduğunu hissettirmişti.

"Yani hâlâ aynı adamla mı evli?" Zach'in üstüne vazife değildi, ama Allison'ın konuşmaya devam etmesini istiyordu. Tartışmadan konuşmaları çok nadirdi ve bu sohbetin bitmesini istemiyordu.

"Cecilia ve kocası, mahkemeye başvurmuş, tıpkı sen ve annem gibi. Yargıç, aceleye getirmeden önce tekrar düşünmeleri gerektiğini söylemiş."

Zach bir yargıcın böyle bir şey söyleyeceğine inanamadı, özellikle kimsenin kusurlu olmadığı son dönem boşanmalarında. "Herhalde aynen böyle dememiştir."

"Hayır," diye kabul etti kızı. "Ama yaklaşık böyle. Ian'la evlendiklerinde Cecilia hamileymiş ve bu yüzden evlenmediklerinden emin olmak istemiş."

Zach bunun konuyla ilgisini kavrayamamıştı. Onu aydınlatmasını umarak, yorumsuz birkaç sözcük mırıldandı.

Allison açıkladı. "Evlenmeden önce evlilik anlaşması imzalamışlar. Sonra, mahkemede yargıç bu anlaşmayı okumuş ve bu anlaşmayı bozmayı reddetmiş."

"Yani bu yargıç, onlara ne yaptıklarını düşünmeleri için bir fırsat vermiş."

"Aynen," dedi Allison.

"Akıllı bir yargıçmış," dedi Zach. Rosie ve kendi davasıyla ilgilenen ve boşanma ilamlarını imzalayan yargıcın da bu kadar sağduyulu ve bilge olmasını dilerdi. Birisi araya girip kendisiyle ve eski karısıyla konuşsa, belki ailesi bunca üzüntüden kurtulurdu.

"Onu tanıyorsun," dedi Allison.

"Kimi?" Zach Liman Caddesi'nden dönüp Pelikan Çıkmazı'na doğru ilerlemeye başladı.

"Yargıcı." Kızının bakışından bunun çok açık olduğu izlenimine kapıldı. "Mahkemede annemin ve senin davana bakan yargıç."

"Yargıç Lockhart mı?" Bilmesi gerekirdi, alışılmadık hükümler onun tescilli markası gibiydi.

"Bence acayip adil olmalı."

Zach gülümsemesine engel olamadı. *Acayip adil,* kızının geçen yıl söylemesi gereken bir sözdü. Bir an kızını tekrar geri kazandığını hissetti, boşanmadan önceki kızını.

"Onu seviyorum," dedi Allison, emniyet kemerini daha rahat bir pozisyona getirerek. "Sormadan söyleyeyim, Cecilia'dan söz ediyorum, Yargıç Lockhart'tan değil."

"Sevdiğini biliyorum." Kızını kanatları altına aldığı için sonsuza kadar Cecilia Randall'a minnettar kalacaktı.

"Başlangıçta sevmiyordum, sonra bana kendi anne ve babası boşandığında neler hissettiğini anlattı." Allison, Zach'e bakıp iç çekti. "O da daha çocukmuş."

"Kötü, ha?"

Allison başıyla onayladı. "Babası tüymüş. Annesi çocuk yardımı bile alamamış. Cecilia büyürken babasını hiç tanıma fırsatı olmamış. O yüzden Cedar Cove'a taşınmış. Onu tanımak, lise bitince onunla irtibat halinde olmak istemiş. Babası ona iş bulabileceğini söyleyince buraya gelmiş. Babasının çalıştığı restoranda iş bulmuş ama hayal ettiği gibi olmamış. Ne yazık ki eve dönmek için de artık çok geçmiş." Cecilia'nın şir-

kete katkısı kayda değerdi, ama Allison'la olan ilişkisi Zach için paha biçilmezdi.

Onu Cedar Cove'a getiren her neyse, Zach minnettardı.

"Ne yazık ki babasıyla da işler yürümemiş," dedi Allison dalgın bir halde.

"Nasıl yani?"

Allison omuz silkti. "Anlaşılan adam acayip bir tipmiş."

Zach, kızının bakışlarını üstünde hissetti. "Ben de öyle miyim?"

Allison başını iki yana salladı. "Olabilirsin ama genelde idare edersin sanırım."

Böylesi ezici bir övgü dayanılmazın ötesindeydi. "Öyle düşündüğüne sevindim."

"The Captain's Galley satıldığında babası Kaliforniya'ya taşınmış. Restoranın yeni sahipleri, babasına iş teklif etmemişler. Belki de en doğrusu buydu. Cecilia'nın dediğine göre babası küp gibi içiyormuş."

"Ya." Bu doğrudan alıntı bir ifadeye benziyordu. "Bebeğini kaybettiği dönemlerde olmalı."

"Onun gibi bir şey," diye bilgilendirdi Allison. "Cecilia'yı muhasebe dersleri alması için yüreklendiren Ian olmuş. Unuttuysan söyleyeyim, Ian kocası oluyor."

"Aferin ona."

"O dönem denizdeymiş, birbirlerini yeniden tanımak için e-postalarla yazışıyorlarmış."

"Bu iyi." Belki Rosie'ye e-posta gönderebilse, onunla yazışabilse onlar da böyle bir şans yakalayabilirlerdi belki.

Sözcükleri kâğıda dökmek, bir şekilde insanlara gerçekten ne söylemek istediğini düşünme fırsatı veriyordu.

"Cecilia benimle tanışır tanışmaz özel biri olduğumu anlamış."

"Nedenmiş o?" Şüpheci davranmak istemiyordu, ama Cecilia'nın kızında ne bulduğunu merak ediyordu. Bunu ortaya çıkarmak önemliydi.

"Beni dinlemiyor musun?"

Zach dinliyordu. Her sözcüğü. "Evet, dinliyorum."

"Bebeği yüzünden," dedi Allison. "Bebeğinin ismi de Allison'mış."

On Dokuz

Cedar Cove şerifinin ofisinden içeri girdiği anda Roy McAfee çevresine bakındı. İçeride yoğun bir faaliyet vardı, kadın ve erkekler masalarında oturmuşlardı, telsizci santralin başındaydı. Üniformalı ya da sivil, bütün şerif yardımcıları ya telefonda konuşuyor, ya görüşme yapıyor, ya da bilgisayarda bir şeyler yazıyorlardı.

Lanet olsun, bu Roy'un solumaktan keyif aldığı atmosferin ta kendisiydi. Gözlerini kapatıp bayat kahve kokusunu, koşuşturan polislerin sesini içine çekmek istedi. Her yerde heyecan vardı. Emniyet teşkilatında aktif çalışmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu ve üstelik o günleri özlüyordu. *Evrak işleri hariç*, diye hatırlattı kendine. Emniyetteyken, zamanının yarısını form doldurmakla geçirirdi.

"Nasıl gidiyor Roy?" diye sordu üniformalı bir kadın.

Roy onu çıkaramadı. "İyidir. Şerif Davis'i görmeye gelmiştim."

Kadın gülümsedi. "Burada olduğunu söyleyeyim."

"Çok sevinirim." Roy yılın ilk günü, elinden gelen her şeyi yaptığına inanarak araştırmayı sonlandırmaya karar verdiğinde telefon etmişti. Bugün öğrendiklerini şerifle paylaşacaktı. Şerif Troy Davis'i sever ve ona güvenirdi, adam kül yutmaz biriydi. Yine de Roy bıçak sırtında yürüyordu. Resmi olarak önce Grace Sherman, sonra Bob Beldon tarafından kiralanmıştı. Önceliğinin müşteri çıkarlarını gözetmek olması gerekiyordu. Eğer bir suç işlenmişse, müşterisini korumak adına her şeyi yapması gerekiyordu.

Kadm görevli geri döndü. "Şerif Davis sizinle görüşecek."

Roy küçük ofise kadar onu izledi. Roy içeri girdiğinde Davis masasında oturmuş kaşlarını çatarak bilgisayar ekranına bakıyordu. Ayağa kalktı, iki adam tokalaştılar. Roy'un ardından şerif de oturdu.

"Senin için ne yapabilirim?" diye soran Troy Davis rahat bir izlenim vermek için arkasına yaslandı.

Roy buna kanmış değildi. Kanun adamı bu ziyaretle çok ilgiliydi. "Aradığımda söylediğim gibi, John Doe'yla ilgili konuşmaya geldim."

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?" diye sordu Davis.

Roy soruyu düşündü. "Olabilir."

"Söyle hadi."

Zaten Roy'un orada olma sebebi buydu, her ne kadar bildiği her şeyi paylaşmayacak ve bilgi *kaynağını* kendine saklayacak olsa da. Davis bunu anlamış ve kabul etmişti, ama

Roy ağzından laf alabilmek için şerifin her numaraya başvuracağını biliyordu.

"Araştırman sırasında Max Russell ya da Stewart Samuels isimlerine denk geldin mi?" diye sordu Roy. Bu iki adam, Dan Sherman ve Bob Beldon'la birlikte Vietnam'daki devriye birliğindeydi. Bob, ona dördünün bölükten ayrılıp köye rastladıklarını anlatmıştı. Dört adamın kaderi o gün öğleden sonra değişmişti. Roy, orduda kalan ve dikkate değer bir hizmet kaydı olan Samuels'ın yerini tespit etmişti. Dördünün içinde, Vietnam'da olanlardan en az etkilenen o gibiydi. Öte yandan Russell, ordudan ayrıldıktan sonra sıkıntılı bir yaşam sürmüştü. Tıpkı Beldon ve Dan Sherman gibi...

"Denk gelmiş olabilirim." Davis masasına eğildi, yığılı dosyaları karıştırmaya başladı.

Roy, onun bu adamlar hakkında bir şey *duymadığından* ve blöf yaptığından emindi.

Davis dosyaları karıştırmaya devam etti ve aradığını bulunca çekip çıkardı. John Doe'nun dosyasını el altında tutması Roy'u şaşırtmamıştı. Şerif, dosyanın sayfalarını karıştırdı, sonra gözlerini Roy'a dikti. "Bu isimlere nasıl ulaştığını bana söyleyecek misin?"

Roy sırıttı, koltuğunda hafifçe kaykılarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır." Bob'ı olabildiğince korumak zorundaydı. Şu anda bile, diğer adamın olayın ne kadar içinde olduğu konusunda şüphesi vardı. Beldon'ın masum bir görgü tanığı olduğuna inanmak istiyordu, ama hâlâ birleşmeyen bazı parçalar vardı.

Şerif güldü. "Bunu söyleyeceğini nereden biliyordum acaba?"

Roy cevap vermeye gerek duymadı.

"Neden Max Russell ve Stewart Samuels'ın kayıp listesinde yer alacağından şüphelendiğimi bana söyleyebilir misin?"

Kendini beğenmiş gibi görünmemek için çaba gösteren Roy omuz silkti.

"İstersen biraz yardımcı ol," diye homurdandı Troy, yüzünü bilgisayar ekranına dönerken. "En azından bir eyalet adı verebilir misin?"

"Bunu yapabilirim, ama iz sürme zevkinden seni alıkoymak istemem. Yine de Russell'la başlayabilirsin."

Troy bakışlarını kaldırıp ona kaşlarını çattı.

"Kaliforniya," dedi Roy.

"Florida değil mi?" Ölen adamın sahte kimliğinde Florida adresi vardı. Davis tuşlara basarken şaşırmış görünüyordu. Uzun süre ekrana baktı, sonra okuma gözlüğünün üstünden Roy'u süzdü. "Bana Russell'ın ismine nasıl ulaştığını söyleyecek misin?"

"Hayır."

Troy yavaşça soluğunu bıraktı. "Bu bizim John Doe mu?"

Roy bundan emin değildi, ama ciddi şüpheleri vardı. "Olabilir."

Troy ekranı incelemeye devam etti. "Bütün bunları ne zaman buldun?"

Roy yarım yamalak gülümsedi. "Bir süre önce. Elimden geldiğince eşelemeye devam ettim ve artık araştırmaya senin devam etmen gerektiğine karar verdim."

Davis homurdanarak güldü. "Sağ ol ama keşke daha önce gelseydin."

Bob ve Grace Sherman söz konusu olduğunda, Roy hâlâ doğru olanı yaptığından tam emin değildi, ama bilgi saklamakla kendisi de suç işlemiş sınıfına dahil olabilirdi. Roy, her şeyin bu adamların Vietnam'da yaptıklarının etrafında döndüğünü düşünüyordu.

Troy parmaklarını masada tıkırdatmaya başladı. "Kendimi aptal yerine koymadan önce, Kaliforniya'da herhangi biriyle görüşüp görüşmediğini sorabilir miyim?"

"Mesela kim?"

Troy tekrar bilgisayar ekranına baktı, birkaç tuşa daha bastıktan sonra bakışlarını Roy'a çevirdi. "Hannah Russell," dedi. "Burada kayıp formunu bir tek onun doldurduğu yazıyor." Aşağı doğru taramaya devam etti. "Muhtemelen eşidir."

"Kızı," diye düzeltti Roy.

"Onunla konuştun mu?" diye sordu Troy. Artık arkadaş numarası yapmıyordu.

"Araştırmanızın ortasına dalmak için mi şerif?" diye sordu. "Bunu yapar mıyım?"

"Umarım yapmamışsındır, yine de sorayım dedim."

"Sizindir," dedi Roy. Bu ziyaret amacına ulaşmıştı. Gerisini şerifin maharetli ellerine teslim edebilirdi. "Bana te-

şekkür etmek istediğinizi sanmıyorum."

"Hayır," diye homurdandı Davis. "Bu bilgiyi ne kadar süredir sakladığını bilmek isterim."

Bu, Roy'un cevap vermek istediği bir soru değildi. Gerekli gördüğü kadar elinde tutmuştu. Mümkün olursa, Dan Sherman'ın ailesini de konunun dışında tutmak isterdi.

"John Doe'nun neden sahte bir kimlikle Cedar Cove'a geldiğine dair bir fikrin var mı?"

"Bunu söyleyemem," dedi Roy. Şerif, Hannah Russell'la konuşup sonra Samuels'ı ulaşmak isteyecekti. Roy'un araştırması onu Washington D.C. bölgesinde yaşayan diğer adama ulaştırmıştı, ama onunla irtibat kurmamıştı. O işi de Davis'e bırakmıştı.

"Peki ya estetik cerrahi? Kasabadaki bazı insanlar hâlâ onun Dan Sherman olduğuna inanıyor, oysa DNA başka bir şey söylüyor."

"Laboratuvarın sana söylediklerine katılıyorum," dedi, kendi düşüncelerinde kaybolan Roy.

"Ben de. Fakat dedikodular da kulağıma geliyor."

Roy'a da geliyordu. İnsanlar tahminde bulunmaktan hoşlanıyorlardı. Ölen adamın Dan Sherman olduğuna inanmak çok rahat *olurdu*, ama Roy son günlerde bu konuda bir şey duymamıştı.

Roy gitmek üzere ayağa kalktı. Söyleyebileceklerinin tamamını söylemişti ve ekleyeceği başka bir şey yoktu.

Davis de kalktı. "O halde teşekkürler." Roy ofisten ve binadan dışarı çıktı. Bu ziyaret üstünde çok düşünmüştü. Bel-

don'ın güvenini sarsmak istemezdi, ama elinde daha fazla saklayamayacağı kadar bilgi birikmişti. Russell ve Samuels'ın isimlerini veren Beldon'dı, şerife söylemesine izin veren de oydu.

Dört saf asker o gün Güneydoğu Asya ormanlarında mahsur kalmışlar ve doğruca cehenneme yürümüşlerdi. Sonradan olanlar, eve sağ dönmekten başka isteği olmayan bu adamların hayatını sonsuza kadar değiştirecekti. Pek çok silah arkadaşı ve dostlarının Vietnam'ı ceset torbası içinde terk ettiğini görmüşlerdi. O günlerde bildikleri tek şey vardı: Öldürmezsen ölürsün. Savaş onları değiştirmişti ve dünyalarını...

Roy ofise döndüğünde Corrie onu bekliyordu. "Nasıl gitti?" diye sordu. "Umduğum kadar iyi," diye mırıldandı Roy.

"Troy Davis'le konuştuğunu Bob biliyor mu?" diye sordu Corrie.

Jack tam iki haftadır bu cuma akşamını bekliyordu. Olivia, adliyedeki bazı taahhütlerinden dolayı geç çıkacaktı ve onunla Deniz Feneri'nde buluşacaktı. En son ciddi buluşmaları Noel'den önceydi ve Jack onun arkadaşlığını özlemişti. Elbette telefonda sık sık konuşmuş ya da aceleyle bir iki fincan kahve içmişlerdi, ama ikisi de karmaşık hayatları olan meşgul insanlardı.

Birkaç yıl önce özel bir yayın olan gazeteyi satın alan

şirket, baskıyı haftada iki kereden beş güne ve sonra günlüğe çevirmeyi düşünüyordu. Ekstra baskı ve yeni muhabirlik fırsatı Jack'i heyecanlandırsa da, fazladan yükleneceği sorumluluğun özel hayatından fedakârlık etmesine değip değmeyeceğini düşünüyordu. Günlük baskı demek, yeni eleman alıp eğitmek, editör toplantıları ve daha fazla idari görev anlamına geliyordu.

Bir haberciyi avlamanın en iyi yolu, ona daha fazla sütun ayırmaktı. Yayıncısı bu gerçeğin farkındaydı ve bunu onun çıkarına kullanmaktan çekinmiyordu (fazladan sütun ve ciddi bir zam). Yine de Jack'in tereddütleri vardı. Şimdi bile Olivia'yı istediğinin yarısı kadar göremiyordu. En büyük hayali ise, yakın gelecekte onun hayatında sürekli yer almaktı.

"Oturmak ister misiniz, Bay Griffin?" diye sordu restorandaki hostes kız. "Buraya geldiğinde, Yargıç Lockhart'ı masanıza getiririm."

"Elbette," dedi Jack, genç kadının Olivia ve kendisinden haberdar olması hoşuna gitmişti. Sonra şaşıracak bir şey olmadığına karar verdi. Justine Gunderson ile kocası Seth, Deniz Feneri'nin sahipleriydi ve sonuçta Justine, Olivia'nın kızıydı. Ayrıca, gazetede yazdığı haftalık makalenin köşesinde fotoğrafı da yayımlanıyordu; doğruyu söylemek gerekirse, çok gurur okşayıcı bir fotoğraftı.

Körfeze bakan en iyi masalardan birine oturdu. Suyun üstünde festival havasında dans eden marina ışıkları onu keyiflendirdi. Körfezin diğer tarafındaki donanma tersanesini de görebiliyordu. Şu anda içinde bir uçak gemisi, sayısız destroyer

ve onarım için çekilmiş birkaç dizel denizaltıyı barındırıyordu.

Garson kız geldiğinde bir kahve istedi ve mönüyü incelemeye başladı. Beş dakika sonra Olivia göründü, buz gibi bir kalbi bile eritecek sıcacık tebessümüyle içeri daldı.

"Umarım fazla bekletmemişimdir," dedi karşısındaki sandalyeye yerleşerek. Telaşlı ama mutlu ve heyecanlı görünüyordu.

O kadar güzeldi ki, Jack gözlerini ondan alamıyordu. "Evet. Saatlerdir bekliyorum." Aslında doğruydu, sadece saatlerin tamamında restoranda oturmuyordu.

Olivia uzanıp parmaklarını Jack'in parmaklarına geçirdi. "Bu akşamı iple çekiyordum," dedi. "Seninle beraber olmayı..."

"Ben de öyle." Bu ifade hafif kalırdı. "Annenin, belediye meclisiyle mücadelesinde yeni gelişme var mı?" diye sordu, gözlerini ona dikip kendini aptal yerine koymadan önce.

Olivia mönüden başını kaldırdı. "Duymadın mı?"

"Hayır, neyi?" genelde yerel dedikoduları ilk duyan Jack olurdu, ama Charlotte'u eskisi kadar sık göremiyordu. Bir süre *Chronicle*'da Yaşlılar Köşesi'ni yazmıştı ama kanser teşhisi konduktan sonra bırakmıştı. İyileştikten sonra tekrar başlaması gerekiyordu ama kendisini yeni bir meseleye, bir sağlık ocağı yaptırılmasına adamıştı.

"Annem ve yeni bulduğu arkadaşı, bir gösteri düzenlemeye karar verdiler." Olivia kaşlarını çattı. "Ben denen bu adamı pek tanımıyorum, ya sen?"

Jack de tanımıyordu, ama Olivia'nın konudan sapmasına izin vermeyecekti. "Ne gösterisi? Sağlık ocağı için mi?"

Olivia deriden iç çekti. "Annemi bilirsin! Bana kalırsa, bu fikri aklına sokan Ben Rhodes. Annem, her ne olursa olsun ihtiyacımızın bu olduğuna kendini inandırmış."

Jack başıyla onayladı, Charlotte'la aynı fikirdeydi.

"Annem normal kanallardan gitmeye çalıştı, ama bütçe kesintileri yüzünden kimse onu dinlemedi," diye devam etti Olivia. "Korkarım konuyu tamamen kendisi üstlenmeye kalkışacak." Olivia başını iki yana salladı. "Her durumda, Tanrı yardımcımız olsun."

Jack gülmemeye çalıştı. Charlotte'un baskısıyla, bir sağlık ocağına olan ihtiyaçla ilgili sayısız destek makalesi yazmıştı.

"Jack Griffin! Elinde saçma sapan bir pankartla *Chronicle*'ın baş sayfasına annemin resmini basarsan, yemin ederim seni asla bağışlamam."

Jack kendini tutamayıp kıkırdadı. "Söz veremem."

Olivia mönüyü kenara koydu. "Onunla mantıklı konuşmaya çalışıyorum ama dinlemeyi reddediyor. Bu durumun benim için ne kadar utanç verici olabileceği hakkında bir fikri yok."

Jack kaşlarını çattı. "Seni değil, bu toplumdaki insanları ve onların ihtiyaçlarını düşünüyor."

"Haklısın," diye kabul etti Olivia. Sonra duraksayıp ona baktı. "Bu konuda çok bencil davranıyor gibiyim, değil mi? Fakat adliyede benimle nasıl dalga geçtiklerinden annemin

haberi yok. Bugün öğleden sonra, annem mahkemeye düşerse ne yapacağımı sordular ve on beş dakika köşede durma cezası önerdiler." Olivia gözlerini devirdi. "Hoş, çok hoş." Sonra, konudan sıkılmış gibi, ona doğru eğildi. "Annemden bu kadar söz etmek yeter. *Sen* nasılsın?"

"Harika." Olivia yanında olduğuna göre gerçekten öyle hissediyordu. Romantik bir akşam tasarlamıştı ve bu ortam bildiği kadarıyla son derece romantikti. Yemek yedikten sonra, hava izin verirse sahilde yürüyebilirlerdi. Şansı varsa Olivia, onu kahve içmeye eve davet ederdi. Olivia Lockhart'la öpüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu...

"Gazetenin haftada beş gün çıkmasıyla ilgili yeni bir şey var mı?" diye sordu Olivia.

"Henüz kesin bir şey yok ama güçlü bir ihtimal." Olivia bunun ne anlama geldiğinin farkındaydı ama Jack bu yeniliğin artıları ve eksileri üstüne konuşarak vakit kaybetmek istemiyordu.

Bu işi kabul etmesinin sebebi, *Cedar Cove Chronicle*'ın haftada iki kez yayımlanmasıydı. Günlük bir gazetenin gerekleri özel hayatını öldürürdü. Yıllarca kendini işe vermişti. Yapacağı en kolay şey buydu ve olmasına izin vermişti.

Ancak bu kariyerinin ilk yıllarındaydı. Kendini neredeyse mahvederek korku ve üzüntülerini önce şişelerin dibinde boğmaya çalışmış ve sonra neredeyse ölümüne çalışmaya başlamıştı. Jack'in, oğlunun hastalığıyla mücadele yöntemi bu olmuştu. Küçük bir çocukken Eric'e lösemi teşhisi konulmuş, Eric sonradan iyileşse de Jack onun ölece-

ğine, içmekten ve çalışmaktan başka yapacak hiçbir şeyi olmadığına kendini inandırmıştı.

İçmeye devam ettiği o karanlık yıllarda Jack akşamdan kalma olsa da işini gayet iyi yaparken, bir eş ve bir baba olarak sosyal anlamda berbattı.

Yardıma ihtiyacı olduğunu evliliği sona erince anlamıştı. O zaman bile, kendine gelmesi yıllar sürmüştü.

"Cedar Cove'dan gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Olivia.

Onun sesinde duyduğu endişe, Jack'in hoşuna gitti. Başka zaman olsa, bilgisayarını toplayıp yola koyulacağını düşünmesini isterdi, ama artık bunları aşmışlardı. Haberciliği bırakır ama Olivia'yı terk edemezdi. Ayrıca onunla çıkar oyunları da oynayamazdı. Yine de, dürüst olmak biraz dalga geçmesine engel değildi.

"Hayır, gitmeyeceğim," diye onu ikna etmeye çalıştı. Sonra, gözlerinin içine bakarak devam etti, "Artık asla gidemem."

"Of Jack," diye içini çekti Olivia ve aynı sıcak bakışlarla karşılık verdi.

"Evet," dedi. "Beş yıllık sözleşmem var ve iş sözleşmeye gelince bu insanlar gerçekten acımasız oluyorlar."

"Jack!"

Onun içerlemiş, hiç romantik *olmadığını* kabul eden ifadesine bayılıyordu. Olivia Lockhart'ı seviyordu. Belki doğru sözcükleri söylemek için biraz daha çaba sarf etmeliydi ama Jack'in o taraklarda bezi yoktu. O tür saçmalıkları duymak

istiyorsa, muhtemelen eski kocası bu konuda uzmandı.

Stan Lockhart'ı düşünmek hataydı. Jack dişlerini gıcırdattı. Olivia'yı istediği zaman geri alabileceğini ima eden tavrıyla Jack'i rahatsız ediyor, bunu Jack'in de bilmesi için elinden geleni yapıyordu.

"Hadi sipariş verelim," dedi düşüncelerini başka konuya yönlendirmek için. Mönüye uzandığında, akşamı Olivia'yla birlikte geçirenin eski kocası değil, *kendisi* olduğunu kendine hatırlattı.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Olivia sevinçle.

Jack günün spesiyallerini gözden geçirip sığır bifteğinde karar kıldı, Olivia ise deniztarağı ile kaburga arasında kararsız kaldı. Sonunda tercihini deniztarağından yana kullandı.

"Annemi yemeğe çıkarmışsın," dedi Olivia. Bu sırada işini bilen ve rahatsız etmeden servis yapan garson kız, marul üstüne tepeleme karides yığılmış salatalarını getirdi.

Demek Olivia'nın haberi vardı. Olivia'nın Stan'le beraberliğini yoklamak için annesini kullanmak, Jack'in yaptığı hoş şeylerden biri değildi ama hiçbir şeyden haberi olmazsa dikkati dağılıyordu.

Öğrendikleri de onu günlerce depresyona sokmuştu. Stan Lockhart eski karısını tekrar elde etmek için oyunu sert oynuyordu. Pek çok artısı da vardı. Ekonomik güvencesinin yanı sıra, kültürlü ve entelektüeldi; ayrıca Olivia'yla ortak bir geçmişi paylaşıyorlardı, o Olivia'nın çocuklarının babasıydı.

Charlotte'un ona söylediği ilk şey, Stan ve Olivia'nın

yeni yıla birlikte girmeleri olmuştu. Charlotte kısaca, Justine ve Seth'in Deniz Feneri'ne gidebilmesi için, birlikte Leif'a baktıklarını söylemişti. Hâlâ içine dert oluyordu. Saatler gece yarısını gösterdiğinde, Stan'in şampanya ve müzikle orada olduğuna ve Olivia'ya kolay unutulmayacak bir öpücük verdiğine bahse girebilirdi. Stan'in ona dokunduğu düşüncesiyle çenesi kasıldı.

Ayrıca Charlotte, Stan'in sık sık Cedar Cove'da kaldığını da ağzından kaçırmıştı. Jack kendi kişisel deneyiminden, Stan'in en az bir kez Deniz Feneri Yolu'ndaki evde kaldığını biliyordu. Stan istediği kadar aksine inandırmaya çalışsa da, misafir odasında uyuduğunu da biliyordu. Yine de, onun hâlâ Olivia'nın evinde kalmaya devam edip etmediğini merak ediyordu.

İşin gerçeği, Jack bilmek istemiyordu. Stan'in, Olivia'yla arasını bozmasına izin vermeyecekti. Bunun bir kere olmasına izin vererek hata etmişti ve tarih tekerrür etmeyecekti. Olivia için mücadele etmeye kararlıydı. Geri adım atmayacaktı ve bunu hem Olivia'ya *hem de* eski kocasına açıkça belli etmek istiyordu.

"Jack?" Olivia ona tuhaf bir şekilde bakıyordu.

"Pardon. Bir şey mi söyledin?" Dikkatini ona yoğunlaştırdı, Stan bir kez daha düşüncelerini ele geçirmişti. Olivia'nın eski kocası, hiç uğraşmadan akşamlarını mahvetmeyi başarıyordu.

"Ne kadar güzel göründüğünü söyledim mi?" diye sordu Jack.

"Hayır, söylemedin," dedi Olivia ve dirseklerini masaya koyarak ona baktı. "Ama duymak için sabırsızlanıyorum."

Grace Sherman bilgisayar ekranına bakıp nefesini tuttu. Heyecandan ölmek üzereydi. New Orleans! Will onunla New Orleans'ta buluşmak istiyordu. İş için Louisiana'ya gidecekti ve ona eşlik etmesini istiyordu.

New Orleans, dünyanın en romantik şehirlerinden biriydi ve Will'le beraber orada olmak baş döndürücüydü. Yanında Will'le Bourbon Caddesi'nde yürüyüp caz dinlediğini hayal etti. Bir tekneyle Mississippi'de kumar turuna çıkmaktan ve tarihi yerleri gezmekten de söz etmişti.

"Bilmiyorum," diye yazdı Grace. Heyecanlı olduğu kadar gergindi.

"Konuşmamız gerek, ama böyle değil. Sana yüz yüze söylemek istediğim şeyler var." Cevapları hemen geliyordu. "Sana ihtiyacım var Grace. Tek düşündüğüm sensin."

Artık duygularını birbirlerinden saklamıyorlardı. Grace, Will'i seviyordu, bu kadar basitti. Onunla birlikte olmak istiyordu, sadece hafta sonları değil; ömür boyu.

Yine de Grace, Cedar Cove'da yaşıyordu ve işi buradaydı. "Haftalar öncesinden haber vermeden kütüphaneden ayrılmam çok zor," diye yazdı.

"Şimdi sor. Sana uçak biletini göndereceğim."

Grace gözlerini kapadı. Will için hissettiklerini Will de onun için hissediyor olmalıydı ve bu durumda birbirlerini ar-

zulamamaları imkânsızdı. Haftalarca nasıl olacağını düşünmüştü. Will'le karıkoca olarak yaşadığı kocaman bir hayal dünyası oluşturmuştu. Yetişkin hayatında ilk kez onu bütünüyle seven, ona değer veren bir erkekle olmanın verdiği duyguyu hissediyordu.

Dan de onu sevmişti, bundan hiç şüphesi yoktu ama ona vereceği şeyler çok azdı. Üzüntü, keder ve suçluluk duygusuyla bir günden diğerine yaşamaya çalışmıştı. Hayatında hiçbir zaman şefkat ve neşeye yer olmamıştı. Grace'in ikisine de şiddetle ihtiyacı vardı.

Cliff ise... O iyi bir dosttu. İlişkileri aşktan çok yoldaşlıktı, en azından kendi açısından.

Şimdi nihayet gerçek aşkı yaşama fırsatı bulmuştu.

Bununla beraber, Grace için ciddi bir sorun vardı.

Will evliydi.

"Peki ya karın?" diye yazdı. Onunla buluşmaya söz veremezdi, eğer evliliğine sadık kalacaksa bu ilişkiyi sürdüremezdi.

"Sana bittiğini söyledim," dedi Will.

"Georgia gitti mi?"

"Evet. Bir avukatla görüştüm. Dostça ayrılacağız. Asla evlenmemeliydik. Bunu anlıyor."

"Bizden haberi var mı?" diye parmakları klavyede uçtu.

"Başkası olduğunu söyledim. Kim olduğunu söylemedim."

Grace de Will'le olan ilişkisini sır olarak saklamıştı. E-posta aracılığıyla her gün görüşüyorlardı, hatta bazen günde

iki kez. Zaman zaman telefonla konuşma fırsatı da buluyorlardı. Konuşacak bu kadar çok şey olması onu hâlâ şaşırtıyordu.

Kapı zili çaldı ve Grace başını çevirerek huzursuzca baktı. Buttercup kuyruğunu sallayarak kapıya gitti.

"Benimle buluşacağını söyle," diye üsteledi Will. Sözcükler ekranda patlıyordu. "Bir an önce bilmem gerek. Elinden geleni yapacağına söz ver."

"Söz, yapacağım," diyen Grace, kapı zili ikinci kez çalınca zorla ekranın başından ayrıldı. Kapıdaki her kimse bir an önce ondan kurtulmaya kararlı olarak kapıyı açtı ve karşısında Cliff'i bulunca yüksek sesle iç çekmemek için kendini zor tuttu.

"Cliff," diyerek tel kapıyı açtı. "Ne hoş sürpriz."

"Sürpriz mi?" diye tekrarladı Cliff. "Geçen hafta konuştuk, bugün öğleden sonrayı birlikte geçirmek için plan yaptık."

Grace konuşmayı hayal meyal hatırlıyordu, ama aklındaki tek şey, bir an önce telefonu kapatıp ekran başına dönerek Will'le konuşmaktı.

"Elbette. Aklımdan çıkmış. Bir dakikada hazır olurum."

Cliff salona girip oturdu, hafifçe kaşlarını çattı.

"Bilgisayardaydım," diye açıkladı Grace. "Kapatmam için bir dakika izin ver." Sandalyesini çekip oturdu, hızla Will'e tatil için izin talebinde bulunacağını yazdı. Bugünlerde bir ya da iki haftadan önce izin alabileceğinden emin değildi ama bütün kalbiyle olmasını diliyordu. Sonra misafiri olduğunu açıklayarak vedalaştı.

İşi bittiğinde sandalyesinde döndü ve bütün içtenliğiyle Cliff'e gülümsedi. "Muhtemelen boş kafalı bir ahmak olduğumu düşünüyorsun," dedi gülümseyerek, randevularını unuttuğunu örtbas etme çabasıyla.

"Asla," dedi sakin bir şekilde. Ancak dudaklarındaki tebessüm gözlerine yansımıyordu. Buttercup mutlu bir halde ayaklarının dibinde yatıyordu, parmaklarını hayvanın tüyleri arasından geçirirken tekrar kaşlarını çattı.

"Mantomu alıp geliyorum," dedi Grace.

Saçlarını fırçalayıp rujunu tazelemesi ve mantosunu alması birkaç dakika sürmedi.

Döndüğünde Cliff hâlâ Buttercup'ı okşuyordu. Bakışlarını Grace'e çevirdi. "Buttercup'ı en son ne zaman veterinere götürdün?"

Golden Retriever'ı aldıktan bir hafta sonra götürmüştü, ama sonra götürdüğünü hatırlamıyordu. "Bir yıl kadar oldu," dedi.

"Bir randevu alsan iyi olur, diye düşünüyorum."

"Neden?" Grace birden endişelendi. Buttercup, onun can dostu ve yoldaşıydı.

"Özel bir şey yok. Sadece onu biraz bitkin görüyorum," dedi ama alnı hâlâ kırışıktı. "Bir terslik olabilir, her zamanki gibi değil. Davranışlarında bir değişiklik fark ettin mi?"

"Hayır." Grace düşünmeye çalıştı ama aklına bir şey gelmedi. İşin gerçeği, her akşam bir an önce bilgisayarın başına geçebilmek için kendini eve dar atıyordu. Will'le yazışmaya başladığından beri köpeğiyle pek ilgilenmediği için

suçluluk duydu. Bazen saat sekize, hatta daha geç saatlere kadar yemek bile yemiyordu. Evde geçirdiği zaman çok değerliydi, çünkü Will'le iletişim kurmak için tek şansıydı.

"Hazır mısın?" diye sordu Grace çantasını alarak.

"Bir dakika." Buttercup'ın sırtını okşamaya devam ediyordu, ama Grace onun köpeğin sağlığını düşünmekten çok düşüncelerini toparlamaya çalıştığım hissetti. Çok geçmeden Cliff ayağa kalktı.

"Güzel bir gün, değil mi?" diye sordu onun davranışlarını okuyamayan Grace. Dan'le bu oyunu sık sık oynar, onu neşelendirmek için elinden geleni yapardı. Çoğunlukla işe yaramazdı. Cliff'in yüzündeki keyifsiz ifade moralini bozdu, Dan'le olan anılarını canlandırdı.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi Cliff, uzun bir duraksamadan sonra.

"Ne istersen." *Hemen hemen*, diye düzeltti içinden.

Cliff pencereye doğru yürüyüp dışarı baktı. "Son zamanlarda pek görüşemiyoruz."

"Çok meşgulsün," dedi Grace omuz silkerek.

"Doğru, o yüzden daha önce fark edemedim."

"Neyi fark edemedin?"

"Duygusal olarak ne kadar uzaklaştığını."

Grace inkâr etmek için başını iki yana salladı. "Kafandan uyduruyorsun."

Cliff ensesini ovuşturdu, dönüp ona baktı. "Bu sözcükleri kullanman ne kadar garip. Susan da aynen böyle söylerdi."

Susan eski karısıydı. Grace şaşkın, çaresiz bir tavırla ellerini kaldırdı. "Bütün bunlar ne demek oluyor? Beraber bir öğleden sonra geçireceğimizi sanıyordum."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Cliff. Doğruldu, yüzü ciddiydi. "Bu oyunu oynayamam, Grace."

"Ne oyunu?" Grace giderek ona karşı sabrını yitiriyordu.

"Başka biri var. Bilmediğimi sanıyorsun ama benim için çok açık. Neler olup bittiğini görebiliyorum, daha önce bu yollardan geçtim."

"Ne?" diye patladı Grace tepeden bakan bir edayla. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Doğru bile *olsa*," diye ekledi cesurca, "bu beni ilgilendirir. Üstümde hak iddia edemezsin."

Cliff'in tebessümü hüzünlüydü. "Haklısın, kuşkusuz."

"Böyle yapma," diye yalvardı Grace. Burada olduğuna göre, onunla dışarı çıkmak, beraberliklerinin tadını çıkarmak istiyordu. Cliff, bunları daha önce yaşadığını ifade etmek ister gibi başını iki yana salladı. "Başlangıçta Dan yüzünden uzak durduğunu sanıyordum. İsteğin üzerine, kocanın yasını tutman için sana zaman tanıdım."

"Cliff lütfen, olmayan bir şey yüzünden sorun yaratıyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu.

Cliff boyun eğmiş gibiydi. Grace ona sarılmak istedi ama konuşmanın gidişatı hoş değildi.

"Hayatında başka biri olmadığını mı söylüyorsun?" diye meydan okudu Cliff.

Grace, onun gözlerinin içine bakarak yalan söyledi. "Ay-

nen bunu söylüyorum." Will ve onunla ilgili hiç kimse bir şey bilmiyordu. En iyi arkadaşı, Will'in kız kardeşi Olivia bile. Tek bir söz edemezdi, özellikle şu anda, tam Will ve Georgia boşanma aşamasındayken.

"İlk karşılaştığımızda sana âşık olacağımdan emindim," dedi Cliff. "Sana olan hayranlığım giderek arttı. Kayıp kocanla ilgili aldığın tavır onurluydu, evlilik resmen bitinceye kadar yeni bir ilişkiyi reddetmen saygıya değerdi. Sanmıştım ki... sana inandım."

"Şimdi inanmıyor musun?"

"Bir şey unutuyorsun Grace. Karım beni yıllarca aldattı. Bütün işaretleri bilirim: coşku dolu karşılamalar, inkâr, öfke. Bununla yaşadım ve görmezden geldim. Tekrar yapmayacağım."

Grace kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu iş yorucu bir hal almaya başlamıştı. "Saçmalıyorsun," dedi sinirli bir şekilde.

"Öyle mi?"

"Elbette."

"Evli, değil mi?"

"Sen neden *söz ediyorsun*?"

Cliff sertçe onu süzdü. "Onu koruyorsun."

"Böyle bir şey söylediğine inanamıyorum!"

Cliff kapıya yöneldi.

"Artık çıkabilir miyiz?" dedi Grace. Sorgulamanın bitmesiyle rahatlamıştı. Cliff'in eli kapı kolundaydı. "Bence artık görüşmesek iyi olacak."

Grace ona bakakaldı. "Ciddi olamazsın." Yüreği ezildi ve yalanlarının Cliff'i ne kadar gücendirdiğini gördü. Yerinden kıpırdayamayacak kadar uyuşmuş durumdaydı.

Hızla kendini toparlayıp arkasından koştu. "Cliff," diye seslendi. "Lütfen, bunu konuşalım."

Cliff ya duymadı ya da dinlemek istemedi. Arkasına bile bakmadan arabasına bindi, motoru çalıştırdı, caddeye doğru ilerleyerek Grace'in hayatından çıktı.

Yirmi

Katie'nin zayıf, inlemeye benzeyen ağlaması Maryellen'ı anında uyandırdı. Saat daha biri çeyrek geçiyordu, uyuyalı bir saat bile olmamıştı. Gözlerini hızla açıp sallanarak yataktan fırladı. Katie'yi yavaşça beşiğinden alıp omuzuna yasladı ve anında paniğe kapıldı. Katie iki gün ve iki uykusuz gecedir hasta ve huysuzdu. Şimdi ise durum daha kötüydü.

Maryellen önceki gün onunla evde kalmıştı. Doktorlar antibiyotik tedavisine başlamıştı ama durumu hâlâ düzelmemişti. Gece sütünü emdiği halde, anında kusmuştu. Şimdi ise ateş gibi yanıyordu, sinirli ve huzursuzdu.

Uykusuzluktan gözleri batarak Katie'yi omzunda gezdirmeye başladı ama hiçbir düzelme olmadı. Büyük bir çabayla altı aylık kızına biraz sıvı Tylenol vermeye çalıştı, o bile ateşini düşürmeye yetmedi.

Saat iki olduğunda Maryellen tükenmiş ve çıldırmış durumdaydı. Yirmi dört saat hizmet veren danışman hemşireyi daha yeni aramıştı ama içi yeterince rahatlamamıştı. Yardıma

ihtiyacı vardı. Bununla yalnız başa çıkması zordu. Olmayacak bir saatte Jon'ı aramaktan nefret ediyordu, ama tek başına üstesinden gelemeyecekti.

Telefon uzun uzun beş kere çaldı, ümidi kırılan Maryellen kapatmaya karar verdi. Jon'ın evde olmadığı, geceyi başka yerde geçirdiği belliydi. Bu düşünce moralini o kadar bozdu ki, gözyaşlarına boğuldu.

Yapma, diye fısıldadı kendi kendine. *Unut onu.* Nerede ya da kimle olduğu üstüne tahmin yürütmek bile istemedi, bu mutsuzluğunu daha da artırmaktan başka işe yaramazdı.

Tam ahizeyi yerine koyarken Jon sesinden uyku akarak cevap verdi.

"Umarım iyi bir sebebin vardır," diye homurdandı.

"Jon? Ben Maryellen. Çok üzgünüm... ama kimi arayacağımı bilemedim."

"Sorun nedir?"

"Katie. Ateşi çok yüksek ve burnu tamamen tıkalı. Bu sabah doktoruyla konuştum, bronşit ve kulak enfeksiyonu olduğunu söyledi."

"İlaç alıyor mu?"

"Evet, ama soluğu hoşuma gitmiyor. Telefonda danışman hemşireyle konuştum, ama hâlâ çok endişeli ve çok yorgunum." Sesi heyecandan titriyordu. Bir saatlik uykuyla tükenme noktasındaydı ve doğru karar vermekten aciz olduğunu hissediyordu.

"Ateşi kaç?"

"Otuz dokuz buçuk, ama hemşire bebeklerde bu olağandışı değil, dedi. Beni endişelendiren nefes alma biçimi. O

kadar şiddetli öksürüyor ki, kusmaya başlıyor ve uyuyamıyor... ve dolayısıyla beni de uyutmuyor." Maryellen ağlamamaya çalışıyordu. İki gece uykusuzluğun ardından, duygusal açıdan da enkaz haldeydi. "Daha ne kadar dayanırım bilemiyorum..."

"Hemen geliyorum."

"Ama ya iş?"

"Maryellen, Katie senin kadar benim de kızım."

"Sence onu acile götürmeli miyim?" Jon'dan bütün istediği bu konuda bir fikir vermesiydi.

"Buna birlikte karar veririz."

Sesi gayet sakin ve makul geliyordu. Burnunu çeken Maryellen kabul etti, Katie'nin bakımının sorumluluğunu tek başına üstlenmeyeceği için rahatlamıştı.

Otuz dakika sonra Jon kapıyı çaldı, Maryellen'a baktığı anda kaşları çatıldı. "Beni daha önce aramalıydın."

Perişan göründüğünü bilen Maryellen, Katie'yi ona uzattı ve istemsizce parmakları saçlarına gitti. Jon'la son görüşmelerinin üstünden tesadüfler dışında bir ay geçmişti. Jon ondan uzak duruyordu ve yılbaşı akşamından beri Maryellen da ondan kaçınıyordu. Bu berbat haliyle onunla karşılaşmak umutsuzluğunu daha da artırmıştı, ama Katie bu kadar hasta olunca başka çaresi yoktu.

"Zaten antibiyotik alıyor," diye tekrarladı, Jon sevgiyle kızını rahatlatmaya çalışırken. "Doktor bir ya da iki güne kadar daha iyi hissedeceğini söyledi, ama ateşi hâlâ çok yüksek ve uyuyamıyor."

Jon incitmeden dudaklarını kızının alnına dokundurdu.

"Bence ateşi biraz düşmüş."

"Tanrı'ya şükür."

Maryellen, elinin tersiyle dokunarak ateşini anlamaya çalıştı. Haklıydı, Tylenol'dan sonra Katie'nin alnı biraz serinlemiş gibiydi.

"Ne düşünüyorsun? Acile götürelim mi?" diye sordu Maryellen. Eğer çok gerekli değilse, kızını dışarı çıkarıp soğuğa ve kim bilir başka nelere maruz bırakmak istemiyordu. Yine de, bu kararı tek başına verecek kadar kendine güvenmiyordu.

"Bir saat daha bekleyip görelim," diye önerdi Jon.

Maryellen onayladı. Eğer Katie'nin ateşi düştüyse, belki uyuyabilirdi.

"Burada kalacağım," dedi Jon.

Maryellen soramamıştı ama o kadar minnettardı ki ağlamaktan korktuğu için sadece başıyla onaylayabildi.

Jon paltosunu çıkarmak için Katie'yi ona verdi, sonra kızını tekrar alıp sallanan koltuğa oturdu.

"Kucaktayken daha rahat soluk alıyor," diyen Maryellen yorgunluktan sallanıyordu.

"Git yat," dedi Jon. "İki kişinin ayakta olmasının anlamı yok."

"Ama..." Maryellen neden itiraz ettiğini bilmiyordu. "Bir saat sonra gelip uyandırır mısın?"

Jon ona baktı. "Kendine zarar verecek kadar inatçı olduğunu sana söyleyen oldu mu?"

Maryellen ona baktı.

"Git," dedi, parmağıyla yatak odasını göstererek.

Maryellen uysalca boyun eğip ayaklarını sürüyerek gitmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun ve minnettardı. Bekâr anne olmak tahmin ettiğinden de zordu. Kucağında hasta bir bebekle odada volta atmanın ya da çocuğunun sağlığını ve hayatını etkileyecek önemli kararları tek başına vermenin nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemişti.

Maryellen kemiklerine kadar işleyen bir yorgunlukla yatağa yığıldı. Başı dönüyordu ve uyuyamayacağından emindi.

Gözlerini kapadı, dijital radyosundaki saate tekrar baktığında üç saat geçmişti. Hızla yatak örtüsünden kurtulup salona koştu ve Katie'yi, Jon'ın kucağında derin uykuda buldu.

İçeri girdiğinde Jon gözlerini açtı.

"Uyuyor," diye fısıldayan Maryellen, gözlerine inanamıyordu. Bu kadar uzun süre Katie'yi tutmaktan kolları sızlıyor olmalıydı. Bebeğe uzandı, onu kucağına aldığında derin uykuda olduğunu gördü.

"En kötüsünü atlatmış gibi görünüyor," dedi Jon, Maryellen'ın peşinden bebek odasına giderken.

"Umarım." Maryellen titizlikle onu beşiğine yerleştirdi, Katie yan döndüğünde bir elini sırtına bastırdı. Minik bedeni artık alev gibi yanmıyordu. "Ateşi düşmüş," dedi, üstüne ince bir battaniye örterek.

"Saat kaç?" diye sordu Jon, Katie'nin odasından çıktıklarında.

"Beş buçuk," dedi Maryellen. "Burada kal," diye üsteledi ardından. Birkaç saat önce kendisi nasılsa, Jon da o kadar yorgun görünüyordu.

Jon iki eliyle yüzünü sıvazlayıp esnedi. "Kanepede yatarım."

"Kanepe kısa ve yamuk yumuk. Seni mahveder."

Göz göze geldiler.

"Yatağımı paylaşabiliriz," dedi düşünmeden, sanki geceyi orada geçirmesi sıradan bir şeymiş gibi. Sesi sakin ve normal çıkmış olabilirdi ama kalbi hızla çarpıyordu.

Jon, ona bakmaya devam ediyordu, anlaşılan doğru duyduğundan emin değildi.

"Ben kendi tarafımda yatarım, sen diğer tarafta," diye ekledi. Eğer düşündüğü buysa, onunla sevişmeye niyeti yoktu. Cevap beklemeden karanlık odaya yöneldi.

Jon hâlâ tereddüt içindeydi.

"Son iki gecedir az önceki üç saat dışında uyumadım," dedi yatağin kenarına oturarak. "Sen kararını ver, ben uyuyacağım."

Uzanıp sırtını ona döndü, gözlerini kapatarak örtüyü omuzlarına kadar çekti.

Bir dakika sonra yatağın diğer yanı Jon'ın ağırlığı altında ezildi. "Örtünün üstünde uyuyacağım," diye fısıldadı. "Sana dokunacağımdan endişelenme diye."

Sanki umrundaydı! Maryellen sanki çoktan uyumuş gibi cevap vermedi. Çok geçmeden Jon'ın solukları düzenli olarak çıkmaya başlayınca onun uyuduğunu anladı.

Bir süre sonra Maryellen uyandığında, oda tamamen aydınlanmıştı. Önüne Jon geldiği için saati göremiyordu, üstünden bakmak için başını yastıktan kaldırdı. Saat neredeyse

sekiz olmuştu. Hareket edince, Jon'm gözleri yavaşça açıldı.

"Üzgünüm," diye fısıldayarak başını tekrar yastığa koydu. "Seni uyandırmak istememiştim."

"Uyumuşum," dedi Jon, inanamayarak.

"Katie de öyle." Bakıştılar, ikisi de yerinden kıpırdayamadı. Birlikte sadece bir gece geçirmişlerdi, Katie'ye hamile kaldığı gece, asırlar öncesinde kalmış gibi gelen bir gece. Maryellen bu ilişkide çok büyük hatalar yapmıştı, ama Jon Katie'ye çok iyi bir baba olmuş ve Maryellen'a büyük destek sağlamıştı.

Defalarca öpüşmüşlerdi ve bu öpücüklerle ona ne kadar değer verdiğini –ve sevdiğini– göstermeye çalışmıştı, ama her defasında incinmiş ve hayal kırıklığına uğramıştı. Şu anda onu öpmeyi öylesine istiyordu ki...

"Jon." Sesi fısıltıdan da yavaş çıkıyordu.

"Şişşt." Jon başını ona doğru yaklaştırdı, Maryellen hafifçe Jon'a doğru kaydı.

Çok geçmeden dudakları yumuşak bir öpücükle birleşti. Bir an sonra John gönülsüzce dudaklarını ondan ayırdı, devam etmek isteyip istemediğinden emin olmak ister gibi gözlerini kısarak Maryellen'a baktı.

Maryellen dudaklarını tekrar ona uzattı. Noel'in ardından zaten kendini onun kucağına atmış ve reddedilmişti. Jon onu bir kez daha geri çevirirse kalbi tamamen parçalara ayrılacaktı.

Endişelenmesine gerek yoktu. İkinci kez öpüştüklerinde dudakları tamamen birbirine kenetlenmiş ve birbirlerini soy-

maya başlamışlardı. Maryellen'ın geceliğini sıyırmak kolaydı, ama Jon tamamen giyimliydi. Gömleğinin düğmelerini çözerken Maryellen diğer odadan Katie'nin sesini duydu.

Jon donakaldı.

Maryellen da öyle. "Bir bakayım tekrar uyutabilecek miyim." Bazen Katie'ye emziğini verdiğinde birkaç dakika içinde kendiliğinden uyuyakalıyordu. Maryellen, kızının ebeveynine bu nadir fırsatı vermesi için dua etti.

Olabildiğince çabuk geceliğini üstüne geçirdi ve parmak uçlarına basarak Katie'nin odasına gitti. Gerçekten de emziğini alır almaz Katie'nin gözleri kapanmaya başladı. Maryellen yanında durup sırtını sıvazladı. Bu arada, Jon'la arasındakilerin boşa gitmemesi için dua ediyor, onunla sevişmek için inanılmaz bir istek duyuyordu.

Yatak odasına döndüğünde iş işten geçmişti. Jon yatağın öbür tarafına oturmuş, sırtı dimdik duvara bakıyordu.

"Katie uyudu," diye fısıldadı.

Jon cevap vermedi.

Yatağın üstünde diz çöken Maryellen, Jon'ın arkasına geçip kollarını omuzlarına doladı, boynunu öptü, diliyle kulak memesini yokladığında onun baştan ayağa ürperdiğini hissetti.

Jon, onun elini tutup avucunu öptü. "Katie'nin tam zamanında uyanması iyi bir şey."

"Uyudu Jon," diye fısıldadı.

"Cinsel birliktelik iyi bir fikir değil," diye fısıldayıp hızla kalktı ve yüzünü ona döndü.

Maryellen olduğu yere çöktü, reddedildiği için kelimelerle tarif edilemeyecek kadar aşağılandığını hissediyordu.

"Şu anda seninle sevişmek yapılabileceğim en kolay şey ama yapmayacağım. İşin gerçeği, sana güvenmiyorum. Daha önce bana yalan söyledin, kızımı benden uzak tutmaya çalıştın..."

"Ama o şeyden önceydi..."

"Neyden önce?" diye sordu Jon."

Sana güvenebileceğimi, seni sevdiğimi fark etmeden önce, ama bunları söyleyemedi.

"Neden öyle davrandığımı açıkladım," dedi. Başı öndeydi, onun bakışlarıyla karşılaşmaya cesareti yoktu. "Ancak bu kadar dürüst olabilirdim."

Jon uzun bir süre sustu. "Ben de sana karşı dürüst olmak istiyorum, Maryellen," derken sesindeki titreme samimiyetini belli ediyordu.

İçi umut dolan Maryellen bakışlarını kaldırdı. Jon ellerini iki yanında yumruk yapmıştı, bakışları sertti. "Sana güvenmiyorum, kendime de. Yapamam."

"Neden?" diye yalvardı Maryellen. Jon'ın içinde süregelen mücadeleyi görebiliyordu. Ona güvenmek, sırtındaki yükten kurtulmak için yanıp tutuşuyordu. Maryellen, bu yük her neyse, neden bir yıl önce sevişirlerken onu rahatsız etmediğini merak etti. Sonra birden sebebini tahmin etti.

"Jon," diye fısıldadı ve nasıl olduysa soracak cesareti buldu. "Jon, evli misin?"

"Düşündüğün *bu mu*?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye bağırdı.

Yükselen sesi Katie'yi korkutmuş olmalı ki, yüksek sesle ağlaması gergin anın arasına girdi.

"Ben bakarım," diyen Maryellen hızla bebek odasına koştu, bebeği alıp bezini değiştirdi. Katie çok daha iyi görünüyordu, neredeyse normale dönmüştü ve bu çok umut vericiydi.

Maryellen yatak odasına döndüğünde Jon kaybolmuştu. Salonun penceresinden baktığında, tam köşeyi dönerken onu gördü. Arabayı kullanma tarzına bakılırsa, ondan kurtulmak için bundan daha fazla acele edemezdi.

Rosie, Pancake Palace'ta Allison'ın tabağına tepeleme doldurduğu *pancake*'lere baktı. Annesinin kendisini incelediğini fark eden Allison ona bakıp gülümsedi. İkisi baş başa konuşmak için bir fırsat yakalamışlardı. Zach, Eddie'yle birlikte baba-oğul erkek izcilerin bir etkinliğine katılmış, Rosie'ye Allison'ı yemeğe götürmesini önermişti. Gerçekten iyi bir fikirdi.

Boşanma sırasında, Rosie artık Zach'le hiçbir işi kalmadığını düşünüyordu. Bazı gerekli konularda işbirliği yapmak zorunda olduklarını biliyordu, ama bunun ötesinde ilişkileri bitmişti. İşler düşündüğü gibi gitmemişti, bu günlerde sık sık görüşüyorlardı, aslında boşandıktan sonra daha mutluydular. Bunu itiraf etmek zor olsa da doğruydu.

"Bir tekliğe yiyebildiğin kadar *pancake*," dedi Rosie. Allison'm işi bittikten sonra sosu almak için uzandı. "Bu fiyata karşı koymak zor."

"Cecilia, kasabadaki en iyi yer olduğunu söylüyor."

Rosie, diğer kadının adını bir kez daha duyarsa çığlık atacağını hissetti. Öte yandan, kızını geri kazandığı için çok mutluydu, aslında şikâyet edecek bir durum olmadığını biliyordu.

Akşam yemeği için Rosie'nin harcayabileceği para ancak iki dolardı. Yasal borçları, yani Zach'in borçları ve iki evin geçim masrafı hâlâ çok yüksekti. Ayrıca, Rosie'nin artık tam gün çalışıyor olmasının getirdiği harcamalar da üstüne yüklenmişti. Para durumu her zamanki kadar kötüydü ama her kuruşun hesabını yapmayı öğrenmişti. "Demek babanın ofisinde çalışmak hoşuna gidiyor?" diye sordu. Cevabı bilse de, bir konu açmak gerekiyordu.

"İlk gün sevmedim," diye itiraf etti Allison, su bardağını kavrayıp birkaç büyük yudum aldı. "Babamın etrafımda olması korkunçtu. Tamamen saçmalıyordu."

Rosie'nin duydukları böyle değildi, ama Allison'a karşı çıkmadı.

"Sonra Cecilia'yı şefim yaptı ve bu işe yaradı."

Rosie gülümsedi ve hiç tanışmadığı, ama kızı üstünde bu kadar etkili olan Cecilia'nın nasıl biri olduğunu merak etti.

"Babam sana Cecilia ve kocasından söz etti, değil mi?"

"Evet." Zach ayrıca Cecilia'nın kaybettiği bebekten de söz etmişti. "Cecilia'nın bebeğinin adı da Allison'dı, değil mi?"

Kızı başıyla onayladı. "Bir gün mezarına çiçek götürebilir miyiz?"

"Sanırım bu çok iyi olur."

"Doğum günü 25 Haziran."

"Öyleyse bunu o gün yapabiliriz," diye önerdi Rosie.

Allison tekrar başıyla onayladı. "Tamam! Çiçeklerin parasını ben vereceğim."

Kalan *pancake*'lerin üstüne bol miktarda şekerli sos boca etti. "Biliyor musun, konuşuyoruz?" İtiraz etmesini bekler gibi Rosie'ye baktı.

"Biliyorum."

"Cecilia gerçekten çok akıllı, ama bunun daha önce farkında olmadığını söylüyor. Onu üniversiteye gitmesi ve istediği işi yapması için zorlayan Ian olmuş."

"Ian'm şu anda uzakta olduğunu söylememiş miydin?"

"Anne, ona 'denizde' denir."

Rosie gülmemeye çalıştı. "Affedersin."

"Donanmadan biriyle evli başka tanıdığımız var mı?"

Rosie'nin bunu düşünmesi gerekiyordu. "Bayan Alman'ın eşi donanmada. Birlikte ders veriyoruz."

"Ya," diye mırıldandı Allison dalgın bir halde.

Rosie'nin Allison'a sormak isteyip de bir türlü soramadığı soru içini yiyordu. Zach haftalardır Janice Lamond'dan söz etmemişti, aynı şekilde Allison da öyle. Babalarının neler yaptığı hakkında çocuklarının ağzını yoklamak hoş değildi; Rosie, onların güvenini sarsacak bir şey yapmamaya yeminliydi. Onları babalarını savunmak zorunda bırakmak istemezdi; daha kötüsü, aralarında seçim yapmak zorunda bırakmak. Diğer kadınla ilgili bu sessizlik kafasını karıştırıyordu, ama kendisi de Bruce Peyton'dan söz etmiyordu.

Sanki söylenecek fazla bir şey varmış gibi...

"Peki ofiste işler nasıl?" diye sordu, olabildiğince ilgisiz bir tavırla. Allison'm hiç düşünmeden ondan söz edeceğini umuyordu.

"Babam gerçekten, ama gerçekten çok yoğun çalışıyor. Vergi sezonu çok zor. Sabah altıda işe gidiyor ve genelde geç saatlere kadar çalışıyor. Gün boyunca randevuları var. Onu nadiren görüyorum."

Zach her zaman erken kalkardı. Vergi ayında evi bazen şafaktan önce, Rosie henüz uyanmadan önce terk ederdi. Deneyimlerinden, gün sonunda nasıl yorgun ve huysuz olduğunu bilirdi.

"Umarım ihtiyacı olan yardımcıyı bulmuştur," diye mırıldandı.

Allison çatalını tabağının kenarına koydu.

"Anne, Bayan Lamond hakkında bir şeyler mi öğrenmeye çalışıyorsun?"

Rosie'nin yanakları anında kızardı. Bunu inkâr edebilirdi ve neredeyse yapacaktı, ama Allison yalan söylediğini anlayacak kadar zekiydi, o yüzden başıyla onayladı. "Affedersin hayatım, ben sadece..."

"İstifa etti," diyen Allison, bir komplocu edasıyla masaya doğru eğildi. Kızının gözlerinde bir tebessüm parladı.

"İstifa mı etti?" diye tekrarladı Rosie. "Ne zaman?"

"Haftalar oldu. Noel'den önce."

Noel'den önce mi? Bu imkânsızdı. Rosie, Zach'in onun terfi ettiğini söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. "Sorun

neymiş, yeterince zam alamamış mı?" diye sordu, diğer kadına olan nefretini gizlemeye gerek duymadan.

"Zam konusunda bilgim yok, ama söylentiye göre haber vermeden ayrılmış ve babam gerçekten çok bozulmuş."

Rosie bundan emindi.

"Diğer personel de ondan pek hoşlanmıyormuş."

"Sahi mi?" Bu ilginçti ve Zach'in söylediğiyle uyuşmuyordu. Janice'ten çalışkanlık ve yardımseverlik konusunda mükemmel örnek gibi söz eder, hiç kimse böyle bir desteğe karşı koyamaz demeye getirirdi.

"Başlangıçta Bayan Lamond gerçekten iyi biriymiş. En azından Bayan Long öyle söylüyor, yani ofis müdürü. Sonra Janice kendini herkesten üstün görmeye başlamış, dediklerine göre babamı istediği gibi yönlendiriyormuş."

Sanki *bu* Rosie'nin bilmediği bir şeydi. "Eminim öyledir," dedi. "Neden öylece istifa ettiğini biliyor musun?"

"Hiç kimsenin bu konuda bir fikri yok."

Rosie ayrıntıları bilmekten büyük keyif alırdı.

"Biraz daha araştırmamı ister misin?" diye sordu Allison, onun kirli çamaşırlarını dökmeye meraklı olduğu açıktı.

Bu çok baştan çıkarıcıydı, ama Rosie başını iki yana salladı. "Bunu kafana takma."

Yemek boyunca Allison'la sohbet ettiler, gülüştüler, hatta boşanma öncesindeki günleri hatırladılar. Kızıyla bu kadar rahat konuşabilmek ve Lamond denen kadının ofisten ayrıldığını bilmek Rosie'nin keyfini yerine getirmişti.

Ertesi gün öğleden sonra Rosie ofise uğradı. Boşanma-

dan beri ofise uğramıyordu, çünkü Janice Lamond'un sinsice sevinmesine izin vermek istemiyordu.

Danışmada Mary Lou Miller vardı. Rosie içeri girince başını kaldırdı, yüzündeki anlık şaşkınlık yerini içten bir karşılamaya bıraktı. Rosie'nin ofis personeliyle karşılıklı saygı ve sevgiye dayalı bir ilişkisi olmuştu.

"Bayan Cox, sizi görmek ne güzel!" dedi Mary Lou.

"Selam Mary Lou." Sıcak karşılama Rosie'nin gururunu okşadı ve gerginliğini aldı. Rosie uğrayacağından Zach'e söz etmemişti. Yeni müfredatta yer alan matematik ve fen dalları konusunda seminer olduğundan dersler kısa kesilmişti. Telafi kurslarında Rosie, bunlara katıldığı için muaf tutulmuş, birden öğleden sonrası boşa çıkmıştı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soran Mary Lou, aralarında engel oluşturarak bekleme alanıyla ofisi bölen bankonun diğer tarafına geçti. "Bay Cox'ı çağırmamı ister misiniz? Ne yazık ki şu anda bir müşterisiyle beraber, ama burada olduğunuzu haber verebilirim."

"Teşekkürler ama gerek yok," dedi Rosie. "Cecilia Randall'ı görmeye geldim."

"Elbette," dedi Mary Lou. "Hemen bakayım."

"Cecilia molada." Masanın arkasından seslenen, Rosie'nin tanımadığı bir kadındı. Ofiste bilmediği bazı değişiklikler olmuştu. Ofis politikaları hakkında Zach'le sık sık fikir alışverişi yaparlardı ama bu Janice'ten önceydi.

"İsterseniz dinlenme odamıza bakabilirsiniz," dedi Mary Lou.

Bu harika olurdu, Rosie çalışırken Cecilia'yı rahatsız etmek istemezdi. Niyeti Allison için yaptıklarına teşekkür etmekti.

Rosie, ofisin planını kendi evi kadar iyi biliyordu ya da bir zamanlar Zach'le birlikte yaşadığı ev kadar. Bugünlerde... neyse, o konulara girmek istemiyordu.

Mary Lou'nun söylediği gibi, Rosie Cecilia'yı bir masada oturmuş, kahvesini yudumlayıp dergilere bakarken buldu. Yaşlıca bir kadın ayrı bir masada oturmuş ceptelefonuyla konuşuyordu. Cecilia'nın omuzlarına kadar inen kıvırcık siyah saçları vardı ve on yedisinden daha büyük göstermiyordu. Rosie içeri girince ona baktı.

"Merhaba," diye gülümsedi Rosie. "Ben Allison'ın annesiyim."

"Aa, selam," diyerek gülümsedi Cecilia. "Sizden çok söz ediyor."

Rosie, bir sandalye çekip masaya oturdu. Kızının ondan söz etmesine şaşırmıştı. "Kendimi tamtmaya ve Allison'm arkadaşı olduğunuz için teşekkür etmeye geldim."

"Onunla çalışmaktan keyif alıyorum."

Rosie, onun başlangıçta böyle hissetmediğinden emindi. "Ona gösterdiğiniz sabır için ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi istedim. Zor bir dönemden geçiyor ve siz onun üzerinde inanılmaz bir etki yarattınız."

"Bunu söylediğiniz için çok teşekkür ederim."

"Bu doğru," dedi Rosie. "Sizinle çalışmak Allison'ı çok değiştirdi."

"Onunla çalışmak bana da yardımcı oldu," dedi Cecilia. "Anne ve babam boşandığında sadece on yaşındaydım ve ayrılığın benim suçum olduğunu düşünürdüm..."

Rosie anında endişelendi. Bu konuyu sürekli çocuklarıyla konuşmaya çalışmış, ama Allison ve Eddie sürekli sorularını duymazdan gelmişlerdi. Bir süre sonraysa konu kendiliğinden kapanmıştı. Elbette Rosie sadece kendisi ve Zach arasında olan bu sorun yüzünden çocuklarının kendini suçlamasını istemezdi.

"Allison, olanlar yüzünden kendini suçladığını söyledi mi?" diye patladı Rosie. "Çünkü bu kesinlikle doğru değil."

"Hayır, hayır," diyerek onu ikna etmeye çalışan Cecilia bir elini havaya kaldırdı. "Sadece, onunla konuşmak, kendi ebeveynimin boşanmasının benim suçum olmadığını fark etmemi sağladı, demek istiyorum. Gördüğünüz gibi, hayatımın o bölümüne dönüp bakmak açısından bana da yardımcı oldu."

"Anlıyorum," dedi rahatlayan Rosie. Geri dönüp baktığında, her şeye daha farklı yaklaşmış olmayı dilerdi; yalnızca boşanırken değil, evliliği süresince de. Son on iki ayı düşünmemeye çalıştı. Olan olmuştu. Pişmanlığa boğulmak depresyondan başka bir işe yaramıyordu ve bu olumsuz duygulardan kurtulmak için çok yoğun çalışıyordu.

"Umarım böyle pat diye gelmemin sakıncası yoktur, tek istediğim teşekkür etmekti," dedi Rosie.

"Bunu yapmanız çok hoş," diyen Cecilia önündeki dergiyi kapadı. "Allison'la yemeğiniz güzel geçti mi?"

Rosie başıyla onayladı. "Harikaydı ama bir tercümana

ihtiyaç duydum dersem yalan olmaz. *Feci* ve *adil* ve *çılgın* gibi sözcüklerin anlamım galiba ben farklı biliyorum."

Cecilia gülümsedi. "Biliyorum. Ergenlerin kendi aralarında bir lisanı var, değil mi?"

"Aynen öyle." Kızı işe gelmeden önce Rosie oradan ayrılmak istiyordu. Ön büroya dönmek üzere ayağa kalktığında Mary Lou ona yaklaştı.

"Bay Cox sizi görmek istiyor," dedi. Sesinde özür dileyen bir ifade vardı ve Rosie'nin geçmesi için kenara çekildi.

Zach'in kapısı açıktı. Rosie içeri girdiğinde raftaki aile fotoğrafının kaldırılıp yerine Allison ve Eddie'nin fotoğrafının konulduğunu hemen fark etti. O girince Zach ayağa kalkarak kaşlarını çattı. Tek söz etmeden masasının arkasından çıkıp hızla kapıyı kapadı.

Demek böyle olması gerekiyordu. Rosie, onun posta koymasına izin vermek istemiyordu ama galiba bu zor olacaktı.

"Burada ne işin var?" diye sordu Zach.

Bu öfkenin sebebini anlamayan Rosie aynı şekilde karşılık vermemek için kendini zor tuttu. "Cecilia'yla konuşmaya geldim. Ona teşekkür etmek istedim..."

"Bu çok iyi bir bahane ve bunu ikimiz de biliyoruz." Tekrar masasının arkasına geçti. Yüzü öfkeliydi.

"*Ne* bahanesi?" diye sordu aynı öfkeyle.

"Janice'i araştırmak."

Şimdi anlamıştı. Zach 'sevgili'sinin ofisten ayrıldığını öğrenmesini istemiyordu. Allison'm söylediklerinden anla-

dığı kadarıyla, pek dostça ayrılmamışlardı.

"Ziyaretimin Janice'le hiçbir ilgisi yok, sadece kızımla ilgili," diye üsteledi Rosie.

"Yapma ya."

"Aynı fikirde olmak zorunda değiliz. Buraya gelerek seni utandırdıysam özür dilerim. Bir daha tekrarlanmayacağından emin olabilirsin." Bir an önce kurtulmak için kapıya döndü.

Zach kollarını göğünde kavuşturup yavaşça soluğunu bıraktı. "Bilmek istediğini öğrendin mi?" diye sordu.

Rosie kapıdan geri döndü. "Bilmek istediğimi mi?" diye tekrarladı. Sonra, eski kocasının haftalardır gerçeği ondan saklayabilmek uğruna çektiği acıları fark etti. "Aslına bakarsan, evet."

Zach'in yüzü sarardı. "Janice'le aramda olanları mı..."

"Kızımızın arkadaşı Cecilia Randall'ın sevimli, yüce gönüllü bir kadın olduğunu öğrendim," dedi araya girerek. "Ayrıca eski kocamın gerçek bir ahmak olduğunu da öğrendim." Titrek bir tebessümle Zach'e baktı, mevcut koşullarda daha iyisini yapması imkânsızdı. "Tabii bunda şaşıracak bir şey yok."

Kapıdan çıkıp gitti.

Yirmi Bir

Bob Beldon, uzaktan şerifin arabasını fark ettiğinde garajdaki ahşap atölyesinde malzemelerini temizleyip topluyordu. Yeşil araç Kızılcık Burnu'nda ilerliyordu. Bob, Şerif Davis'in o tarafa gelip gelmediğini, geliyorsa nedenini merak etti.

John Doe'nun Thyme and Tide'a gelmesi ve hemen ardından Tanrı'sma kavuşmasının üstünden bir yıl geçmişti. O geceyle ilgili pek çok şey Bob'ın kafasında bulanıktı, ama kesin olan bir şey vardı: Gelen adam her kimse, sürekli tekrarlanan kâbusunu ona hatırlatmıştı. Geçen yıllar içinde kâbusların sayısı giderek azalmıştı, ama o gece kâbus geri dönmüştü. Uyandığında, kâbusun ardından hissettiği duyguların aynısını hissetmişti. Son derece sarsılmıştı; konuklarının aşağıdaki odada ölü bulunması, yıllardır yaşadığı endişelerin ciddi biçimde artmasına yol açmıştı.

O uğursuz sabahtan beri Şerif Davis'in kaç kere uğradığını düşününce Bob, zanlı olduğunu düşünmeden edemedi.

Davis'in son ziyaretinden sonra Roy McAfee'yle bağlantı kurmuştu. Güvendiği, ona yardım edebilecek biriyle konuşması gerekiyordu, o yüzden Peder Flemming'in önerisiyle Roy'a gitmişti.

O gün Vietnam'da olanları anlatmak hiç kolay değildi, şimdiye kadar Peggy'den başka bilen yoktu. Öyküsünü anlatırken ona sarılıp birlikte ağlayan karısı olmasa, kendine neler olacağı Bob'ın umurunda değildi. O günden şu ana kadar, bu konu bir daha açılmamıştı.

Tekrar yola göz attı. Şerif, Thyme and Tide'a giden yolun başındaki ferforje kapıdan geçmiş ilerliyordu. Bob direksiyonun başındaki Troy Davis'i tanıdı. Arka cebinden temiz bir bez parçası çıkarıp eline bulaşan bıçkı tozu ve kiri temizledi.

Davis arka tarafa park edip arabadan indi, Bob'a bakıp başıyla selam verdi.

"Şerif." Bob onu karşılamak için dışarı çıkıp elini uzattı. Tokalaşırlarken, Troy Davis gözünün içine bakıyordu. Bu cesaret vericiydi. Davis onu tutuklamak istiyorsa, bir işaret verirdi. Şimdiye kadar bir şey hissetmemişti.

"Nasıl gidiyor, Bob?" diye sordu Troy.

"İyidir."

"Peggy buralarda mı?"

"İçerde bir şeyler pişiriyor. Muhtemelen işi bitmiştir. Galiba kurabiye yapıyordu. İçeri gelmek ister misin?"

Şerif Davis başıyla onayladı. "İkinizle de konuşmak isterim."

Bob arka kapıdan mutfağa doğru ona yolu gösterdi. Tah-

min ettiği gibi Peggy'nin kurabiyeleri tel rafların üstünde soğuyordu, yulaf ve kuru üzüm kokusu odayı doldurmuştu. Troy'un geldiğini görmüş olmalıydı, çünkü masanın üstüne üç fincan çıkarıp kahveleri koymuş, kenara bir tabak kurabiye ayırmıştı.

Mutfağa bitişik kameriyede, yuvarlak meşe masanın çevresinde sessizce oturup birer fincan aldılar.

"Yeni bir haber mi var?" diye sordu Peggy.

Bob, onun doğrudan konuya girmesine hayrandı. Kendisi de şerifin bir şeyler öğrendiğini düşünüyordu, üniformasıyla gelmiş olması bunun hatır ziyareti olmadığını gösteriyordu.

"John Doe'un kim olduğunu tespit ettik," diyen Şerif Davis, Bob'ın bu ismi söylemesini bekler gibi duraksadı.

Peggy zorlukla nefes aldı. "Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Maxwell Russell." Şerif bir kez daha Bob'a baktı.

"Max?" diye tekrarladı Bob yavaşça. Roy bu ihtimalden şüphelenmişti. Ordudaki eski arkadaşının yüzü gözünün önüne gelince sırtı ürperdi. Sanki sandalyesinin altındaki zemin çökmeye başlamıştı. Hangi sebepten olursa olsun, zihninin derinliklerinde, ölen adamın geçmişiyle bir ilgisi olduğunu biliyordu.

"Onu hatırlıyor musun?" diye sordu şerif, ama zaten cevabı bildiği açıktı.

"Orduda beraberdik, yıllar önce."

Davis daha fazlasını bekler gibi başıyla onayladı.

"Neden kendini tanıtmadı?" diye sordu Bob. Neredeyse kırk yıldır görüşmemişlerdi. Max o gece tesadüfen kapısına

gelmiş olamazdı. Bir sebebi olmalıydı ama bunu Bob'a söyleyemeden ölmüştü.

"Bunun cevabını *senin* verebileceğini umuyordum," diye mırıldandı şerif.

Bob bilmiyordu. Max'le hiçbir zaman yakın arkadaş olmamışlardı. Vietnam'da beraberdiler, ormanda... ve köyde. Sonra dört adam, geçmişi arkada bırakmak ve her şeyi unutmak umuduyla kendi yollarına gitmişlerdi. Hiçbirinin yaptıklarını hatırlatacak bir anıya tahammülü yoktu. En azından Bob'ın.

Bob savaştan sonra Cedar Cove'dan uzak durmaya özen göstermişti; çünkü Dan, memleketine dönmeyi tercih etmişti. Eninde sonunda Bob da geri dönmüştü, ama iki adam nadiren konuşurlardı. Gençliklerinde çok sıkı dost olmalarına karşın, artık iki yabancı gibiydiler.

"Sana hiçbir şey söylemeden mi öldü?" diye sordu şerif.

Bob sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Sırtını şerife ve Peggy'ye dönüp dışarıya bakmaya başladı. "Bu soruyu kaç kere sorarsan sor, cevabım hep aynı olacak. Max kapımıza geldiğinde isim vermedi, parasını ödeyip formları sabah dolduracağını söyledi."

"Ama sabah ölmüştü."

Bob'ın midesinde hissettiği rahatsızlık yoğunlaştı. Öncelikle, Max'in neden Cedar Cove'a geldiğini anlamıyordu. Yoğun bir estetik cerrahi görmüş olmasıysa işin daha esrarengiz kısmıydı, üstelik sahte kimlik taşıyordu.

"Onu nasıl tespit ettiniz?" Bob'ın da kendince birkaç sorusu vardı.

"Kızı Redding, Kaliforniya'da polise kayıp ilanı vermiş. Hannah Russell'la hafta başında konuştum."

"Kaliforniya mı?" diye sordu Bob. İlk ipuçları araştırmayı Florida'ya yönlendirmiş ama devamı gelmemişti.

"Sana neler söyledi?" Peggy aynı soruyu Bob'ın sormasını bekleyememişti.

"Ne yazık ki istediğim kadar bir şey yok. Babasıyla en son konuştuğunda kasabadan ayrılacağını söylemiş, ama ayrıntıya girmemiş. Anladığım kadarıyla ikisi hayli yakınmış, ama kızı nereye ve neden gittiğini sorduğunda adam kaçamak cevaplar vermiş.

"Adam bir daha geri dönmemiş. İki hafta geçtikten sonra kızı kayıp başvurusunda bulunmuş."

"Bütün bildiği bu mu?" Bob, yüzünü şerife döndü, sandalyesinin arkasını kavrayıp yavaşça soluğunu bıraktı. Tekrar sandalyesine oturdu, kafası eskisinden daha karışık bir halde bu haberi sindirmeye çalıştı.

"Öyle görünüyor," dedi Davis kahvesini alarak.

"İş gezisi miymiş?" diye sordu Bob ardından.

Davis başını iki yana salladı. "Kazadan sonra hiç çalışmamış."

"Kaza mı?" diye tekrarladı Peggy.

"Beş yıl önce bir araba kazası geçirmiş. Karısı ölmüş, kendisi ağır yaralanmış. Bu kadar yoğun estetik ameliyatın sebebi kazaymış."

Evet, bu durumu açıklıyordu...

"Onu tanıyamadım," diye mırıldandı Bob. Belki duruş

biçimi yüzünden tuhaf bir şekilde tamdık gelmişti; ama Bob asla bu yabancıyı, tanıdığı yirmi yaşındaki adamla özdeşleştirememişti.

"Son birkaç yılda Hannah annesini de, babasını da kaybetti. Haber onu yıktı."

"Zavallı kız," dedi Peggy bütün içtenliğiyle. "Babasından aylarca haber alamayınca çılgına dönmüş olmalı."

"Şüphesiz." Kendi sesini duyuncaya kadar Bob neredeyse bağırdığının farkında değildi. Eğilip dirseklerini masaya dayadı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

O gece kâbus görmesi şaşırtıcı değildi. Bilinçaltı bağlantıyı kurmuş ve kâbusu tetikleyen anılara doğru sürüklenmişti.

Şerif Davis, "Max'in neden seni aradığı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu tekrar.

"Hayır," diye karşılık verdi Bob.

"Kızı, küllerini almak için geliyor." Şerif bakışlarını Bob'dan Peggy'ye çevirdi. Cenazeyi talep eden olmazsa ya da defin masraflarını kimse karşılamazsa, hükümet cesedi yakıyordu. "Hannah ikinizle de konuşmak istedi."

"Ona ne söyledin?" dedi Bob.

"Sizin bileceğiniz iş olduğunu söyledim ama kendimce sorun etmeyeceğinizi düşündüm."

Peggy başıyla onayladı. "Ne zaman geliyor?"

"Hazırlıklarını yapar yapmaz. Önümüzdeki hafta sonu olabilir."

Peggy, Bob'a baktı. Ne sorduğunu biliyordu, Bob vereceği cevabı da biliyordu.

"Hannah'ya ne zaman isterse onu ağırlamaktan zevk duyacağımızı söyle."

Şerif başıyla onayladı. "Öyle yapacağım."

Olivia yemek molası verdiğinde adliyeye getirilen kıpkırmızı güllerden oluşmuş dev buketi gördü. Çok güzeldi, üstelik şubat ayında Sevgililer Günü bu kadar yakınken muhtemelen göndericisine bir servete mal olmuşlardı.

Dağıtımı yapan elemanı koridor boyunca izlerken şanslı kişinin kim olduğunu düşündü. Adam, Yargıç Lockhart'ın ofisini aradığını söyleyince birden durdu.

Biri ona gül mü göndermişti?

"Yargıç Lockhart benim," dedi çabucak ve ofisin yolunu gösterdi. Güller muhteşemdi, goncalar henüz açıyordu, renkler ise derin ve göz alıcıydı.

Adam ofisten çıkar çıkmaz Olivia kartı kaptı, Jack'in gönderdiğinden emindi. Zarfı yırttığı anda, aklına gelen başka bir düşünceyle duraksadı.

Stan'den olabilirlerdi.

Yarısı açılmış zarfa bakmaya devam ederek koltuğuna çöktü. Telefona uzandı, onu işteyken pek aramasa da Grace'in numarasını çevirdi.

Bir saniye sonra en iyi arkadaşı hattaydı.

"Ne oldu?" diye sordu arkadaşı anında. "Bir terslik mi var?"

"Henüz yok." Olivia öngörü ve korkuyla karışık duygu-

larla sersemlemişti. "Bugüne kadar gördüğüm en güzel gülleri aldım, kapalı bir kartla birlikte."

"Kimin gönderdiğini bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Kartı aç," diye üsteledi Grace.

"Sanırım Stan'den."

"Jack'ten mi olmasını istiyordun?"

Olivia gözlerini devirip tavana baktı. "Elbette Jack'ten olmasını isterdim." Oysa Jack ona daha önce çiçek yollamıştı ve bu tamamen onun kişiliğine ters bir durumdu. İki kez olmasını beklemek imkânsızdı.

"Ondan en son ne zaman haber aldın?"

Grace mutlaka ayrıntıları didiklerdi. "Sürekli konuşuyoruz."

"Sevgililer Günü'nü birlikte geçirmekten söz etti mi?"

Olivia hafızasını yokladı. Ettiyse bile kafasında pek net değildi. "Hatırladığım kadarıyla hayır. O meşgul, ben meşgul. Gazete haftada beş gün çıkmaya başlayınca işler daha da zorlaştı."

"Stan en son ne zaman aradı?"

Olivia cevap vermedi. "Stan göndermiş olmalı," dedi. Hayal kırıklığı açıkça belli oluyordu. İşin komiği, evli oldukları onca yıl boyunca Stan'in ona çiçek yolladığını hatırlamıyordu.

"Karta bakar mısın?" diye ısrar etti Grace.

"Of, tamam." Zarfı tamamen açıp nefesini tuttu.

"Evet?" diye sordu Grace, birkaç gergin dakikadan sonra.

"Stan."

"Öyle düşünmüştün."

"Biliyorum."

"Kartta ne yazıyor?"

Olivia tekrar karta baktı ve herhangi bir coşku göstermeden birkaç satırı yüksek sesle okudu. "Şimdi ve sonsuza kadar, 'Sevgilim' ol. Unutulmayacak bir akşam için bana eşlik et." Stan altına imzasını atmıştı.

Grace anlaşılmaz bir şeyler homurdandı, arkadaşı her ne hissediyorsa Olivia da paylaşıyordu. Eğer Stan onu bu kadar çok sevseydi, ailesini terk edip gitmezdi. Boşanır boşanmaz Marge'la evlenmezdi. Olivia'yı karanlığın ortasında, acılar içinde bırakmazdı. Aşk daha fazlasını gerektirirdi.

"Çok sessizsin," dedi Grace. "Ne düşünüyorsun?"

Olivia sırıttı. "Jack uğraşıyor ama bünyesinde zerre kadar romantizm yok."

"Başka yeni bir şey var mı?"

Stan bugünlerde ona çiçek ve çikolata getirebilir, basmakalıp her türlü jesti sergileyebilirdi, ama içi boştu. Yakışıklı bir yüzü ve boş bir kalbi vardı. Stan'in asıl endişesi, Olivia' nın mutluluğundan çok onu Jack'e kaptırıyor olmaktı, sanki Olivia erkekler arası bir yarışın objesiymiş gibi...

"Stan'e ne söyleyeceksin?" diye sordu Grace.

"Korkarım hayal kırıklığına uğrayacak, çünkü zaten bir randevum var."

"Öyle mi? Fakat Jack'in Sevgililer Günü için bir teklifte bulunmadığını..."

Olivia kararını vermişti. "O teklif etmezse, ben ederim."

Grace, Olivia'nın lise dönemlerinden hatırladığı muhteşem sesle güldü. Sanki *o dönemin*, oğlanlar, flörtler ve Sevgililer Günü hakkında konuşmalarının üstünden sadece birkaç yıl geçmişti. Hayatlarının bu döneminde yalnız olacakları ikisinin de aklına gelmezdi.

"Ona Sadie Hawkins davetini ne zaman yapmayı düşünüyorsun?" diye dalga geçti Grace.

Olivia da güldü. "Burada işim biter bitmez." Grace'e de Cliff'i davet etmesini önerecekti, ama ilişkileri son zamanlarda çok karmaşık bir hal almıştı. Ne olduğundan emin değildi ve Grace bu konuda konuşmak istemiyordu. Olivia bir şekilde aralarının açıldığını hissediyordu. Bir süre daha netleşmezse, Olivia konuyu ısrarla gündeme getirecekti ama şimdilik Grace'in keyfi yerinde görünüyordu. Arkadaşının yaşadığı onca keder ve belirsizliğin ardından, şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Birkaç dakika daha konuştular, Olivia gelişmeler hakkında akşama tekrar arayacağına söz verdi. Adliyedeki işi biter bitmez doğruca gazetenin yolunu tuttu. *The Cedar Cove Chronicle*, Washington feribotlarının Vashon Adası'na ve Batı Seattle'a giden yolcu ve araçları aldıkları Southworth'e doğru, Cedar Cove Yolu üstündeydi.

Olivia arabasını park eder etmez cesaretini kaybetti. Davetleri erkeklerin yapması gerektiğine inanılan bir kuşaktan geliyordu. Pek çok davranışı görgü kuralları belirlerdi, bugün çoğunun modası geçmiş olsa da Olivia'nın öylesine içine iş-

lemişti ki göz ardı etmesi çok zordu.

Pekâlâ, buraya gelmesinin bir sebebi vardı ve bunu yapmaya kararlıydı. Bu gayeyle ofisten içeri adımını attı, ama ne yazık ki Jack toplantıdaydı.

"İsterseniz çağırayım," dedi danışmadaki kız.

"Şey..." Neyse ki Olivia bir cevap düşünmek için fazla beklemek zorunda kalmadı.

Arka büronun kapısı açıldı ve kaşlarını çatmış bir Jack dışarı çıktı, ama onu görür görmez yüzü aydınlandı ve adımları hızlandı.

Jack'in onu görmekten duyduğu mutluluk, Olivia'yı gururlandırmıştı. Jack ellerini ona doğru uzattı. "Bu ne sürpriz."

"Bir 'sevgili' arıyorum," diye açıkladı Olivia. "İlgini çeker mi?"

Jack kıkırdadı. "Evet, ama..."

"Ne?" Eğer başka bir randevusu olduğunu söylerse Olivia çantasını kafasına geçirecekti.

"Bunu, Taco Shack'ten başka bir yerde yemek istiyormuşsun gibi algılıyorum?"

"Taco Shack'i seviyorum ama..." Olivia birden Jack'in gergin olduğunu fark etti, onun beklentilerine cevap veremekten endişeleniyor olabilirdi ve bunu asla itiraf etmezdi.

"Tamam, Taco Shack yok," dedi Jack. Duraksadı, bildiği sınırlı sayıdaki restoranı kafasından geçiriyor gibiydi. "Deniz Feneri her zaman uyar, öyle değil mi?"

"Neden rezervasyonu ben yapmıyorum?" diye önerdi Olivia.

Jack muzip bir şekilde ona sırıttı. "Bana kur mu yapıyorsun, Olivia?"

"Öyle." Bunu reddetmenin anlamı yoktu. "Pekâlâ, ilgileniyor musun, ilgilenmiyor musun?"

"Elbette ilgileniyorum." Kolunu, Olivia'mn omuzuna attı. "Peki bu akşam da benimle yemek yer misin?"

"Taco Shack mi?" diye sordu Olivia.

Jack başıyla onayladı. "Şahane *enchilada** yapıyorlar."

"Bense şahane tavuklu pay yapıyorum," dedi Olivia, onu ev yemeğiyle baştan çıkarmaya çalışarak. Jack zaten fazlasıyla restoran yemeği yiyordu. "Bir saat sonra?"

"Bitirmem gereken biraz işim var, iki saat desek?"

"Harika." Keyifle eve dönerken, kafasında mönünün kalan kısmını tasarlıyordu.

Jack sadece on dakika gecikmişti. Olivia bu sırada salatayı yapmış, masayı hazırlamıştı ve pay fırındaydı. Jack'i coşkulu bir öpücükle karşıladı. Kollarını Olivia'nın beline dolayan Jack, uzun süre onu bırakmadı.

"Bu alışkanlık haline gelebilir," dedi Jack, mutfağa giden Olivia'nın peşine düşerek. Tavuklu payın kokusu baştan çıkarıcıydı ve hamurun üstü nar gibi kızarmıştı.

"Benim için de," diye itiraf etti Olivia.

Jack yemekten sonra ofise dönmeyi düşünüyordu, ama kalmayı tercih etti ve kanepede kıvrılıp televizyon seyrettiler. Saat on birde, Olivia kapıda Jack'e gönülsüzce bir veda öpücüğü verdi ve kendini son derece rahatlamış ve iyi hissederek yatak odasının yolunu tuttu.

** Patates, et, sebze gibi farklı malzemeler, acı biber sosu ve tortilla ekmeğiyle yapılan bir tür Meksika yemeği. (e.n)*

Bunun gibi bir akşam daha geçirmek için can atıyordu, Sevgililer Günü'nde de birlikte akşam yemeği yiyeceklerdi ve Olivia çoktan restoran seçeneklerini düşünmeye başlamıştı.

Ertesi sabah, duyduğu bir ses yüzünden uyandı. Sonra aynı sesi tekrar duydu. Mutfaktan geliyordu. Kaşlarını çatarak yatakta doğruldu. Karyolanın ucundaki sabahlığına uzandı, kollarını geçirdi ve hızla aşağı indi.

Korktuğu gibi, Stan'i mutfak masasında oturmuş, kahvesini yudumlayıp sabah gazetelerini gözden geçirirken buldu. Boşandıktan sonra Olivia kilitleri değiştirme gereği duymamıştı, ama bunca yıl sonra Stan'de hâlâ evin anahtarı olduğuna inanamıyordu. Belki Jack'le vedalaşırken kapıyı kilitlemeyi unutmuştu.

"Stan!"

"Günaydın," dedi, sanki her sabah onun mutfağında oturuyormuş gibi.

"Burada *ne işin* var?"

Stan kahve fincanını bıraktı. "Seni korkuttuysam özür dilerim. Bu civardaydım."

Olivia o kadar öfkeliydi ki, zorlukla konuşuyordu. İzin almadan evine girmeye nasıl cesaret edebilirdi!

"Güllerimi aldın mı?" diye sordu.

Olivia soruyu duymazan geldi. "*Evimde* ne işin var?" Evin ona ait olduğunu özellikle vurgulamıştı, bu ev üstünde artık hiçbir hakkı yoktu ya da onun üstünde...

Stan, Olivia'nın çok iyi bildiği incinmiş oğlan çocuğu

bakışlarını Olivia'ya çevirdi. "Kızdın, değil mi?" diye sordu.

"Hırsız gibi sinsice evime girmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Kesinlikle çok haklısın," diye kabul etti. "Özür dilerim Olivia. Şimdi lütfen, bana kızma. Biliyorsun, seni kızgın görmekten nefret ediyorum."

Olivia'nın tatlı sözlere kanmaya niyeti yoktu. "Bu bir daha tekrarlanmayacak. Beni anlıyor musun?"

"Elbette," dedi, sonra sanki dünyanın en büyüleyici kadını oymuş gibi gülümsedi. "Şimdi söyle bana. Gülleri aldın mı?"

"Aldım."

"Sevgililer Günü'nde bana eşlik edeceksin, değil mi?"

"Hayır Stan, etmeyeceğim. Artık kahveni bitirip gitme zamanı."

Stan başını iki yana salladı. "Aslında beni gördüğüne sevindin ama itiraf etmiyorsun."

"Hayır Stan, seni gördüğüme sevinmedim. Şimdi lütfen *gider misin*?"

Yirmi İki

Zach, telefonun ahizesini yerine bırakıp derin bir iç çekti. Öğleden sonraki planlarının arasında, kavgaya tutuştuğu için Eddie'nin okuluna koşturmak yer almıyordu. Ancak okul yönetimi onu aradığı için başka şansı yoktu.

Cecilia'yı odasına çağırdı. "Lütfen saat üçteki randevumu iptal et, en kısa sürede yeni bir görüşme ayarla."

Cecilia başıyla onayladı. Zach'in evrak çantasına ve ceketine uzandığını görünce şaşırdı. "Çıkıyor musunuz?"

"Ne yazık ki evet."

Başka koşullarda Rosie'yi arar, konuyla onun ilgilenmesini isterdi. Eddie uysal bir çocuktu ve kimseyle yumruklaşmazdı. Kavganın sebebi her ne ise Zach, Eddie'nin suçu olmadığından emindi.

Rosie'yle ofiste tartıştıkları günden sonra Zach, onunla bağlantıya geçmemişti. Bu konuda kendini kötü hissediyordu; özellikle Cecilia, Rosie'yle tanışmaktan ne kadar mutlu olduğunu söyledikten sonra. Anlamadan sonuç çıkardığı

için pişmandı, ama Rosie'nin Cecilia'yla gevezelik ettiğini duyduğunda başka ne düşünebilirdi? Doğal olarak, Janice hakkında bilgi almak için asistanının ağzını yokladığım düşünmüştü.

Ancak öfkesi yatıştıktan sonra kendini aptal yerine koyduğunu fark etmişti. Muhtemelen bu ilk değildi ve sonuncu da olmayacaktı. Boşandıklarına göre, onu ilgilendirmemesi gerekiyordu. Yine de...

Zach arabasına binip marşa bastı. Ellerini direksiyona yerleştirdiğinde midesine bir sancı saplanmıştı. Bir hata yapmıştı ve bu hata evliliğine mal olmuştu. Kolay ders almıyordu; hâlâ çok fevriydi, hep en kötü ihtimali düşünüyor, üstelik buna göre hareket ediyordu. Rosie'ye bir özür borcu vardı, ama Rosie ondan uzak duruyordu ve açıkçası, Zach bunun için minnettardı.

Zach okulun otoparkına çektiğinde Rosie'yi araması ve bu konuyla onun ilgilenmesi gerektiğine karar verdi. İlkokul öğrencilerine daha yakındı ve müdürü tanıyordu. Aslında yetkililerin onu arayacaklarına kendisini aramalarına şaşırmıştı.

Ana kapıdan girdiğinde teneffüs zili henüz çalmıştı ve okulun içi çocuk sesleriyle inliyordu. Zach binadan içeri yürürken yüzlerce çocuk kapılara doğru akın etmişti. Onlar geçip gidinceye kadar Zach olduğu yerden kıpırdayamadı, ancak koridorlar boşaldığında müdürün odasına doğru ilerleyebildi.

Sekreteri, Zach'in geldiğini bildirince, okul müdürü Bay Durell dışarı çıktı, iki adam tokalaştılar.

"Sorun nedir?" diye sordu Zach.

Durell onu diğer odaya götürdü. Eddie, omuzları aşağı düşmüş ve sinirli bir şekilde kanepede oturuyor, yere bakıyordu. Zach içeri girdiğinde bir an bakışlarını kaldırdı, yüzünün bir tarafı yaralanmıştı ve ağlamaktan gözleri şişmişti.

Müdür masasına oturdu, Zach, oğlunun karşısındaki yere geçti. Eddie dövüşmeyi seven bir çocuk değildi, onun başka bir öğrenciye patladığını düşünemiyordu bile. Kolunu korumacı bir tavırla Eddie'nin omuzuna sardı. Eddie başlangıçta ona yaslanıp rahatlasa da, hemen kendini toplayıp gerildi.

"Eddie bugün arkadaşıyla yumruklaşmış," diye açıkladı müdür Durrell. "Diğer çocuk, ilk yumruğu Eddie'nin attığını söylüyor."

"Eddie?" diye sordu Zach. Olanları bir de oğlundan dinlemek istiyordu.

"Eddie sorularıma cevap vermeyi reddediyor," dedi müdür.

Zach dönüp oğluna baktı. "Bu doğru mu, Eddie?" diye sordu nazikçe. "İlk yumruğu atan sen misin?"

Eddie iç çekti ve koluyla burnunu sildi, sonra başıyla onayladı.

"Eminim iyi bir gerekçesi vardır," dedi müdüre. "Eddie daha önce hiç kavga etmedi."

"Katılıyorum," dedi Müdür Durrell. "Beni endişelendiren de bu. Bu kesinlikle Edward'ın karakterine uygun değil. Bu seferlik olayı görmezden geleceğim ama tekrar olmayacağına dair garanti istiyorum."

"Elbette," dedi Zach.

"Sizi aramamın sebebi Bay Cox, eğer Edward ikinci bir kavgaya karışacak olursa, onu uzaklaştırmaktan başka çarem olmadığını bilmenizdir."

"Anlıyorum."

"Size baş başa konuşmanız için birkaç dakika vereyim, sonra Christopher Lamond'u çağırmadan önce birlikte konuyu tartışırız." Müdür Durrell kalkıp dışarı çıktı.

Janice'in oğlunun adı geçer geçmez Zach'in tepesi attı, ağzı kurudu. Düşüncelerini toparlamaya çalışırken dışardan geçen çocukların gülüşmelerini duyabiliyordu. Zil çaldı, gök gibi gürleyen ayak sesleri teneffüsün bittiğini haber verdi. Koridorlar birdenbire sessizleşti.

"Neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu Zach kendine geldiğinde.

Eddie'nin omuzları o kadar çökmüştü ki, alnı neredeyse dizlerine değecekti. Tekrar burnunu çekti, sonra yavaşça doğruldu. "Chris dedi ki... annesi senin sevgilinmiş, o yüzden sen ve annem artık bir arada yaşamıyormuşsunuz."

Zach göğsüne bir yumruk yemiş gibi hissetti. Darbe o kadar sertti ki, neredeyse elini kalbine götürecekti. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Chris'e söyledim ama dinlemedi." Eddie başını iki yana salladı. "Ona vurmamam gerekirdi ama susmadı ve bağırmaya başladı ve sonunda... onu susturmak zorunda kaldım."

"Peki bir dahaki sefere ne olacak Eddie?"

"Bir dahaki sefere," diye tekrarladı Eddie, "Onun gözlerinin içine bakacağım, bunun doğru olmadığını söyleyeceğim ve dönüp gideceğim."

"Bu iyi bir fikir gibi geldi." Zach, oğlunun saçlarını karıştırdı. "Onu senin yerine dövmemi ister misin?" diye dalga geçti.

Eddie'nin dudaklarının kenarından hafif bir tebessüm geçti. "Baba!"

Zach onu dirseğiyle dürttü, Eddie ona karşılık verdi. Birkaç dürtüşmenin ardından kapı açıldı ve Bay Durrell geri döndü. Üçü birkaç dakika konuştular, sonra müdür diğer çocuğu getirdi. Chris, Zach'in yüzüne bakamıyordu. İki çocuk karşılıklı özür diledikten sonra Müdür Durrell, Eddie ve Christopher'a sınıflarına geri dönmelerini söyledi.

Zach, Eddie'ye birlikte eve gitmeyi önermek üzereydi ki, oğlunun bir an önce sınıfla ve arkadaşlarıyla yüzleşmesinin daha iyi olacağına karar verdi.

Müdür Durrell'e teşekkür eden Zach okuldan ayrıldı. Chris Lamond için üzülüyordu; muhtemelen Janice, oğlunun hayatına sayısız erkek sokmuştu. Kendisi de neredeyse onlardan biri olacaktı. Zach otoparkın yarısına kadar gelmişti ki, Rosie'yi gördü. Düz bir etek ve ona uygun ceket giymişti. Son derece... profesyonel görünüyordu. Şık ve bilgili. Onu bu kılıkta görmeye alışık değildi, o yüzden sanki karşısındaki farklı biriymiş gibi, kendini biraz tuhaf hissetti. Rosie onu fark edince bir an duraksadı, sonra başını dikleştirip okula doğru devam etti.

"Bay Durrell'le az önce görüştüm," dedi Zach, yolları çakışınca.

Rosie başıyla onayladı. "Okul sekreteri arayıp Eddie'nin bir kavgaya karıştığını söyledi. Gelsem iyi olur, diye düşündüm. Bu onun tarzı değil."

"Bay Durrell bana telefon etti."

"Gelebileceğinden emin değildim. Yılın bu döneminde ne kadar yoğun olduğunuzu biliyorum ve ben de birkaç dakika erken çıkmayı başardım."

"*Gelmeyeceğimi mi* düşündün?" Zach, işini oğlunun ihtiyaçlarının önünde tuttuğunu sanmasına biraz kızmıştı. Pek çok konuda yetersiz olabilirdi, ama Zach iyi bir baba olmakla gurur duyuyordu.

"Yo hayır, geleceğini biliyordum. Sadece gecikebileceğini düşündüm ve Eddie'nin bütün öğleden sonra Bay Durrell'in odasında oturmasının iyi bir fikir olmadığına karar verdim." Hafifçe omuz silkti. "Yanılmışım, görüyorum ki hemen gelmişsin."

Rosie'nin bunu, yanıldığını itiraf etmekte bir derdi olmadığını kanıtlamak için mi söylediğini merak etti. Tamam, bunu kendisi de yapabilirdi.

"Varsayımlardan söz etmişken," dedi Zach, eski karısına bakarak. Ona bunu borçluydu, kendini komik duruma düşürecek olsa bile. "Hemen sonuç çıkarmak çok kolay." Ne dediğini anlıyor mu diye Rosie'ye baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Ne dediği açık olmalıydı, ama anlaşılan bizzat söyleme-

sini istiyordu. "Cecilia'yla Janice hakkında haber sızdırmak için konuştuğunu varsaymak gibi."

Rosie ona baktı, sonra doğru duyduğundan emin değilmiş gibi kaşlarını çattı. "Özür mü diliyorsun, Zachary Cox?"

Çenesi kasılan Zach başıyla onayladı. "Evet, özür diliyorum. O gün haddimi aştım."

Rosie'nin yüzü gevşedi, neredeyse mahcup bir halde gülümsedi. "Teşekkürler, Zach."

"Ne için?"

"Yanıldığını itiraf ettiğin için. Bunu yapmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi?" Bazen gönülsüz olabilirdi ama bu kadar kötü olduğunu düşünmemişti. Yine de, evliliği bozulmaya başladıktan sonra daha da kötüye gitmişti. Hatta belki evliliğinin bozulma sebebi buydu. Olmasa bile, katkıda bulunduğu kesindi.

"Şey, kendimi bir şey sandım, değil mi?" Rosie güldü ve başını iki yana salladı.

Kendi haline bu kadar rahat güldüğünde, onu bağışlamak ne kadar kolaydı. Karşılığında kendisi de gülümsedi ve aralarında yaklaşık iki yıldır olmayan bir bağ kurulduğunu hissetti.

"Benim de sana bir özür borcum var," dedi Rosie.

"Bana mı?" Boşanma kâğıtlarındaki bir virgül için savaş ilan etmişlerdi. Silahları ise fiyatı yüksek avukatlardı. Boşanma öncesi üzücü aylarda, bu avukatlar tarafından şahit olunup yönetilmemiş hiçbir karşılıklı alışverişleri olmamıştı.

Yine de işte Rosie buradaydı, okulun otoparkında yanında duruyordu ve ilişkilerinin en önemli konuşmalarından birini yapıyorlardı.

"Janice'le ilişkin olduğunu düşündüğüm için özür dilerim," diye devam etti Rosie. "Aşk yaşadığınıza kendimi öyle inandırdım ki, kindar bir cadaloza dönüştüm. Yaptığım ve söylediğim şeylerden gurur duymuyorum ve özür diliyorum."

Zach, Rosie'nin böyle bir şey yapacağına asla inanamazdı. Aylarca öfke ve kinle bilenmişti, oysa şimdi gözleri yaşlıydı ve Zach'in yüreği birden yumuşadı.

"Rosie..."

"İlişkiyi başından beri inkâr ettin," diye devam etti Rosie, gözyaşları yüzünden zorlukla konuşuyordu. "Hiçbir zaman gerçek kanıtım olmadı. Doğru olduğuna karar verdim, öyle hissettim. Çekiciydi, yetenekliydi ve günde sekiz saat onunla beraberdin. Deli gibi kıskanıyordum."

Zach güçlükle yutkundu. Okula doğru baktı, içi sızlamıştı. Şimdi bile, boşanmadan aylar sonra Janice sorun olarak karşısına çıkıyordu. Hatta bugün oğlu, onun oğluyla kavga etmişti. Evliliği sona erdiği için onu suçlayamazdı ama kenarda durup sadece izleyici olduğunu da söyleyemezdi. Janice'in ilgisi egosunu okşamıştı, ihtiyaçlarını karşılama biçimi, olmaması gerektiği kadar hoşuna gidiyordu. Janice de bunun gayet iyi farkındaydı...

Kontrolünü kaybettiği için açıkça utanan Rosie, yüzüne düşen saçlarını geri itti. "Söylediğim çirkin şeyler ve davranış biçimim için özür dilerim."

Paydos zili çaldı ama ikisi de umursamadı.

"Rosie dinle, ben de senin kadar hatalıydım. Hatta daha fazla," diye itiraf etti Zach. "Olayların bu kadar uzamasına izin vermemem gerekirdi. Yanlış yaptım, çok yanlış yaptım."

"Ama..."

"Bırak bitireyim," dedi, şimdi söylemezse cesaretini kaybetmekten korkuyordu. "Fiziksel bir ilişkimiz yoktu ama Janice'i önemsiyor ve ona güveniyordum."

Zach bir an nefesini tuttu. "Janice'le yatmadım. Sonunda o yöne gidebilirdi, onun *istediği* kesinlikle buydu ama sadece duygusal olarak ona bağlıydım."

Zach, Rosie'nin yüzünün sarardığını gördü. Ne dediğini açıklamak istedi, ama o anda okul otobüsleri egzoz dumanlarını salarak park yerine akın etmeye başladı.

"Anne," diye bağıran Eddie onlara doğru koştu. "Burada ne işin var?"

"Sonra konuşuruz," dedi Zach, ama Rosie'nin gözlerindeki şoktan onun henüz Janice'le ilgili bir şey duymaya hazır olmadığını anladı. O yüzden konuyu bir daha açmayacaktı... Asla.

Grace aerobik eğitmenini takip etmeye çalışırken nefes nefese kalmıştı. "Bir, iki, bir, iki, üç. Hadi hanımlar! Hızlanın biraz." Genç kadının sözleri Grace'i inletti. Çarşamba akşamı, sınıfındaki diğer üyelere eskisi gibi ayak uyduramıyordu. Uzun zaman önce Olivia'mn kendisinden daha çevik oldu-

ğunu kabul etmişti. Bu sınıfa yazılmasının tek sebebi, en i
arkadaşını haftada en az bir kere görebilmekti. Aradan üç y
geçmiş ve egzersizlerin giderek daha kolay geleceğini d
şünmüş ama yanılmıştı.

Soyunma odasında girdiğinde Grace, aldığı her gra
verdiğine ikna olmuştu. Sorun şu ki, bu elindeki tek egzers
programıydı. Hoşuna gitse de, gitmese de devam etmek z
rundaydı.

Eskiden öğle aralarında, özellikle güneşli günlerde, s
hilde sıkı yürüyüşler yapardı. Artık yemeğini bilgisayar
önünde yiyordu. Evde de durum aynıydı. Eğer bağlandığın
Will internette değilse bile, her zaman bir mesaj göndermi
olurdu. Neredeyse bu mesajlar için yaşamaya başlamış, Wi
yüzünden pek çok şeyi kenara itmişti. Bu internet beraberli
ğinin takıntıya dönüşmesinden korkuyordu, ama onun hak
kındaki duygularında bir değişiklik olmadığını da biliyordu

"Bunu kendime neden yaptığımı bilmiyorum," diye ya
kındı, kendini soyunma odasındaki banka attığında.

Grace neredeyse tıkanmışken, Olivia oluk soluğa bil
kalmamıştı. Grace'in saçları kafasına yapışmıştı ve yüzü ale
alev yanıyordu. Bu iyiye işaret değildi, oysa kalem gibi inc
grup liderinin dediğine göre kalp için harikaydı. Grace b
konuda iddiaya girebilirdi.

Olivia, "Çaptan düşeceksin kızım," diye dalga geçti.

Grace gözlerini devirdi. "Ya sen?"

Olivia ayakkabısını sıraya yaslayarak bağcıklarını çöz
meye başladı. "Ben değil. Bana Sevgililer Günü'nde ne yap

tığını söylemedin." Olivia bankta Grace'in yanına çöktü.

"Pek bir şey yapmadım. Evdeydim." Anlatacak heyecanlı bir şey yoktu. Aslında o geceyi ucuz atlatmıştı.

Olivia havluyla yüzünü sildi. "Yalnız olmak seni rahatsız etmedi mi?"

"Pek sayılmaz." Grace omuz silkti. "Kendime yetmek hoşuma gidiyor." Evet, başlangıçta biraz kötü hissediyordu; çünkü Will ortalıkta yoktu, ama sonunda onunla konuşmayı başarabilmişti. Ertesi hafta New Orleans'ta olabilmek için ofiste kalıp bir raporu bitirmesi gerekiyordu. Grace bu konuyu düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Bunca zaman sonra gerçekten Will'in kollarında olacaktı. Bunun hayalini lisedeyken kurardı ve sadece kısa süre önce o zamanlar ne hissettiğini Will'e itiraf etmişti.

Ona gönderdiği uçak bileti şifoniyerinde bekliyor, Grace her gün ona bakıp getireceği zevkleri hayal ediyordu. Will kendi adına ona bir sürü vaatte bulunmuştu. Bu ilk buluşmanın elinden geldiğince özel olmasını istiyordu. Kısa süre sonra birlikte bir hayata başlayabilirlerdi. Will ayrıntılara girmek istememişti, ama buluştuklarında her şeyi konuşacaklarını söylemişti.

"Jack'le iyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordu Grace, düşüncelerini Will'den uzaklaştırmak için.

"Harika vakit geçirdik," diyen Olivia derin derin iç çekti.

"Sana çiçek aldı mı?"

"Jack mi?" Olivia kaşlarını anlamlı bir biçimde kaldırdı.

"Yılda bir kez, ondan umabileceğimin en iyisi."

"Geçen doğum gününde sana pırlanta bileklik almıştı."

"Ve haftalar sonra vermişti," diye hatırlattı Olivia.

Olivia bilekliğini seviyordu ve neredeyse sürekli takıyordu.

"Eğer merak ediyorsan, Jack bana Sonics basketbol maçına iki bilet aldı."

"Hadi canım!" Grace, Jack'in Olivia'yı gülümsetebilme yeteneğini seviyordu. Ona aslında *kendisinin* istediği hediyeyi almak tam Jack'e göre bir işti.

"Evet, ama onu alt ettim," dedi Olivia. "Ona kaplıcada yüz bakımı hediye ettim."

Grace başını iki yana salladı. Arkadaşının istediği şeyi elde etmeyi bu kadar zekice başarabilmesine şaşıyordu. "İkiniz her zamankinden daha iyi geçiniyorsunuz, değil mi?"

Olivia başıyla onayladı. "Ondan isteklerde bulunarak ne kadar aptallık ettiğime inanamıyorum. Ve o saçma ültimatom... Daha akıllı olmam gerekirdi. Stan'e geri dönmeyi düşünecek kadar budalaydım." Sesini alçalttı. "Jack'i seviyorum."

Grace onun için heyecanlanıyordu. Bu gerçekten büyük haberdi ama zaten tahmin etmediği bir şey değildi. Olivia'nın Jack'e karşı duyguları çok açıktı. Grace aynı haberi Will için verebilirdi, ama bunu paylaşma özgürlüğü yoktu. Ancak boşanma sonuçlanır sonuçlanmaz bunu yapacaktı.

Grace hayatı boyunca Olivia'ya neredeyse her şeyi anlatmıştı. En iyi arkadaşına Will'le yaptıkları planları anlatmamak için kendini zor tutuyordu ama yapamazdı. Yakında,

diye düşündü. Hem de çok yakında. Will'in söylediğine göre karısı evden taşınmıştı ve boşanma gerçekleşmek üzereydi. Yasal işlemleri Grace'in keyfine göre hızlandıracak değillerdi.

"Will'in annemi aradığını söyledim mi? Annemin organize etmeye çalıştığı seferberlik onu da endişelendiriyor. Haftaya şehir dışında olacak, ama annemi arayıp fikrini belirtmeyi düşünüyor."

Grace onun New Orleans'ta olacağını zaten biliyordu. Olivia'mn bilmediği ise, *Grace* ile birlikte olacağıydı. Olivia'nın boşanmadan söz etmemesi biraz şaşırtıcıydı, ama her şey sona erinceye kadar bekliyor olabilirdi ve bu anlaşılır bir durumdu.

"Bir gün gemi yolculuğuna çıkmak isterim," dedi Olivia, hayal âlemi içinde.

Grace kaşlarını çattı. "Gemi yolculuğu mu? Bu nereden çıktı?"

Olivia ona baktı. "Ağabeyim. Bu yaz o ve Georgia, Güney Pasifik seyahati için rezervasyon yaptırdılar."

Grace birden kalbinin artık atmadığını düşündü. "Will, karısını gemi yolculuğuna mı çıkarıyor?" diye sordu. Olivia'yı doğru duyduğundan emin olmak istiyordu.

"Daha önce de defalarca çıkmışlardı. Will, bunun seyahat etmenin tek yolu olduğunu söyler."

Bir yanlışlık olmalıydı, kesinlikle öyleydi. Will ve Georgia boşanmak üzereydiler. Will, Grace'i böyle yanlış yönlendirmezdi, ona yalan söylemezdi... söz verdiği onca şeyden

sonra yapamazdı. Grace inanamıyor ve kabullenmeyi kesinlikle reddediyordu.

Grace eve dönene kadar tek parça kalmayı başarabildi. Buttercup her zamanki gibi onu bekliyordu, ama Grace köpeğin yanından koşarak geçip telefona uzandı. Elleri o kadar titriyordu ki, neredeyse ahizeyi düşürecekti.

Hayır, böyle pat diye onu arayamazdı. Aylarca internette sohbet etmelerine karşın, ev numarasını bile bilmiyordu. Telefon eden her zaman Will olmuştu. Bu kadar dar bir bütçeyle eyaletler arası görüşme yapmak kendisi için zordu ve Will, bunu biliyordu. Suçlamalarda bulunmadan önce bunları düşünmesi gerekiyordu.

Belki her şey büyük bir yanlış anlamadan ibaretti. Will ailesine boşanmanın eşiğinde olduğunu hissettirmek istememiş olabilirdi. Evet, hepsi buydu. Bunca yılın ardından, annesine ve kardeşine evliliğinin başarısız olduğunu söylemek elbette zordu.

Evet, diye mantık yürüttü Grace, kesinlikle *böyle olmak* zorundaydı. Birden kendini daha iyi hissetti ama ne kadar uğraşsa da uyku tutmadı. Gece yarısı kalkıp bilgisayarı açtı ve internete bağlandı. Yeni bir mesaj yoktu. Saat birde zonklayan başı için bir aspirin alıp yatağa döndü. Saat iki olduğunda hâlâ uyuyamamıştı. Saat üçte de. Zihninde şüpheler cirit atıyordu. Will'in çevrimiçi görüştüklerini Olivia'ya söylememesi, sır olarak kalmasını istemesi, Grace'i hep rahatsız etmişti.

Olivia, nadiren ağabeyinden söz ederdi. Ülkenin diğer

ucunda yaşıyordu, o yüzden sohbetlerde adı fazla geçmiyordu. Yirmili yaşlarından beri Cedar Cove'da yaşamamıştı. İnsanlar değişirdi.

Bilmek zorundaydı.

Saat üç buçukta, gecenin en karanlık anında ve şafak umudu henüz yokken Grace başucundaki telefonu aldı, danışma hattından Will'in telefon numarasını istedi. Aradaki saat farkı düşünülünce, çoktan kalkmış ve ofise gitmeye hazırlanıyor olmalıydı.

Telefon ilk çalışta açıldı. Son derece neşeli bir bayan sesi cevap verdi.

"Günaydın."

"Will Jefferson'ın evi mi?"

Kısa bir tereddüt oldu. "Evet, ben Bayan Jefferson. Kim arıyor acaba?"

"Ben Washington, Cedar Cove'dan Grace Sherman."

"Ya, merhabalar. Eşim de Cedar Cove'dan. Umarım her şey yolundadır?"

"Evet. Will'le konuşabilir miyim?"

"Elbette. Hemen veriyorum."

Grace fiziksel olarak hastalanacağını düşünüyordu.

Çok geçmeden Will telefonu aldı. "Alo."

"Selam Will. Ben Grace." Doğru sözcükleri bulmak için bir an duraksadı. "Boşanmıyorsun, değil mi? Telefona eşin çıktı!"

"Konuşmak için iyi bir zaman değil. Sonra açıklarım." Will'in canını sıkmış gibiydi.

"Açıklayacak bir şey yok."

"Ben..."

Grace, cevap vermesine fırsat tanımadı. "Lütfen bir daha benimle bağlantı kurmaya çalışma." Grace ne kadar sakin olduğunu düşündü, oysa kalbi deli gibi atıyordu ve ağzı kupkuruydu. "Uçak biletini iade edeceğim ve benimle haberleşmeye çalışırsan, doğruca Olivia ve annene gideceğim. Yeterince açık mı?"

Grace arka planda, Will'in eşinin kayınvalidesine bir şey olmasından endişelendiğini duyuyordu. "Anlıyorum," diyen Will sessizce ahizeyi kapadı.

Saat sekizde Grace, kütüphaneyi arayıp hasta olduğunu bildirdi. Uydurma değildi, şiddetli gribin bütün belirtileri onu aynı anda vurmuştu. Kendini yatağa attı, örtüyü başına çekip kendini dünyadan soyutlamaya çalıştı.

Tam bir geri zekâlıydı, çabucak inanan çaylağın tekiydi. Will en iyi arkadaşının ağabeyiydi ve böylesine alçakça, böylesine namussuzca bir şey yapacağını aklına bile getirmemişti, hem de kendisine. Yalan söylemesi yeterince kötüydü, ama duygularıyla oynaması çok acımasızcaydı. New Orleans'a uçak biletini alarak onu oltaya getirmiş, erotik ve egzotik bir hafta sonu planlamıştı. Karısından boşanmayacağını öğrendiğinde ne yapmayı düşündüğünü merak etti. Anlaşılan onu sonsuza kadar bu şekilde oyalamayı düşünmüştü. Büyük ihtimalle yapabilirdi, eğer kız kardeşi şans eseri dikkatini çekmeseydi.

Kendisi de aptaldı... Will'in Grace için karısını terk et-

meyeceği çok açıktı. Lisede ona duyduğu aşk, Grace'i gönüllü bir kurban haline getirmişti.

Başı döndüğü ve midesi bulandığı halde bilgisayarı açıp Will'in ismini ve adresini engelledi. Bir daha internetten onunla irtibat kuramayacaktı. Göndereceği her şey otomatik olarak reddedilecekti.

Kuşluk vakti Grace derin bir uykuya daldı. Öğleden sona uyandığında Buttercup, yatak odasının zemininde yatıyordu. "Ne var kızım?" diye sordu Grace. "Senin de mi kalbin yaralı?"

Buttercup cevap vermedi, kuyruğunu bile sallamadı. Grace hemen gidip yanına çömeldi ve çok ters bir şeylerin olduğunu hemen anladı. Köpeğin başını okşayarak telefona uzanıp hızla veterineri aradı.

"Sorun ne bilmiyorum," dedi danışmadaki kıza. "Ama lütfen hemen bir şeyler yapın."

Neyse ki Grace bir randevu alabildi. Uyduruk blucinini giydi, saçlarını şöyle bir fırçaladı ve Buttercup'ı arabaya yükleyerek olabildiğince hızlı veterinerin yolunu tuttu.

Haftalar önce Cliff, Buttercup'ın sağlığında bir sorun olduğundan söz etmişti. Neden daha fazla ilgilenmemişti? Neden gözünün önündeki şeyi görememişti? Cevap fazlasıyla acı veriyordu. Grace, köpeğini Will yüzünden ihmal ettiğini biliyordu.

Bekleme salonunda otururken suçluluk duygusuyla perişan durumdaydı. Arkadaşını yüzüstü bırakmıştı. Kliniğin kapısı açıldı ve içeri Cliff Harding'in girmesi onu şaşırttı.

Uzun boyu ve esmer teniyle sert bir yakışıklılığı vardı, içeri girdiği anda bekleme salonunu canlandırmış gibiydi. Kucağında iri bir kedi olan kadın, oturduğu yerde doğruldu ve ayartıcı bir tebessümle ona baktı. Teriyer cinsi köpeği olan yaşlıca bir adamla selamlaşıp birkaç satır konuştular.

Grace oturduğu köşeye iyice büzülerek kendisini görmemesi için dua etti. O kadar kötü görünüyordu ki, belki görse de onu tanımazdı.

"Merhaba, Bay Harding," diye neşelendi danışmadaki kız. Anlaşılan Cliff sevilen biriydi. "Sipariş verdiğiniz ilaçlar geldi."

"Zaten ben de o yüzden buradayım," dedi bankoya yaslanırken. İncitmeden dalga geçtiği kızın yanakları zevkten kızarmıştı. Arka taraftaki asistanlardan biri Cliff'in sesini duymuş olmalı ki, ön tarafa geçmek için bir bahane buldu. Yaklaşık Grace'in yaşındaydı ve Cliff'e açıkça kur yapıyordu.

Grace başını eğip dergi okuyormuş gibi yaptı, gözucuyla Cliff'in atlar için aldığı kurt ilacının parasını ödeyip gitmek üzere dönüşünü izledi.

Cliff onu tanımasa da, Buttercup'ı hatırlamıştı.

Cüzdanını cebine koydu ve Grace onun çıkıp giderek ikisine de iyilik yapması için dua etti. Hayır, böylesi çok kolay olurdu. Aksine, Cliff salonu boydan boya geçip tam önünde durdu.

"Merhaba, Grace."

Sanki onu yeni fark ediyormuş gibi Grace dergiyi indirdi. "Aa, merhaba, Cliff."

"Buttercup nasıl?" diye sordu Cliff. Bir dizinin üstüne çöküp elini nazikçe Golden Retriever'ın çenesine koyarak gözlerine baktı. "Doktor Newman ne söyledi?"

"Henüz onu görmedi."

Kaşlarını çatarken Cliff'in yüzü karardı. "İlk kez mi getiriyorsun?"

Grace başıyla onayladı. Cliff'in başka bir şey söylemesine gerek yoktu; gözlerindeki suçlamayı okumuş, kınamayı hissetmişti. Kendini savunmak istedi ama yapamadı.

Bir an sonra Cliff ayağa kalkıp onu süzdü. "Umarım çok geç kalmamışsındır." Vedalaşmak için şapkasının kenarına dokundu ve kapıdan dışarı çıktı.

Yirmi Üç

Tesadüfen karşılaşmalar dışında Maryellen, Jon'ı en son üç hafta önce görmüştü. Katie'yi almaya geldiğinde onu daha uzun süre oyalamak için çeşitli bahaneler yaratıyordu, ama Jon her defasında bir yolunu bulup geldiği gibi gidiyordu.

Artık Maryellen'm hayatının bir parçası olmak istemediği gerçeği, inatçı ruhuna yavaşça işlemeye başlamış, Jon'm davranış biçimine taktıkça, hayatında biri olduğuna iyice inanır olmuştu.

Maryellen çoğunlukla acısını ve hayal kırıklıklarını en yakınlarından gizlemeyi başarırdı. Kız kardeşi yoğundu ve kendi evliliğiyle meşguldü. Bugünlerde Kelly ikinci kez hamile kalmaya çalışıyor ve kendi küçük dünyası dışındaki her şeye ilgisiz kalıyordu. Maryellen, onun bu halinden şikâyetçi değildi. Eğer koşullar ters çevrilmiş olsa, kendisi de aynısını yapardı.

Annesi başka bir âlemdi. Bir önceki yıl Maryellen, kendini herkesten çok annesine yakın hissediyordu, oysa anla-

yamadığı sebeplerden bu da değişmişti. Maryellen, Katie'ye hamileyken annesiyle sayısız ve harika sohbetleri vardı. Oysa son zamanlarda Grace'in dikkati çok dağınıktı ve Maryellen annesinin hayatından dışlanmış gibi hissediyordu.

Ne tuhaftır ki, içini dökebileceği tek kişi manikürcüsüydü. Rachel, üç yıldır Maryellen'ın tırnaklarını yapıyordu ve bu süre içinde hem danışman hem de günah çıkarıcı rolü üstlenmişti.

Rachel'ın karşısında bu şekilde oturmanın özgür hissettiren bir yanı vardı. Rachel onun ellerine uzandığı anda, sanki aralarındaki duygusal duvar iniyordu. Aralarındaki ayrıcalıklı bir ilişki olmasına karşın, birlikte geçirdikleri zaman bu randevularla sınırlıydı.

Annesine ve kız kardeşine söyleyemediği şeyleri Rachel'la konuşabiliyordu. Maryellen elinden geldiği kadar saklamaya çalıştığı halde, hamile olduğunu ilk anlayan Rachel'dı. Maryellen kendine bile itiraf edemezken, Jon'a âşık olduğunu ilk tahmin eden de Rachel'dı. Rachel'ın sezgileri ve gerçekçi yaklaşımı son birkaç haftanın özel armağanıydı.

Şubat bitmek üzereydi. Tırnaklarını düzelttirmek için Rachel'ın karşısına oturduğunda onun dikkatle kendisini incelediğini fark etti.

"Ne?" diyerek ellerini uzattı Maryellen.

Rachel kaşlarını çattı. "Merak ediyordum ama artık biliyorum. Jon'la görüşmüyorsun, değil mi?"

"Çok mu belli oluyor?" Maryellen espri yapmaya çalışmış ama başaramamıştı.

"Evet." Rachel incelemek için elini tutup kaldırdı. "Şu tırnaklara bak! Tam bir felâket. Sadece tırnaklarına bakarak bir sıkıntın olduğunu söyleyebilirim."

"Biliyorum, biliyorum." İki tırnağının ojesini kazımış, bir diğerini ise kırmıştı. Rachel haklıydı; berbat durumdaydı, hem de birçok sebepten.

Rachel kayıtsızca bir parça pamuk ve aseton aldı. "Geçen gün sahilde Katie'yle birlikte Jon'ı gördüm. Onu sarıp sarmalayıp sırtına atarak gezmesi çok hoş. Fotoğraf makinesi de boynundaydı."

Maryellen, Jon'ı Katie'yle birlikte defalarca o halde görmüş, ne kadar iyi bir baba olduğuna hayret etmişti. Katie'nin de sokakta olmaktan Jon kadar büyük bir coşku ve sevinç duyduğundan emindi.

"Katie'den söz etmişken, iyi mi?" diye sordu Rachel. "Son geldiğinde soğuk algınlığı ve kulak enfeksiyonu var demiştin. Zavallı yavrucuk."

"Şimdi çok daha iyi." Bu, Maryellen'ı çok mutlu eden bir gerçekti. Katie'nin hastalığı onun için bir kâbusa dönüşmüştü. O kadar az uykuyla durumu ne kadar iyi idare ettiğine kendisi de şaşıyordu, ama aynısını bir kez daha yaşamak istemiyordu. "Katie çılgın gibi emekliyor. Erken yürüyeceğine bahse girerim."

Rachel içini çekti ve Maryellen'm tırnaklarındaki French ojeyi kuvvetlice silmeye başladı. "Bir bebeğim olmasını isterim. Demem o ki Maryellen, biyolojik saatim Big Ben'den bile daha çok ses çıkarıyor. Neredeyse otuz oldum, yakında

birini bulamazsam korkarım bir daha hiç bulamayacağım."

Erkekler ya da onları bulmanın zorluğu, aralarındaki başlıca konulardan biriydi. Rachel'a göre bir kuaförde uygun erkek bulmak, çikolata soslu dondurma satan bir yerde kilo vermeye çalışmakla eşdeğerdi. Bar partisine katılmış, "erkek"lerin takıldığı neredeyse bütün ortamları dolaşmıştı. Rachael, bir yıl önce, bölgedeki üniversitenin mekanik kurslarına bile gitmişti, ama bütün bu çabalar bir sonuç vermeyince umutsuzluğa kapılmıştı.

"Kendini iyi hissedeceksen istediğin zaman Katie'yi misafir edebilirsin," dedi Maryellen.

"Olabilir." Rachel kullandığı pamuk parçasını çöpe atıp törpüsünü aldı. "İçler acısı aşk hayatımdan yeterince söz ettik. Artık senden ve Jon'dan konuşalım."

Sanki konuşacak bir şey vardı. "Ne yazık ki, her şey umutsuz görünüyor."

"Neden?"

Bu soruya cevap vermek kolay değildi. Rachel'a şüphelerinden bahsetmek istemiyordu, ama daha bunu düşünürken sözcükler ağzından çıkıverdi. "Sanırım başkasıyla ilişkisi var."

Rachel, başını kaldırıp gözlerini ona dikti. "Buna inanmıyorum."

Maryellen cevap olarak başını öne eğip bir şeyler mırıldandı. Bütün dükkânı dinlemeye davet etmeden de durum yeterince utanç vericiydi.

"Ne?" diye sordu Rachel. "Seni duyamadım."

Utanan Maryellen fısıldadı, "Kendimi onun kollarına

attım, hem de iki kere. Jon ikisinde de beni reddetti." Sesi çatallanarak çıkıyordu. Birlikte uyandıkları sabah ondan kaçması, Maryellen'ın dibe vurduğu andı.

"Anlatmak istediğim bu," diye aynı tonda fısıldayarak cevap verdi Rachel. "Eğer Jon seni *sevmeseydi*, geri çevirmez keyfini sürerdi. Sonra da arkasına bakmadan çekip giderdi. Farkındaysan, Jon bunu yapmadı. Kendini kontrol etmeyi başardı."

"Ama neden?" diye sordu Maryellen. Eğer Jon onu sevseydi bunu bilirdi, hissederdi. Çekip gittiğinde kendini bu kadar berbat hissetmezdi.

"Buna cevap veremem," diye mırıldandı Rachel, Maryellen'ın tırnaklarını törpülemeye devam ederken.

"Belki birlikte çalıştığı kadınlardan biriyle çıkıyordur," dedi Maryellen. Bunu düşünmek bile içinin daralmasına sebep oldu. Deniz Feneri, garson olarak çalıştırmak üzere çok sayıda bekâr kızı işe almıştı. Mutfakta da çalışanlar vardı. Maryellen yıllardır sanat camiasının içinde olduğundan, kadınların yaratıcı erkekleri ne kadar çekici bulduğunu biliyordu.

"Başka biri yok," dedi Rachel. Bunu öyle inanarak vurgulamıştı ki, bütün başlar oraya döndü.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Rachel törpülemeye odaklanmıştı. "Keşke sana bir kanıt sunabilsem. Yapamam ama seni sevdiğine eminim."

Belki de sadece hüsnükuruntuydu, ama Maryellen bütün kalbiyle doğru olmasını diliyordu.

"Baksana," dedi Rachel birden. "Ona istediğin zaman başkası olup olmadığını *sorabilirsin*."

Maryellen anında başım iki yana salladı.

"Neden olmasın?"

"Şey... çünkü..." Maryellen hemen bir gerekçe bulamadığı için kekelemeye başlamıştı. "Söz konusu bile olamaz," dedi sonunda.

Rachel yine duraksadı. "Bilmek istemiyorsun, değil mi?"

Maryellen şaşkınlıkla ona baktı.

"Gerçeği duymaktan korkuyorsun," diye üsteledi Rachel.

Maryellen önce kendini savunmak istedi, ama sonunda itiraf etti: *Korkuyordu.*

"Olabilecek en kötü şey nedir?" diye sordu Rachel. "Ne zaman bir sorunum olsa, annem bana hep bu soruyu sorardı. Her zaman düşünmemi sağlayan bir soru, anlarsın ya?"

Maryellen, kendisinin de biraz düşünmesi gerektiğinin farkındaydı. Jon'la ilgili bu durum onu mutsuz ediyordu ve ufukta çözüm görünmüyordu.

"Onu seviyorsun, Maryellen."

"Biliyorum."

"Birbirine önem verdiği bu kadar açık olan iki insan neden mutluluğu zora sokar anlayamıyorum." Rachel derin bir iç çekti. "Benim gibi biri için hiç yüreklendirici olmadığını söylemek zorundayım."

"Bir eş bulacaksın," dedi Maryellen. Rachel gibi hoş, becerikli ve doğal bir kadın mutlaka doğru erkeğe rastlayacaktı.

"Elbette," diye ona katıldı Rachel, "Ama umarım madde bağımlılığı ya da alkolizm yüzünden poliste kaydı olmaz."

"Senin sorunun da bu Rach," diye dalga geçti Maryellen. "Fazla seçicisin."

Peggy son bir yıldır Bob'daki değişikliklerin farkındaydı, ama Şerif Davis'in son ziyaretinden sonra bunlar üst noktaya ulaşmıştı. Kocası bir türlü uyuyamıyor, gecenin bir saatinde kalkıp evin içinde volta atmaya başlıyordu. Ahşap atölyesine olan ilgisini de kaybetmişti. Çeşitli projeler üstünde uğraşarak günün büyük bir kısmını orada geçirirdi, oysa artık pek çok iş yarım kalmış bekliyordu.

Son birkaç haftadır düzenli olarak her gün AA toplantılarına katılmaya başlamıştı: yirmi bir günde yirmi bir toplantı. Adsız Alkolikler'e katıldığından beri üst üste bu kadar uzun süre toplantıya gitmemişti. Bob duygularından bahsetmiyor, Peggy irdelemeye kalktığında tersliyordu. Şimdilik en doğrusu onu kendi haline bırakmaktı. O gün ilerleyen saatlerde Hannah Russell'la görüşeceklerdi, belki aradığı cevapları o zaman bulabilirdi.

Peggy, kendisinin de uykusuz geçirdiği gecenin ardından Corrie McAfee'yi aradı. Haftada en az bir kez alışveriş için buluşuyor, bahçe işlerinden ve yemek tariflerinden konuşuyorlardı. Önlerindeki görüşmeyle ilgili Peggy'nin konuşabileceği tek kişi oydu.

"Ben Peggy," dedi, arkadaşı telefonu açınca.

"Selam," dedi karşısındaki kadın neşeyle. "Nasılsın?"

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" Peggy'nin midesi düğümleniyordu, aslında Bob'dan daha iyi durumda olduğu söylenemezdi.

"Bugün öğleden sonra Roy'la birlikte bize gelebilir misiniz? Şerif Davis'e şu kızla görüşeceğimize söz verdi, ama şimdi ben o kadar emin değilim."

"Roy'la konuşayım," diyen Corrie hattı bir süre bekletti.

Peggy, Corrie'yi beklerken mutfak tezgâhına yaslanmış altdudağını kemiriyordu. Hannah'yla buluşma herkes için zor olacaktı. Peggy, Max Russell'ın kızına ne söyleyeceklerini bilmiyordu. Belli ki Hannah da kendince cevaplar arıyordu, ama ona söyleyecekleri bir şey yoktu.

Corrie geri döndü. "Roy randevularını düzenliyor. Orada olacağız."

Peggy buluşma saatini söyleyip ekledi. "Ben... ben bu konuda Bob'a danışmadım, ama siz gelmeden ona söyleyeceğim." Arkadaşının bunu bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu.

"Sorun değil," dedi Corrie. "Endişelenme Peg, her şey yolunda gidecek."

Keşke Peggy de buna inanabilseydi.

Gün boyunca Peggy'le Bob birbirlerine karşı gergin ve aksiydiler. Bob en azından McAfee'lerin görüşmede yer almasına karşı çıkmayarak, onların desteğine ihtiyacı olan Peggy'yi rahatlatmıştı.

Saat üçte kapı çaldığında Peggy, duygusal anlamda çök-

müş haldeydi, Bob da ondan farksızdı. Yıllarca servis yaptığı halde, Peggy sanki ilk kez başına geliyormuş gibi elinde kahve fincanları ve kurabiye tabaklarıyla mutfakta telaş içindeydi.

Önce Corrie ve Roy gelmişlerdi. Roy'la tokalaştıktan sonra Bob, çifti salona aldı. Corrie ve Roy, kanepelerden birine oturarak şömine başındaki berjerleri boş bıraktılar.

Bob konuşmak için onların oturmalarını bekledi. "Peggy bize katılacağınızı söyledi. Açıkçası burada olduğunuz için çok memnunum."

"Memnuniyetle," diye karşılık verdi Roy.

Kapı bir kez daha çalınca, Peggy'nin yüreği ağzına geldi. Bob'la bakıştılar, onun da olduğu yerde uyuşup kaldığı çok açıktı. Kendini ilk toplayan Bob oldu. Kararlı adımlarla kapıyı açmaya gitti.

Girişte duran kadın oldukça uzun boylu ve zayıftı, Peggy onu körfezdeki sahilde çakılların arasını karıştıran iri, mavi balıkçıllara benzetti. Konuklarının arkasından içeri Şerif Davis girdi.

Yaşı, kendi çocuklarının yaşına yakın görünen kadın, lacivert pantolon ve kazağın üstüne uzun bir yağmurluk giymiş, siyah saçlarını bir eşarpla ensesinden bağlamıştı.

"Sizinle tanıştığıma sevindim ,Hannah," dedi Bob kadının yağmurluğunu alırken. "Keşke daha iyi koşullarda olsaydı."

Hannah onu, "Keşke," diye yanıtlayıp gergin bir halde odaya göz gezdirdi.

Roy tanıştırılmak için ayağa kalkınca Peggy, bunun hoş bir incelik olduğunu düşündü. Şerif Davis'le tokalaştılar. Şerif, Mc Afee çiftinin orada ne aradığım düşünmüş olsa da, sesini çıkarmadı.

Herkes yerine oturduktan sonra –Şerif Davis ve Hannah şöminenin yanındaki koltuklara yerleşti– Peggy, kahve ve kurabiye servisini görüşmeden sonra yapmayı önerdi.

"Bence de daha iyi olur," dedi Hannah. Sesi yumuşaktı ve kontrollü çıkıyordu, liseli bir kız gibi öne doğru eğilip kollarını dizlerinde birleştirdi. Genç ve kırılgan görünüyordu. Peggy onu rahatlatmak adına omuzlarına sarılmamak için kendini zor tuttu.

"Umarım sorularına cevap verebiliriz," diye başladı Bob.

"Ben de umuyorum." Hannah yüksek sesle derin bir nefes aldı, güç kazanmaya çalıştığı belliydi.

"Bugün erken saatlerde Şerif Davis'i görmeye gittim," dedi, başıyla o tarafı işaret ederek. "Bana babamın küllerini verdi. Onları Kaliforniya'ya götürüp annemin mezarının yanına koyacağım."

Peggy böyle genç biri için durumun ne kadar zor olduğunu düşündü. "Baban bulunduğuna göre dilerim artık huzura kavuşursun," dedi. Sözleri kendine bile boş geldi, kulağını tırmaladı.

"Öncelikle, babamın neden Cedar Cove'a geldiğini öğrenmeden huzura kavuşacağımı sanmıyorum," diye karşılık verdi, Hannah. "Şerif Davis'e de söylediğim gibi, Washington'da tanıdığımız yok. Bildiğim kadarıyla, babam daha önce

buralara hiç gelmemiş. Ayrıca giderken çok esrarengiz davranıyordu. Nereye gittiğini bilmemi istemiyordu, bu çok açıktı. O gün onu görmek için uğramasam, gideceğinden haberim bile olmayacaktı. Siz bana *bir şey* söyleyebilir misiniz?"

"Keşke söyleyebilsem," dedi Bob, "ama Peggy ve ben de en az senin kadar şaşkınız."

Peggy onaylamak için bir şeyler mırıldandı.

"Sanırım o geceyle ilgili her şeyi bilmek istersiniz," diyen Bob öne doğru eğildi.

"Lütfen. Herhangi bir şey yardımcı olabilir."

Bob, daha önce Peggy ve polisle defalarca tekrarladıkları gecenin ayrıntılarını anlatmaya başladı.

"Şerif Davis, bazen küçücük bir ayrıntının sonuca götürdüğünü söyler," diye araya girdi Peggy.

Bu yorumun ardından bir sessizlik oldu.

"Birkaç soru sormama izin verir miydiniz?" diye Hannah'ya sordu Roy.

"Elimden gelirse."

Şerif Davis kaşlarını çattı ama karışmadı.

"Anladığım kadarıyla babanız, annenizin vefat ettiği bir kazada yaralanmış."

Hannah'nın yüzü karıştı. "Bu yüzden kendini asla affetmedi."

"Kazanın sebebi neydi?"

Hannah'nın gözleri büyüdü. "Soruşturma babamı kusurlu buldu."

"Kaza raporunu okudum," dedi Roy yavaşça, "Babanız direksiyonun kilitlendiğini iddia etmiş."

"Öyle söyledi," diye onayladı Hannah, "ancak incelemeyi yapanlar sistemde herhangi bir sorun bulamadılar. Otomatik direksiyon sistemine giden boruda hava paketi oluştuğuna hükmettiler. Bazen oluyormuş, ama çok nadirmiş, kesin bir kanıt olmadan babam kusurlu bulundu." Duraksadı, Şerif Davis'e baktı. "Bazen babam o kazada ölseydi her şey çok daha kolay olurdu diye düşünüyorum."

"Suçluluk mu?" diye sordu Troy.

"Öyle," dedi. "Bir de üstüne bir ay boyunca estetik operasyon ve fizik tedavisi."

"Peki ya babanın arkadaşları?" diye sordu Roy.

Hannah ellerine baktı. "Babam yalnız bir adamdı. Pek arkadaşı yoktu. Şey, Eski Muharipler Hastanesi'nde tedavi edilmesini sağlayan ordudan eski bir arkadaşı vardı. Onun dışında..." Başını iki yana salladı. "Annem savaştan önce farklı bir adam olduğunu söylerdi. O zamanlar flört ediyorlarmış ve bütün mektuplarını saklamış. Bazen, tartıştıkları günlerde, yatağının üstüne oturur ve o mektupları okurdu. Mektupların, babamın savaştan önce nasıl bir adam olduğunu hatırlattığını söylerdi.

"O mektuplar hâlâ duruyor mu?" diye sordu Roy.

"Duruyorsa onları görmek isterim," dedi Şerif Davis Roy'dan önce.

"Elbette ama sonra geri alırım."

"Elbette," diye ona güvence verdi Troy.

"Siz babamı tanıyormuşsunuz." Hannah sorusunu doğrudan Bob'a yöneltmişti.

Bob başıyla onayladı. "Vietnam'da bir yıl beraberdik."

"O günlerde nasıl biriydi, anlatır mısınız?"

Bob arkasına yaslanıp düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Max hakkında en iyi hatırladığım şey gitarı. Her günün sonunda etrafında toplanırdık, gitarını çıkarır ve birkaç şarkı mırıldanırdı. Oradaki ortamda müziğin sinirleri nasıl yatıştırdığını tahmin edemezsiniz, özellikle babanızın ve benim durumumda."

"Babamın gitar çaldığını bilmiyordum."

"Sonradan bıraktı..." Bob birden durdu ve bocaladı. "Savaşta babanı ve beni etkileyen bir şey oldu. Savaş böyledir. Ruhunuzu öldürür."

"Savaştan hiç söz etmezdi," dedi Hannah yumuşak bir sesle.

Bob da etmezdi. Peggy savaş dönüşü anılarını anlatmasının iyi geleceğini düşünmüştü ama Bob reddetmişti. Ruhunu ele geçiren şeytanı tamsa çözüm önerebilirdi, ama Bob bir gün bir şişenin dibinde boğuluncaya kadar pek çok şeyi ondan saklamayı tercih etmişti. Peggy her şeyi anladığında ise iş işten geçmişti.

"Sormak istediğiniz başka şeyler var mı?" dedi Peggy.

Hannah başını iki yana salladı. "Gelmeme izin verdiğiniz için minnettarım. Merak ediyordum, bilirsiniz işte. Kim olsa eder. Gitti... ikisi birden. Annem ve babam. Sadece merak ediyordum."

Hannah gibi, Peggy de bir gün Bob'la birlikte huzuru bulup bulmayacaklarını merak ediyordu.

Rosie, Zach'in duygusal anlamda özel yardımcısına bağlandığını itiraf etmesini kafasına takmamaya çalışıyordu. İşin özü, Zach diğer kadına âşık olduğunu itiraf etmişti. Onun sadık olmadığını kalbinde hissediyordu ve kısmen de olsa haklı olduğunu kanıtlamıştı, ama –itiraf ettiği gibi– Zach er ya da geç Janice'in sevgilisi olacaktı.

Boşanalı aylar olmuştu ve artık hayatına devam etmesi gerekirken, giderek daha derin bir boşluğa, belirsiz ve hüzünlü bir yere düştüğünü hissediyordu.

Pazar günü öğleden sonra, eve gitmeden önce Zach'in çıktığından emin oluncaya kadar bekledi. Eve girişi fazla heyecan yaratmadı. Eddie, Harry Potter kitaplarından birini okuyordu, Allison odasındaydı ve kapısı kapalıydı.

"Yemekte ne var?" diye sordu Eddie, elinde iki büyük alışveriş poşetiyle içeri girdiğini görünce.

"Spagettiye ne dersin?" dedi, oğlunun en sevdiği yemek olduğunu düşünerek.

"Dün akşam yedik, ayrıca babamın sosu, seninkinden daha güzel."

"Çok teşekkürler," diye homurdandı dişlerinin arasından. Hiç olmazsa oğlu dürüsttü.

Rosie, mutfağa girip elindekileri tezgâha bıraktı ve büyük bir şaşkınlıkla çevresine baktı. Her yer tertemizdi.

Zemin paspaslanıp cilalanmıştı, öyle parlıyordu ki Rosie bakınca kendini görebiliyordu. Bu kadar da değildi, bütün tezgâh toplanmış ve silinmişti. Ocağın yüzü, eve taşındıkları günden beri ilk kez gülmüştü. Rosie duvara monte edilmiş fırına gitti ve kapağını açtı. Düşündüğü gibi pırıl pırıldı.

"Mutfağı kim temizledi?" diye oğluna seslendi.

"Babam."

Eski kocasının evi kendisinden daha iyi çekip çevirmesi ve daha iyi bir aşçı olması Rosie'nin içine oturdu. Kendini kötü hissetmemeye çalışıyordu, şikâyet edeceğine sahip olduğu meziyetleri saymalıydı. Mutfak kusursuzdu. Haftalardır temizlemeyi aklından geçiriyordu, ama bir anne ve bir eş olarak en parlak döneminde bile, şu anda önünde duran mükemmellikte bir iş çıkaramamıştı.

"Selam anne," dedi içeri giren Allison. Buzdolabını açıp bir şişe gazoz aldı.

Daha bakmadan Rosie, onun da temizlenmiş olduğunu biliyordu.

"Akşam yemeği için kıymalı ve domates soslu sandviç uyar mı?"

"Olabilir."

Aman ne coşku. "Babanın benden daha iyi bir aşçı olduğunu düşünüyor musun?" Rosie neden sorduğunu bilmiyordu. Kızı hâlâ açık olan yarasına tuz basabilirdi.

"Dürüst olmamı ister misin?" diye sordu Allison, gazozun kapağını açarak.

Bu bile, kendi içinde yeterli bir cevaptı. Rosie, kollarını

göğsünde kavuşturup kendini ruhsal olarak alacağı cevaba hazırlamaya çalıştı.

Allison gazozundan kocaman bir yudum aldı. "Başlangıçta babam da senin gibi hep aynı şeyleri pişiriyordu, ama sonra gerçekten ilgilenmeye başladı. Biliyorsun çok fazla vakti yok, o yüzden üzümlü, marullu ve ananaslı tavuk gibi eğlenceli şeyler yapıyoruz. Bazen ona yardım ediyorum," diye ekledi gururla. "Sosları şişeliyoruz, tam gurme işi. Gerçekten nefis. İstersen tarifini verebilirim."

"Hayır, teşekkürler."

"Spagettisi de gerçekten çok iyi. İçine dilimlenmiş zeytin katıyor, hatta dün gece bir kutu *jalapeño* biberiyle pişirdik, nefis oldu. Babam buna füzyon mutfağı diyor."

"Ne diyor?"

"Füzyon. Hadi anne, kendine gel."

Üstünde fazla düşünemediği sebeplerden Rosie'nin gözleri yaşlarla doldu ve yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Kızından yaşları saklamaya çalıştı ama yeterince iyi değildi.

"Anne, ağlıyor musun?"

Rosie omuz silkip sırtını Allison'a döndü.

"Ne olduğunu bana söylesen iyi olur," dedi Allison.

"Bilmiyorum, sadece geri döndüğün için çok mutluyum."

Dönüp kızını kucakladı. Allison, Rosie'den daha uzundu. Neler olmuştu?

"Bir yere gitmedim," diye itiraz etti Allison.

"Ama gittin," diyen Rosie, kızının güzel yüzünü avuç-

larının arasına aldı. "Seni kaybettiğimi sanmıştım, döndüğün için minnettarım."

Allison gözlerini devirdi. "Bu ağlanacak bir şey değil."

"Biliyorum." Kızına yardım elini uzatan kişinin kendisi olmadığı gerçeği Rosie'nin gözünden kaçmamıştı. Aslında ona yardım eden, rehber görevi üstlenmiş bir yabancıdan başkası değildi. Rosie başarısızlık listesine yeni bir madde ekleyebilirdi: kötü bir eş ve yetersiz bir ev kadını olmanın yanı sıra, berbat bir anneydi.

Birden her şey çok fazla üstüne gelmeye başladı ve bir sandalye çeken Rosie, yüzünü elleriyle kapadı.

"İyi misin?" diye sordu Allison.

"İyiyim... özür dilerim. Bana bir dakika ver."

"Sorun ne, söyle bana," diye üsteledi Allison.

Ne söyleyecekti? Rosie ellerini yüzüne kapayarak ağlamaya devam etti. Geride Eddie ve Allison'ın fısıldaştığını duyuyordu ama ilgilenemeyecek kadar üzgündü.

Yaklaşık on dakika sonra ayağa kalktı, alışveriş poşetlerini boşalttı ve ocağın üstüne bir tava koydu. Aç değildi, ama çocukların aç olma ihtimali yüksekti. Günah listesine bir yenisini eklemeden de yeterince başarısızdı.

Ön kapı açıldı, Rosie çabucak yanaklarını kuruladı ve burnunu silmek için bir kâğıt mendile uzandı. Dönüp baktığında, Zach'in mutfak girişinde durduğunu gördü.

"Sorun nedir?" diye sordu Zach.

Allison ve Eddie, babalarının yanındaydı. "Kızma anne, babamı biz aradık."

"Bunu neden yaptınız?" diye sordu, savunmaya geçtiğini bilerek. Bu aşamada umrunda değildi.

Allison bir adım öne çıktı. "Çünkü ağlamayı kesmiyordun."

"Sizin babanız..."

Zach'in çenesi kasıldı. "Ben buradayım Rosie. Burada değilmişim gibi hakkımda konuşmana gerek yok."

Rosie, ellerini beline koyup kıvılcım saçan gözleriyle ona baktı. "Çocuklarla *benim* zamanım."

"Tamam, her neyse. Gidiyorum."

"Hayır." İlk konuşan Eddie'ydi.

Allison ona eşlik etti. "Hayır baba. Annemin sana ihtiyacı var."

"Hayır yok," diye homurdandı Rosie.

"Evet, var anne," dedi Allison. "Şimdi, ikiniz konuşun. Eddie ve ben yemeği hazırlarız."

Eddie itiraz etmek üzereydi, ama ablasının bir bakışıyla ağzını kapadı.

Zach, eliyle salonu işaret edinceye kadar Rosie'yle bir süre kaş çatarak bakıştılar. "Görünüşe göre emir büyük yerden."

Rosie bir kâğıt mendil daha aldı ve gönülsüzce olsa da eski kocasını izledi.

Birbirlerinden olabildiğince uzağa oturdular. Rosie kanepenin bir ucuna oturdu, Zach yatar koltuğun kenarına ilişti. Dakikalar süren gerginlik boyunca ikisi de konuşmadı.

"Geçen gün söylediklerim hakkında konuşmak istiyorum," dedi Zach.

Rosie'nin bir itiraf daha duymaya tahammülü yoktu. Elini kaldırıp onu durdurdu. "Lütfen yapma. Ciddiyim, duymak istemiyorum."

Zach onun bu isteğini duymazdan geldi. "Ben sadece sana söylemem gerektiğini düşündüm..."

"Beni duymadın mı?" dedi sabrı taşan Rosie.

"En azından açıklamama izin verebilirsin."

"Neden, böylece bütün saygınlığımı tekrar yitireyim diye mi? Tamam, *duygusal* bir aşk yaşıyordun. İlk söylediğinde duymuştum. Mesajı aldım."

Zach başını eğdi. "Janice'le hiçbir fiziksel ilişkim olmadı."

"Konu bu değil. Ona âşıktın."

"Hayır," diye düzeltti hemen. "Onunla duygusal bir bağım vardı. Arada fark var."

Rosie bunun doğru olduğundan emin değildi. Tek bildiği kocasının, sevdiği adamın başka bir kadını istemesiydi.

"Geri dönüp boşanmaya sebep olan olaylara baktığımda," diye devam etti Zach, "neler hissettiğini anlıyorum. Endişelerini gidereceğime, seni kıskanç bir cadaloz olarak görmeyi tercih ettim."

"Öyleydim," diye itiraf etti Rosie hafifçe. Söylediği sözler ve kocasına yaptıkları aklına gelince utanç içinde gözlerini kapadı.

"Üzgünüm Rosie. Olanlar için bundan daha fazla pişmanlık duyamam. Seni üzdüm, çocuklarımı üzdüm ve bu süreçte kendimi de üzdüm."

Rosie yüksek sesle burnunu çekti. "Ben de üzgünüm,

ama sadece bu yüzden ağlamıyorum. Of Zach," diye inledi. "Mutfak çok *güzel*."

"Fark ettin mi?" dedi, sesinde hoşnutluk vardı. "Senin için bir şeyler yapmak istedim ve aklıma sadece bu geldi."

"Evi benim asla yapamayacağım kadar iyi idare ediyorsun," diye hıçkırdı.

"Hop, ikimizin de artıları ve eksileri var."

"Üstelik benden daha iyi bir aşçısın."

Zach omuz silkti, baştan çıkarıcı bir tebessümle ona sataştı. "O konuda sana katılmıyorum."

Rosie burnunu çekti. "Çocuklar öyle düşünmüyor. Eddie spagetti sosunu benden daha iyi yaptığını söyledi."

"Kavanozlardaki malzemeyi kullan. Taze yapıyorum."

"Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Pekâlâ," diye kabullendi Zach. "Spagettiyi senden daha iyi yapıyorum, ama hiç kimse portakallı keki senin kadar iyi pişiremez."

Rosie umutsuzca ona baktı. "Tarifi kutunun üstünde yazıyor."

"Tadı güzel olduktan sonra kimin umrunda?"

Tekrar ona gülümsedi, bu kez Rosie de mahcup bir şekilde ona karşılık verdi.

Allison ve Eddie içeri girdiler.

"Anne, daha iyi misin?" Kızı kendinden çok memnun görünüyordu.

Rosie başıyla onayladı. "Evet, ikinize de teşekkür ederim." Zach'e baktı. "Sana da teşekkürler."

Eski kocası ayağa kalktı, anlaşılan gitmeye hazırdı.

"Baba," dedi Eddie, güya fısıldayarak. "Teklif etsene."

"Ne teklif edeceğim," diye fısıldadı Zach.

"Çıkmayı."

"Ne?" diyen Rosie, oğluna baktı.

"Bence babam sana çıkma teklif etmeli," diye açıkladı oğlu.

Zach kaşlarını çattı, Rosie'nin bakışlarına karşılık vermedi. "Anneniz artık dul bir beyle çıkıyor."

Allison başını iki yana salladı. "Hayır, çıkmıyor."

"Öyle mi?" Zach, Rosie'ye baktı.

"Hayır. Bir kez çıktık ve... olmadı. İkimiz de yeni bir ilişki için hazır değiliz."

"İyi o zaman," dedi Zach gülümseyerek. "Akşam yemeğine var mısın?"

"Baba!" diye homurdandı Allison. "*Bundan* daha romantik olabilirsin. Anneme tekrar sor, ama bu kez doğru dürüst yap."

Güya çok ciddi bir tavırla Zach eğildi. "Rosie, perşembe akşamı benimle yemeğe çıkma onurunu bağışlar mısın?"

"Olmaz," diye cevap verdi Eddie. "Perşembe, izci akşamı."

"Doğru," diye homurdandı Zach.

"Bu akşam çıkın," diye üsteledi Allison. "Ben, Eddie'ye yemek hazırlarım. İkiniz konuşursunuz. Olmaz mı?"

Rosie, Zach'e baktı, Zach karşılık verdi. Yüzüne hafif bir tebessüm yayıldı ve elini uzattı. Bir anlık tereddütten sonra Rosie, elini Zach'in elinin üstüne koydu.

Yirmi Dört

Grace elinde sabah kahvesiyle oturuyordu. Erken bir cumartesi sabahıydı, mutfak ışığı duvarlarda titreşiyor ve karanlık, uğursuz bir gün izlenimini güçlendiriyordu. Buttercup'ı veterinere götüreli üç haftadan fazla olmuştu. Cliff'i son görüşü de üç haftadan fazla olmuştu.

Köpek kanserle mücadele ediyordu. Neyse ki bütün tümörler başarıyla alınmıştı. Hastalığın seyri bir süre kötü gitmiş, Grace sadık dostunu kaybetmekten çok korkmuştu. Buttercup ölseydi, suçlusu Grace olacaktı ve kendini kolay kolay affedemeyecekti. Buttercup'm iyi görünmediği konusunda Cliff onu uyarmıştı, ama Will Jefferson'a kafayı taktığı son birkaç ay boyunca her şeyi ihmal ettiği gibi, Buttercup'ı da ihmal etmişti.

Geriye dönüp baktığında, bu tuzağa ne kadar kolay düştüğünü görüyordu. Will Jefferson'la internet ilişkisinde kendini ne kadar aşağıladığını düşünmek onu hasta ediyor, onun komplimanlarından ve hayranlığından etkilendiği için ken-

dine çok kızıyordu. İşin doğrusu, o kadar da tek taraflı değildi; Grace'in ona olan duygularından büyük bir rahatlık ve haz duyduğunu biliyordu; evliliği sorunluydu, Grace o kadarına inanıyordu ve Will onu egosunu şişirmek, başka bir kadının hayranlığının keyfini çıkarmak için kullanmıştı. Bu karşılıklı cazibe ağına takılan Grace, önemli bir ayrıntıyı göz ardı etmişti: Will Jefferson evli bir adamdı.

Yüzü utançla kızardı. Will ona New Orleans için uçak bileti almıştı ve tek bir otel odası tuttuğuna emindi. Ona eşlik etse, neler olacağını Grace gayet iyi biliyordu.

Marge'la birlikte yaşamaya başlayan Olivia'nın eski kocası Stan'le ilgili hatıraları canlanınca utancı daha da katlandı. Daha boşanmadan başka bir kadınla gönül ilişkisine girip onunla yatmaya başlamıştı. Grace kendisinin de Stan'den daha iyi olmadığını düşündü. Sadık olmadıkları için aşağıladığı erkeklerden farksızdı.

Cliff, onun ne yaptığını anlamış ve ilişkilerini sona erdirmişti. Ne kadar aptaldı. Hiç kimse ona daha iyi davranmamış, Cliff Harding kadar sevgi ve anlayış göstermemişti.

Belki tek sorun Cliff'in *fazla* iyi olmasıydı. İçinde bir şeyler onun gerçek sevgisini ve sıcaklığını reddediyordu. Hak etmediğini düşündüğü için olabilir miydi? Bildiği tek şey, Cliff'in kızına asla yapmayacağına söz verdiği şeyi yapmış ve Cliff'i kırmıştı.

Çok geç kalmamış olması için dua etti. Cliff'i ziyaret edecek cesareti toplaması bir saatten fazla sürdü. Önce telefon etmeyi düşündü, sonra vazgeçti. Eğer çiftlikte değilse, başka zaman yine denerdi.

Grace özenle giyindi. Cliff'in özellikle sevdiği bluzu ve kot bahçıvan eteğini tercih etti. Evden çıkmaya hazır olduğunda Buttercup yastıklı yatağından hafifçe başını kaldırdı, Grace'in her hareketini takip ediyordu. Hayali bir düşünce olabilirdi, ama sanki köpeği onun Cliff'i görmeye gideceğini anlamış gibiydi. Biliyor ve onaylıyordu. Dost canlısı olsa da Buttercup seçici bir köpekti ve yabancıları kabullenmeye yatkın değildi. Oysa Cliff'i ilk günden sevmişti.

"Cliff'e daha iyi olduğunu söyleyeceğim," dedi, eğilip onun ipek gibi kulaklarını okşadı. Son birkaç haftadır ona aşırı ilgi gösteriyor, ihmal ettiği süreyi telafi etmek için şımartıyordu.

Dışarı çıkar çıkmaz yağmur çiselemeye başladı. Tipik bir mart havasıydı. Grace, Cliff'in Olalla'daki çiftliğine doğru yol alırken, silecekler tembelce hışırdıyordu.

Grace çiftliği sık sık ziyaret ettiği halde, en az altı aydır uğramamıştı. Çiftliğin uzun araç yoluna saptığında bariz değişiklikler hemen dikkatini çekti. Hatırladığından en az bir düzine fazla at çayırda otluyor, beyaz boyalı bir çit yolun sınırını belirliyor, çiftlik girişini hayli çarpıcı hale getiriyordu. Küçük ahırın yerini iki katlı kırmızı bir ahır almıştı.

Avluya girip ahırın yakınına arabasını park ettiğinde tanımadığı bir adam dışarı çıktı. Yağmurluğunun kapüşonunu takan Grace arabasından indi.

"Merhaba," dedi Grace gülümseyerek. "Cliff buralarda mı?"

Siyah saçlı adam bir an tereddüt etti, sonra başıyla onay-

ladı. "C-Cal Washburn," dedi hafifçe kekeleyerek. Çekici bir adamdı, geniş omuzları ve gösterişli bir bedeni vardı, mavi gözleri adeta delip geçiyor, yetkin biri olduğu hemen hissediliyordu. Otuzlu yaşların ortasında görünüyordu, ama Grace yaş tahminlerinde hep başarısızdı. Cliff'in kendisinden bahsedip bahsetmediğini merak etti ya da Cal'un sorusuna cevap verip vermeyeceğini.

Ön kapı açıldı ve Cliff dışarı çıktı.

"Cliff!" Grace aceleyle ona doğru yürüdü, Cliff kenara çekilip içeri girmesi için kapıyı tuttu.

"Umarım böyle pat diye gelmemin sakıncası yoktur," dedi. Evin sıcaklığı onu sarmaladı.

"Elbette yok." Cliff yağmurluğunu alıp girişe astı.

Grace kollarını ovuşturdu. "Tahmin ettiğimden daha soğukmuş."

"Neden birer fincan kahve içmiyoruz?" dedi Cliff.

İyi gidiyordu, Grace rahatlamaya başlamıştı. Mutfağa giden Cliff'i takip ederken, evdeki değişiklikler de dikkatini çekiyordu.

"Cal ne zamandan beri burada?" diye sordu.

"İki ay oldu," dedi, dolabın önünde iki fincan seçerken. Grace'i gördüğüne memnun olmuş gibiydi, içten ve nazikti, ama... mesafeliydi. Grace ziyaretinin karışık duygulara yol açtığını hissetti. Bu koşullar altında normal olduğunu düşündü.

Cliff iki fincan kahve doldurduktan sonra onun kahvesini tezgâhın üstüne bıraktı. Grace bir tabureye ilişti, Cliff diğer tarafa geçip karşısına oturdu.

"Buttercup nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi. Tümörleri teşhis ettiklerinde dehşete düştüm, bir an onu kaybedeceğimi sandım."

Cliff başıyla onayladı. "İyileşmeye başladığına sevindim."

"Her ikimiz de."

Ardından gelen sessizlik rahatsız ediciydi. Cliff sessizliği bozmak için bir girişimde bulunmuyordu, o yüzden Grace devam etti.

"Ziyaretim şaşırtmış olmalı," diyerek eliyle çevreyi işaret etti. "Son geldiğimden beri çok şey yapmışsın."

"Evet," diye mırıldandı Cliff, ama daha fazla yorum yapmadı.

Grace kahvesine bakıp ne diyeceğini toparlamaya çalışıyordu. Bakışlarını pencereye çevirip geniş yapıya baktı. "Ahırı ne zaman yaptırdın?"

"Müteahhit aralık başında işe koyuldu."

"Mülkünde bu kadar büyük değişiklikler yapmak istediğini bilmiyordum."

Kahveye bakma sırası Cliff'teydi. "Yeni bir ahırdan birkaç kez söz etmiştim."

"Of, tabii. Haklısın." Elbette bundan söz etmişti, ama Grace hayal meyal hatırlıyordu. Ne zaman bir araya gelseler aklı başka yerde oluyor, bir an önce kendini eve atıp bilgisayarın başına geçmek için sabırsızlanıyordu. Grace başka neler kaçırdığını düşünmek bile istemiyordu.

"Cal'u işe alacağımdan da söz etmiştim."

"Bunu hatırlıyorum." Cliff'in tam gün çalışacak bir man aradığını hatırlıyordu, ama belli ki ardından gelen betlerde aklı yine başka yerdeydi.

Cliff saatine baktı, şüphe götürmez şekilde vaktinin duğunu ima ediyordu.

"Buraya geldim, çünkü özür dilemek istiyorum, Cli dedi çabucak. Bu zordu. Acı veriyordu. Utandırıyordu. Fa yapmak zorundaydı. "Haklıydın, bir başkası vardı."

Cliff gözlerini kıstı. "Evli miydi?"

Başıyla onaylarken Grace'in yüzü kıpkırmızıydı. "Ey let dışında yaşıyor, sadece internette görüşüyorduk."

Cliff kahvesinden bir yudum alıp yorum yapmadı.

Grace başını öne eğdi. "Bitti. Çok şükür aklım başım geldi... bir şey olmadan." Grace az kalsın olacağından ya da Will'le ilgili gerçeği tesadüfen öğrendiğinden söz etmedi. Olivia olmasaydı, Grace çok daha derin bir utanç batağına saplanıp kalacaktı. Aldattığı insanları düşününce gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırpıştırdı. Başta Cliff olmak üzere Georgia, Olivia, kızları ve bizzat kendisi...

"Seni kandırdım," dedi büyük bir pişmanlıkla. "Senden nezaket dışında bir şey görmedim ve bunu istismar ettim. Cliff, acaba beni bağışlayabilecek misin?"

"Elbette," dedi Cliff duygusuzca. Ardından ekledi, "Ama ne yazık ki geçmişi değiştiremem."

Grace, onun söylediğini anlayamadı. "Bunun farkındayım."

"Öyle mi?" diye sordu şüpheyle bakarak. Kahve finca-

nını evyeye bıraktı, bir süre sırtı ona dönük durdu.

"Anlat bana."

Cliff, Grace'in yüzüne baktı. "Sanırım daha önce söylemiştim, aldatılmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. İşaretleri anlamıştım."

Onu ne kadar incittiğini bilen Grace, başını öne eğdi. Ona yaşattığı acıyı yok etmek için her şeyi yapardı.

"Susan, birlikte olduğumuz yıllar boyunca çeşitli ilişkiler yaşadı," diye devam etti. "Galiba bu onun rahatsızlığıydı. Başlangıçta, bende bir eksiklik olduğunu düşündüm, ona veremediğim bir şeyler olduğunu. Erkeklerden sürekli beğeni ve hayranlık bekliyordu. İhtiyacı olan şeye ancak bu ilişkiler sayesinde sahip olabiliyor gibiydi. Yine de, beni ne kadar sevdiğini söylemeye devam ediyordu."

Cliff gülümsedi; bu, Grace'in gördüğü en hüzünlü tebessümdü.

"İşin komik yanı, Susan'ın beni *gerçekten* sevdiğine inanıyorum. Evliliğimizin büyük bölümünde, onun düşüncesiz davranışlarının bir önemi olmadığım varsayıp başımı öbür yana çevirdim ama yanılmışım. Çok önemliymiş. Evliliğimizi Lisa'nın hatırına yürütmeye çalıştım. Sonra, daha ne olduğunu anlayamadan kızım yetişkin biri oldu ve birdenbire, yalan bir ilişkiye hapsolup kaldığımı anladım."

Cliff için evliliğiyle ilgili ayrıntılardan söz etmenin ne kadar acı verdiğini Grace anlayabiliyordu. Ayrıca nasıl bir duygu olduğunu da biliyordu. Kendisi de zor bir evlilik yaşamıştı. Yıllarca, Dan'in huysuzluklarının kendi eksiklikle-

rinden kaynaklandığını düşünerek Dan'in mutsuzluğunun sorumluğunu üstüne almış, ancak o öldükten sonra suçun kendisinde olmadığını öğrenmişti. Cliff'in durumu çok daha farklıydı, ama Grace onun duygularını tahmin edebiliyordu.

"İkimizin yeni bir başlangıç yapabileceğini umuyordum," dedi, Cliff'in gözlerinin içine bakmaya kendini zorlayarak. Yaşananları geride bırakıp kaldıkları yerden devam etmeyi deli gibi istiyordu.

Cliff uzun bir süre ona baktı ve sonra gözlerini gönülsüzce başka yere çevirdi. Bu hareketiyle Grace cevabını almış oluyordu.

"Yapamam." O kadar alçak sesle söylemişti ki, Grace onu güçlükle duyabildi.

"Ama..." İtiraz etmek istese de, daha sözlerine başlamadan işe yaramayacağını biliyordu. Cliff kararını vermişti ve söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey fikrini değiştiremezdi.

"Geri dönemem, Grace. O hayatı bir kez yaşadım."

"Ama ben, ben otuz dört yıl Dan'e sadık kaldım. Susan gibi değilim."

Cliff kollarını göğsünde kavuşturdu. Grace onu dışladığını düşündü. Grace'in yanında olmaktansa başka her yerde olmayı tercih ederdi. Grace yine de geri çekilmedi, ondan bu kadar kolay vazgeçmek istemiyordu.

"Susan gibi olduğunu söylemiyorum," dedi. "Sadece onunla özdeşleşmiş duygularla başa çıkamayacağımı söylüyorum. Seni son gördüğümde, evliliğimde yaşadığım bütün olumsuz duygular adeta üstüme hücum etti. Bu şekilde ya-

şamak istemiyorum. Yapamam. Artık bu duygularla mücadele etmek istemiyorum." Başını eğip mırıldandı. "Bir süre aramızda özel bir şey olduğunu sanmıştım."

"Vardı," dedi Grace... ve her şeyi mahvetmişti.

"Belki," diye kabullendi sessizce. "Fakat artık öyle hissetmiyorum." Üzüntüyle ona baktı. "Görüşmemizin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, üzgünüm Grace."

Grace'in kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. Konuşmaya çalışıp sesinin çatlamasına izin vermektense, başıyla onaylamayı tercih etti. Kahvesini bitirdi, tabureden aşağı indi.

"Bunun bir veda olduğunu tahmin ediyorum," diyebildi.

Cliff başıyla onayladı.

Ayakta kalmasanı sağlayacak kadar kalan gururuyla mutfaktan çıktı.

Cliff girişe kadar ona eşlik edip yağmurluğunu tuttu, Grace zorlukla kollarım uzattı.

Sonra Cliff nazikçe ellerini Grace'in omuzlarına koydu, kendine çevirip kollarına aldı ve kendine engel olamıyormuş gibi onu öptü. Son bir öpücük. Dudaklarını örten dudaklar nemli ve sıcaktı.

Grace, kendini Cliff'in kollarına bırakıp ona sarıldı ve öpücüğüne karşılık verdi. Onun açlığım, tutkusunu –ve pişmanlığını– hissedebiliyordu. Çok geçmeden, Grace daha hazır hissetmeden, Cliff ondan uzaklaştı.

Göz göze gelmeyi reddederek, "Elveda," dedi ve Grace'in çıkması için kapıyı açtı.

Yirmi Beş

"Gözlerin kapalı mı?" diye sordu Olivia, Jack'in kiralık evinin terasına çıkan camlı sürgülü kapının ardından başını uzatarak. Bütün dünyanın gözleri önünde Jack'in jakuzisine dalmak Olivia için rahatsız bir durumdu ama Jack hayır cevabını kabul etmiyordu.

Jack'in içinde oturup sabırsızlıkla Olivia'yı beklediği jakuzinin etrafını puslu bir buhar sarmıştı. Martın ikinci pazarıydı ve bulutlu bir akşamdı. "Gözlerim kapalı," dedi Jack sırıtarak.

Olivia, bulunduğu mesafeden bile Jack'in yalan söylediğini görebiliyordu. "Jack Griffin, gözlerin fal taşı gibi açık."

"Olivia, daha önce de mayolu kadınlar gördüm."

"Ama *beni* görmedin!"

"Hayır ve görmek için can atıyorum, o yüzden acele et."

Olivia teras ışıklarının çok parlak olduğuna karar verdi, söylenerek havlusuna biraz daha sıkı sarındı ve yalınayak terasa doğru bir adım attı. Teras, yola değil körfeze baktığı halde

Olivia bütün mahallenin kendisini seyrettiğinden emindi.

En son ne zaman mayo giydiğini hatırlamıyordu bile. Aslında üstündekini giymişti ve çok uzun yıllar önceydi. James hâlâ evde yaşıyordu. Justine de. Ne yazık ki modası çoktan geçmişti, ama neyse ki kumaşı güveleri cezbeden cinsten değildi.

"Er ya da geç o havluyu çıkaracaksın," dedi Jack, dışarı ilk adımlarını attığında. Rahat bir şekilde arkasına yaslanmış, kollarını açarak jakuzinin kenarlarına yaslamıştı.

"*Chroncile*'da fotoğrafımı görürsem, yemin ediyorum seni asla affetmem."

"Hımm, bana güzel fikir veriyorsun," diyen Jack, utanç verici bir fotoğraf ihtimali varmış gibi kıkırdadı.

"Jack!" İstemese de havlusunu indirdi, kendini bir mors kadar mağrur hissederek jakuzinin kenarına geldi ve suya daldı. Su ılık, yatıştırıcı ve aynı zamanda canlandırıcıydı. "Ooo!" diye iç çekti farkında olmadan.

"Gördün mü? O kadar kötü değilmiş, ha?"

Olivia fıkırdayan suya omuzlarına kadar dalıp onun yanına yaklaştı, cevap vermektense bir kez daha keyifle iç çekti. O kadar keyifliydi ki, çekingenliğini bir kenara bırakıp "evet Jack çok mutluyum" dürtüsüyle ona eşlik etti.

"Çok çekici bir vücudun olduğunu biliyorsun," dedi Jack. "Neden saklamakta ısrar ettiğini anlamıyorum."

Olivia başını iki yana salladı. "Kaç yaşında olduğumdan haberin var mı?"

"Evet, konuyla ne ilgisi var?"

"Çok. Çocuklarım var Jack, vücudum ise mükemmel olmaktan çok uzak."

"Hop, eğer yirmi yaşında bir mankenle flört etmek isteseydim..." Kısa bir kahkaha attı. "Lanet olsun, yirmi yaşında bir manken benim gibi bir moruğun yanında pek hoş karşılanmazdı."

Olivia da gülümsedi. "İyi bir çiftiz, değil mi?" Başını Jack'in omuzuna yasladı.

"Evet," diye ona katıldı Jack. "Öyleyiz Yargıç O. Özellikle bir jakuzinin içinde çıplakken."

"Jack!" Olivia kıkırdadı. Keyfi yerindeydi ama ona fazla prim vermek istemiyordu. Bunu yaparsa bir daha dilinden kurtulamazdı.

"Hadi ama," dedi Jack. "Haklı olduğumu söyle."

"Lütfen sessizce böbürlenir misin?" diye homurdanarak gözlerini kapadı.

"Grace nasıl?" diye sordu Jack birden.

Olivia iç çekti. Arkadaşı için oldukça endişeleniyordu. "Galiba biraz daha iyi." Grace önceki cumartesi günü öğleden sonra Olivia'ya gelmişti. Olivia onu daha önce bu kadar üzgün gördüğünü hatırlamıyordu. Bütün çabalarına rağmen Grace, öykünün tamamını anlatmamıştı ama anladığı kadarıyla Cliff'i gücendirecek bir şey yapmış ve Cliff artık görüşmek istemediğini söylemişti.

"Son zamanlarda onunla konuştun mu?" diye sordu Jack.

"Geçtiğimiz çarşamba akşamı. Neden?"

Jack, çenesini Olivia'nın başına yasladı. "Yanılmıyor-

sam Hayvanları Koruma Derneği'nde gönüllü olacak."

"Evet, bu konuda bir şeyler söylemişti." Olivia bunu onaylıyordu, Grace'in çok fazla boş zamanı vardı ve hayvanları her zaman sevmişti. Grace'in en çok ihtiyaç duyduğu zamanda Buttercup, ona huzur ve arkadaşlığını sunmuştu. Bu gönüllü işiyle belki hayvanlara ve birkaç insana yardım eli uzatabilirdi. Olivia bunun aynı zamanda, Buttercup'taki hastalık belirtilerini zamanında fark edip veterinere götürmediği için kendini rahatlatma çabası olduğundan şüpheleniyordu. Arkadaşını ikna etmeye çalışmıştı, ama anlayamadığı nedenlerle Grace kendini suçlamakta ısrar ediyordu.

"Grace'in gönüllü olacağını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Başka şeyleri nasıl biliyorsam öyle. Gazete, barınakla ilgili bir köşe yazısı hazırlıyor. Yöneticiyle konuşmaya gittiğimde, Grace oradaydı ve evrakları dolduruyordu. Barınak gönüllü kabul etmeden önce küçük bir özgeçmiş araştırması yapıyor."

"Bence bu onun için iyi olacak."

"Bence de," dedi Jack.

Olivia gözlerini açıp gökyüzüne baktı. Bulutlar açılmış, yıldızlar seçilmeye başlamıştı; özel bir gece olacağa benziyordu. Arkadaşlarının çoğu, kendisinin başarıyla yan çizdiği hayırseverlerin para toplama yemeğine katılmıştı. Ağırbaşlı ve hanım hanımcık Yargıç Lockhart'ı bir jakuzinin içinde görseler, iş arkadaşlarının ne düşüneceğini merak etti. Üstelik bir erkekle beraber.

"Bunu başka hiç kimse için yapmam, biliyorsun," dedi

Jack'e. Ayrıntılara girmesine gerek yoktu, ne söylediğini Jack biliyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim." Jack, Olivia'nın başını öptü.

Olivia göğsünün genişlemeye başladığını hissettiğinde Jack yumuşak bir sesle fısıldadı. "Seni seviyorum, Olivia."

Duygularını ilk kez itiraf etmiyordu ama söyleme biçimi farklı şeyler hissettirmişti. Olivia ondan uzaklaşıp gözlerinin içine baktı. "Ben de seni seviyorum, Jack."

"Doğru mu bu Olivia? Gerçekten mi?"

Olivia başıyla onayladı. "Evet."

Jack içini çekti. "Stan hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum ve açıkçası seni suçlamıyorum ama bunu yapmamız gerek. Son bir kez."

"Tamam." Bu kaygı vericiydi.

Jack bir süre konuşmayınca Olivia dirseğiyle onu dürttü. "Eski kocan, tanıştığımız andan itibaren seni geri istediğini açıkça hissettirdi."

Olivia, Jack'in çenesini öptü. "Biliyorum ama bunu yapamaz."

"Sana sunabileceği şeyler benden çok daha fazla."

"Ne gibi?"

Jack kıkırdadı. "*Bu* ayrıntılara girmemi gerçekten istemiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye diklendi Olivia. "Eski kocam yüzlerce konuda senin eline su bile dökemez. Tamam, eve daha yüklü bir maaşla dönüyor olabilir."

Jack homurdandı. "Olabilir mi? Gazetecilikten zen olunmuyor, özellikle bugünlerde."

"Paranın benim için önemli olduğunu mu söylemeye lışıyorsun?"

"Hayır."

"Öyleyse derdin ne?"

Jack bir kez daha derinden iç çekti.

"Çünkü burada asil davranmaya çalışıyorum ve işimi zorlaştırıyorsun."

"Asil mi?" bu sözcük Olivia'nın kulağına hiç hoş gel memişti.

"Tamam, çok merak ediyorsan, beni bu sefaletten kur tarıp benimle evlenmeni istiyorum."

Olivia bir an tepki veremeyecek kadar donup kaldı. "Jack, bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Aynen öyle yapıyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum, Olivia. Seni seviyorum. Şu an durduğumuz yerde, sadece başkalarının hayatlarından arta kalanları yaşıyoruz, ama ben daha fazlasını istiyorum. Birbirimizin hayatında yer almamızı istiyorum."

Olivia kocaman açılmış gözleriyle ona bakmaya devam etti.

"Sabah uyandığında yanında olmak istiyorum, gece yatarken ve aradaki zamanda."

Bu hayli romantikti ve romantizm, Jack'ten beklenecek son şeydi.

"Bunu daha sade nasıl ifade edeceğimi bilemedim."

"Peki Stan konusu nereden çıktı?" Eğer eski kocası için geri çekilebileceğini söylerse, Jack'in kahrolası başını suya gömecekti!

"Şey, sana diyecektim ki..." Tereddüt etti. "İzin vermeyeceğim."

"Neye?"

"Stan'in sana sahip olmasına. Bunu yapabileceğimi sanmıştım ama cehenneme kadar yolu var."

Olivia arkasına yaslanıp ödül olarak onu uzun öpücüklere boğdu, ardından kısa öpücüklerle boynuna doğru indi. "Seni durdurmak istememiştim, Jack. Devam et," diye üsteledi.

Jack, onu saran kollarını biraz daha sıktı. "Bir daha gitmene izin veremem Olivia. Sensiz yarım bir insanım."

Olivia bir mutluluk patlaması yaşıyordu. Vücudu öylesine hafiflemişti ki, gökyüzüne doğru yükselebileceğini hissediyordu.

Jack onu omuzlarından tutup kendine çevirdi. "Benimle evlenir misin, Olivia?"

Olivia gözlerini kırpıştırarak biriken yaşları uzaklaştırdı ve başıyla onayladı. "Of, Jack. Evet." Sonra kendini tekrar onun kollarında buldu, Jack onu damarlarındaki bütün kanı kaynatacak bir coşkuyla öpüyordu. Bu onlar için bir başlangıçtı, kalan hayatları boyunca sürecek bir başlangıç.

Hannah Russell'la görüşmelerinden beri, küçük bir bilgi kırıntısı Roy McAfee'nin zihnini kurcalıyordu. Ne olduğunu

anlayabilmesi on gün sürdü. Sabır daima karşılığını bulur, eğer yeterince zaman verirse, hafızasındaki gizli gerçekl mutlaka su yüzüne çıkardı. Bu kez tarifi zor bir ayrıntı y kalamıştı ve biriyle konuşması gerekiyordu.

Sonuç olarak, pazartesi sabahı ilk iş olarak kendini ş rifin ofisinde buldu. Davis, masasında oturmuştu ve Roy gördüğüne şaşırmadı.

"Oldukça erkencisin," dedi masasına serdiği gazetede başını kaldırarak. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Duruma bağlı."

Davis, eliyle boş koltuğu işaret etti.

"Bir süredir Russell'm kızıyla yaptığımız görüşmeyi dü- şünüyorum," dedi Roy otururken.

Şerif parmaklarını birbirine dokundurdu. "Ve?"

"Russell'm kişisel eşya listesi hâlâ sende duruyor mu?"

"Evet. Neden soruyorsun?"

"Tekrar bir göz atmak isterim," dedi Roy.

"Özel bir nedeni var mı?" Davis rafın kenarında duran klasörlerden birini açtı, sonra bir süreliğine ofisten çıktı. Roy fotokopi makinesinin sesini duyabiliyordu.

Geri döndü, listeyi Roy'a uzatıp yerine oturdu. Roy'la birlikte listeyi kendisi de tekrar gözden geçirdi. "Kıyafetleri var," diye yüksek sesle okudu Roy. "Alışılmadık hiçbir şey yok. Şık bir takım, uzun siyah bir yağmurluk ve geniş siperli bir şapka."

Davis gözünü listeden ayırmadan başıyla onayladı. "Kızı, şapkayı kazadan sonra takmaya başladığım söyledi."

Roy başını kaldırdı. Şu ana kadar her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. "Dikkatini çeken başka bir şey var mı?"

"Tabii ki evrak çantası."

Hannah'ya teslim edilmeden önce bizzat incelemek isterdi.

Davis onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Hiçbir şey yoktu. Kendim baktım. Ne bir gizli bölme ne de kurcalandığını gösteren herhangi bir işaret."

Elbette olmayacaktı. *Böylesi çok kolay olurdu*, diye düşündü Roy. "Ya içindekiler?"

Davis gülümsedi ama bu keyif gülümsemesi değildi. "Bir kare bulmaca kitabı, gotik bir roman, bölgenin haritası, birkaç şekerleme. Bu kadar uzun mesafe yolculuğa çıkan biri için çok az eşyası vardı."

"Valizi?"

Davis kaşlarını çattı. "Listede göreceğin gibi iki yedek kıyafet. Bize kim olduğuna dair bir ipucu verir umuduyla çantasının altını üstüne getirdik. Sana söyleyeyim, sıradan olmayan hiçbir şey yoktu."

Roy ona inanıyordu.

Davis tereddüt etti. "Son birkaç aydır bu listeyi defalarca incelediğine bahse girerim. Şimdi bu ilgi neden?"

"İçimde bir his var."

"Bana bu hissin ne olduğunu söyle, ben de kendi hislerimden bahsedeyim."

Roy başıyla onayladı, gayet adildi. "Russell'ın kızı Bel-

don'lara geldiğinde, annesinin ölümüne sebep olan trafik kazasından söz etmişti, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Babası direksiyonda bir terslik olduğunu iddia etmiş."

"Rapora göre, incelemeyi yapan kişi bir terslik bulamamış."

"Doğru," diye ona katıldı Roy, ama ikisi de bir kazanın gerçek sebebini değiştirmenin sayısız yolu olduğunu biliyordu. Üstelik Russell'ın ellerinin ve yüzünün feci şekilde yanmasına sebep olan bir yangın da çıkmıştı. Alevler bir suikastı kolaylıkla yok edebilirdi.

"Evet?" diye sordu Davis.

"Russell'ı öldürenin ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

"Kalbinin atmaktan vazgeçtiğini biliyoruz. Bilmediğimiz neden böyle olduğu. Gerçi adli tabibin söylediğine göre, adam elli yaşın sonlarındaymış, savaşa gidip dönmüş ve berbat bir trafik kazası yaşamış. Muhtemelen saati gelmiş. Doktor huzur içinde öldüğünü söyledi."

Roy başıyla onayladı, ama buna zerre kadar inanmıyordu.

"Hatırladığım kadarıyla, Russell'ın özel eşyaları arasında bir şey daha vardı."

"Neymiş o?" diye soran Davis tekrar listeye baktı. Yavaşça doğrulup masaya doğru eğildiğinde dudaklarına bir tebessüm yerleşmişti. "Yarım şişe aromalı su," diyerek kendi sorusunu cevapladı.

"Russell'ın kızı onu da aldı mı?"

Davis başını iki yana salladı. "Listede gördü. Babasının şişe suyu içmesi alışılmadık bir şey değilmiş." Omuz silkti. "Vermeyi teklif etmedim, artık bende değildi."

Roy kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Bana şişeyi attığım söyleme."

"Hayır." Sırıtma sırası Davis'teydi. "Toksikoloji laboratuvarına gönderdim."

Göz göze geldiler ve bir şey söylemeye gerek kalmadan bakışlarıyla anlaştılar. "Bana kalırsa, bu herkesin inandığı gibi doğal bir ölüm değil," dedi Davis.

"Neden öldürülsün?"

"Neden sahte kimlikle gezsin? Öncelikle, neden Cedar Cove'a gelsin?"

"Beldon'ı görmeye geldi," dedi Roy, bundan emindi.

"Belki değil. Belki de Cedar Cove'a gelmesinin *tek* sebebi Bob değildi."

"Başka ne olabilir?"

Şerif yüzünde memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Belki Dan Sherman'a ne olduğunu bulmak için geldi."

Yirmi Altı

"Dadıya ihtiyacım yok," diye ısrar eden Eddie, kendini savunmak için kollarını göğsünde kavuşturdu. İtiraz etmesin diye gözlerini kısmış öfkeyle Allison'a bakıyordu.

"Evet var," diye Allison terslendi. Zach'in kızı, kendisine kafa tutulmasından hoşlanmazdı, hele küçük kardeşi tarafından.

"Artık çıksak iyi olur," diye Rosie'ye fısıldadı Zach, "Çocuklar kalmamız için bir bahane üretmeden kaçalım."

"Ablama bir şey söyle," diye babasına yalvardı Eddie.

Zach oğlunu anlıyordu ama yapacağı ve yapamayacağı şeylerin bir sınırı vardı. "Dadılar para alır, ablan seninle evde kalmak için hiçbir şey almıyor."

"Yani benim hiçbir çıkarım yok mu?" diye haykırdı Allison, ama Zach onun bu çıkışının göstermelik olduğunu biliyordu.

Eddie tam olarak ikna olmamıştı ama Zach ve Rosie'nin ön kapıya ilerlediğini görünce itiraz edemedi. "Çocuklar sorun olmaz."

Rosie aynı fikirdeydi. "Bu filmi görmek için ölüyorum."

"Ben de öyle," diyen Zach, arabanın kapısını Rosie'ye açmak için acele etti.

Rosie şaşkınlıkla kapıya bakarak yerinden kıpırdamadı.

"Ne?" diye sordu Zach biraz canı sıkkın. Tamam, modası geçmiş bir nezaket gösterisi olabilirdi, ama daha önce Rosie hiç itiraz etmemişti.

"Sadece... sadece, bana arabanın kapısını açmayalı o kadar uzun zaman oldu ki."

Zach küçük bir şok yaşadı. Evliliklerinin son yılından söz ettiğini biliyordu ve ne yazık ki haklıydı. Birbirlerine davranışları saygıdan ve önemsemekten yoksundu ve bu tür küçük inceliklerin kaybolması bu yüzdendi.

"Bu çok hoş Zach, her zaman öyleydi. Teşekkür ederim." Arabaya binip emniyet kemerine uzandı.

Zach aceleyle arabanın ön tarafına dolandı. Birlikte "üçüncü" kez çıkıyorlardı. İlki Rosie ağlayınca çocukların Zach'i çağırdığı akşam gittikleri akşam yemeğiydi. Zach ne olup bittiğini halen anlamış değildi, ama konuştuktan sonra Rosie kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Aradan geçen iki haftadan sonra, şimdi bile o akşam ne konuştuklarını hatırlamıyordu, tek hatırladığı tekrar Rosie'yle birlikte vakit geçirmenin ne kadar rahatlatıcı olduğuydu.

Hayatlarını bu kadar zora soktuklarından beri, Zach önemli bir gerçeği unutmuştu. Rosie onun sadece eşi değil arkadaşıydı da. Aralarındaki güveni, küçük ve özel şakalaşmaları, yataktaki gece yarısı sohbetlerini özlüyordu. Son zamanlarda bunları hatırlamak için kendine izin vermemişti ve

onu ne kadar özlediğini fark etti. Eski günleri ne kadar özlediğini...

Bu hafta çocuklar bahar tatiline çıkmıştı ve Rosie beş gün boyunca boştu. Pazartesi öğleden sonra öğle yemeği için buluşmuşlar, birdenbire bütün filmlerin üç dolar olduğu *Tightwad Tuesday*'de sinemaya gitmeye karar vermişlerdi. Patlamış mısır ve gazoz da aynı fiyattı. Mısırı seven Rosie'ydi, özellikle tereyağlısını.

Film övgü dolu eleştiriler alan bir romantik komediydi. Zach biletleri alırken Rosie patlamış mısır kuyruğuna girdi. Vergi ayında Zach için ender yaşanan gecelerden biriydi, genellikle akşamları saat yediye veya sekize kadar ofiste olurdu.

Salonun arkasında ortalara doğru bir yer seçtiler. Zach, insanların onlara doğru bakıp bazılarının fısıldaşmaya başladığını fark etti.

"Bizim hakkımızda konuşuyorlar," dedi Rosie.

"Çünkü *biz* boşandık," diye hatırlattı Zach sırıtarak. "Boşanmış çiftler genellikle birlikte çıkmazlar."

"Doğru," dedi Rosie. "Üzücü bir durum, değil mi? Boşandıktan sonra, evliyken olduğumuzdan daha iyi anlaşmaya başladık."

"Öyle." Zach bunu inkâr edemezdi. "En azından evliliğimizin son birkaç yılı boyunca."

"Sence neden böyle oldu?"

Işıklar kararıp fondan müzik sesi gelmeye başlayınca, Zach cevap vermekten kurtulmuş olacaktı. Çok geçmeden fragmanlar başladı, yaklaşık on beş dakika boyunca bol gürültü ve aksiyona maruz kaldılar.

Film güzeldi. Zach defalarca yüksek sesle güldü. Mısır sevmediğini iddia ettiği halde, Rosie'nin kendisi için aldığı ve memnuniyetle paylaştığı küçük kesekâğıdının yarısını yedi. Filmin yarısına doğru, üniversitede flört ederken yaptıkları gibi el ele tutuştuklarını fark etti.

Işıklar yandıktan sonra birkaç dakika kalkmayıp filmin ve müziğin hemen kaybolmayan etkisinin tadını çıkardılar. Salonu boşaltmaya başlayan insanların bir kısmı başlarıyla Rosie ve Zach'i selamladı. Rosie haklıydı, bir çeşit sansasyon yaratmışlardı. Sorun değildi. İnsanlar istedikleri gibi konuşabilirlerdi. Zach'in de itirazı yoktu.

"Asırlardır bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum," dedi ayağa kalkan Rosie.

"Ben de öyle."

"Birlikte gülmemizin üstündense daha da uzun zaman geçti."

Zach'in katılmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Ofiste işleri çok yoğun olduğundan ve bahar bayramı nedeniyle çocukların okulu olmadığından bütün hafta Rosie'nin evde kalmasının daha uygun olduğuna karar verdiler.

Pelikan Çıkmazı'na doğru yol alırken, film hakkında konuştular, karakterlerin maskaralıklarına ve senaryonun başarısına tekrar güldüler. Zach henüz akşamı bitirmek istemiyordu ama Rosie'nin de öyle hissettiğinden emin değildi.

Garaja giden yola saptığında, ikisi de önce karşısındakinin konuşmasını bekler gibi sessizce arabada oturdular.

"Hâlâ erken," dedi Rosie, Zach'e doğru tereddütle bakarak.

Saat onu geçmişti, Zach saat altıdan beri ofisteydi ama yine de yorgun hissetmiyordu.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu Rosie doğal bir tonda ve karar ne olursa olsun, kendisi için fark etmeyeceğini ima etmeye çalışarak.

Arabanın konsolundaki dijital saatten kaç olduğunu bildiği halde, Zach yine de kolundaki saate baktı. "Elbette," dedi. "Neden olmasın?"

"Muhtemelen çocuklar hâlâ ayaktadır," dedi Rosie, Zach ilerleyip ona kapıyı açtı. "Allison ne zaman fırsat bulsa, bütün geceyi uyanık geçiriyor."

Zach bunun farkındaydı ve kendisi de bununla mücadele ediyordu. Kızıyla bu konuyu çeşitli zamanlarda tartışmışlar; Zach sonunda eğer Allison çok yorgun düşüyorsa, uyum sağlamayı öğreneceğine karar vermişti. Asıl silahını Allison araba kullanmaya başladığında ateşlemeyi düşünüyordu.

Zach giriş kapısını açtı, Rosie önden içeri girdi. İçeri iki adım atar atmaz birden durdu. "Bu nedir böyle?" dedi soluğunu tutarak.

"Ne?" Zach onun etrafından dolaştığında, önünde serpilmiş gül yapraklarını gördü. Kırmızı yapraklar girişten başlıyor, bir patika çizerek yatak odasına doğru ilerliyordu. Ancak bu kadar açık bir yönlendirme olabilirdi! Çocukları, Rosie ve Zach için romantik bir ortam hazırlamışlardı. Sadece dokuz yaşında olan Eddie aşk ve romantizm hakkında henüz fikir sahibi olmadığı için, bunun sorumlusunun Allison olduğu şüphe götürmezdi.

"Kuşku uyandıracak bir sessizlik var," diye mırıldandı Rosie.

Tam o anda hafif bir vals çalmaya başladı.

"Müzik de mi?" diye sordu Zach fısıldayarak.

"Romantik müzik," diye vurguladı Rosie. *Kuğu Gölü.* Mutfağa girip ışıkları yaktı. Masanın üstünde onları başka bir sürpriz bekliyordu.

"Şarap mı?" diye sordu Rosie'nin peşinden giden Zach.

"Öyle görünüyor."

Çocuklar masaya iki kadeh ve aralarına uzun saplı tek bir gül yerleştirmişlerdi. Buz kovasında bir şişe şarap soğuyordu. Ne yazık ki kırmızı şaraptı ama Zach'in şikâyet edecek hali yoktu.

"Galiba çocuklar bizim için romantik bir ortam yaratmaya çalışmışlar," dedi Rosie süklüm püklüm. "Merak ediyorsan söyleyeyim, benim bir parmağım yok."

"Benim de yok ama fena fikir değil, ne dersin?" Elini Rosie'ye uzattı. "En son ne zaman dans etmiştik?" Son beş altı yıldır hafızasında böyle bir şey yoktu.

Rosie güldü. "Daha önce vals yaptığımızı sanmıyorum."

"O halde bunu düzeltmenin tam zamanı." El ele salona yürüdüler; Zach, Rosie'yi kollarına aldı, valsin klasik ritminde uygun adımlar atmaya başladılar. *Şaşırtıcı,* diye düşündü Zach. O kadar doğal görünüyordu ki.

Müzik sona erdiğinde Rosie bütün içtenliğiyle ona gülümsedi.

Zach'in karşı koyamadığı bir şey varsa, Rosie'nin tebessümleriydi. Loş ışıkta göz göze geldikleri anda Zach onu

öpmek istediğini biliyor ve Rosie'nin de öyle hissetmesi için dua ediyordu, çünkü bir saniye daha bekleyecek halde değildi.

İstekle birbirlerine atıldılar. Rosie kollarını onun boynuna dolarken Zach onun beline sarıldı. İkisi de birbirlerinin tadını olabildiğince çok çıkarmak ister gibi, ıslak ve ısrarcı, azgınca öpüştüler.

Öpücüklerle birlikte, Zach boşanma sürecinde birbirlerine attıkları çamurun derinliklerine gömüldüğü için unuttuğu bir şeyi hatırladı. Rosie'yi seviyordu. Genç bir adamken onu sevmişti ve her şeye rağmen hâlâ seviyordu.

Seviyor ve arzuluyordu, hem de deli gibi arzuluyordu.

Bruce Peyton, karısıyla ilgili en çok ufak tefek şeyleri özlüyordu. Stephanie yaklaşık iki yıl önce bir trafik kazasında ölmüştü ve Bruce zaman içinde toparlanacağını düşünmüş, daha doğrusu ummuştu. Denemediği söylenemezdi. Arkadaşları tekrar biriyle çıkması için ısrar etmiş, hatta ona randevular ayarlamışlardı. Ne yazık ki her seferinde Bruce'un hissettiği tek şey, suçluluk duygusu ve huzursuzluktu. Bu tür ciddi kayıpların onarılması için bir yılın yeterli bir süre olduğunu okumuştu ama bu doğru değildi. En azından kendisi için. Onun ölümünü atlatabileceğini sanmıyordu.

Stephanie onun tek aşkıydı. Onsuz Bruce bir hiçti, yapayalnızdı. Kızları Jolene, annesinin fotoğrafını başucundan ayırmıyordu, çünkü zaman içinde onun neye benzediğini unutmaktan korkuyordu. Bu durum Bruce'un içini parçalı-

yordu, ama kendisinin böyle bir sorunu yoktu. Onun yüzündeki her ayrıntı kalbine kazınmıştı. Günün her dakikası onunla beraberdi.

Bruce ne kadar çabalasa da, küçük kızların ihtiyaçları konusunda çok başarılı değildi. Şu anda Jolene'in saçlarının kesilmesi gerekiyordu. Örgülü saçları neredeyse beline kadar ulaşmıştı. Stephanie'nin ölümünden beri saçları sadece iki kez kesilmişti. Önemli olduğunu düşünmeden Bruce onu kendi berberine götürmüş, yedi yaşındaki Jolene gayet resmi bir ifadeyle yanlış yaptığı konusunda onu uyarmıştı.

"Kızlar saçlarını erkeklerle aynı yerde kestirmezler," diye eklemişti ardından.

Şimdi de Jolene, saçlarını kısa kestirmek istediğini söylüyordu.

"Beni bir kuaföre götürmelisin," dedi kızı, okul sonrası bakım evinden onu almaya gittiğinde.

"Bir randevu ayarlarım," diye söz verdi kızma. Sarı sayfaların arasından, harika saç kesimi vaadinde bulunan bir isim seçti, telefon edip günü ve saati not aldı. Pazartesi saat dörtte. Belirlenen gün ve saatte, Bruce sorumluluğunu yerine getirmek üzere Jolene'i de alarak alışveriş merkezine ulaştı.

"Get Nai-led," dedi Jolene, ikinci sözcüğü vurgulayarak. Başıyla onay verdiğinde, doğru bir seçim yaptığını anlayan Bruce rahatladı.

Kızının elini tutup içeri girdi. Sanki yabancı bir dünyaya adım atmış gibiydi. Üstleri naylon örtülerle kaplı ve kafalarında dev bidugiler olan kadınlar oturdukları yerden dönüp sanki tuhaf olan *kendisiymiş* gibi ona baktılar. Üstelik koku

da hoş değildi. Bu kadınların kendilerine ne yaptıklarını bilmiyordu ama Bruce onlara acıdı.

Kararsız adımlarla danışmaya doğru yürüdü, "Ben Bruce Peyton," demeyi başarabildi. "Kızım için randevu almıştım." Bankoya yaslandı. "Saç kesimine ihtiyacı var."

Yaklaşık on sekiz yaşında görünen resepsiyonist kız işaretparmağını randevu listesinin üstünde kaydırmaya başladı. Tırnakları rahat beş santim vardı ve üstüne bir şeyler boyanmıştı. Daha dikkatli baktığında bunun altmışlı yıllardan kalma rengârenk bir baskı olduğunu fark etti. Fakat neden? Başını iki yana salladı.

"İşte burada," dedi kız cıvıldayan bir sesle. "Randevusu Rachel'la." Bruce'un ardına doğru bakıp seslendi. "Rachel, saat dört burada."

Bruce bankodan uzaklaştı.

"Rachel hemen geliyor. Oturup beklemek istemez misiniz?"

"Şey, tabii." Resepsiyondaki kız, duvara dizilmiş ve hepsi boş olan koltukları işaret ediyordu.

Bruce koltuklardan birine çöktü, Jolene de yanına oturdu. Dergilerden birine uzanan Bruce, baş makalenin "Orgazm Olmanın On Yolu" olduğunu görür görmez elinden bıraktı, Jolene'in *orgazm* sözcüğünü hecelemeye çalışmasını engellemek için ters çevirdi. Neyse ki *Cedar Cove Chronicle*'ın son sayısı da vardı. Gazeteyi kaptı ve biri onu görüp tanımasın diye yüzünü arkasına sakladı.

Jolene ayaklarını çaprazlamış, önündeki bu aşırı feminen dünyayı arzulu gözlerle seyrederek sabırla bekliyordu.

Beş dakika geçmeden, resepsiyondaki kızdan daha yaşlı görünmeyen siyah saçlı bir kadın yanlarına yaklaştı.

"Ben Rachel."

Jolene oturduğu yerden ayağa fırladı. "Saçımın kesilmesi gerekiyor."

Rachel gülümseyerek onun elini tuttu. "Hallederiz."

Kendini daha da tuhaf hisseden Bruce da ayağa kalktı, ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

"Baba, sen burada bekle," diye ona yol gösterdi Jolene.

Rachel'la göz göze gelip hafifçe gülümsediler. Bruce ne yapması gerektiğini anlamıştı.

"Yarım saatten fazla sürmez," dedi kuaför.

"Tamam... harika." Bruce gazeteyi alıp oturdu ama çok geçmeden sıkıldı. Kalkıp dışarı çıktı ve yiyecek alanına doğru yürüdü. Alışveriş merkezine bir süredir gelmemişti.

Biraz dolaştıktan sonra gözüne bir elektronik eşya dükkânı çarptı. Yirmi dakika daha zaman öldürmesi gerekiyordu, içeri girip MP3 çalarları sormaya karar verdi. Alamasa da, bakmaktan zarar gelmezdi.

İçeri girmeden önce, belirlenen sürede geri dönmüş olmak için bir kez daha saatine baktı. Karısı Jolene'i kreşten almaya giderken trafik kazası geçirmiş ve biri onu almaya gidinceye kadar Jolene saatlerce okulda beklemişti. Olayın etkisiyle travma geçiren kızı, o günden beri her türlü gecikmeye tepki gösteriyor, belirlenen süre geçtiğinde aşırı endişeleniyordu.

Son teknoloji ürünlerini göstermek üzere bir satıcı yanına yaklaştı. Bruce'un sormak istediği birkaç soru vardı ve

çok geçmeden farklı markaların artıları ve eksileri üzerine bir tartışmanın içine girdiler. Tekrar saatine baktığında otuz dakikanın dolduğunu gören Bruce, izin isteyerek panik içinde kendini dışarı attı ve bütün hızıyla salona doğru koşmaya başladı.

Ortadan kaybolduğu için Jolene'in endişeyle ağlamaya başladığını tahmin edebiliyordu. Dışarı çıktığını, alışveriş merkezinin içinde ve sadece bir dakika mesafede olduğunu ona söylemesi gerekirdi. Yanından asla ayrılmaması gerekirdi.

Stephanie'nin kazasından bu yana, Jolene iki kez kâbusla uyanmış, Bruce'un onu zamanında okuldan almadığını görmüştü. Rüyasında babası da aynı annesi gibi ölüyordu. Tekrar uykuya dalması saatler sürmüştü.

Bruce gözü dönmüş bir halde salona dalmış olmalıydı, çünkü içerdeki herkes başını çevirmiş ona bakıyordu.

Jolene sakin bir sesle büyüyü bozdu. "Selam baba."

Jolene oturduğu yerde ellerini uzatmıştı, Rachel'sa karşısında titizlikle tırnaklarına oje sürüyordu.

Ağzına kadar gelen yüreği tekrar göğsüne geri dönmeye karar verdiğinde, Bruce ellerini ceplerine sokuşturup onlara doğru yürüdü.

"Rachel saçlarımı bitirdiğinde burada değildin." Saçlarını, televizyonda şampuan reklamı yapan kadınlar gibi ileri geri attı. "Beğendin mi?"

Bruce başıyla onayladı. Saç saçtı ama kızının gerçekten çok güzel göründüğünü düşündü. Gerçi saçlarını kestirmeden önce de öyle düşünüyordu.

"Elektronik dükkânında takılıp kalmışım," dedi.

"Rachel de öyle olduğunu söyledi."

Kuaför, elinde oje fırçasıyla bakışlarını ona kaldırdı. "Elektronik dükkânında çok erkek kaybediyoruz."

Bruce bundan emindi. Her erkek ilk fırsatta kadınların hüküm sürdüğü bu mekândan tüymenin yolunu arardı.

"Üzüldü mü?" diye sordu Rachel'a.

Rachel ona gülümsedi. "Biraz."

"Rachel tırnaklarımı boyayabileceğini söyledi. Güzel değil mi baba?"

Bruce, kızının tırnaklarındaki parlak kırmızı ojeyi ancak o zaman fark etti ve beğenmiş gibi başıyla onayladı.

"İşimiz neredeyse bitti," dedi Rachel.

"Bu kadar uzun kalacağımı düşünmemiştim."

"Sorun değil," diye onu rahatlatmaya çalıştı Rachel. "İşim bitince Jolene'in tırnaklarını kurutmak için beş dakikaya daha ihtiyacımız olacak." Tekrar Bruce'a baktı, "Manikür bizden."

Bruce bir teşekkür mırıldandı. Beş dakika sonsuzluk gibi geliyordu, ama zamanın geçtiğini fark etmeyerek bunu hak etmişti. Beklerken danışmada ödemesini yaptı ve kuaför kıza dolgun bir bahşiş bıraktı.

Jolene çıkmaya hazır olduğunda, *Frankenstein'ın Gelini* filminde defalarca gördüğü gibi, ellerini öne uzatarak yürüyordu.

"Dondurma yiyebilir miyim?" diye sordu, yiyecek alanından geçerken.

"Akşam yemeğini yiyeceğine söz verirsen."

"Söz."

Birlikte –ama el ele tutuşmadan, çünkü Jolene tırnaklarının bozulmasını istemiyordu– Baskin-Robbins'e doğru yürüdüler. Bruce en sevdiği vanilyalı dondurmadan aldı. Stephanie, en az otuz seçeneği varken onun vanilyalı tercih etmesine şaşardı. Jolene'in de ne istediği her zaman belliydi, damla sakızlı mavi dondurma.

Küçük bir masada oturdular ve Bruce kızının mavi renkli dondurmasını yalayışını seyrederken onun dondurmayı keyifle yalamasına gülümsedi. Kızı da ona gülümseyince yüreği duracak sandı. Böyle anlarda annesine ne kadar benziyordu.

Bruce sık sık kızında Stephanie'den izler görüyordu. Gözlerinin içi gülerken ya da küçük bir jest yaparken. Her defasında içi yokluk ve pişmanlık duygusuyla doluyordu.

Binlerce kez, belki daha fazla, Stephanie'nin son gününü zihninde canlandırmıştı. Sıradan, rutin bir gündü. Eğer bilseydi... eğer geri dönüp aynı günü tekrar yaşayabilseydi.

Her zamanki gibi saat yedide kalkmış, duş alıp giyinmişti. Stephanie'ye veda öpücüğü verirken, on saatten kısa bir süre içinde onun kendisinden ve Jolene'den koparılacağını bilmiyordu.

Geçmişten sıyrılan Bruce kızına baktı. "Ne var tatlım?"

"Rachel'ı sevdim."

"Rachel kim?"

"Baba! Saçımı kesen hanım."

"Bu iyi," dedi dalgınca.

"Çok eğlenceli biri."

"Üstelik işini iyi yapıyor," dedi Bruce.

Jolene başıyla onayladı. "Bir koca istiyor."

"Ne?" Bruce gülmemek için kendini zor tuttu.

"Bir koca," diye tekrarladı Jolene. "Onu yanındaki kadınla konuşurken duydum, neredeyse otuz yaşındaymış. Oldukça yaşlı, değil mi?"

"O kadar da değil," dedi güldüğünü belli etmemeye çalışarak.

"Otuz yaşma girmeden evlenmek istediğini söylüyor."

Bruce, bu konunun bir kuaförde konuşmak için fazla özel olduğunu düşündü, ama kadınlar hakkında ne biliyordu ki?

"Bence onunla evlenmelisin baba."

"Ne?"

"Rachel'la evlenmelisin," diye tekrarladı, sanki son derece mantıklı bir şey söylüyormuş gibi.

Yirmi Yedi

Maryellen'ın morali bozuktu. Hem de haftalardır. Sahildeki parkın yağmurdan korunan basamaklarına oturmuş plastik bardaktaki sıcak kahvesini yudumluyordu.

Aslında öğle yemeği için annesiyle buluşacaktı, ama geç gelen bir kargo yüzünden galeriye tıkılıp kalmış ve randevuyu son dakikada iptal etmek zorunda kalmıştı. Zaten pek iştahı yoktu ve düşünebileceği yalnız anları seviyordu. Yardımcısı ve arkadaşı Lois Habbersmith, bunu hissetmiş ve onu zorla dışarı göndermişti.

Maryellen en sevdiği yerlerden biri olan sahile doğru yürüdü. Yazın her perşembe akşamı Cove Konserleri düzenlenir ve parkta iğne atsan yere düşmezdi. Müziği, kahkahaları, atmosferi ve bulaşıcı neşeyi her zaman çok sevmişti.

Maryellen bugün yaz mevsiminin o kaygısız enerjisini pek hissetmiyordu. Jon'ı kaybetmişti. Ona davranış biçiminden sonra hak ettiği buydu. Gerekçelerini anlatmıştı ama anlaşılan Jon onu bağışlayamamıştı.

Bu anlaşılabilir, diye düşündü. Erkeklerle deneyimi,

duygusal bir felçle ömür tüketen babası ve berbat bir evlilikle sınırlıydı. Mutlu çocukluk anıları olsa da, sayıları azdı ve çok uzakta kalmışlardı.

"Lois seni burada bulabileceğimi söyledi."

Jon'ın sesi, karanlık düşüncelerinin arasına girip Maryellen'ı öyle korkuttu ki, az kalsın kahvesini düşürüyordu.

"Seni korkutmak istemedim."

"Sadece şaşırdım." Ayrıca sevinmişti, hem de çok sevinmişti, ama coşkuyla gülümseyip kendini aptal durumuna düşürmeyecekti. Bunları daha önce defalarca yapmıştı.

Jon basamakları tırmanıp yanına oturdu. Bir süre konuşmadan durdu. Maryellen sonunda dayanamayıp bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti.

"Sana söylemek istediğim bir şey var," diye mırıldandı. "Sorun yok, anlarsın ya."

"Nedir o?"

Önce nefesini tuttu, sonra pat diye söyleyiverdi. "Başkasıyla ilişkin olması. Üstünde hak iddia ettiğim yok ve..."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Hiç kimse," dedi yüzüne bakmadan. "Kendim anladım."

Jon kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Yanlış anlamışsın, Maryellen. Seninle tanıştığımız andan itibaren hayatımda başka kadın olmadı."

Maryellen gözlerini ona dikti, ne düşüneceğini bilmiyordu.

Jon'ın gözleri körfeze kilitlenmişti. "Beni davet ettiğin o gülünç Cadılar Bayramı partisinin çok daha öncesinden beri seni seviyorum."

Maryellen onu yanlış anladığına artık emindi. "Eğer durum buysa, gösterme biçimin çok tuhaf." Haftalardır nadiren konuşuyorlardı ve bunu sadece Katie'yi alırken ya da teslim ederken yapıyorlardı. Jon, yanında durmamak için sürekli mazeretler uyduruyordu.

"Ben... yani benimle konuşmak bile istemiyordun," dedi Maryellen.

"Yapamazdım."

"İşte bu her şeyi açıklıyor," dedi Maryellen, hafif alaycı bir tonda.

"Eğer konuşacak olursam, söylemeden duramam diye korkuyordum..."

"Neyi?" diye ısrar etti Maryellen sabırsızca.

"Cedar Cove'dan ayrılmaya karar verdim."

"Ayrılmak mı?" diye haykırdı Maryellen. Tam onu sevdiğini söyler söylemez mi? Kızına ne kadar derinden bağlı olduğunu zaten biliyordu. Katie'nin babasına ihtiyacı vardı, asıl korkunç gerçek ise, Maryellen'ın da ona ihtiyacı olmasıydı.

"Sabah ilk iş evi satılığa çıkarıyorum."

Şok ve acıdan uyuşmuş olan Maryellen, söylediklerini kabullenemiyordu.

"Deniz Feneri'nden istifa ettim bile."

Bu kadarı çok fazlaydı. Dayanabileceğinden çok fazla. Her sözcük bıçak gibi yüreğine saplanıyor, tahammül edemeyeceği kadar büyük bir acı veriyordu. Yüzünü avuçlarının arasına aldı, dizlerinin üstüne kapandı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Maryellen..." Jon'ın sesi belirsiz ve uzaklardan geli-

yordu. Sonra, küçük bir çocuğu avutmaya çalışır gibi elini sırtına koydu.

"Neden?" diye sordu, başını konuşabilecek kadar kaldırarak. "Beni ve Katie'yi seviyorsan neden bizi terk ediyorsun?" Ne kadar aptaldı. Hamile olduğunu ilk anladığında Jon'ı bir sperm donöründen daha fazla görmemiş, kendisinin ve çocuğunun hayatında bu kadar önemli olabileceğini tahmin etmemişti.

Jon cevap vermedi. Maryellen onun ne yaptığını biliyordu, tıpkı babasının yaptığını yapıyordu. En sevdiklerini reddediyor ve üzüyordu.

"Babamla tanışmadın, değil mi?" diye sordu, sesindeki acıyı bastırmaya çalışarak.

"Hayır..."

"Çok fazla ortak noktanız var gibi görünüyor. O da sevdiği insanlara zarar verirdi." Gururu onu ayağa kalkmaya zorladı. "Gitmek istiyorsan, seni durdurmak için söyleyecek bir şeyim yok. Ancak şunu bil ki Jon, ben de seni seviyorum. Seni sevmek *istemedim* ve duygularımla çok mücadele ettim, ama... ama işe yaramadı."

Derin bir nefes daha aldı. "Yalnız bir anne olmanın kolay olacağını sandım. Kadınlar bunu her zaman yapıyor. Fakat zor, tahmin ettiğimden daha zor. Sen, Katie ve benim için her zaman oradaydın, yavaş yavaş hatamı anladım. Bir babanın, çocuğunun... ve annesinin hayatındaki önemini kavradım." Yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Ben bunu hak ediyor olabilirim, ama Katie kesinlikle hak etmiyor. Eğer şimdi onu terk edersen, benden daha aptalsın demektir." Gitmeye hazırlandı, ama Jon'm sözleri onu durdurdu.

"Tamam, sana anlatacağım."

Maryellen kaşlarını çattı. "Neyi anlatacaksın?"

Jon kısa bir süre gözlerini kapadı. "Ben sabıkalıyım Maryellen. Hapis yattım. Bir kez bana yemek pişirmeyi nerede öğrendiğimi sormuştun. Bil bakalım nerede, parmaklıkların arkasında. Katie'yi benden uzaklaştırırsın diye korkudan söyleyemedim."

Bu bazı şeyleri açıklıyordu ama her şeyi değil. Maryellen tekrar oturduğu yere çöktü, yan yana oturdular. "Bunu asla yapmazdım!"

"Başkasına güvenmiştim, sevdiğim birine. Acı bir ders aldım. Tekrar yaşamak istemediğim bir ders."

"Başka bir kadın mı?"

"Hayır, üvey kardeşim." Ayrıntıya girmedi, anlaşılan açıklamak istediği bu kadardı.

"Neden bunu şimdi söylüyorsun?" diye sordu Maryellen. Zaten buraları terk ediyorsa, artık itirafta bulunmasına gerek yoktu.

Jon cevap vermedi.

Maryellen konuyu kapatmak istemiyordu. "Birdenbire beni bu kadar güvenilir kılan nedir, üstelik Katie'nin ve benim hayatımdan çıkarken?"

Yine cevap vermedi, ama bu Maryellen'ı şaşırtmadı. Jon nadiren kendisi hakkında konuşurdu. Galeriye geldiği dönemlerde Maryellen onunla bu oyunu oynardı; kendisiyle gevezelik etmeye zorlar, ağzından laf almaya çalışırdı. Oysa şimdi bile hakkında çok az şey biliyordu.

"Bu seni şaşırtabilir ama senin hapishane hayatın olduğunu tahmin ettim," dedi. Düşüncelere boğulduğu uykusuz

gecelerinde aklına gelen ihtimallerden biri buydu. Pek ciddiye aldığı bir şey değildi, tıpkı kaçak olduğunu, hafızasını kaybettiğini ya da buna benzer feci bir senaryoyu umursamadığı gibi. Başka bir kadın en uygun ihtimal gibiydi...

Kaşlarını çatan Jon'ın yüzü karardı. "Sorulacak cinsten bir soru değil, ha?"

"Suçun neydi?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Kokain ticareti."

"Üvey kardeşin burada mı sahneye çıkıyor?"

Jon başıyla onayladı. "İkimiz tamamen zıttık. O mükemmel evlattı, bense açlıktan nefesi kokan bir sanatçı. İtibarsız çocuk. Babamın ve üvey annemin gözdesi Jim'di. Hırslı bir işadamıydı. Bir evlattan istenebilecek her şey onda vardı, bende yoktu."

Jon ilk kez büyükbabası dışındaki aile bireylerinden söz ediyordu ve işin gerçeği, Katie ölen annesinin adıydı. Üstüne evini inşa ettiği arazi ona büyükbabasından miras kalmıştı. "Jim şimdi nerede?"

Jon'ın yüzü gerildi. "Öldü."

"Of, Jon. Çok üzgünüm."

Jon başıyla onayladı ama Maryellen onun zorlukla yutkunduğunu görebiliyordu. Jon ayaklarını öndeki sıranın arkalığına yaslamış, ellerini ceplerine sokmuştu. "Birlikte yaşıyorduk, ben fotoğraflarımı satarak zorlukla geçiniyordum. Makinemi alıp ormanda yürüyüşe çıkıyor, bastırabileceğim kadar fotoğraf çekmeye çalışıyordum. Bir yaz Jim, benim yanıma taşınmıştı ve bir süre her şey harikaydı."

Maryellen da ellerini ceplerine sokup ona dokunma ihtiyacıyla Jon'a doğru eğildi, omzunu omzuna bastırdı. "Jim

kokain satıyordu. Katie üstüne yemin ederim ki, ne yaptığından haberim yoktu. Üniversitedeydi ve arkadaşları da kendisi gibi sosyal açıdan yüksek sınıfa mensuptu."

"Onlara mı satıyordu?"

Jon başıyla onayladı. "O kadar aptaldım ki, ikiyle ikiyi yan yana getiremedim. Jim'in her zaman parası vardı, her zaman istediğini alabiliyordu."

"Ne oldu?"

"Bir gece polis evi bastı ve bizi yataklarımızdan kaldırdı. Malı buldular. Ben, bize tuzak kurulduğunu ve masum olduğumuzu haykırırken Jim, malın bana ait olduğunu söyleyerek beni polislere satıyordu."

Maryellen, elini onun koluna koydu, Jon uzanıp parmaklarını sımsıkı kavradı.

"Kardeşim benim aleyhime ifade verdi ve babam, yalan söyleyerek benim uyuşturucu problemim olduğunu, Jim'in oraya yeni taşındığını ve bu işe karışmasının imkânsız olduğunu iddia etti."

İhaneti zihninde canlandıran Maryellen gözlerini kapadı. Önce erkek kardeşi ve sonra babası. "Bunu nasıl yapabilir?"

"Anlaşılan babam, Jim'in ona söylediklerine inandı. Oğullarından birini koruması gerekiyordu, diğerini değil."

"Of Jon."

"Hüküm giydiğim günden itibaren babamı bir daha görmedim. Onunla bir işim kalmamıştı. Büyükbabamın desteği olmasa nasıl ayakta kalırdım, bilmiyorum. Bana yardım edebilmek için elinden geleni yaptı."

Maryellen neler olduğunu ve Jon'ın hayatına biçim

veren olayları giderek daha iyi anlıyordu.

"Jim ben hapisteyken öldü. Babam bildirmek için bana yazdı ama cevap vermedim." Acısını ve kırgınlığını saklamaya gerek duymuyordu.

"Hapiste ne kadar kaldın?"

"On beş yıl verdiler."

Maryellen bir an nefes alamadı. Sokakların insanı olan Jon'ı bir hapishane hücresine kapamışlardı.

"Yedi yıl yattım, yedi yıl cehennemi yaşadım."

"Jim yakayı sıyırdı mı?"

Jon kenetledikleri parmaklarına baktı, öyle sıktı ki Maryellen acıyla çığlık atmamak için kendini zor tuttu. "Şartlı tahliye oldu ve benim salıverilmemden bir yıl önce aşırı dozdan öldü."

Maryellen ona sarılmak, rahatlatabilmek için elinden geleni yapmak istiyordu.

"Artık biliyorsun." Göz göze geldiklerinde bakışları buz gibiydi. "Artık bu bilgiyi herkesle paylaşabilir ve kızımı benden uzaklaştırabilirsin."

Maryellen, onun neden büyükbabasından kalan üstüne kendi eliyle evini inşa ettiği arazisini sattığını artık biliyordu. Neden işi bıraktığını ve neden Cedar Cove'u terk edeceğini.

"Bana güvenmiyorsun," diye fısıldadı. Jon onun için önemli olan her şeyden vazgeçiyordu, çünkü zaten onları kaybedeceğine inanıyordu. Gardını indirdiği anda, Maryellen'ın da ona ihanet etme riskini göze almış oluyordu.

"Güvenemem." İnkâr etmeye gerek duymuyordu. "Bu dünyada kendimden başka güvenebileceğim tek kişi yok."

"Ya Katie?"

"O daha bebek..."

"O senin *kızın*."

"Onu seviyorum."

"Babasını tanımaya hakkı yok mu?"

Jon'ın çenesi tekrar kasıldı.

"Er ya da geç birine güvenmek zorunda kalacaksın. Kendini bütün dünyadan soyutlayamazsm. Er ya da geç kaçmaktan yorulacaksın."

Jon ona bakmadı, cevap vermedi.

"Beni hayatında istemiyorsan bununla başa çıkabilirim, ama Katie'nin sana ihtiyacı var Jon, lütfen onu terk etme." Kendisi için de aynı şeyi istiyordu ama bunu söyleyemedi.

"Artık her şeyi biliyorsun."

"Evet," diye fısıldadı.

"Katie'nin velayetini tamamen üstüne almayacak mısın?"

"Hayır," dedi. "Söz veriyorum."

"Bunu yapabilirsin, biliyorsun."

"Jon," diye haykırdı umutsuzca. "Söylediklerimin hiçbirini dinlemedin mi? Katie'nin sana ihtiyacı var... benim de sana ihtiyacım var. Seni, Katie'den ya da kendimden uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmayacağım."

Jon gözlerini kıstı. "Hüküm giymiş bir suçluyla evlenir miydin?"

"Teklif mi ediyorsun?"

Jon tereddüt etti ve sarsakça başını salladı. Ellerini tekrar ceplerine sokuşturmuş, omuzlarını aşağı sarkıtmıştı.

Maryellen gözlerini kırpıştırarak yaşların yüzünde süzülmesine engel olmaya çalıştı. "Seninle evlenmekten ve çocuklarının annesi olmaktan onur duyarım ve..."

"Çocuklar mı?"

"Katie'nin bir kardeşi olsa hoşuna giderdi, diye düşünüyorum."

Önce çekingen bir tebessüm geldi, sonra Jon en içten, en muhteşem kahkahasını attı. Sesi körfeze doğru sürüklendi, martıların keskin çığlıklarına karıştı.

Maryellen ne olup bittiğini anlamadan ayağa kalkmış ve sımsıkı birbirlerine sarılmışlardı ve Jon, onu tekrar tekrar öpüyordu.

Maryellen yüzünü ona doğru kaldırdı ve Jon'ın öpücükleri alnında, yanaklarında, çenesinde ve ağzında dolaşırken uluorta ağlamaya başladı. Sonunda dudakları birleştiğinde bunun bir güven, sadakat ve aşk öpücüğü olduğunu biliyordu ve aynı şekilde karşılık verdi.

Birbirlerinden ayrıldıklarında soluk soluğa kalmıştı. "Hemen evlenmek istiyorum."

"Evet," diye fısıldadı Maryellen. "Bir daha bizi terk etmekle tehdit etmeyeceğine söz ver."

"Söz," diyen Jon onu tekrar öptü.

"Beni daima seveceğine söz ver."

"Söz." Bir tutkulu öpücük daha.

"Başka bir şey?" diye sordu, bakışları öyle sevgi doluydu ki bakmak bile Maryellen'ın içini acıtıyordu.

"Çok var," diye fısıldadı. Aslında, Maryellen daha yeni başlıyordu.

Yirmi Sekiz

Hayvanları Koruma Derneği adına barınakta gönüllü çalıştığı bir cumartesi günü öğleden sonra Grace, arabasını evin önüne çekti. İşini seviyordu, hayvanlara yardım elini uzatmak hayatına bir amaç katmıştı. Kaybolan evcil hayvanları sahipleriyle buluşturmak, terk edilen ya da kötü muamele gören kedi ve köpekleri onları sevecek insanlara vermek doyumsuz bir mutluluktu.

Grace, Buttercup'ı muayeneye götürdüğünde veterinerin ilan panosunda Hayvanları Koruma Derneği'nin gönüllü arayan çağrısını görmüş ve başvurmaya karar vermişti. Buttercup, en doğru zamanda onun hayatına girmişti ve Grace başka insanların da aynı mutluluğu yaşamasını istiyordu.

Arabasını park ederken önce postasını kontrol etmeye karar verdi. Umutlu olmasa da, Cliff'ten bir şeyler beklemekten kendini alamıyordu. İki hafta önce ona yazarak ne kadar üzgün olduğunu tekrarlamıştı. Gururunu ayaklar altına almak pahasına ikinci bir şans istemişti. Şimdiye kadar bir haber

çıkmamıştı ve aradan geçen iki haftadan sonra çıkmasını beklemiyordu.

Buttercup'la birlikte eve yürüdü. Diğer hayvanların kokusunu alan Golden Retriever, şüpheyle Grace'in bacaklarını kokluyor, aslında biraz kıskançlık gösterip cumartesi günleri daha fazla ilgi bekliyordu.

"Beni özledin mi kızım?" diye sordu Grace, köpeğin başını okşayarak. "Endişelenme, orada senin kadar muhteşem başka köpek yok."

Telefon çalınca Grace dalgınca uzandı. Hâlâ köpeğin kulaklarını kaşırken, "Alo," dedi.

"Grace? Ben Stan Lockhart."

Bu hiç beklenmedik bir durumdu. En iyi arkadaşının eski kocasının ona ne söyleyeceği hakkında en ufak fikri yoktu.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Kasabadayım ve birkaç dakika sana uğrayabilir miyim diye soracaktım?"

Grace onu geri çevirmek istedi ama uygun bir mazereti yoktu. "Sebebini sorabilir miyim?"

"Henüz bilmiyor olmana şaşırdım."

"Olivia ve Jack."

"Evet. Uzun kalmayacağım."

Gönülsüz de olsa kabul etti. Kapar kapamaz Olivia'nın telefonunu çevirdi. "Sence benimle niçin konuşmak istiyor? Şu an buna hiç ihtiyacım yok," diye söylendi.

"Belki ağlayacak bir omuz arıyordur."

"Başka yere baksın," diye homurdandı. Bu olmadan da

yeterince derdi vardı, üstelik kendi gözünde Stan Lockhart hayatı kaymış bir kaybedendi.

"Dinlemekten bir şey çıkmaz," dedi Olivia. "Şu an şokta."

Evet öyle, diye düşündü Grace. Stan Lockhart hayatında ilk kez Olivia'yı yönlendiremiyordu! "O gittikten sonra seni aramamı ister misin?" diye sordu.

Olivia tereddüt etti. "Pek sayılmaz. Stan hayatımdan çıktı ve açıkçası ne söyleyeceği beni ilgilendirmiyor."

Grace arkadaşına şaşıyordu. Onun yerinde kendisi olsa telefon başında rapor bekler, eski kocasının bütün pişmanlıklarını duymak isterdi.

On beş dakika sonra, bütün mutsuzluğuyla Stan kapıdaydı.

"İçeri gel," dedi Grace, tel kapıyı açarak.

İçeri giren Stan'i salona götürdü, Buttercup onu koklamak için yanına geldi. Teftişten geçmiş olmalı ki, Buttercup normalde Grace'in oturup uzandığı koltuğa geri döndü.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu nezaketen.

"Viski var mı?"

Ya, tabii. Olsa bile Stan'e vermezdi. "Hayır, üzgünüm. Kahve ya da çay."

Stan başını iki yana salladı. "Hayır teşekkürler."

Grace oturması için işaret etti, Stan onun karşısındaki kanepeye oturdu. "Olivia gerçekten bunu yapacak, değil mi?" diye homurdandı.

"Jack'le evlenecek olmasından söz ediyorsan, cevabım evet." Hazırlıklar bütün hızıyla sürüyordu. Sahildeki parkın içinde yer alan kameriyede yapılacak özel bir törenin ardın-

dan, Seth ve Justine'in restoranında kokteyl vardı.

"James ve Selina'nın da geleceklerini söyledi."

"Olivia gelip gelemeyeceklerini sordu." Grace onun kendini daha kötü hissetmesi için çabalamıyordu, ama çocuklarının yanında olması Olivia için önemliydi.

"Töreni yargıç arkadaşlarından biri gerçekleştirir, diye düşünmüştüm," dedi Stan. "Fakat öyle değilmiş. Arkadaşı olan bu papaz kim?"

"Dave Flemming. Metodist kilisenin papazı."

"Ya."

Grace tam ziyaretinin bir sebebi olup olmadığını soracakken, Stan ona baktı. "Bunu hak ettim, anlarsın ya?"

Stan hakkındaki düşüncelerine rağmen, Grace onun adına üzüldü. Olivia ve Jack'in nişanlanmasına bu kadar şaşırmamalıydı ama anlaşılan öyle olmuştu. Artık Olivia hakkındaki bütün pişmanlıkları kalıcı olacaktı. Yeniden başlamak, telafi etmek için fırsatı kalmamıştı. Fakat Grace pişmanlığın ne demek olduğunu biliyordu. Son zamanlarda onun da yaşadığı bir şeydi.

"Son zamanlarda ben de büyük bir hata yaptım," dedi.

"Sen mi?" Stan'in sesinde şüphe vardı.

Grace başıyla onayladı. "Çok değer verdiğim birini geri dönüşü olmayacak şekilde üzdüm."

"Ben de aynen öyle hissediyorum. Ne kadar aptalmışım. Jordan boğulduğunda," duraksayıp halıya bakmaya başladı. "Geçen gün mezarlığa gidip oğlumun mezarını ziyaret ettim." Eliyle çenesinin kenarını sıvazladı. "Ne tuhaf. Kaç yıl, tam on altı yıl mı olmuş? Bunu asla atlatabileceğimi sanmıyorum. Büyük oğlumun öldüğüne hâlâ inanamıyorum." Ellerini

ovuşturarken, gözlerini acıyla kapadı.

"Jordan'ı kaybettikten sonra adeta kendini imha mekanizmasını devreye soktum," diye devam etti gözlerini açarak. "Hayatımdaki kargaşanın ardından Marge'la evlendim ve elimden geleni yaptım, ama asla iyi bir evlilik değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk."

Grace'in yüreği yumuşadı. Olivia ve iki çocuğuna yaptıkları yüzünden Stan'e çok kızgın olsa da, onun iyi bir baba olduğunu hatırlıyordu.

"Sana doğruyu söylemem gerekirse Marge gitmek istediğinde pek şaşırmadım. Pek çok açıdan ikimize de büyük bir iyilik yapmıştı. Boşanmak istediğini söylediğinde ilk düşüncem Olivia'yı geri kazanmak için elimden geleni yapmak oldu."

"Jack düzgün bir adam."

Stan kaşlarını çattı. "İkisini bir arada düşünemiyorum."

"Çünkü düşünmek istemiyorsun."

Stan yarım yamalak gülümseyip omuz silkti. "Belki de haklısın."

"Başka?" diye sordu Grace.

Stan başını iki yana salladı. "Cedar Cove'a geri dönmeyi düşünüyordum, ama bu koşullarda doğru olacağından pek emin değilim."

Grace, onun Olivia'nın yaklaşan düğününden söz ettiğini ve yenilgiyi kabul ettiğini anlıyordu.

"Yine de, Seth ve Justine buradalar, Leif de öyle," diye ekledi, yüksek sesle düşünüyormuş gibi. "Büyükbaba olmaktan bu kadar keyif alacağımı tahmin etmezdim. Kendi çocuklarım büyürken çok fazla şey kaçırdım, torunlarımla her

saniyenin tadını çıkarmak istiyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Grace. "Bende de iki tane var."

Stan'in bakışları Grace'in torunlarının son fotoğraflarını koyduğu şömine rafına kaydı. "Kıza bakınca kesinlikle seni görüyorum."

"Teşekkür ederim." Grace, Katie'nin fotoğrafına baktı ve keyifle gülümsemekten kendini alamadı. Stan bundan daha güzel bir iltifatta bulunamazdı.

"Dan hakkında ne kadar üzgün olduğumu söyleme fırsatı bulamadım."

Grace gözlerini kırpıştırarak başıyla onayladı. Keşke Dan, torunlarını görecek kadar uzun yaşasaydı. Tyler ve Katie hayatında bir değişiklik yapabilir, ona yaşamak için bir amaç verebilirlerdi. Belki de veremezlerdi. Kelly ona herkesten daha yakındı ama hamile olduğu halde Dan'in evi terk etmesine engel olamamıştı. Her şeye rağmen ölüm; katlanmak zorunda kaldığı acıya, suçluluk duygusuna ve depresyona ağır basmıştı.

Stan ayağa kalktı. "Aslında, benim için bir şey yapar mısın diye sormaya gelmiştim."

"Eğer mümkünse."

"Olivia ve Jack'in düğün akşamları için bir şişe kaliteli şampanya göndermek istiyorum." Ellerini ceplerine soktu. "Benden giderse uygunsuz kaçabilir."

"Benim ilgilenmemi ister misin?"

"Yapar mısın?"

Anlaşılan Stan, Jack'in alkolizm tedavisinden habersizdi. "Hallederim."

"Minnettar kalırım." Stan kapıya doğru yürüdü, sonra birden geri döndü. "Grace," dedi, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakarak. "Benimle akşam yemeği yer misin?"

Bu teklif, telefonla araması kadar Grace'i şaşırtmıştı. "Ne zaman?"

Stan eliyle öylesine bir işaret yaptı. "Bu akşama ne dersin? Biliyorum, pat diye oldu ama..." Sonra, fikrini değiştirmiş gibi başını iki yana salladı. "Sorduğumu unut, iyi bir fikir değil." Kapı koluna uzandı.

"Stan," dedi Grace onu durdurarak. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Fakat Stan yalnız bir adamdı. Kendisi de yalnızdı. Üstelik bu kısa ziyaretinde ona sempati duymuştu. Her zaman Stan'le özdeşleştirdiği kibrin ötesini görme fırsatı bulmuştu.

"Neden olmasın?" dedi gülümseyerek. "Hadi yemeğe gidelim."

***

Charlotte Jefferson ve küçük destek grubu ellerindeki küçük pankartları havaya kaldırmış, Liman Caddesi boyunca tek sıra halinde yürüyorlardı. Charlotte her fırsatını bulduğunda elindeki mesajı görmeleri için trafikteki sürücülere doğru sallıyordu, pek çok kişi kornaya basıyordu.

Ben Rhodes, onunla birlikte yürüyüşteydi. Birlikte sayısız gösteriye katılmışlar, yetkililerle, sağlık kurumlarıyla görüşmüşler, diğer belediyelerin çalışmalarını incelemişlerdi. Sonuç sıfırdı. Bunca ay geçtiği halde, Cedar Cove'da bir sağlık ocağı yaptırmak, dev bir adım atıp Ay'a konmak kadar uzak bir ihtimaldi. Onların gönlünü almak için ufak tefek gi-

rişimler olmuştu, ama hiçbiri yeterli değildi. Artık ciddi bir duruş sergilemenin zamanı gelmişti. Protesto zamanıydı!

"Hemen bakma," diye fısıldadı kulağına doğru eğilen Ben, "Sanırım bir misafirimiz var."

Çok geçmeden şerif, devriye arabasını Charlotte'un yanına çekti. Troy Davis kaldırımın kenarına yanaşıp Crown Victoria marka arabasından indi, Charlotte'a doğru yürümeden önce uzun süre kemerini düzeltti.

"İyi günler Charlotte."

"Merhaba, Şerif Davis," diye resmi bir karşılık verdi Charlotte. Elinde giderek ağırlaşıyormuş gibi gelen pankartı aşağı indirdi. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu şerife, sanki elinde bir protesto pankartıyla caddede gösteri yürüyüşü yapması sıradan bir şeymiş gibi.

"Bu küçük miting için izin aldınız mı?" Şerif, yaklaşık on beş kişilik kadın ve erkekten oluşan ve çoğu huzurevinin müdavimi olan gruba göz attı.

"İzin mi?" diye tekrarladı. Charlotte bunun için bir izne ihtiyacı olduğunu düşünmemişti. Başlangıçta, protestoyu Ben'le ikisi yapacaklardı ve Harbor ile Henon'daki bir trafik lambasında sessizce duracaklardı. Oysa yapacakları şey duyulur duyulmaz en az bir düzine kişi onlara katılmak istemişti. Charlotte, arkadaşlarını geri çeviremezdi.

"Memur Bey, belki sorularınıza ben cevap verebilirim," diyen Ben, Charlotte'a bir adım daha yaklaştı.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Şerif Davis, şüpheyle Ben'i süzerek.

"Ben Rhodes," diye mırıldandı Charlotte, sonra diğer adama döndü, "bu da bizim bölgesel aynasız."

Ben kıkırdadı, şerif gülmedi.

"Bu kimin fikriydi?" diye sordu şerif.

"Benim," diye ısrar etti Ben.

"Bir dakika Ben," dedi Charlotte, kibarca onun koluna dokunarak. "Bu fikir ikimize aitti."

Arkadaşları ve mütteffikleri çevrelerinde toplandılar. "Ona katılmayı biz istedik," dedi Laura, Şerif Troy Davis'in yüzünü görmek için biraz daha yaklaştı.

"Evet," diye tekrarladı Helen, ancak boyu çok kısa olduğundan, iyi bir görüntü için çenesini havaya dikmek zorunda kaldı. Düşmanca ifadeler boşunaydı, çünkü şerif onlara bakmamıştı bile. Aslında, şerifin ciddiyetini korumak için hayli çaba gösterdiği anlaşılıyordu ancak Charlotte için bu hiç eğlenceli değildi.

"Bu şehirde sesimizi duyurmanın başka yolu yok," dedi Bess. Elindeki pankartı öyle bir salladı ki, ağır ahşap sapın kontrolünü kaybedince neredeyse şerifin kafasına vuracaktı.

"Olivia neler karıştırdığını biliyor mu?" diye Charlotte'a soran şerif, diğerlerini görmezden gelmeye devam ediyordu.

"Kızımın bu işle hiçbir ilgisi yok," dedi Charlotte ama sesi kısa bir süre titredi. Bu protesto konusundaki tek tereddüdü Olivia'ydı. Charlotte, kızının onun katılmasına itiraz ettiğini biliyordu, ama eğer haberi olmazsa incinmesi de söz konusu olmazdı.

"Bu işin yargıcı ilgilendirmediğini düşünüyoruz," diye ekledi Ben.

Charlotte küçük bir tebessümle ona teşekkür etti. Ben onun yaşadığı ikilemi anlamış ve yardım etmeye çalışmıştı. Son günlerde sık sık Ben'in söylediklerine kulak veriyordu.

Mantıklıydı ve akıllıca düşünceleri vardı, bunu defalarca kanıtlamıştı. Başkalarının bilmediği başka bir şey daha kanıtlamıştı: Mükemmel öpüşüyordu. Aklına gelen bu düşünceyle Charlotte kızardı.

"Sizinle konuştuğumu sanmıyorum, beyefendi," dedi şerif.

"Şerif Davis, buna hiç gerek yok," diye itiraz etti Charlotte.

"Olivia biliyor mu?" diye tekrar sordu şerif, sesi artık dostça çıkmıyordu.

"Konudan haberi vardı, sadece ne zaman yürüyüş yapacağımızı bilmiyordu," diye açık açık söyledi Charlotte.

"Yani toplantı izniniz yok?"

"Olmamasının mantıklı bir sebebi var şerif," dedi Ben. "Biz..."

"Eminim vardır. Ne yazık ki, izin almadıysanız dağılmanızı ve bu alanı boşaltmanızı isteyeceğim."

"Sorun yaratmıyoruz," dedi Ben.

"Barış için geldik," diye ısrar etti Laura, sanki bir uzay gemisinden henüz inmiş gibi.

"Ama bir meselemiz var!" Bess pankartını şerifin yüzüne doğru salladı.

Öfkeyle ona bakan şerif bir eliyle pankartın sapını kavrayıp ondan aldı. "Bayan Ferryman, evinize dönün."

"Üçüncü sınıfta onun öğretmeniydim," diye Charlotte'un kulağına fısıldadı Bess.

"Memur Bey, sizi anlıyorum, ama bir misyonumuz var," diye başladı Ben. "Biz..."

"Benim de bir misyonum var," dedi şerif sakin bir sesle. Küçük protestocu grubun dikkatini çekmek için elini kal-

dırdı. "Hepiniz sessizce dağılıp evlerinize dönün. Hemen."

"Reddediyorum." Laura yorumuna noktayı koymak için elindeki pankartın sopasını hızla kaldırıma vurdu.

Şerif Davis, küçük gruba usanmış gözlerle baktı.

"Charlotte," diye uyardı Ben, sesi alçak ve belli belirsiz çıkıyordu. "Bu adama açık verme."

"Şerif Davis bir sağlık ocağının ne kadar gerekli olduğunu biliyor."

Kanun adamı başıyla onayladı. "Biliyorum ve kişisel olarak size katılıyorum ama kanun kanundur."

"Sence bizi kelepçeleyecek mi?" diye sordu, Charlotte'un kolunu çekiştiren Helen.

Charlotte, arkadaşının bocaladığını görebiliyordu. "Tabii ki hayır," diye onu ikna etmeye çalıştı.

"O kadar emin olmayın hanımlar," diyen Şerif Davis kemerinin altından bir çift kelepçe çıkardı, yukarı kaldırarak onlara doğru salladı.

Bess soluğunu tutup elini göğsüne koydu. "Ben soyunup üstümü aratmam."

"Bir garanti veremem," diyen Şerif Davis, sanki gözlerinde X ışını varmış gibi onu süzdü.

Bess, Laura'nın arkasına saklandı.

Charlotte tekrar diklenip bir kez daha pankartını kaldırdı. Buraya kadar gelmişti, geri adım atmayacaktı. Ben ve arkadaşları kendi kararlarını vermekte serbestti. O kararını vermişti.

"Beş dakika," dedi Şerif Davis. "Bu süre içinde dağılmazsanız, korkarım destek kuvvet isteyeceğim ve kanundışı gösteri yapmaktan tutuklanacaksınız."

Charlotte ne yapması gerektiğini biliyordu. Yüzünü en iyi arkadaşlarına döndü. Helen, Bess, Laura ve diğerlerine. Onların şerifin ofisinin bodrumundaki soğuk ve nemli hücrede hapsedilmelerine katlanamazdı, ama insanların belli bir duruş sergilemek zorunda oldukları anlar vardı. "Şerif dağılmazsak hapsi boylayacağımızı söylüyor."

Grup protesto çığlıkları attı.

"Beş dakikamız var. Kendi adıma, ben kalıyorum. Her biriniz kararınızı kendiniz vermelisiniz." Bunu söyledikten sonra elini Bess'in omzuna koydu. "Hapse girmek istemezsen, bunu anlarım."

Bess onun söylediklerini düşündü, sonra kendini toparladı. "Kalıyorum," diye ilan etti öfkeyle şerife bakarak. "Troy Davis, heceleme testinde kopya çektiğini hatırlıyorum. Sana asla oy vermemeliydim. Sana güven olmaz." Küçük grup kenetlenip tereddütle fısıldaşmaya başladı. Elini kaldırıp söz alan Ben onu şaşırttı. "Belki yeniden düşünmeliyiz."

Anında itiraz sesleri koro halinde yükseldi. Ben, Şerif Davis'e bakıp omuz silkti. "Denedim Memur Bey."

"Ne yazık ki yeterli bir deneme değildi." Şerif saatine baktı, beş dakika dolmuştu. Başka bir şey söylemeden devriye arabasına doğru yürüdü, başını çevirip omzundaki küçük vericiye doğru konuşmaya başladı. Charlotte, onun boşa tehdit savurmadığını ve destek çağırdığını anladı.

Birkaç dakika sonra iki devriye arabası daha göründüğünde, Charlotte iç çekti.

Olivia bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Yirmi Dokuz

Roy McAfee'nin uzun zamandır beklediği telefon nisan ayının ikinci haftasında, Şerif Davis'in Maxwell Russell'ın arabasında bulduğu su şişesini test edilmek üzere laboratuvara gönderdikten yaklaşık bir ay sonra geldi. Şerif, hemen ofisine uğramasını istemişti.

Telefon geldikten on dakika sonra Roy, ofisinin kapısından dışarı çıkıyordu.

"Şerif Davis miydi?" Roy hızla karısının önünden geçerken, Corrie masasından ona bakıp sordu.

Roy başıyla onaylayıp ceketine uzandı. "Anlaşılan laboratuvar bir şey buldu." Bulacaklarını ve onu haklı çıkaracaklarını biliyordu. Belki artık bu davada bir ilerleme kaydedebilirlerdi.

"Bugünlerde şerif kasabadaki en popüler adam değil," dedi Corrie, *Cedar Cove Chronicle*'ın son baskısını göstererek.

Roy güldüğünü belli etmemeye çalıştı. *Chronicle*'ın baş sayfasında, canı sıkkın Şerif Davis ve iki yardımcısının, bir grup yaşlı vatandaşı kelepçelediği görünüyordu. Roy'un söy-

leyebileceği bir tek şey vardı, bu küçük ve coşkulu bir avuç ihtiyar kesinlikle mesajlarını iletmeyi başarmışlardı.

"Davis için üzülmemek elde değil," diye mırıldandı Roy.

"Kanun adamına sempati besleyebilirsin, ama bana kalırsa Bayan Jefferson ve arkadaşları gayet haklı."

"Kanunları ihlal etmeden de sağlık ocağına dikkat çekmenin yolları var."

Roy'un, Corrie'yle tartışmanın anlamsız olduğunu bilmesi gerekirdi, nasılsa anında verilecek bir cevabı vardı. "Makalenin dediğine göre, Bayan Jefferson ve Bay Rhodes, yasal çerçevede bütün kapıları zorlamışlar ama bütçedeki kesintiler yüzünden bir yere varamamışlar.Belediye meclisine nasıl tosladığımızı sen de biliyorsun."

"Şerif Davis sadece işini yapıyordu." Açıkçası, Roy bir avuç yaşlıyı hapishaneye götüren kişi olmak istemezdi. Duyduğuna göre, avukatlarını isteyen ve anayasal haklarından söz eden bir sürü yaşlı kadın yüzünden içerisi tımarhaneye dönmüştü. Anlaşılan *Kanun ve Düzen** dizisini fazla seyrediyorlardı.

"Arkadaşına destek çıkacağını tahmin etmeliydim," dedi Corrie. "İçlerinden biri senin ya da benim annem olsaydı ne yapardın?"

Roy kıkırdadı. "Annem gideli yıllar oldu, seninkine gelince..."

"Sakın başlama, Roy McAfee," diye homurdandı Corrie.

Roy, Corrie'nin gülmemek için kendini zor tuttuğunun farkındaydı. Ani bir güdüyle masasının etrafından dolaşıp ona oturaklı bir öpücük verdi.

Corrie ona baktı. "Bu ne içindi?"

---

* Law & Order. *1990'dan beri gösterimde olan ABD yapımı bir polisiye dizisi. (e.n.)*

"Senin annenle ilgin yok."

"Roy!"

"Aşkım," dedi Roy, yalvaran bir masumiyetle. "Seni seviyorum."

Corrie çaktırmadan gülerek onu kapıya itti.

Roy, şerifin ofisine giden on beş dakikalık yolu yürümeye karar verdi. İçinden bir ses Russell'ın sırrım çözmek üzere olduklarını söylüyordu.

Göründüğü kadarıyla Troy Davis onu bekliyordu. Ona oturması için koltuğu işaret edip Roy oturmaya fırsat bulamadan eline bir dosya tutuşturdu.

"Nedir bu?" diye sordu Roy.

"Toksikoloji raporu."

Roy dosyanın kapağını açtı. İlk üç sayfayı taradıktan sonra gözleri *flunitrazepam*'a takıldı. Şerife baktı. "Bu ilaç nedir?"

"Marka ismi Rohypnol."

Bu, Roy'un tanıdığı bir isimdi. Kriminal literatürde tecavüz hapı olarak bilinirdi. Emniyette çalıştığı yıllarda yan etkilerini görmüştü. Doksanlı yılların başlarında ilk kez sokaklara indiğinde *roofies* diye biliniyordu.

Raporu okudukça, Roy çok zekice bir seçim olduğunu düşündü. Normalde, elli yaşın üstünde bir adamı öldürmek için kullanılacak bir ilaç türü değildi. "Tespit etmek için laboratuvarın bir ay uğraşmasına şaşmamak gerek," diye mırıldandı, yüksek sesle düşünerek.

"Onu her kim öldürdüyse, şişe suyunun içinde eritmiş. Tatsız ve kokusuz, ayrıca çok etkili bir yatıştırıcı. Yüksek dozda alınırsa, sonuç malum."

Bunu Roy da biliyordu. Yüksek dozun sonucu ölümcüldü.

Roy, dosyayı şerifin masasına bıraktı. "Bütün bunlar şüphelerimizi kanıtlıyor. Russell öldürüldü." Ne yazık ki toksikoloji raporu onu kimin ve neden zehirlediğini söylemiyordu.

Şerif koltuğunda arkasına yaslanıp parmaklarını karnının üstünde birleştirdi, Roy'un gözlerinin içine baktı. "Beldon olabilir. İmkânı vardı."

Senelerin deneyimi ve içgüdüleri Roy'a öyle söylemiyordu. Bir noktada Roy da ondan şüphelenmişti. Hâlâ pek çok eksik nokta vardı ve kendi duygularının konuyu gölgelemesini istemiyordu. O yüzden Beldon'la arkadaş olmak istememişti, ama artık yaşlı adamı sevmeye ve güvenmeye başlamıştı.

Bob eski silah arkadaşını tanımadığını söyleyerek cinayet sebeplerinden birini devre dışı bırakmıştı, ama tanımış *olsa bile*, Roy'a göre bu yeterli bir cinayet sebebi değildi. "Açıkçası, ben emin değilim."

Şerif Davis bir an gülümser gibi oldu. "Ben de o şekilde geliştiğini sanmıyorum."

"Unutma, şişe arabadaydı."

"Doğru."

Bu, Beldon'ı otomatik olarak temize çıkarmıyor, ama Russell'ın suyu yanında getirdiği ihtimalini güçlendiriyordu.

"Sence rasgele bir cinayet olabilir mi?" diye sordu Roy. Son günlerde fazlasıyla karşılaştıkları bir durumdu.

Davis'in de aynı ihtimali düşündüğüne bahse girebilirdi. "Belki ama fazla ihtimal vermiyorum."

Roy başıyla onayladı. Bu vakada, cinayetin rasgele olmadığını gösteren çok fazla faktör vardı. Uğraştıkları kişi zeki ve tehlikeliydi.

"Bunun Russell'ı ilk öldürme girişimi olduğuna da inanmıyorum," diye mırıldandı Roy.

"Al benden de o kadar," dedi şerif. Doğruldu, masaya doğru eğildi. "Karısının ölümüne yol açan araba kazası bana çok uygun gibi göründü. Raporu okudum, ama parmağımla işaret edebileceğim herhangi bir şey, tek bir ipucu yok."

Kazada sürücü kusurlu bulunmuştu. Son deliller ışığında Roy'un bundan şüphesi vardı. O gün ormanda bir arada olan iki adam da olağandışı koşullarda ölmüştü.

"Peki ya, Dan Sherman?" diye sordu Roy. "İntihar olduğuna emin misin?"

Şerif tereddüt etmedi. "Hiç şüphe yok. Ayrıca mektup da bırakmış."

Roy, kafasından geçenlerin kendini götürdüğü yeri beğenmiyordu. İki adam ölmüş, biri katledilmişti. Eğer Bob bu işin içinde değilse –ne şerif ne de Roy o olduğuna inanıyordu– o zaman Roy tek bir sonuca varıyordu.

"Bob Beldon tehlikede," dedi Roy.

Davis arkasına yaslandı. "Bunu söylemen tuhaf."

"Neden?"

"Aynı duyguya ben de kapıldım. Dün öğleden sonra onunla konuşmaya gittim."

Roy'un birden sırtı ürperdi.

"Biz bu teoriyi araştırırken uzun süreli bir tatile çıkmasını önerdim," diye devam etti şerif.

"Ne dedi?"

Troy Davis kaşlarını çattı. "İnatçı bir adam. Bob bugüne

kadar yeterince kaçtığını söyledi, kendisini öldürmek isteyen biri varsa buyursun denesin, diyor."

Roy bu konuşma sırasında Peggy'nin orada olmadığını düşündü.

Troy başını iki yana salladı. "Sadece bu yüzden değil, *gidemezmiş*. Jack Griffin, Bob'dan sağdıcı olmasını istemiş ve Bob bunu yapmaya kararlı."

"Düğün ne zaman?"

"Mayısın ilk haftası."

Roy bunun üstünde biraz kafa yorup başıyla onayladı. "Russell'ın ölümünün üstünden bir yıldan *fazla* zaman geçti," dedi. "Şimdiye kadar bir şey olmadıysa, belki yine olmayacaktır."

"Belki," diye karşılık verdi Troy Davis.

Ancak Roy ses tonundan, şerifin bu konuda ikna olmadığını anlıyordu. Ona gelince, kendisi de ikna olmamıştı.

Roy son birkaç aydır Bob ve Peggy'yi sevmeye başlamıştı. Eğer arkadaşı ölecek olursa, buna şahsen çok gücenecekti.

Rosie, apartman dairesinin zilini duyuncaya kadar endişeyle bekledi, duyar duymaz kanepeden fırlayıp kapıyı açmaya koştu. Salonun daha yarısını geçmişti ki, kapı açıldı ve Zach içeri girdi.

Sanki haftalardır görüşmemişler gibi Rosie kendini Zach'in kollarına attı, Zach onu belinden kavrayıp havaya kaldırdı. Dudakları birleştiğinde henüz bir saniye bile olmamıştı. Öpücükleri tıpkı üniversite yıllarındaki gibi ateşli ve ısrarcıydı. Evliliklerinde son birkaç yıldır eksik olan kıvılcım

geri gelmişti ve aşklarını tekrar alevlendirecek kadar parlaktı.

Zach onu tekrar halının üstüne bıraktığında Rosie'nin arzudan başı dönüyordu. Bir an önce halledilmesi gereken konuları tartışmak için bir araya geldiklerini unutmuştu. Düşünebildiği tek şey, Zach'in temasının sıcaklığı ve ardından içinde yarattığı ihtiyaçtı.

"Bu şekilde buluşmak biraz gülünç değil mi?" diye mırıldandı.

"Sence?"

"Hayır." Rosie ayak parmaklarının üstünde yükselip onu öptü.

Zach de onun öpücüğüne karşılık verdi ve çok geçmeden kendilerini yatak odasında buldular, Zach'in yatak odasında. İki gün önce, Rosie'nin yatak odasındaydılar, ondan önce ise yatağa kadar gitme fırsatı bulamamışlardı.

"Konuşmamız gerek," diye hatırlattı Rosie, sevişmenin ardından gelen sarhoşluk arasında. Başını Zach'in çıplak omzuna yaslamıştı. Yatak örtüsünün üstüne yayılmışlar, Rosie kolunu onun beline sarmıştı.

"Biliyorum ama seni görünce aklıma gelen son şey konuşmak oluyor."

Rosie gayet iyi anlıyordu. Rosie de Zach'i en az onun kadar arzuluyordu.

"Çocuklara nereye gittiğini söyledin mi?" diye sordu Rosie, bu apartman dairesini bir aşk yuvasına dönüştürmüş olduklarını anlamalarından biraz utanıyordu.

Zach kıkırdadı. "Dalga mı geçiyorsun?"

Rosie iç çekip yanağını Zach'in göğsüne sürttü, teninin sıcaklığını hissetti. Gözlerini kapatıp onun kokusunu içine

çekti, son derece karakteristik bir kokusu vardı ve Rosie'yi baştan aşağı tekrar uyarmaya yetiyordu. "Yine de konuşsak iyi olacak."

"Bence de," diye ona katıldı Zach. "Ama bir türlü ellerimi üstünden çekmeyi başaramıyorum."

Rosie aşk hayatlarının tekrar canlanmasından hoşnut olduğunu itiraf etmek zorundaydı, bundan aşırı haz alıyordu. Değerli zamanlarını apartman dairesindeki yatakta geçirmelerine gelince, *kendi* adına bir şikâyeti yoktu.

"Biliyorsun, çocuklar kör değil," dedi Zach, eliyle Rosie'nin sırtında yavaşça küçük daireler çizerken. "Kimi görmek için sıvıştığımı tahmin ediyorlardır."

"Allison o kadarını söyledi," dedi Rosie.

"Tamam, çocuklar uzlaşmamızdan yana," dedi Zach, ciddi bir tonda. "Ya biz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Tekrar bir araya gelmeye hazır mıyız? Yapmalı mıyız? Seni seviyorum Rosie, sen de beni seviyorsun, ama şimdi bile birbirini bu kadar seven iki insanın nasıl boşandığını aklım almıyor."

Rosie başıyla onayladı. "Çok hata yaptım," dedi ciddiyetle.

"Ben de öyle," diye anında itiraf etti Zach. "Hatalarımızı ısıtıp tekrar sunmak istemiyorum, öte yandan olanları göz ardı etmek ve aynı hataları tekrarlamak da istemiyorum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum." Tekrar aynı gerilimi yaşamaya katlanamazdı. O şekilde bir hayat sürmek istemiyordu, Zach'in de aynı fikirde olduğunu biliyordu. Aynı kâbusu çocuklarına ikinci kez yaşatamazlardı.

"Öğretmenliğe devam etmek istiyorum," dedi Rosie. Aralarındaki sorunların en büyük sebeplerinden biri, önüne çıkan her komite, grup, toplantı veya yardımseverlik etkinliğinde gönüllü olmasıydı. Son zamanlarda adı kusursuz gönüllü ya da hayır demeyi bilmeyen kadın olarak anılmaya başlamıştı.

Boşanmadan önce, taahhütleri ve yükümlülükleri yüzünden haftanın pek çok gününü ve her akşamını evin dışında geçiriyordu. Bu durum, Zach'in vergi iadelerini hazırlamakla uğraştığı çok yoğun bir dönemde ortaya çıkmıştı. Yalnızdı, insan içine karışmak, sosyal bir gruba ait olmak istiyordu. Üstlendiği gönüllü faaliyetler, bir süre sonra kendini ve ailesini mahveden bir canavara dönüşmüştü.

"Her zaman mükemmel bir eş ve anne olmak istedim," diye fısıldadı, başarısızlıkları hafızasında canlanınca.

Zach onun başını öptü. "Biliyorum."

"Derken ilgisiz o kadar çok şeyin içine daldım ki, hiçbir tür anne olamadım."

"Hop, kendini aşağılamana izin vermeyeceğim," dedi Zach. "Özellikle ben de bir çok hata yapmışken."

Zach onu saran kollarını biraz daha sıktı. "Evliliğimizi tek başına yıkmadın, Rosie. Egomun sağduyumun önüne geçmesine izin verdim. Janice Lamond hakkında haklıydın, ama onun ne yapmaya çalıştığını göremeyecek kadar kördüm."

"Ben de aşırı kıskançtım," diye itiraf etti Rosie.

"Ben de öyle, özellikle şu dulla çıkmaya başladığında."

Zach'in kıskanç olabileceği Rosie'nin aklına bile gelmezdi. Belki çocukçaydı ama birden içi ısındı, bu duygunun tadını çıkarmak istedi. "Sana söyledim, sadece bir kere çıktık."

"Ben daha fazla olduğunu düşünüyordum ve fena halde tepem atıyordu."

Rosie bundan hoşlanmıştı. "O halde daha evliyken senin başka bir kadınla ilişkin olduğunu düşündüğümde *benim* neler hissettiğimi anlarsın. *Kıskanç* sözcüğü bu duyguyu tanımlamakta hafif kalır."

"Bir daha asla olmayacak," diye söz verdi Zach.

"Ben de bir daha gönüllü tuzağına düşmeyeceğim," dedi Rosie. "Belki kısa vadeli şeyler ama hepsi bu. Artık sınır koymayı öğrendim." Derin bir soluk aldı. "Ayrıca öğretmenliği *sevdiğimi* keşfettim, o kadar çok şey unutmuşum ki. Çocuklarla geçen saatler harika ve günün sonunda eve döndüğümde, ailem ve çocuklarım olduğu için şükrediyorum."

"Evde sana daha fazla yardımcı olacağım," diye söz verdi Zach.

"Güzel." Bir diğer sorunları da buydu. Ev kadını olduğu için Zach ve çocuklar her konuda ona bel bağlıyorlar, evi çekip çevirmesini, düzenlemesini, temizlemesini, yemek pişirmesini, şoförlük yapmasını ve diğer bütün ihtiyaçlarını gidermesini bekliyorlardı. Bir başka deyişle, evle ilgili her şeyden sorumlu olmasını bekliyorlardı.

"Haftada iki akşam yemeği ben hazırlayabilirim. Yemek kanalından çok şey öğrendim."

"Ben de diğer üç akşamla başa çıkmaya çalışırım," dedi Rosie. Artık daha fazla boş zamanı olan Rosie, yemek pişirmekten keyif aldığını keşfetmişti.

"Mutfakta yardım konusunda Allison da birkaç şey öğrendi," dedi Zach. "Haftada bir yemek sorumluluğunu almaktan hoşlanacaktır."

"Bir akşam açığımız var," dedi Rosie, belki sırayla bu işi halledebileceklerini düşünerek.

"Haftada bir akşam ikimizin baş başa çıkacağımız akşam," dedi Zach kararlılıkla.

"Çıkmak mı?"

"Beraber olma zamanı Rosie. Sadece ikimiz. Aynı evde yaşayıp neredeyse hiç konuşmadığımızın farkında mısın? Konuşuyorduk ama ikimiz de o kadar meşguldük ve kafalarımız o kadar dağınıktı ki, ne dediğimizi aslında dinlemiyorduk bile. Sen benim en iyi arkadaşımsın, seni ve hayatımda olmanı özledim. Birbirimize yeterince zaman ayırmadığımız için bu sorunları yaşadığımızı düşünüyorum."

Belki de haklıydı. Belki evliliklerini yıkan sebeplerden biri buydu. Zach ofiste çok uzun kalıyor, kendisi her boş dakikasını yeni hayır işleriyle dolduruyordu. İkisi de dağılmış, birbirlerini unutmuşlardı. Diğer her şey daha önemliydi.

Bir dirseğinin üstünde doğrulan Rosie, Zach'in çenesini öptü. "Son zamanlarda seni ne kadar sevdiğimi söyledim mi?"

"Söyledin," diye fısıldadı Zach. "Rosie, Rosie, tekrar kollarımda olman öyle güzel ki."

"Çocuklar tekrar evlenmemizi istiyor," dedi Rosie.

O ana kadar ne Zach ne de Rosie bunu yüksek sesle söylemişti.

"Biliyorum." Rosie onun sesindeki tereddüdü hissetti. "Sen bu konuda nasıl hissediyorsun?"

Rosie ona biraz daha sokuldu. "Heyecanlı... ve biraz korkuyorum."

"Ben de öyle," dedi Zach sessizce.

"Çok emin olmalıyız, Zach."

"Katılıyorum. Tekrar evlenecek olursak, ki evleneceğimize inanıyorum," dedi Zach onu tekrar öperek, "bu sonsuza kadar olmalı, ikimiz de yüzde yüz bağlılık yemini etmeliyiz." Göz göze geldiler, Zach'in bakışları çok derindi. "Adına Boşanma denen kapıyı açıp içinden bir kez geçtik."

Rosie başıyla onayladı.

"Kolaylıkla döner kapı haline gelebilir. Her tartışma ve her uyuşmazlıkta yeniden evlenerek hata yaptığımızı düşünebiliriz. Şu anda çok doğru ve güzel görünen şey, yaşayan bir kâbusa dönüşebilir."

Rosie, Zach'in ne demek istediğini anlıyordu. "Bir başka deyişle, eğer tekrar evlenmeye karar verirsek olay bitmiştir. Geriye dönüşü yok. Asla."

"Ya hepsi ya hiçbiri," dedi Zach coşkuyla.

Rosie tereddüt etmedi. Ne istediğini biliyordu; istediği bu adamdı, kocası, aşkı ve eski hayatı. "Ya hepsi ya hiçbiri," diye tekrarladı. "Ben hepsini istiyorum."

"O halde, benimle evlenir misin, Rosie? Hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırıncaya dek?"

"Evet," diye fısıldadı Rosie. "İnsanlara ne söyleyeceğiz?" diye sordu kısa bir tereddütten sonra.

Zach kıkırdadı. "Onlara doğruyu söyleyeceğiz."

"Neymiş o?"

"Boşanmanın işe yaramadığını."

"Ne kadar güzel bir gelinsin." Grace, gözünün kenarındaki yaşı kuruladı.

Olivia yatak odasının dibindeki boy aynasından uzaklaştı. Üstünde son derece şık şeftali rengi yeni bir takım ve elinde bir buket pembe gül goncası vardı.

Grace, karyolanın kenarına oturup onu inceledi. James ve Justine az sonra gelip, sahildeki parkın kameriyesine kadar ona eşlik edeceklerdi; Jack, Jack'in ailesi ve Charlotte onları orada bekliyordu.

"Jack de öyle düşünecek mi?" diye sordu Olivia. Sesi son derece güvensiz çıkıyordu. Bunca yıl bekâr bir kadın olarak yaşadıktan sonra, evini ve hayatını başka bir erkekle paylaşmaya razı olacak kadar âşık olacağı hiç aklına gelmemişti. Jack Griffin karşısına çıkıncaya kadar...

"Jack'in, töreni Peder Flemming'in gerçekleştirmesini istemesi çok hoş," diyen Grace, yeni bir kâğıt mendil bulmak için çantasını karıştırmaya başladı. "Sanırım tören boyunca ağlayıp her şeyi berbat edeceğim."

"Öyle bir şey yapmayacaksın," diye onu rahatlatmaya çalışan Olivia aslında kendisinden bile emin değildi. Ne zaman Jack'i ve onu ne kadar sevdiğini düşünse, sevinçten ağlamak istiyordu.

"Vay, anne!" dedi odaya giren Justine. İki elini birleştirip reverans yaparak Olivia'nın önünde eğildi. "Tek kelimeyle *muhteşem* görünüyorsun."

Kızaran Olivia, kızının yanağını öptü. "Teşekkürler hayatım."

"Hazır mısın?" diye sordu Justine. "Limuzin kapıda."

Olivia, Grace'e baktı, en iyi arkadaşı ona gülümseyerek başparmağını havaya kaldırdı. Olivia düzensiz soluklarla fısıldadı. "Olabildiğim kadar hazırım."

"James, Jack'in evinde, adam inanılmaz derecede gergin," dedi Justine arabaya doğru yürürlerken.

"Jack mi?" Birkaç saat önce sesi gayet kontrollü geliyordu.

"Eric, Shelly ve oğlanlar orada," diye açıklamaya devam etti Justine. "Bir yaygara koptu. Bebeklerden biri Jack'in smokinine tükürdü. Eric kahroldu, ama Shelly sakince hemen temizledi."

"Neyse ki dünyada her şey bir kez daha yolunda," diye mırıldandı Olivia. Kendi evinde de her şey çılgın gibiydi. Seth, Seattle Havaalanı'ndan James, Selina ve Isabella'yı almış ve geldiklerinden bir saat sonra Selina tekrar hamile olduğunu açıklamıştı. Kutlamalar böylece başlamış oluyordu.

"Arabanız hazır," dedi Justine, kaldırımın kenarına ulaştıklarında hafifçe eğilerek.

Olivia kendini baloya giden Külkedisi gibi hissediyordu. Bugün, hayatının dönüm noktalarından biriydi. Jack'le evlenmeye karar vermelerinin üstünden sadece birkaç hafta geçmişti ama ikisi de düğünü geciktirmek niyetinde değildi. Birlikte olmak istiyorlardı.

Üniformalı şoför herkese yardımcı olmak için limuzinin yanında bekliyordu.

"Maryellen ve Jon için ben de böyle bir şey yapmak istiyorum," dedi Grace, Olivia'nın ardından arabaya binerken.

"Tarih belirlediler mi?"

Grace başıyla onayladı. "Haziranın ilk cumartesi günü."

"Harika," dedi Olivia. Düğünler peş peşe geliyordu. Grace'in kızı ve Jon Bowman evlenmeye karar vermişlerdi,

Katie'nin annesiyle babasının sonunda bir araya gelmesinin Grace'i ne kadar mutlu ettiğini biliyordu.

"Hayvanları Koruma Derneği'ndeki işini aksatacağın bir cumartesi günü daha," diye dalga geçti Olivia, Grace'in yaptığı işten ne kadar keyif aldığını bilerek.

Jon ve Maryellen'm nişanı, Olivia'nın kulağına gelen tek evlilik haberi değildi. Bir önceki yıl aykırı bir hükme bağladığı ve adliyeyi karıştıran davanın taraflarının da arası düzelmiş, avukatlardan biri olan arkadaşı Otto Benson, Cox çiftinin yeniden evlenmeyi düşündüklerini söylemişti. Olivia çok sevinmiş ve çifte iyi dileklerini göndermişti. Pelikan Çıkmazı 311 numarada işler yoluna giriyordu, hem de tazelenerek.

Limuzin, Deniz Feneri Yolu'nda ilerlerken, Olivia camdan körfeze baktı. Bu güzel yeri, evi olan bu kasabayı seviyordu. Grace'e bakıp gülümsedi. Arkadaşı, dul bir kadın olmaya alışıyordu. Bilinmedik bir bölgede manevra yapmak hiç kolay değildi, Grace birkaç yanlış adım atmıştı ama Olivia, Gül Ağacı Sokağı, 204 numarada her şeyin yoluna gireceğinden adı gibi emindi, özellikle Grace kendine bir amaç edindiğinden beri. Olivia ayrıca Cliff'in tekrar Grace'in hayatına gireceğinden ümidini kesmemişti ama bunu zaman gösterecekti.

Limuzin sahildeki park yerine çekti. Şoför çabucak arabanın çevresini dolanıp Olivia'nın kapısını açtı, elini uzatıp çıkmasına yardım etti.

Evlenmek için bundan daha güzel bir gün olamazdı. Gökyüzü pırıl pırıldı ve hafif bir meltem esiyordu. Körfezin ışıldayan mavi suları Jack'in beklediği kameriyeye yansıyor,

devasa beyaz sepetlere doldurulmuş güller, zambaklar, lilyumlar ve sayısız diğer çiçek beyaza boyanmış kameriyenin etrafını süslüyordu.

Annesi, arkadaşı Ben Rhodes'la birlikte oradaydı. Tutuklandığından beri Charlotte'un fazla sesi çıkmıyordu, ama Olivia kanuna karşı duyulan bu saygının kısa süreli olacağından emindi. Charlotte bir şeyi gerçekten istiyorsa, elde etmenin yolunu mutlaka bulurdu.

Olivia, kendi annesini eyalet hapishanesinden çıkarmak için kefalet ödemek zorunda kaldığı için Ben Rhodes'u suçluyordu. Gözünü ondan ayırmamaya kararlıydı; çünkü bu yaşlı adamın, annesi üstünde olumlu bir etkisi olduğundan emin değildi. Ayrıca bu ikisinin birlikte bu kadar çok vakit geçirmelerine de sıcak bakmıyordu. Ben Rhodes hakkında her şeyi öğrenmeye kararlıydı.

Jack ileri çıkıp Olivia'nın elini tuttu. "Seni benimle evlenmeye ikna edebilmek için ne yaptım bilmiyorum," dedi, yanağını öpmek için uzanarak. "Ama her neyse, minnettarım."

"Jack, ne tatlısın."

Jack sırıtıp süklüm püklüm sağdıcı Bob Beldon'a baktı. "Bunu söylememi Bob önerdi."

Olivia gözlerini devirdi. Bilmesi gerekirdi. Jack'in romantizmle uzaktan yakından ilgisi yoktu, ama bunu telafi etmenin sayısız yolunu biliyordu. Bob ve karısı Peggy'yi orada görmekten mutluydu. Onları çok iyi tanımıyordu, ama Jack'in en iyi arkadaşları olduklarına göre, kasabadaki oda-kahvaltı otelin sahibi bu çifti daha çok göreceğini tahmin ediyordu.

Ölen adamla ilgili olarak Bob hakkında bazı endişeler

yaşandığını biliyordu. Jack bu konuda hayli anlaşılmaz davranmıştı, hatta bir ara arkadaşının törene gelip gelmeyeceğinden emin bile değildi. Konu neyse çözülmüş olmalıydı, ama Olivia karşısındaki adamda endişe izlerini hissedebiliyordu. Kızılcık Burnu, 44 numarada her şey olması gerektiği gibi değildi.

Konuklar, Jack ve Olivia'mn etrafında dar bir halka oluşturdular. Peder Flemming, İncilini açıp çifte gülümsedi.

"Saygıdeğer konuklarım," diye söze başladı.

Jack, Olivia'nın elini sıktı, Olivia karşılık verdi. Jack, gazeteci ve Adsız Alkolik, gerçekten onun aşkıydı, Olivia da onun. Ondan öncekiler gibi Jack de Cedar Cove'da yeni bir hayat ve yeni bir amaç bulmuştu. Olivia az sonra kocası olacak bu adama gülümsedi. Onlar birbirlerinin sırlarının bekçisiydiler ve kalplerinin.